

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-7-Vez_zeleneho_and
dela_4.PDB

PDB Name: Williams_Tad-7-Vez_zeleneho_and
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.4.2004
Modification Date: 18.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tad Williams

7.
Věž zeleného anděla
Kniha čtvrtá

Autorova poznámka
A smrt nebude mít moci žádné.
Mrtví a svlečení splynou
s mužem ve větru, na měsíci v západu;
až budou jejich kosti obrány a čisté kosti zmizí,
budou mít hvězdy na dosah ruky;
ač zešílí, všichni se uzdraví zas,
ač v hlubinách utonou, obživnou včas;
milenci pominou, láska však ne;
A smrt nebude mít moci žádné.

DYLAN THOMAS
(ze sbírky "A smrt nebude mít moci žádné")

Rci celou pravdu, leč po kapkách jen,
v oklikách úspěch tkví,
přespříliš jasný je pro náš mdlý zrak
pravdy třpyt zářivý.

Jak zášleh blesku dětem ztlumený
laskavým výkladem
pozdvolna pravda smí oslnit, pak
nebudeš oslepen.

EMILY DICKINSON

Je mnoho těch, kteří mi s těmito knihami nesmírně pomohli, od různých nápadů a morální podpory až po zásadní logistické připomínky. Eva Cummingová, Nancy Deming – Williamsová, Arthur Ross Evans, Andrew Harris, Paul Hudspeth, Peter Stampfel, Doug Werner, Michael Whelan, skvělí lidé od DAW Books a všichni mí přátelé z Genier tvoří pouze malý (leč významný) vzorek těch, kteří mi pomohli dokončit "příběh, který mi spolkl kus života". Zvláštní poděkování za pomoc na posledním svazku rozbujelého eposu patří Mary Freyové, která věnovala strašidelné množství energie a času čtení a – nenapadá mě vhodnější slovo – analyzování monstrózního rukopisu. Dodala mi neuvěřitelnou vzpruhu, když jsem ji opravdu potřeboval. Samozřejmě, že i přínos mých redaktorek, Sheily Gilbertové a Betsy Wollheimové, je nezměrný. Jejich proviněním je ohromná péče a tato kniha je tedy konečně jejich zaslouženým trestem. Všem výše zmíněným i všem dalším nejmenovaným, leč nikoliv zapomenutým přátelům a příznivcům, bych chtěl ze srdce poděkovat.

Stručný obsah Trůnu z dračích kostí
Hayholt po eóny patřil nesmrtelným Sithům, ti ale přehli z hradu před útokem lidí. Lidé této největší z tvrzí vládli dlouho, a vládli i zbytku Východního Ardu. Kněz Jan, Nejvyšší král všech lidských národů, je jeho zatím posledním

panem; po mládí, plném vítězství a slávy, vládl po desetiletí z trůnu z dračích kostí, vyrobeného z kostry draka Shurakaie.

Simon, čtrnáctiletý nemotora, je jedním z pomocníků v hayholtských kuchyních. Rodiče mu zemřeli a tak jeho skutečnou rodinu tvoří komorné a jejich přísná velitelka, Dračice Ráchel. Kdykoliv se Simon může vymluvit z práce v kuchyni, odkrádá se do komnat doktora Morgeneše, podivínského hradního lékaře, které jsou plné nejroztodivnějších věcí. Když starý muž vyzve Simona, aby se stal jeho učněm, mladík jásá – až do chvíle, kdy zjistí, že Morgeneš dává před kouzly přednost učením čtení a psaní.

Prastarý král Jan brzy umírá a k převzetí trůnu se připravuje starší z jeho dvou synů Eliáš. Jošua, Eliášův zachmuřený bratr, kterému kvůli zranění, při němž přišel o paži, přezdívali Jednoruký, se s budoucím králem ostře pohádá kvůli Pryratovi, knězi nedobré pověsti, jenž je jedním z nejbližších Eliášových rádců. Bratrský spor vrhne na hrad i na zemi stín temného mračna neblahé předtuchy.

Eliášovo panování začíná dobře, ale tu přichází sucho a několik národů Východního Ardu sužuje mor.

Po silnicích se brzy potulují lapkové a z odlehlých vesnic se začínají ztrácet lidé. Řád věcí se hroutí, královi poddaní ztrácejí důvěru v zákon, ale monarchu a jeho přátele jako by to vůbec netrápilo. V době, kdy se královstvím začíná ozývat nespokojené reptání, mizí Eliášův bratr Jošua; podle některých proto, že strožil spiknutí.

Bezvládlí, které panuje za Eliáše, mnohé rozčiluje; mezi jinými vévodu Isgrimnura z Rimmersgardu a hraběte Eolaira, vyslance ze západní země Hernystiru. Úzkost cítí dokonce i Eliášova vlastní dcera Miriamele; zvláště se bojí Pryrata, otcova důvěrníka a poradce.

Mezitím si Simon vede jakž takž jako Morgenešův pomocník. Oba se rychle spřátelí, a to navzdory Simonově povaze prostáčka a doktorově neochotě učit Simona cokoliv, co by byl jen vzdáleně připomínalo kouzla. Když se Simon jednou opět proplétá tajnými chodbami hayholtského labyrintu, objevuje tajný vchod a je téměř polapen Pryratem. Upláchně mu a vstupuje do tajné podzemní komory, v níž nachází Jošua, jenž je tu držen v zajetí, aby byl připraven k obětování při jakémsi strašlivém rituálu, který plánuje Pryrates. Simon tam přivádí Morgeneše; oba pak Jošua osvobozují a odnášejí jej do doktorových komnat, odkud Jošua prchá na svobodu tunelem, který vede pod prastarým hradem. Poté, co Morgeneš vyšle ke svým záhadným přátelům ptačí posly se zprávou o posledních událostech, přichází jej i Simona zatknout král s Pryratem. Morgeneš je v boji s Pryratem zabit, ale Simon díky jeho oběti může uniknout tunelem.

Zpola šilený Simon prochází půlnočními chodbami pod hradem, jenž v sobě skrývá trosky starého paláce Sithů.

Vynořuje se na hřbitově za městskými zdmi a je přiváben světlem ohně. Stává se svědkem příšerné scény: Pryrates a král Eliáš se účastní rituálu s černě oděnými stvořeními s bílými obličejí. Bledé stvůry dají Eliášovi prapodivný šedý meč strašlivé síly, jménem Žal. Simon prchá.

Vede bledý život na okraji velkého lesa Starosrce a po několika týdnech je téměř mrtvý hladu a vyčerpáním – a přece stále tak daleko od svého cíle, Jošuvy pevnosti Naglimund. Když jde žebrať do lesní chatrče, nachází v pasti lapenou podivnou bytost – jednoho ze Sithů, člena rasy, o níž se myslelo, že patří jen do mýtů, nebo přinejmenším již dávno vymřela. Zásák, majitel chatrče, se vrací, ale než může bezmocného Sithu zabít, sráží jej Simon k zemi. Sotva je Sitha osvobozen, utíká a zastaví se jen proto, aby po Simonovi mohl stělit bílý šíp. Pak zmizí. Neznámý hlas Simonovi říká, aby si bílý šíp nechal, že to je sithijský dar.

Nový příchozí je mužik trpasličího vzrůstu, troll jménem Binabik, který jezdí na velkém šedém vlku. Pová Simonovi, že jde jen náhodou kolem a že chlapce doprovodí do Naglimundu. Simon a Binabik po cestě na Naglimund přestojí mnohá dobrodružství a podivné události; zjistí, že narazili na hrozbu větší, než je král a jeho rádce, kteří byli oloupeni o zajatce. Nakonec, když je pronásledují nezemští bílí psi s cejchem Bouřného štítu, hory zlé pověsti, která se tyčí daleko na severu, jsou nuceni uprchnout do úkrytu lesního domu Geloě, tajemné vědmy s pověstí čarodějnice, která po diskusi s nimi přisvědčuje, že se do osudu království Kněze Jana nějak zapletli Normové, rozvadění příbuzní Sithů. Cestou do Naglimundu jim hrozí lidští i jiní pronásledovatelé. Poté, co Binabika zasáhne šíp, musí se s ním Simon a jeden ze zachráněných cestovatelů – služebná dívka – lopotit lesem. Tam je napadá huňatý obr. V poslední chvíli jsou zachráněni Jošua a jeho loveckou družinou.

Princ je odváží na Naglimund; kde Binabikovi ošetří rány a kde se potvrzuje, že se Simon skutečně zapletl do děsivého víru událostí. Brzy přichází Eliáš a obléhá Jošuaův hrad. Simonovou společnicí – komornou – ve skutečnosti je princezna Miriamele, která putovala na zapřenou, protože prchala před svým otcem, o jehož přičetnost si díky Pryratovu vlivu dělá starosti. Z celého severu a odjinud proudí za Jošua do Naglimundu lidé, hledající ochranu před šilným králem.

Pak, když princ a ostatní diskutují o nadcházejícím boji, objevuje se v zasedacím sále podivný starý Rimmeřan jménem Jarnauga. Je členem Bratrstva Svitku, skupiny učenců a zasvěcenců, k nimž patřili i Morgeneš a Binabikův pán.

Jarnauga přináší další chmurné novinky. Říká, že jejich nepřitelem není jen Eliáš; králi pomáhá Ineluki, Král bouří, jenž byl kdysi sithijským princem, ale je už pět století mrtev a jeho nehmotná duše nyní vládne z Bouřné hory Normům, sinálým příbuzným vyhnaných Sithů.

Právě strašlivé kouzlo šedého meče Žalu zapříčinilo, spolu s útokem lidí na Sithy, Inelukiho smrt. Bratrstvo Svitku věří, že Žal dostal Eliáš a že tento dar představuje první krok v nějakém nerozluštitelném plánu pomsty, plánu, který uvrhne zemi do rukou nemrtvého Krále bouří. Jediná naděje pochází z prorocké básně, která jako by naznačovala, že "tři meče" by mohly mocné Inelukiho kouzlo odvrátit.

Jedním z mečů je Žal Krále bouří, který už padl do rukou jejich nepřítele krále Eliáše. Další je rimmerská zbraň Minneyar, jež kdysi také zůstávala na Hayholtu, její současný výskyt ale není znám. Třetím je Trn, černý meč sira Camarise, největšího rytíře dvora krále Jana. Jarnauga a ostatní mají za to, že jej lze vystopovat někde na mrazivém severu. Kvůli

této chabé naději vysílá Jošua na výpravu za Trnem Binabika, Simona a několik vojáků, přestože se Naglimund připravuje na obléhání.

Narůstající krize zasahuje i další. Princezna Miriamele, znechucená tím, jak se ji strýc Jošua snaží chránit, utíká v přestrojení z Naglimundu ve společnosti záhadného mnicha Cadracha. Doufá, že se dostane do jižního Nabbanu a přesvědčí své tamější příbuzné, aby Jošuovi pomohli. Starý vévoda Isgrimmur na Jošuovo naléhání změní svůj velmi snadno rozpoznatelný zevnějšek a vydá se uprchlíky pronásledovat.

Wranský učenec Tiamak, který přebývá v bažinách, obdrží od svého dávného učitele Morgenese podivnou zprávu, která mluví o nadcházejících zlých časech a naznačuje, že v nich Tiamak sehraje svou roli. Maegwin, dcera hernystirského krále, bezmocně sleduje, jak její rodinu a zem vtahují výhrůžky Nejvyššího krále Eliáše do války. Binabika, Simona a jejich druhy přepadne se svými služebníky Ingen Jegger, lovcí z Bouřného štítu. Spasí je náhle se zjevivší Sitha Jiriki, kterého předtím Simon zachránil ze zálesákovy pasti. Když se dozví o jejich pátrání po Trnu, rozhodne se je Jiriki doprovázet k Urmheimským horám, bájnému příbytku velkých draků.

V době, kdy Simon a ostatní dorazí k horám, přivádí král Eliáš k Jošuovu hradu Naglimundu obléhací armádu, a i když jsou první útoky odrazeny, obránci trpí obrovskými ztrátami. Nakonec se zdá, že se Eliášovy síly stahují a obléhání vzdávají, ale než mohou obyvatelé pevnosti začít oslavovat, na severním obzoru se objevuje příšerná bouře a snáší se na Naglimund. Bouře je pláštíkem, pod nímž cestuje Inelukiho strašlivá armáda Nornů a obrů. Poté, co Rudá ruka, hlavní Inelukiho služebník, rozboří brány Naglimundu, začíná hrozný masakr. Jošuovi a několika dalším se z trosk hradu daří prchnout. Než se uchýlí do velkého lesa, princ Jošua proklíná Eliáše za jeho neuvážené spojenectví s Králem bouří a přísahu, že si vezme korunu svého otce.

Simon a jeho přátelé vystoupí na Urmsheim a procházejí velkými nebezpečími, až objeví Udunův strom, titánský zamrzlý vodopád. V jeskyni, podobné hrobce, nacházejí Trn. Než si jej mohou vzít a odejít, znovu se objevuje Ingen Jegger a znovu je se svou jednotkou vojáků napadá. Boj probouzí Igjarjuka, bílého draka, jenž po léta spal pod ledem. Na obou stranách je zabito mnoho mužů. Na místě zůstává sám Simon, a protože se ocitá na hraně útesu, nemá kam utéct; když se k němu ledový červ spouští, Simon zvedá meč a mávne jím. Zalévá jej vřelá dračí krev a on upadá do bezvědomí.

Budí se v jeskyni v trolích horách Yiqanuc. Jiriki a Haestan, erkynský voják, jej léčí. Trn tak sice byl na Urmsheimu získán, ale Binabik je i s Rimmeřanem Sludigem uvězněn příslušníky vlastní rasy a hrozí jim trest smrti. Simon byl dračí krví zjizven a zbělal mu silný pramen vlasů. Jiriki mu dává jméno "Bělokadeřný" a říká Simonovi, že ať už je to k dobrému nebo špatnému, byl neodvolatelně poznamenan.

Stručný obsah Kámen rozluky

Simon, Sitha Jiriki a voják Haestan jsou váženými hosty v horském městě maličkých qanuckých trollů. Ale se Sludigem – jehož rimmerský národ je odvěkým nepřítelem trollů – a se Simonovým qanuckým přítelem Binabikem není zacházeno tak dobře; Binabikův lid je oba drží v zajetí a hrozí jim trest smrti. Na audienci u Pastýře a Lovců, vládců Quanucu, vyjde najevo, že Binabik není obviňován pouze z opuštění vlastního kmene, ale též z porušení slibu manželství, který dal Sisqi, nejmladší dceři vládnoucího rodu. Simon prosí Jirikiho o přimluvu, ale Sitha má povinnosti k vlastní rodině a v žádném případě nechce zasahovat do trollích soudů. Krátce před blížící se popravou Jiriki odjíždí domů.

Přestože je Sisqi rozhořčená Binabikovou zdanlivou zradou, nechce, aby zemřel. Se Simonem a Haestanem zosnuje útek obou vězňů, ale když v jeskyni Binabikova učitelé hledají svitek, jenž jim má prozradit, kde hledat místo jménem Kámen rozluky – o němž se Simon dozvěděl ve snu – jsou rozzlobenými vládci Qanuců znovu lapeni. Ale závěr Binabikova učitele potvrzuje jeho příběh, kterým omlouval svou nepřítomnost, a varování přesvědčí Pastýře a Lovce, že celé zemi hrozí nebezpečí, které dosud přehlíželi. Po krátkém rozhodování jsou vězni omilostněni, dostávají povolení opustit Yiqanuc a odvézt mocný meč Trn princ Jošuovi, který odešel do vyhnanství. Na cestě z hor je doprovází Sisqi s dalšími trolly.

Princ Jošua s malou skupinkou svých příznivců unikne ze zničeného Naglimundu a bloudí po lese Starosrce, pronásledován Norny Krále bouří. Musí se bránit nejen šípům a kopím, ale též černé magii; setkají se však s lesní ženou Geloě a s Leleth, němým děvčátkem, které Simon vyrval ze spárů psů z Bouřné smečky. Podivná dvojice vede princovu družinu lesem na místo, které kdysi patřilo Sithům a kam se Norni neodváží ze strachu, že by porušili prastarou Smlouvu. Geloě jim poté řekne, že by se měli vydat dál, na další místo, které je Sithům ještě posvátnější, ke Kameni rozluky, kam předtím poslala i Simona, když se s ním spojila ve snu.

Miriamele, dcera Nejvyššího krále Eliáše a Jošuova neteř, cestuje na jih v naději, že mezi příbuznými na nabbanském dvoře získá pro Jošua spojence; doprovází ji zhýralý mnich Cadrach.

Zajme je hrabě Streáwe z Perdruinu, vychytralý a hrabivý muž, který Miriamele oznámí, že ji předá nejmenovanému člověku, jemuž dluží laskavost. K Miriamelině radosti je oním neznámým její přítel otec Dinivan, tajemník lektora Ranessina, hlavního představitele Matky církve. Dinivan je i členem Bratrstva Svitku a doufá, že Miriamele přesvědčí lektora, aby odsoudil Eliáše a jeho rádce, odpadlého kněze Pryrata. Matka církev je pod velkým tlakem; nejen ze strany Eliáše, který požaduje, aby se nemíchala do jeho záležitostí, ale i ze strany Ohnivých tanečníků, náboženských fanatiků, kteří tvrdí, že je ve snech navštěvuje Král bouří. Ranessin Miriamele vyslechne a je zřejmé, že v něm její vyprávění vyvolalo velké starosti.

Simona a jeho společníky napadnou při sestupu z hor sněžní obří. Voják Haestan a mnoho trollů padne v boji. Později, když Simon přemýšlí o nespravedlnosti života a smrti, z nepozornosti oživí Jirikiho zrcadlo, které mu Sitha dal, aby ho mohl přivolat, a na Cestě snů se setká nejprve s matriarchou Sithů Amerasu a poté se strašlivou královnou Nornů Utuk'ku. Amerasu se snaží proniknout do plánů Utuk'ku a Krále bouří a na Cestě snů pátrá po spojencích a po vědomostech.

Jošua a zbytek jeho družiny konečně vyjdou z lesa na stepi Horního Thrithingu, kde jsou téměř okamžitě zajati

nomádkým klanem, vedeným velkým thénem Fikolmijem, otcem Jošuoovy milenky Vorževy.

Fikolmij je rozvzteklý ztrátou dcery a poté, co Jošuu hrubě ztluče, zosnuje souboj, v němž má být princ zabit; jeho plán však nevyjde a Jošua přežije. Fikolmij je přinucen vyplatit prince, s nímž uzavřel sázku, koňmi pro něj i jeho družinu. Jošua, na nějž silně doléhá zahanbení, které cítí Vorževa, se se svou milou před zraky Fikolmije a celého jeho klanu ožení. Když velký thén zlomyslně oznámí, že se blíží vojáci krále Eliáše, aby Jošuoovu skupinu zajali, princ se svými společníky prchá na východ ke Kamení rozluky.

V dalekém Hernystiru je Maegwin poslední členkou své rodové linie. Její otec král i bratr Gwythinn byli zabiti při boji s Eliášovým nohsledem Skalim, a ona se i se svým lidem uchýlila do jeskyní Grianspogských hor. Maegwin trápí podivné sny, které ji lákají do starých dolů a jeskyní pod horami. Hrabě Eolair, nejvěrnější vazal jejího otce, ji jde hledat a společně objeví ohromné podzemní město Mezutu'a.

Maegwin je přesvědčena, že tu žijí Sithové a že přijdou Hernystiřanům na pomoc, jak tomu bylo i v dávné minulosti, ale v chátrajícím městě naleznou pouze permončiky, podivné, plaché obyvatele podzemí, kteří jsou vzdálenými příbuznými nesmrtelných. Permončici, jež jsou kromě kamenorezbařů i zdatnými kovotepci, jim prozradí, že meč Minneyar, po němž pátrají Jošuoovi lidé, je ve skutečnosti zbraň, známá pod jménem Jasný osten a pohřbená s Knězem Janem, otcem Jošuy a Eliáše. Tato zpráva má pro Maegwin pramalý význam, protože ona snila o tom, že svým lidem přivede opravdovou pomoc. Navíc ji trápí láska k Eolairovi, kterou pokládá za pošetilou; proto si pro něj vymyslí úkol – aby předal zprávu o Minneyaru spolu s mapami chodeb vykopaných permončiky, včetně tunelů pod Hayholtem, Jošuoovi a jeho skupině. Eolair je zmaten a rozhořčen, že je poslán pryč, ale uposlechne.

Simon s Binabikem a Sludigem nechají Sisqi a ostatní trolly u paty hor a pokračují zasněženou prázdnotou Bílé pustiny. Na severním okraji velkého lesa naleznou staré opatství, obydlené dětmi a starší dívkou, která o ně pečuje, jménem Skodi. Zůstanou na noc, jsou rádi, že se vyspí v teple, ale ukáže se, že Skodi není taková, jak by se na první pohled zdálo: je tmě všechny tři s pomocí kouzel uvězní a poté začne obřad, jímž zamýšlí vyvolat Krále bouří a ukázat mu, že se zmocnila meče Trnu. Zjeví se jí jeden z nemrtvých členů Rudé ruky, vtom však jedno dítě poruší rituál a přivolá ohromné množství kopáčů. Skodi i děti přijdou o život, ale Simon i jeho druhové se zachrání, hlavně díky Binabikově divoké vlčici Qantace. Jenže Simon, zpola šílený z hlasu Rudé ruky, který mu neustále zní v hlavě, odeválá od svých druhů, narazí do stromu a ztratí vědomí ... Skutálí se do úzké rokliny a Binabik se Sludigem ho nedokáží najít. Nakonec naplnění žalem vezmou meč Trn a pokračují v cestě ke Kamení rozluky bez Simona.

Kromě Miriamele a Cadracha přijeli do lektorova paláce v Nabbanu i další lidé. Jedním z nich je Jošuuův spojenec vévoda Isgrimmur, který pátrá po Miriamele. Dalším je Pryrates, jenž lektorovi přivezl ultimátum Nejvyššího krále. Lektor rozzlobeně vyloučí krále i Pryrata z církve; králův vyslanec odchází od večere s hrozbami na rtech.

Té noci se Pryrates promění s pomocí kouzla, které dostal od služebníků Krále bouří, a stane se z něj temná věc. Zabije Dinivana a poté brutálně zavraždí i lektora. Pak zapálí palác, aby veškeré podezření obrátil na Ohnivě tanečníky.

Cadrach, který se Pryrata nesmírně bojí a celou noc přemlouvá Miriamele k odchodu, princeznu nakonec omráčí a odtáhne ji pryč. Isgrimmur najde umírajícího Dinivana a dostane od něj znak Bratrstva Svitku pro Wranňana Tiamaka a instrukce, aby odjel do hostince Pelippina mísa v Kwantipulu, města na okraji mokřin na jih od Nabbanu.

Tiamak mezitím dostal od Dinivana zprávu a je na cestě do Kwantipulu, jeho cestu však téměř ukončí setkání s krokodýlem. Zraněný a v horečce dorazí do Pelippiny mísy, kde se mu dostane nevlídného přijetí od nové majitelky hostince.

Miriamele se probírá, aby shledala, že ji Cadrach odvedl do podpalubí jakési lodi. Zatímco opilý mnich spal, loď vyrazila na moře. Záhy je objeví Niskie Can Itai, jejíž prací je chránit loď před nebezpečnými mořskými tvory zvanými kilpa. Ačkoliv jí černí pasažéři v zásadě nevdají, přesto je ohlásí majiteli lodě, mladému nabbanskému šlechtici jménem Aspitis Preves.

Daleko na severu se Simon probírá ze snu, v němž se objevila sithijská žena Amerasu a který mu prozradí, že Král bouří Ineluki je její syn. Simon je ztracen v jednotvárném zasněženém lese Starosrci. Pokusí se použít Jirikiho zrcadlo, aby přivolal pomoc, ale na jeho prosby nikdo neodpovídá. Nakonec se vydá směrem, který mu připadá nejsprávnější, přestože ví, že má na překonání desítek mil zimního lesa jen mizivou šanci. Naživu se udržuje pomocí kořínků a brouků, zdá se ale, že ho čeká jen naprosté šílenství nebo smrt hladem. Konečně je zachráněn příchodem Jirikiho sestry Aditu, která se objevila v odpověď na jeho volání do kouzelného zrcadla. Použije jakési kouzla, které jako by proměnilo zimu v léto, a když skončí, vstoupí oba do skryté sithijské pevnosti Jao é-Tinuka, i'i. Je to místo plné krásy a nadčasovosti. Setkání s Jirikim je nesmírně radostné, poté, co je Simon odveden k rodičům Jirikiho a Aditu, Likimeyi a Shim'o-narimu, radost se mění v hrůzu. Vůdci Sithů mu sdělí, že do Jao é-Tinukai'i nebyl nikdy vpuštěn žádný smrtelný a že Simon musí zůstat navždy.

Jošua a jeho družina jsou pronásledováni do severních stepí, ale když se obrátí k zoufalému odporu, zjistí, že jejich pronásledovatelé nejsou Eliášovi vojáci, ale Thrithingští, kteří odešli od Fikolmijova klanu, aby se připojili k princovi. Společně pod vedením Geloě konečně dorazí k Sesuad'ra, Kamení rozluky, vysokému skalnatému vrchu uprostřed širokého údolí. Právě tady byla uzavřena dohoda mezi Sithy a Norny, právě tady se oba rody rozešly. Jošuoovi lidé se těší z toho, že konečně našli alespoň na čas bezpečné útočiště. Také doufají, že přijdou na to, jaké vlastnosti tří Velkých mečů jim pomohou porazit Eliáše a Krále bouří, jak je slíbeno v prastaré básni kněze Nissese.

Zdá se, že šílenství krále Eliáše, pána Hayholtu, je stále vážnější a kníže Guthwulf, bývalý králův oblíbenec, začíná pochybovat o jeho schopnosti vládnout. Když ho Eliáš přinutí dotknout se svého šedého meče Žalu, je Guthwulf téměř pohlcen jeho vnitřní silou a od té doby se již nikdy necítí tak dobře jako dřív. Dračice Ráchel, hlavní komorná, je dalším hayholtským starousedlíkem, zmateným děním kolem. Zjistí, že kněz Pryrates je zodpovědný za údajnou Simonovu smrt a rozhodne se, že se něco musí stát. Když se Pryrates vrátí z Nabbanu, bodne ho do zad. Kněz již vládne takovou mocí, že je pouze lehce raněn, ale když se na Ráchel otočí, aby ji zasáhl svým kouzlem, objeví se

Guthwulf a je oslepen. Rachel v nastalém zmatku unikne.

Miriamele a Cadrach řekli majiteli lodi Aspitovi, že dívka je dcerou jednoho nižšího šlechtice a díky tomu je s nimi zacházeno vlídně; zvláště Miriamele se dostává zvláštních pozorností. Cadrach je stále mrzutější a když se pokusí o útěk, dá ho Aspitis uvrhnout do želez. Miriamele, která se cítí bezmocná a opuštěná, dovolí Aspitovi, aby ji svedl. Isgrimnur mezitím po značných útrapách dorazil do Kwantipulu. V hostinci najde Tiamaka, ale po Miriamele není ani stopy. Jeho rozčarování je rychle zapomenuto, když shledá, že slabomyslný stařec, který v hostinci pracuje jako vrátný, je Camaris, největší rytíř doby krále Jana, muž, jemuž kdysi patřil Trn. Camaris byl již čtyřicet let pokládán za mrtvého, ale co se mu skutečně přihodilo, zůstává zahaleno tajemstvím, protože starý rytíř má asi tolik rozumu jako malé děcko.

Binabik se Sludigem uniknou pronásledování sněžných obrů jen díky tomu, že si postaví vor a přeplují přes jezero, vzniklé zatopením údolí kolem Kamene rozluky.

Simonovo uvěznění v Jao é-Tinukai'i je spíše nudné než děsivé, ale přesto se o své přátele v ohrožení strachuje. Zavolá si jej První pramáti Sithů – Amerasu – a Jiriki ho dovede k jejímu podivnému domu. Amerasu prozkoumá Simonovu paměť, zda nenalezne něco, co by jí pomohlo objasnit záměry Krále bouří, a pošle ho pryč.

Po několika dnech je Simon pozván na shromáždění všech Sithů. Amerasu oznamuje, že jim poví, co se dozvěděla o Inelukim, nejdříve ovšem svým lidem vytkne jejich neochotu k boji a jejich nezdravou posedlost vzpomínkami a smrtí. Přinese jednoho ze Svědků, předmět, který, podobně jako Jirikiho zrcadlo, umožňuje přístup na Stezku snů. Amerasu se právě chystá ukázat Simonovi i Sithům, co dělají Král bouří a královna Nornů, ale místo toho se objeví samotná Utuk'ku a obviňuje Amerasu z lásky ke smrtelným a z přílišné zvědavosti. Ze Svědka vystoupí jeden příslušník Rudé ruky a zatímco se Jiriki a další Sithové potýkají s plamenným duchem, vrazí do Jao é-Tinukai'i Ingen Jegger, lovčí královny Nornů, a Amerasu zavraždí. Umlčí ji tak dřív, než se může podělit o svá zjištění.

Ingen je zabit a Rudá ruka zahnána, byly ale napáchány velké škody. Všichni Sithové truchlí a Jirikiho rodiče ruší svůj rozsudek nad Simonem. Posílají ho za doprovodu Aditu z Jao é-Tinukai'i. Při odchodu chlapec zaznamená, že věčné léto, panující v sithijském městě, výrazně ochladlo.

Na okraji lesa ho Aditu posadí do loďky a předá mu balíček od Amerasu, který má odnést Jošuoovi. Simon pak pluje přes jezero ke Kamenu rozluky, kde se setká s přáteli. Na krátkou dobu tu budou před silící bouří všichni v bezpečí.

Stručný obsah Věže zeleného anděla – 1 a 2 části

Simon a většina jeho společníků nacházejí spolu s princem Jošuoou útočiště na Sesuad're – velkém kopci proslaveném v historii Sithů jako Kámen rozluky. Tady čekají a doufají v protržení bouřkových mraků války a strachu, jež rozvířil Jošuoův bratr, král Eliáš, a jeho spojenec Ineluki – král Bouří.

Za své zásluhy Jošuoovi a za pomoc při znovuzískání meče Trnu je Simon pasován na rytíře. Když probděl noc na staré sithijské zřícenině, zjeví se mu den z temné minulosti, kdy Sithové a Nornové přetrhali pouta mezi oběma rody. Brzy poté, co je Simon prohlášen rytířem, přijíždí na Sesuad'ru Eolair se zprávou, kterou obdržel od podzemních permončků: meč krále Jana, Jasný osten, je ve skutečnosti mečem jménem Minneyar – jedním ze tří Velkých mečů, jež mohly být podle prastarých veršů jedinou pomocí v boji proti Inelukimu a jeho temným Nornům. Ale Jasný osten je zakopán v Janově mohyle nedaleko Eliášovy pevnosti Hayholt a šance na jeho získání se zdají být nepatrné.

Daleko na jihu se stává dcera krále Eliáše, princezna Miriamele, milenkou a stále vzpurnějším hostem Aspita Prevese z Nabbanu. Staví se mu na odpor, když jí Aspitis odhaluje svůj záměr oženit se s ní. On však varuje, že zná její pravou totožnost, a ať se tomu brání, jak chce, stane se jeho ženou a nástrojem jeho politické moci. Miriamelin přítel, mnich Cadrach, byl uvězněn a jejím jediným spojencem je Niskie Gan Itai.

Na Sesuad're se princ Jošua rozhoduje poslat syna hraběte Isgrimnura, Isorna, aby doprovodil Eolaira zpátky do Hernystiru. Doufá, že se mu cestou podaří naverbovat některé muže z Rimmersgardu, oslabeného válkou, pomocí Eolairovým lidem a pak se vrátit do služeb Jošuy a ostatních. Avšak brzy poté, co se Isorn se svými muži vydá na cestu, Jošua, Simon a ostatní zjišťují, že král Eliáš vyslal vojsko vedené hrabětem Fengbaldem, aby přivedlo bratra k poslušnosti. Simon, valada Geloě a další využívají moci staré sithijské zříceniny a vydávají se na Cestu snu, aby povolali na Sesuad'ru každého, kdo by jim mohl pomoci.

V Hernystiru horečně hledá královská dcera Maegwin způsob, jak zachránit svůj ohrožený lid, který žije v jeskyních v horách. Vyleze na vysokou horu, kde upadá do prorockého snu, ve kterém se nevědomě setkává se Simonem, pátrajícím po způsobu, jak pomoci Miriamele. Maegwin je svědkem snového setkání Simona s jeho sithijským přítelem Jirikim a podobu rozhovoru bohů a hrdinů jejího lidu si vykládá jako božské znamení.

V bažinatém městě Kwantipulu čekají v hostinci na Miriamele Tiamak z Wrannu, hrabě Isgrimnur a už zjevně senilní velký hrdina rytíř Camaris. Tiamak je napaden Ohnivými tanečníky – členy lidského kultu, kteří uctívají krále Bouří, ale je Camarise zachráněn.

Hluboko pod Hayholtem, mocným Eliášovým hradem, bloudí v temnotě kdysi králův přítel kníže Guthwulf. Byl oslepen kletbou alchymisty Pryrata a kromě kočky – svého jediného společníka – je sám a blízce zešílený ze žalu a lítosti. Jinde pod hradem se ukrývá před králem a Pryratem bývalá první komorná Dračice Rachel a je rozhodnuta přestat zde dobu, než se znovu navrátí lepší časy.

Sesuad'ra se připravuje na válku. Simon se jako čerstvě pasovaný rytíř vydává na výzvědy do Fengbaldova tábora. Cestou zpátky spatří spolu se svým doprovodem na břehu zamrzlého jezera, jež obklopuje Kámen rozluky, tajemná světla. Později ho jeho přítel Binabik přivádí ke zdroji světla – do tábora malých trollů, které přivedla Binabikova milá, Sisqi, aby bojovali za Jošuu. Setkání přináší v jinak chmurné době okamžik radosti.

Na Aspitově lodi pomáhá Miriamele Gan Itai – nejdříve hovoří s uvězněným Cadrachem a pak plánuje jeho útěk. Gan Itai je rozhořčena, když se od Miriamele dozvídá, že Aspitis slouží Ohnivým tanečníkům, kteří pronásledovali Niskii. Místo aby kouzelnou písní držela démonické kilpy stranou, přiměje tyto mořské stvůry, aby zaútočily na loď. Během

krvavého střetnutí a zmatků na lodi Miramele vážně poraní Aspita a prchá spolu s Cadrachem v malé loďce. Následujícího dne ji na otevřeném oceánu Cadrach vypráví svůj životní příběh. Vypráví, jak byl pozván doktorem Morgenesem do Bratrstva Svitku, ale jak kvůli svému nevhodnému chování a objevení zapovězené staré knihy, du Svardenvyrd, byl odsouzen k zoufalství a vyčleněn z řad jeho členů. Později byl zajat Pryratem, jenž byl kdysi sám členem Bratrstva – než ostatní odhalili jeho skutečnou povahu. Ten ho mučil tak dlouho, dokud nevyzradil, kde se zakázaná kniha nachází.

V hlubinách lesa Starosdrce se poprvé za celá staletí shromažďují Sithové, ale ani Jiriki nedokáže říci, zda přijdou principi Jošuoovi a Simonovi na pomoc.

Hrabě Fengbald přivádí své vojsko k úpatí Susuad'ry a nechá rozložit tábor na břehu zamrzlého jezera kolem velkého kopce. Jošuoova chatrná armáda se připravuje na odpor a během litého boje se jí podaří ubránit své pozice. Přesto jsou Simon a jeho přátelé značně přečíslení a zbývá jim jen malá naděje na vítězství. Fengbald, který se pokouší Sesuad'ru dobýt lstí, se však chytí do pastí a ukončí svůj život v černých vodách jezera, jehož zamrzlá hladina praská.

Na západě vycházejí z jeskyň v horách Maegwin a její hernystirský společník. Jsou vedeni pochybenou vizí, kterou měla Maegwin při bdělém snění, a jsou připraveni čelit těm, kteří je připravili o domov – vojsku Skaliho z Rimmersgardu, spojence krále Eliáše. Zprvu se zdá, že tím pouze uspišili svou záhubu, ale pak se náhle objevují Sithové, kteří přicházejí, aby splatili Hernystiru starý dluh, a pouštějí se do boje se Skalím a jeho muži. Maegwin, jež je přesvědčena, že je svědkem sestoupení samotných bohů na zem, aby zachránili její lid, upadá do šílenství. Když do Hernystiru přichází Eolair, zastihne podivné Sithy v plné akci a Maegwin přesvědčenou, že sama padla v boji – a proto musí i Eolair, její druh, navěky zemřít.

Na jihu se konečně dostávají Miramele a Cadrach do Kwantipulu, kde se setkávají s Isgrimmurem a Tiamakem stejně jako s ještě úžasnějším Camarise, povstalcem z mrtvých. Poté, co si sdělí nejnnutnější zprávy, se dozvídají, že Aspitis, který usiluje o pomstu, ví o jejich počínání. Urychleně opouštějí město těsně před příchodem Miramelina odvrženého milence a jeho vojska a vydávají se na malé loďce do Wrannu, rozlehlého a nebezpečného močálu, jenž je Tiamakovým domovem.

Věci se však ve Wrannu změnilly. Když zjišťují, že lidé z Tiamakovy vesnice zmizeli, ztrácí se i sám Tiamak. Bez jeho doprovodu je Miramele bezmocná a její společníci se usilovně snaží vypátrat cestu z močálů. Ve člunu objevují blouznícího muže z Wrannu, který je v horečkách, a dozvídají se, že Tiamak byl unesen polozvířecími ghantry a je jimi držen v zajetí – pokud ještě žije – v jejich rozrůstajícím se blátivém doupěti.

Cadrach je zprávou o doupěti zděšen, ale Miramele, Isgrimmur a Camaris se vydávají Tiamaka hledat. Nacházejí ho, ale stanou se přitom středem podivného rituálu ghanťů. Nakonec mužika z Wrannu osvobozují a vyvádějí ho opět z temnot na světlo.

Na Sesuad'ra pohřbívají Jošuoovi věrní své padlé, mezi nimi i Jošuoova nejvěrnějšího druha, sira Deornotha. Při oslavě vítězství je Simonovo romantické dobrodružství s místní dívkou přerušeno příchodem Jirikiho sestry Aditu, která plní funkci vyslance Sithů, jež se poprvé po pěti stoletích zúčastní války smrtelných.

Král Eliáš, dlicí na Hayholtu, má starosti. Jeho vojsko utrpělo porážku od Jošuoovy selské armády a nyní se do hry zapojili i nesmrtelní. Pryrates se jej snaží uklidnit, je však zřejmé, že oba sledují odlišné cíle. Velitelka komorných Rachel se ukrývá v podzemí hradu, stejně jako kníže Guthwulf, který stále silněji pociťuje čarovné puzení králova meče Žalu. Pod Bouřným štítem spřádá královna Nornů Utuk'ku své plány a vysílá na jih skupinku zabijáků. Miramele se svými společníky naleznou cestu z Wrannu. Vztahy v jejich skupince jsou napjaté – Tiamak se domnívá, že se Cadrach snaží uloupit mu jeho drahocenný svitek, a Isgrimmurovy hádky s Cadrachem na vzájemné důvěře nepřidávají. Konečně dosáhnou Sesuad'ra a podělí se s Jošuoou o důležité novinky ohledně Nabbanu a Ohnivých tanečníků.

Simon je Mirameliným návratem ohromen a i ji překvapí, že se z kuchtíka, kterého znávala, vyklubal téměř dospělý muž. Vzájemně se přitahují, což jim zároveň působí rozpaky. Simon jí chce dát jako dar svůj Bílý šíp, Miramele ale odmítne, proto si Simon alespoň vymíní, aby jej přijala za svého rytířského ochránce.

Princ Jošua se rozhoduje, co dál. Rostoucí počet obyvatel Sesuad'ra i tuhá zima Krále bouří přispěly k rostoucímu nedostatku potravin. Princovi druzi se rozdělili na dvě skupiny: první chce pokračovat ve válečném tažení do Erkynu, druhá by raději zamířila na jih v naději, že by se jim mohlo podařit svrhnout Eliášova nejzranitelnějšího spojence Benigarise a využít nabbanskou armádu, aby se jejich síly alespoň trochu vyrovnaly s vojsky krále Eliáše. Jošua se rozhoduje pro druhou možnost, navzdory nesouhlasu Miramele, která své důvody nechce vysvětlovat, i Simona, který by se chtěl pokusit o získání meče Jasného ostnu z hrobky krále Jana poblíž Hayholtu.

Tiamak i otec Strangyear se stanou Nositeli Svitku, a s Binabikem a Geloě se pokoušejí rozluštit Tiamakův pergamen. Zdá se jim, že se týká Camarise, jehož mysl je stále zatemněná. S pomocí daru od sithijské pramáti Amerasu, Camarisova starého válečného rohu, se jim podaří probudit Camarise z jeho spánku. Starý rytíř se uvolí být nápomocen ve snaze zastavit šíření temnoty. Jošuoova armáda se vydává na jih.

V Hernystiru zavede Eolair Jirikiho do podzemí, kde se setkali s plachými permončiky, ale naleznou místo opuštěné; zůstal tu pouze magický Svědek Odštěpek. Jiriki se ho pokusí využít ke svým záměrům, je však při tom téměř zabit jinou, mocnější silou, a vyvázne jen díky Eolairově zásahu. Sithové, vedení Jirikiho matkou Likimeyou, chtějí napadnout bývalou Jošuoovu pevnost Naglimund, která je v rukách Nornů. Eolair a skupinka Hernystirských dobrovolníků se k nim přidávají. Maegwin trvá na tom, že pojede s nimi, a Eolairovi nezbude, než svolit.

Jošua rozbije tábor, aniž tuší, že jsou sledováni zabijáky Utuk'ku. Simon hledá Miramele a najde ji, jak se připravuje na útěk. Princezna ho prosí, aby jí v cestě nebránil. Simon se musí rozhodnout, zda zůstane věren svým povinnostem vůči Jošuoovi, nebo jestli pojede s Miramele, o níž má strach. Rozhodne se pro princeznu – nakonec jí přece přísahal, že ji bude ochraňovat. Když odjíždějí, zanechavše pouze Simonův kratičký vzkaz, v dálce za sebou zahlédnou zář ohně. Tábor byl přepaden.

Stručný obsah Věže zeleného anděla – knihy třetí

Jošuaova armáda se přesouvá do Nabbanu. Do ležení prince Jošuy se v noci vplíží tři Nornové, kteří se snaží zabít Camarise. Ale Tiamak, Aditu a Geloě jim znemožní záměr provést; v boji utrhá smrtelné rány Geloě. Čarodějnice odchází do svého domu v lese, aby tam zemřela. Po jejím odchodu malá Leleth upadá do spánku, ze kterého se nemůže probudit. Jejím ústy Geloě vyjevuje Jošui a ostatním svoje poslední myšlenky a varování.

Když Jošua a jeho vojska dosahují Nabbanu, kníže se vydává do tvrze Chasu Metessa nabbanského barona Seriddana. Vysvětluje mu pravdu týkající se okolností, za kterých vstoupil na trůn poslední vládce Nabbanu, Benigaris. Rovněž baronovi představuje Camarise, bratra zavražděného Leobardise, jako právoplatného nástupce nabbanského trůnu. Baron se rozhoduje podpořit Camarise v boji o znovuzískání trůnu. Nabbanská armáda, vedená Varellanem, bratrem Benigarise, se stahuje do hloubi Nabbanu, až se nakonec brání pouze město Nabban a knížecí dvůr...

Mezitím Simon a Miriamele cestují na hrad Hayholt. Miriamele nakonec prozrazuje svůj cíl. Simon, přestože už ví, že princezna jede na hrad, aby se setkala s otcem, Nejvyšším králem Eliášem, a ne pro meč Jasný osten, jí přesto chce vytrvat po boku. Miriamele je k němu stále velmi chladná, čemuž on není schopen rozumět. Nakonec mu princezna vypráví, co ji spojovalo s nabbanským šlechticem, který věznil ji a Cadracha na své lodi.

Během putování Simon a Miriamele potkávají v hospodě Ohnivě tanečníky. Simon se postaví na obranu Roelstana a jeho ženy Gullaighn, kteří touží opustit řady Ohnivých tanečníků. Vypukne boj, dva z Tanečníků umírají a zbytek utíká. Nedlouho poté se Simon a Miriamele dostávají do Hasu Vale, kde jsou lstí přivábeni do ležení Ohnivých tanečníků, kteří je chtějí během rituálu vyvolání vyslance Krále bouří zabít. V poslední chvíli je zachraňuje Binabik; troll za nimi putoval již jistý čas.

Spolu s Binabikem se dostávají na Hayholt a do hrobky Kněze Jana, ale ukazuje se, že někdo již Jasný osten odnesl. Na Simona zaútočí v hrobce kopáči a on se propadá do temného tunelu, který vede do hloubi země. Binabik a Miriamele se rozhodují najít chodby, které vedou na Hayholt. Oba dva se dostávají do Erchesteru. Jdou podle permončických map, které si s sebou vzala Miriamele, a docházejí do katedrály svatého Sutrina. Podzemí svatyně je přivádí k ruinám Asu'a, sithského hradu, na jehož troskách je vybudován Hayholt.

Simon, znovu pohlcený temnotou podzemních tunelů, zabloudí do chodeb, kterými se plouží Guthwulf, stále pronásledovaný písní meče, a Ráchel, která potajmu slepému hraběti pomáhá. Chodby dovádějí Simona přímo do Věže Zeleného anděla. Simon se rozhodne prozkoumat Hjeldinovu věž, protože se domnívá, že Pryrates ukryl Jasný osten právě zde. Stoupá až na vrcholek věže a tam je polapen králem Eliášem.

Část čtvrtá

Žhnoucí věž

47. Vyděšení

Miriamele se pomalu probouzela v temnotě. Pohybovala se – ale ne vlastním přičiněním. Někdo nebo něco ji táhlo, jako by nebyla nic než pytel hadrů. V nose neustále cítila tu nechutně přeslazenou vůni. Myšlenky se jí toulaly po temných a klikatých stezkách.

Co se to stalo? Binabik bojoval s tím hrozným rozšklebeným chlapem...

Nejasně si pamatovala, jak byla polapena a vtažena do temnoty. Teď je zajatcem... ale kdo ji zajal? Otec? Nebo hůře... ještě hůře... Pryrates?

Miriamele se pokusila vykopnout, nohy ale měla uvězněny pevně, spoutány něčím méně nepříjemným, než jsou lana nebo řetězy, ale nikterak poddajnějším; paže měla spoutány stejně. Byla bezmocná jako malé dítě.

"Pusťte mě!" vykřikla, neschopna potlačit pocit marnosti – a věděla, že to nemá smysl. Nebyla slyšet; přes hlavu měla stále přehozený pytel nebo co.

Ať už ji držel v zajetí kdokoli, neodpovídal a kodrcavé putování se nijak nezpomalovalo. Miriamele sebou ještě chvíli házela a pak se vzdala.

Nacházela se ve zvláštním polospánku, když tu se najednou ten, kdo ji nesl, zastavil. Překvapivě jemně a ohleduplně ji postavili a opatrně jí sundali pytel z hlavy.

Přestože bylo světlo velmi slabé, oslepilo ji. Před ní stály temné postavy. Jedna se nakláněla tak blízko, že si zpočátku ani neuvědomila, že ta velká temná věc před ní je hlava. Když se jí podařilo zaostřit oči, zalapala po dechu a uskočila, až narazila zády na tvrdý kámen. Byla obklopena příšerami.

Nejbližší stvoření sebou polekaně škublo. Stejně jako jeho společníci více či méně připomínalo člověka, ale mělo obrovské tmavé oči bez bělma a vychrtlou hlavu s vystouplými čelistmi, posazenou na útlém krku. Natáhlo k ní ruku s dlouhými prsty, ale hned ji stáhlo, jako by se bálo, že je Miriamele kousne. Řeklo pár slov jazykem, který zněl jako hernystirština. Miriamele na ně hleděla s údivem. Pak se pokusilo promluvit znovu, tentokrát jakousi lánanou westerlingštinou s podivným přízvukem.

"Udělalí my tobě něco?" Pavoučí přízrak vypadal, že o to má upřímnou starost. "Prosím, vy v pořádku? Je cokoliv, co my tobě dát můžeme?"

Miriamele na něj zírala a pokoušela se mu uniknout z dosahu. Nezdálo se, že by jí chtěli ublížit – přinejmenším ne hned teď. "Trochu vody," požádala nakonec. "Kdo jste?"

"Já Yis-fidri," odpovědělo stvoření. "Ostatní tady mí druhové, a toto má žena Yis-hadra."

"Ale co jste?" Miriamele přemítala, zda přívětivost těchto stvoření není léčkou. Nenápadně se rozhlížela po noži, který již neměla v pochvě za pasem; přitom si vlastně poprvé všimla okolí. Byla v obyčejné jeskyni se stěnami z nahrubo otesaných kamenů. Vše bylo prochnuto kalným světlem, všechno zářilo růžově – nedokázala ale zjistit, odkud to světlo přichází. U zdi pár kroků od ní ležel její a Binabikův vak. Uvnitř byly věci, které mohla použít jako zbraně – pokud by musela...

"Co jsme?" Stvoření zvané Yis-fidri důstojně potřáslo hlavou. "Jsme poslední svého lidu, nebo přinejmenším poslední z těch, kteří zvolili tuto cestu – Cestu Kamene a Země." Ostatní stvoření vydala žalostný zpěvavý zvuk, jako by tato nesmyslná poznámka byla kdovíjak důležitá. "Tvoji lidé nás znají co permončíky."

"Permončíci!" Miriamele by nebyla více překvapena, ani kdyby jí Yis-fidri řekl, že jsou andělé. Permončíci – postavy z lidových pověstí, skřítci, kteří žijí pod zemí! Ať už se jí to zdálo jakkoliv nemožné, teď stojí přímo před ní. Navíc bylo v Yis-fidriho způsobech něco takřka dobře známého – jako by jeho nebo někoho podobného znala už předtím.

"Permončíci," opakovala. Cítila, jak se v ní zvedá vyplašený smích. "Další příběh, který si probojoval cestu k životu." Sedla si rovně a pokusila se skrýt strach. "Pokud mi nechcete nijak ublížit, pak mě dovedte zpět k mému příteli. Je v nebezpečí."

Stvoření s miskovitými očima vypadalo zkroušeně. Vydalo melodický zvuk a jeden z dalších permončíků k ní přistoupil s kamenným šálkem. "Vzala toto a napila se. To voda, jak tvoje přání."

Miriamele nejdříve k tekutině podezřívavě přivoněla; pak si uvědomila, že když jí sem permončíci nesli tak ohleduplně, nejspíš nemají v úmyslu ji otrávit. Pila a vychutnávala chladnou čistou vodu. "Zavedete mě k němu?" zeptala se znovu, když dopila.

Permončíci po sobě zneklidněně pokukovali a třásli hlavami jako makovice na poli, bičovaném větrem. "Prosím, smrtelnice, nežádej o to," řekl Yis-fidri nakonec. "Byla jsi na nebezpečném místě – více nebezpečném než můžeš představit – a měla's s sebou něco, cos mít neměla. Rovnováha je neobyčejně křehká." Slova zněla nabubřele a skoro komicky, ale jeho váhání bylo naprosto zřetelné.

"Nebezpečné místo?" rozhořel se v ní vztek. "Jakým právem jste mě unesli od mého přítele? Sama rozhoduji, co je pro mě nebezpečné!"

Permončík potřásl hlavou. "Ne pro tebe – nebo ne jenom pro tebe. Na miskách vah jsou hrozné věci, a to místo... není dobré." Vypadal, že se necítí dobře, a ostatní permončíci, kteří stáli za ním, se nervózně pohupovali a ševalili. Navzdory svému zoufalství se Miriamele nad tím podivným divadlem téměř rozesmála. "Nemůžeme tě nechat jít tam. My hluboce litujeme. Někteří z našich se vrátí a podívají po tvém příteli."

"Proč jste mu nemohli pomoci? Proč jste ho nemohli přinést také, když bylo tak důležité, abychom tam nebyli?"

"My hodně se báli. Bojoval s Neživým, aspoň tak zdálo se. A rovnováha je velmi křehká tam."

"Co to má znamenat?!" Miriamele vstala a v té chvíli byla více rozzlobená než vystrašená. "To nemůžete udělat!"

Začala se sunout k zastíněnému místu sklepní zdi, kde podle ní mohlo být ústí tunelu. Yis-fidri se natáhl a chytil ji za zápěstí. Jeho tenké prsty byly plné mozolů a tvrdé jako kámen. V tomto útlém permončíkově byla skryta síla – velká síla.

"Prosím, smrtelnice. My ti řekneme vše, co můžeme. Spokoj se prosím nyní s tím, že zůstaneš s námi. Budeme tvého přítele hledat."

Pokusila se bojovat, ale bylo to beznadějně. Jako by se snažila přetlačit váhu celé země.

"Tak," vydechla nakonec a hrůza se v ní měnila v beznaděj. "Nemám na vybranou. Řekněte mi tedy, co víte. Ale pokud se Binabikovi něco stalo díky tomu, co jste udělali, pak... pak si najdu způsob, jak vás potrestat, ať už jste kdo jste. Najdu!"

Yis-fidri svěsil hlavu jako vyhubovaný pes. "To není náš způsob nutit ostatní proti jejich vůli. My jsme sami mnoho trpěli rukou špatných pánů."

"Když už musím být vaším vězněm, tak mi alespoň říkejte mým jménem. Jsem Miriamele."

"Tedy Miriamele," Yis-fidri pustil její ruku. "Odpusť nám, Miriamele, nebo nás alespoň nesud', dokud vše, co jest nám říci, nebude vyslechnuto."

Zvedla misku a znovu se napila. "Mluvte tedy."

Permončík se rozhlédl po tvářích svých druhů, přešel pohledem kruh obrovských černých očí a začal vyprávět.

"A jak se daří Maegwin?" zeptal se Isorn. Díky obvazům vypadal, jako by měl oteklou hlavu. Závan ledového vzduchu proběhl pod vchodovým závěsem a rozkomíhal plameny malého ohniště.

"Myslel jsem si, že by se k nám mohla vrátit," povzdychl si Eolair. "Včera v noci se začala trochu hýbat a dýchat více zhluboka. Řekla dokonce pár slov, ale pouze šeptem. A vůbec jsem jim nerozuměl."

"Ale to je přece dobrá zpráva! Proč se tváříš tak zklamaně?"

"Přišla se na ni podívat sithská žena. Řekla, že to vypadá jako horečka – že někdy se trpitel přiblíží až k povrchu – jako když se naposledy vynoří tonoucí –, ale že to neznámá..." Eolairovi se třásl hlas. Snažil se ovládnout. "Léčitelka řekla, že je smrti stále stejně blízko, ne-li blíže."

"A ty Sithům věříš?"

"To to není nemoc těla, Isorne," řekl hrabě tiše. "Je to rána na duši, která již byla poraněná. Vidal jsi ji přece v posledních dvou týdnech." Propletl si prsty. "A Sithové o těchto věcech vědí daleko více než my. Ať už se Maegwin stalo cokoli, neumíme poznat, co to bylo. Nevidíme ani zlomené kosti, ani krvácející rány. Vzdej díky, že tvé vlastní zranění se dá uzdravit."

"To dělám – ale podle své víry!" zamračil se mladý Rimmeřan. "Při Milosrdném Usireovi – Eolaire, to jsou samé neradostné zprávy. A to už se nedá nic dělat?"

Hrabě pokrčil rameny. "Léčitelka říká, že je to nad její síly. Může se pouze snažit, aby se Maegwin trochu ulevilo."

"Prokletý osud pro ženu tak laskavou a silnou. Nad Lluthovým rodem visí nějaká kletba."

"Ještě před rokem by nikoho nic takového nenapadlo." Eolair se hryzal do rtu a na chvíli se odmlčel. Jeho smutek tak rostl, až se zdálo, že pokud se nestane zázrak, zabije jej. "U Murhaghova štítu, Isorne – není divu, že Maegwin hledala bohy! Jak by se mohla domnívat cokoli jiného, než že ji opustili? Její otec byl zabit, bratr umučen a rozsekán na kousky,

její lid ve vyhnanství!" Zhluboka se nadechl. "Můj lid! A teď ubohá Maegwin zešilela a poté byla ponechána smrti napospas někde ve sněhových závějích Naglimundu. To je více než nepřítomnost bohů – to je, jako by ji bohové chtěli potrestat."

Isorn se přezněl znamením Stromu. "Nikdy se nedozvíme, co nebe zamýšlí, Eolaire. Možná je Maegwin součástí vyšších plánů, kterým nemůžeme rozumět."

"Možná." Eolair potlačil hněv. Nebyla Isornova vina, že Maegwin odchází. Všechno, co řekl, bylo laskavé a moudré. Ale hrabě z Nad Mullachu o žádné laskavosti a moudra nestál. Chtělo se mu výt, jako vyjí v lci ve Frostmarchu. "Och, ať mě Cuamh hryzne – Isorne, měl bys ji vidět! Když neleží tiše jako mrtvá, má tvář zachvácenu hrůzou a ruce sevřeny v pěst." Zvedl vlastní ruce se spletenými prsty: "Takhle – jako kdyby hledala něco, co by ji zachránilo." Eolair se s pocitem marnosti udeřil dlaněmi do kolen. "Něco potřebuje, a já ji to nemohu dát. Je ztracena a já k ní nedokážu najít cestu a přivést ji zpátky!" Chraplavě se nadechl.

Isorn se dlouze zahleděl na přítele. V očích se mu rozžehlo světlo porozumění. "Och, Eolaire. Miluješ ji?"

"Nevím!" Hrabě na chvíli složil hlavu do dlaní; potom pokračoval. "Jednou jsem si myslel, že ano, ale ona se ode mě hrubě a chladně odvrátila, a pak mne odstrkovala, jak jen mohla. Ale když ji přepadlo šílenství, řekla mi, že mě miluje od dětství. Byla si prý jista, že bych se jí vysmál, a nechtěla, aby ji někdo litoval. Tak mě držela v patřičných mezích, abych nemohl odhalit pravdu."

"Matko milosrdná," vydechl Isorn. Uchopil Eolaira za ruku. Hrabě cítil, jaká síla v tom doteku je; vydrželi tak po dlouhou chvíli.

"Život je ohromné bludiště i bez válek mezi nesmrtelnými a těmi ostatními. Ach, bohové, Isorne, najdeme někdy mír?"

"Jednou ano," odvětil Rimmeřan. "Jednou určitě."

Eolair stiskl příteli naposledy ruku a pak ji pustil. "Jiriki říká, že Sithové mají v plánu odejít během dvou dní. Půjdeš s nimi, nebo zpátky se mnou do Hernystiru?"

"Nevím. Hlava se mi točí tak, že nemůžu jet nikam, ani rychle, ani pomalu."

"Potom tedy pojedeš se mnou," hrabě vstal. "Teď nikam nespěcháme."

"Měj se dobře, Eolaire."

"A ty také. Pokud budeš chtít, přijdu později a přinesu nějaké sithské víno. Udělá ti nesmírně dobře a otupí bodec bolesti tvého zranění."

"To otupí daleko víc než jen to," zasmál se Isorn. "Můj vtíp zmizí také. Ale je mi to jedno. Nejdou nikam a čeká se ode mě, že nebudu nic dělat. Přines to víno, až budeš moci."

Eolair poklepal mladšímu muži na rameno a vyklouzl stanovou plachtou do ostrého větru.

Když došel na místo, kde ležela Maegwin, znovu jej ohromila moc sithského umění. Isornův malý stan byl postaven důkladně a pevně, ale studený vzduch se přesto dovnitř plížil ze všech stran a podlahou prosakoval tající sníh. Maegwinin stan byl sithský; Jiriki si přál, aby odpočívala v takovém pohodlí, jaké jen bude dostupné. Přestože byla blyštivá plachta tenounká až k průhlednosti, překročit práh bylo jako vejít do dobře postaveného domu. Bouře, která sužovala Naglimund, byla náhle na míle vzdálená.

Ale proč to tak je, divil se Eolair, když Sithové sami podle všeho téměř nevnímají zimu ani moko?

Když Eolair vstoupil, Kira'athu vzhledla. Maegwin ležela na slaměném loži pod tenkou příkrývkou a neklidně sebou házela. Oči ale měla stále zavřeny a z tváří jí dosud nijak neustoupila smrtelná sinalost.

"Žádná změna?" zeptal se Eolair, i když znal odpověď.

Sithská dívka lehce pokrčila schýlenými rameny. "Bojuje, ale nemyslím si, že má dostatek síly na to, aby prolomila ten stisk – ať už je to cokoliv." Vypadala naprosto nevzrušeně; zlaté oči měla tajemné jako kočka. Ale hrabě věděl, kolik času u Maegwin strávila. Tihle nesmrtelní jsou prostě jiní; nemá smysl soudit je podle tváří nebo dokonce podle hlasů.

"Promluvila k tobě?" zeptala se Kira'athu náhle.

Eolair se díval, jak se Maegwininy prsty zatínají do příkrývky a hledají něco, co tam není. "Ano, promluvila, ale nerozuměl jsem jí. Slyšel jsem jen nesmyslné zvuky. Nebyla v tom žádná slova."

Sitha zvedla stříbrné obočí. "Měla jsem za to, že jsem zaslechla..." Pohlédla na svou chráněnkyni, jejíž ústa se nyní bezhlesně pohybovala.

"Že jsi zaslechla co?"

"Řeč Zahrady." Kira'athu roztáhla ruce a ohnula prsty tak, že se dotkly palců. "Tak byste vy nazývali řeč Sithů."

"Možná se něco naučila v dobách, kdy jsme všichni cestovali a společně bojovali." Eolair přistoupil blíže. Pohled na Maegwininy neklidně šátrající ruce mu rval srdce.

"To je možné," souhlasila léčitelka. "Ale vypadalo to, jako by mluvili sami Zida'ya... skoro."

"Co tím myslíš?" Eolair byl zmaten a poněkud podrážděn.

Kira'athu povstala. "Odpusť. Měla jsem mluvit s Jirikim a Likimeyou dříve, než jsem znepokojila tebe. A stejně to nic neznamena. Omlouvám se, hrabě Eolaire. Raději bych ti přinesla příznivější zprávy."

Seděl na zemi po Maegwinině boku. "To není tvá chyba. Tys byla velmi laskavá." Natáhl ruku tak, aby se jí Maegwin mohla dotknout, ale její chladné prsty se plaše odtáhly. "Bagba mě sper, co vlastně chce?"

"Je nějaká věc, kterou obvykle nosí u sebe nebo okolo krku?" zeptala se Kira'athu. "Nějaký amulet nebo věc, která jí pomáhá?"

"Nevzpomínám si na nic takového. Možná potřebuje vodu."

Sithská dívka potřásla hlavou. "Dala jsem jí napít."

Eolair se sklonil a začal se roztržitě přehrabovat v sedlových brašnách, v nichž byly bez ladu a skladu nacpány Maegwininy věci. Vytáhl šátek z teplé vlny a vložil ji ho do rukou, ale Maegwin jej držela jen chvíli a pak jej odhodila.

Její ruce začaly znovu hledat a z hrdla se jí linul bezeslovný šepot.

V zoufalé snaze poskytnout Maegwin útěchu začal vytahovat z tašek i ostatní věci a jednu po druhé jí je vkládal do dlaní – misku, dřevěného ptáka, který zřejmě pocházel z taigské Síně Rytin, a také střenku nože. Eolair nebyl příliš rád, že našel zrovna tohle. Báł se, že se zastřenou myslí může sama sobě způsobit zranění a vlastně jí zakázal přinést tu věc z Hernysadharu. Maegwin si z jeho příkazů očividně nic nedělala. Ale žádná z těchto věcí ani ostatní drobnosti ji neuspokojily. Odsouvala je pohněvanými a prudkými pohyby malého dítěte, ale její tvář zůstávala prázdná. Pak nahmatal něco těžkého. Vytáhl tu věc ven – a spatřil kus tmavého kamene.

"Co to je?" Kira'athu se zeptala překvapivě ostře.

"To je dárek od permončiků." Zvedl jej, aby se na něj mohla podívat. "Vidiš? Tady do něj Yis-fidri vyryl jméno Maegwin – tak mi to aspoň řekla."

Kira'athu mu vzala kámen z rukou a otočila ho v útlých prstech. "Ano, to je její jméno. To jsou runy Tinukeda'ya. Říkal jsi – permončici?"

Eolair pokýval hlavou. "Zavedl jsem k nim Jirikiho – do Mezutu'a." Vzal si kámen zpět a podržel jej v rukou, pak jej potěžkal a pozoroval, jak světlo z ohně začíná bouřit uvnitř. "Nevěděl jsem, že to má s sebou."

Maegwin náhle zasténala. Hrabě sebou při tom temném zvuku škubl. Rychle se otočil k posteli. Vyдалa další zvuk, který zněl trochu jako slova.

"Ztraceno," zamumlala Kira'athu a přistoupila blíže. Eolairovo srdce se sevřelo. "Co máš na mysli?"

"To byla její slova. Mluví jazykem Zahrady."

Hrabě se zahleděl na Maegwinino zvrásněné čelo. Ústa se znovu pohnula, ale nevydala ani hlásku, jen bezeslovný sten; zasmítila hlavou. Náhle natáhla ruce a sáhla po Eolairových. Když pustil kámen a chtěl uchopit její dlaně, sebrala mu jej a přitiskla na ňadra. Horečnaté pohyby ustaly; náhle byla klidná. Oči měla stále zavřené, ale nyní to vypadalo, jako by upadla do přirozeného spánku.

Eolair ji ohromeně pozoroval. Kira'athu se nad ni naklonila a dotkla se dívčina čela, poté přičichla k jejímu dechu.

"Je v pořádku?" zeptal se hrabě nakonec.

"Není nám blíže. Ale nakonec našla aspoň trochu klidu. Myslím, že hledala právě ten kámen."

"Ale proč?"

"To nevím. Promluví s Likimeyou a jejím synem a každým, kdo by mohl něco vědět. Tím se ale nic nemění, Eolaire. Ona je na tom stejně. Alespoň však tam, kde chodí – ať už je na Cestě snů nebo jinde – má nyní menší strach. Aspoň něco."

Znovu přikryla dekou Maegwininy ruce, které nyní svíraly kámen, jako by byl součástí těla.

"Ty sám by sis měl odpočinout, hrabě Eolaire." Sithská léčitelka přešla k východu ze stanu. "Nebudeš ji k ničemu, pokud také onemocníš."

Když se křídlo závěsu pohnulo, proběhl stanem závan chladného vzduchu.

Isgrimmur pozoroval lektora Velligise, jak odchází z trůnního sálu. Nosítka velkého muže muselo nést osm strážců, kteří se šklebili námahou, a po cestě ven jej stejně jako dovnitř doprovázelo procesí kněží, kteří nesli posvátné relikvie a dýmající kadidelnice. Isgrimmurovi připadali jako pojiždný trh na cestě k nové vesnici. Díky svým zraněním nemusel klečet, a tak pozoroval výkon nového lektora z křesla u zdi.

Přes vznešený vzhled Camaris na vysokém knížecím trůnu vypadal nesvůj. Jošua, který během požehnání klečel vedle židle, nyní povstal.

"Tak tedy." Princ si rukou očistil kolena od prachu. "Matka církev uznává naše vítězství."

"Má Matka církev nějakou volbu?" zavrčel Isgrimmur. "Vyhráli jsme. Velligis je jedním z těch, kteří vždy sázejí na favorita – ať už je to kdokoliv."

"Je to lektor, vévodo Isgrimmure," napomenul ho Camaris přísně. "Je zástupcem Božím na zemi."

"Camaris má pravdu. Ať už byl v minulosti čímkoliv, byl vyzdvížen na nejvyšší stolec. Zaslouží si naši úctu."

Isgrimmur nesouhlasně zavrčel. "Jsem starý a zraněný a vím, co vím. Můžu respektovat stolec, aniž bych miloval muže, jenž na něm sedí. Copak ovládnutí trůnu z dračích kostí udělalo z tvého bratra dobrého krále?"

"Nikdo nikdy netvrdil, že království učinilo svého vládce neomylným."

"Zkus to říct většině králů," zasupěl Isgrimmur.

"Prosím." Camaris zvedl ruku. "Dost už. Dnes je úmorný den, a ještě zbývá několik věcí, které je třeba udělat."

Isgrimmur pohlédl na starého rytíře. Vypadal doopravdy unaveně, tak unaveně, jak to vévoda ještě nikdy neviděl. Dalo by se předpokládat, že osvobození Nabbanu od vraha jeho bratra by mělo Camarise těšit, ale místo toho jako by z něj vyprchal život.

Jako by věděl, že udělal jednu z věcí, kterou udělat měl – ale jen jednu. Chce odpočívat, ale ještě nesmí. Vévoda to konečně pochopil. Divil jsem se, proč je tak divný, tak odtahitý. Nechce se mu žít. Je zde jen a pouze proto, že věří, že Bůh si přeje, aby splnil úkoly, které před ním stojí. Jakékoliv zpochybňování Boží vůle – dokonce i zpochybňování lektorovy neomylnosti – bylo pro Camarise nepřijatelné. Má sám sebe za mrtvého. Isgrimmur potlačil zachvění. Jedna věc je toužebně si přát odpočinek, klid. Ale považovat se za mrtvého – to je něco zcela jiného. Vévoda na okamžik zapřemítal, zda by Camaris nemohl porozumět Králi bouří lépe než kdokoliv z nich.

"Tak dobrá," kývl Jošua. "Ještě s jednou osobou se musíme setkat. Já s ním promluví, Camarisi, pokud ti to nevadí. Už jsem o tom nějakou dobu přemýšlel."

Starý rytíř bez zájmu mávl rukou. Jeho oči pod hustým obočím připomínaly krystalky ledu.

Jošua dal pokyn pážeti a dveře se prudce otevřely. Když dovnitř vnašeli nosítka hraběte Streáweho, Isgrimmur se znovu posadil a zdvihl džbánec piva, který schovával pod křeslem. Dlouze se napil. Venku sice bylo teprve odpoledne,

ale vysoká okna u stropu sálu byla zakryta okenicemi kvůli bouři, která bičovala moře za palácem. V držácích plály pochodně. Isgrimmur znal tento pokoj a věděl, že je vymalován jemnými barvami moře, písku a oblohy – ale ve světle pochodní vypadal ponuře a neztělně.

Streáwe byl vyzdvížen z nosítek a jeho křeslo bylo usazeno na podnoží trůnu. Hrabě se usmál a pokýval hlavou.

"Vévodo Camarisi – vítěz zpátky do svého domova, který ti po právu náleží. Scházeli jsme si, můj pane." Poté otočil bílou hlavu. "Princ Jošua a vévoda Camarisi. Jsem poctěn, že jste mě povolali. Toto je vznešená společnost."

"Nejsem vévodou, hrabě Streáwe," zavrtěl hlavou Camarisi. "Nepřijal jsem žádný titul, jen jsem pomstil bratrovu smrt." Jošua přistoupil k hraběti. "Nenech se zmýlit jeho skromností, hrabě. Camarisi zde vládne."

Streáweův úsměv se rozšířil a vrásky kolem očí se mu prohloubily. Isgrimmur si pomyslel, že vypadá jako nejdědečkovitější dědeček, kterého kdy Bůh stvořil. Zajímalo by jej, zda si to hrabě nacvičuje před zrcadlem. "Jsem rád, že jsi naslouchal mé radě, principi Jošuo. Jak vidíš, mnoho lidí bylo velmi nespokojeno s Benigarisovým panováním. Nyní vládne v Nabbanu radost. Po cestě z přístavu jsem viděl lidi tancovat na náměstí."

Jošua pokrčil rameny. "To má spíš co do činění s tím, že baron Seriddan a ostatní pustili své muže do města a dali jim peníze na útratu. Toto město pod Benigarisem tolik netrpělo – jakkoliv jsou časy zlé. Otcovražda nebo ne, vypadá to, že vládl docela dobře."

Hrabě na něj letmo pohlédl, pak to vypadalo, že se rozhodl pro jiný přístup. Isgrimmur zjistil, že ho tohle představení baví. "Ano," přitakal Streáwe pomalu, "v tomhle máš pravdu. Ale lidé vědí své, nemyslíš? Vládl pocit, že věci nejsou tak docela v pořádku, a běžely mnohé fámy o tom, že Benigaris svého otce – svého drahého bratra, sire Camarisi – zavraždil, aby získal trůn. Ne za všechny problémy mohl Benigaris, ale mezi lidmi vzrůstal neklid."

"Neklid, který jste ty a Pryrates pomohli rozdmýchat, a pak jste přilévali oleje do plamenů."

Vládce Perduinu se zatvářil pohoršeně. "Ty mě srovnáváš s Pryratem?" Úslušná maska náhle na chvíli zmizela a odhalila rozhněvaného muže s železnou vůlí. "S tou špinou v rudém plášti? Kdybych mohl chodit, Jošuo, zkřížili bychom kvůli tomu meče."

Princ na něj na chvíli ledově hleděl; pak mu tvář změkla. "Netvrdím, že jste si s Pryratem hráli do noty, Streáwe, ale že jste oba využili situaci pro své vlastní záměry. Naprosto odlišné záměry, tím jsem si jist."

"Pokud jsi to myslel takhle, potom sám sebe prohlašuji za vinného a odevzdávám svůj osud milosrdenství trůnu."

Hrabě vypadal obměkčen. "Ano, já pracuji svými způsoby a chráním zájmy svého ostrova. Nemám žádné armády, o kterých bych mohl mluvit, Jošuo; vždy jsem obětí rozmarů svých sousedů. V Ansis Pellipé se říká: 'Když se Nabban ve spánku otočí, Perduin vypadne z postele.'"

"Dobrá připomínka, hrabě," řekl Jošua se smíchem. "A úplně pravdivá, od A až do Z. Ale také se říká, že jsi zřejmě nejbohatší muž ve Východním Ardu. To je všechno výsledkem tvé péče o prospěch Perduinu?"

Streáwe se napřímil. "Do toho, co mám, ti nic není. Měl jsem za to, že mě vyhledal jako přítele, a ne že mě chceš urážet."

"Ušetři mě falešné důstojnosti, milý hrabě. Těžko věřit tomu, že nazývat tě zámožným může být považováno za urážku. Ale v jedné věci máš pravdu: chceme s tebou mluvit o určitých otázkách společného zájmu."

Hrabě důstojně pokýval hlavou. "To už zní lépe, principi Jošuo. Víš, že tě podporuji – vzpomeň si na vzkaz, který jsem poslal po svém muži jménem Lenti! – a toužím si promluvit s tebou o způsobech, jak bych ti mohl pomoci."

"Jak bychom si mohli pomoci navzájem, to jsi chtěl říci, že ano?" Jošua zvedl ruku a umlčel Streáweův protest. "Prosím, milý hrabě, odpušťme si obvyklé chození okolo horké kaše. Neskutečně mě tísní čas. Proto nestojím o dlouhé handrkování, a už jsem ti to jednou řekl. Takže neplýtvějme prosím časem na falešné protesty proti tomu či onomu." Starý muž našpulil rty a oči se mu zúžily. "Dobrá tedy, Jošuo. Kupodivu mne to zajímá. Co chceš?"

"Lodě. A na ně námořníky. Dost na to, aby přepravili naši armádu do Erkyu."

Prekvapený Streáwe chvíli čekal a teprve potom promluvil. "Ty se chceš teď plavit do Erkyu? Po týdnech zuřivých bojů o Nabban, a s vědomím, že se na nás právě teď ze severu řítí ta nejhorší představitelná bouře?" Pokynul k zavřeným oknům; venku se po sancellanském kopci proháněl vítr. "Minulou noc byla taková zima, že v Sálu fontán zmrzla voda. Claveanský zvon nad domem Páně stěží zvonil, tak ledové počasí bylo. A vy chcete vyplout na moře?" Když hrabě vzpomněl zvon, do Isgrimmura jako když uhoď. Jošua se na okamžik otočil a zachytil Rimneřanův varovný pohled. I on si samozřejmě pamatoval Nissesovu věštbu.

"Ano, Streáwe," kývl princ. "Existují bouře a bouře. Některým se musíme postavit, abychom přežili ostatní. Nalodím se, jak jen to bude možné."

Hrabě zvedl ruce a ukázal otevřené, prázdné dlaně. "Dobrá, jedná se koneckonců o vás a vy to musíte vědět nejlépe. Ale co po mně vlastně chcete? Perduinské lodě nejsou válečná plavidla a v této chvíli jsou všechny na moři. Potřebujete největší nabbanskou flotilu a ne mé obchodní kocábky." Ukázal k trůnu. "Nyní je pánem domu Krále Rybáře Camarisi."

"Ale ty jsi pánem loděnic," odpověděl Jošua. "Jak řekl Benigaris, měl za to, že tě má v hrsti, ale celý ten čas jsi ho užíral zevnitř. Použil jsi to zlato, o kterém se říká, že jsou ho plné katakomby pod tvým domem na Sta Mírore? Nebo jsi vsadil na něco jemnějšího – klepy, historky...?" Potřásl hlavou. "Ale na tom nezáleží. Jedná se o toto, Streáwe: můžeš nám buď pomoci nebo nám překážet. Chci se s tebou bavit o tvé ceně, ať už se bude jednat o moc nebo o zlato. Je tu také otázka zásob. Chci, aby ty lodě byly plně naloženy a připraveny k cestě do sedmi dní."

"Sedmi dní?" Podruhé vypadal hrabě velmi překvapeně. "To nebude jednoduché. Už jste slyšeli o kilpách, že ano? Plavou stejně rychle jako penězovky – ale penězovky nestahují námořníky přes zábradlí a nežerou je. Muži se v tuto temnou dobu bojí vyjet na moře."

"Začali jsme tedy s handrkováním," řekl Jošua. "Tohle za tohle. Časy jsou zlé. Co chceš, moc nebo zlato?"

Zničehonic se Streáwe zasmál. "Ano, začali jsme se handrkovat. Ale ty mě podceňuješ, Jošuo – anebo nedoceňuješ

vlastní pokladnu. Máš něco, co mi může být užitečnější než zlato či moc – něco, co s sebou ve skutečnosti nese obojí."
"A co to je?"

Hrabě se naklonil.

"Vědění." Opřel se a po tváři se mu rozlil jemný úsměv. "Takže nyní jsem ti oplatil nabídku a je to na tobě." Hrabě si zamnul ruce se špatně potlačovanou radostí. "Pojďme tedy mluvit vážně."

Jošua si sedl vedle pána Perdrinu a Isgrimmur slabě záupěl. Navzdory princově spěchu to samozřejmě bude velmi komplikovaný tanec. To je totiž něco, co má Streáwe příliš rád, než aby si to nevychutnal – a Jošua to celé bere příliš vážně, než aby celé jednání shodil se stolu. Isgrimmur se obrátil a pohlédl na Camarise, který během celé diskuse nepromluvil ani slovo. Starý rytíř hleděl na zavřená okna, jako by na okenicích viděl složité a nesmírně zajímavé obrazy, a hlavu si podpíral dlaní. Isgrimmur tiše a bolestně zasténal a natáhl se pro pivo. Cítil, že před sebou mají dlouhý večer.

Miriamelin strach z permončků se pomalu rozplýval. Začala se rozvzpomínat na to, co jí Simon a ostatní řekli o cestě hraběte Eolaira do Sesuad'ra. Hrabě na cestě potkal permončičky – říkal jim domhaini – v chodbách pod hernystirskými horami. Mluvil o nich jako o přátelských a mírumilovných bytostech a zdálo se, že měl pravdu: kromě toho, že ji unesli ze schodů, jí nijak neublížili. Ale pořád ji nechtěli pustit.

"Zde," ukázala na sedlové brašny. "Jestli jste si jisti, že nesu něco nebezpečného, škodlivého... nebo cokoliv, prohledejte je a přesvědčte se sami."

Permončiči se začali radit znepokojenými a zvonivými hlasy, a Miriamele zatím přemýšlela o útěku. Byla zvědavá, zda permončiči vůbec někdy spí. Ale kam ji vlastně odvedli? Jak najít cestu ven, a kam zamířit potom? Přinejmenším má mapy – i když pochybovala, že by je uměla číst tak dobře jako Binabik.

A kde je vlastně Binabik? Je naživu? Dělal se jí. zle, když si vzpomněla na tu rozškledenou věc, která trolla napadla.

Další přítel ztracený někde v říši stínů. Troll měl pravdu – byla to pošetilá cesta. Její vlastní umíněnost nejspíše přinesla smrt dvěma jejím nejbližším přátelům. Jak s tím bude moci dál žít?

Permončiči skončili radu. Miriamele příliš nezáleželo na tom, jak se rozhodli. Padl na ni smutek a vysával z ní sílu.

"Prohlédneme tvé věci – s tvým dovolením," řekl Yis-fidri. "Podle ctění vašich zvyků se jich bude dotýkat pouze moje žena Yis-hadra."

Miriamele byla ohromena permončickou obezřetností. Co si myslí, že pod zem přinesla – úžasné šaty princezny, která přebývá na zámku? Drobné, křehké dárky na památku? Voňavé dopisy od ctitelů?

Yis-hadra nesměle přistoupila a začala prohledávat obsah vaků. Její manžel poklekl vedle Miriamele. "Jsme tuze zarmoucení tím, že věci musí být tak. To není naše cesta – nikdy neprosazujeme svou vůli nátlakem na jiné. Nikdy."

Vypadal, že mu velmi záleží na tom, aby ji přesvědčil.

"Stále mi ale není jasné, čeho se tak obáváte."

"Na vině je to místo, kterým jste se ty a tví dva společníci procházeli. Je to... neexistují slova v jazyce smrtelníků, kterými by se to dalo popsat." V rozpacích si prolamoval dlouhé prsty. "Jsou tam... síly, věci, které spalý. A nyní se probudily. Schodiště ve věži, po němž jste stoupali, je místem, kde tyto síly mají velkou moc. Každým dnem se stávají silnější a silnější. Ještě nerozumíme tomu, co se děje, ale než tak bude, nesmí se stát nic, co by zvrátilo rovnováhu..." Miriamele ho pokynutím zastavila. "Pomalů, Yis-fidri. Pokouším se ti porozumět. Zaprvé ta... věc, která nás napadla na schodech, nebyl jeden z nás. Binabik ho asi poznal, ale já jsem ho nikdy předtím neviděla."

Yis-fidri vzrušeně potřepal hlavou. "Ne, Miriamele. Neurážej se. Víme, že ten, který bojoval s tvým přítelem, nebyl vašim společníkem. Byla to chodící prázdnota plná Nebytí. Možná to kdysi byl smrtelník. Ne, myslím toho, kdo šel kousek za vámi."

"Za námi? Byli jsme jenom dva. Ledaže..." Srdce jí poskočilo. Mohl to být Simon, který hledal přátele? Byl jen kousek od ní, když ji zajali? Ne, to by bylo příliš kruté!

"Pak jste byli sledováni," prohlásil Yis-fidri pevně. "Zda pro dobro nebo pro zlo – nemůžeme říct. Víme jen to, že na schodech byli tři smrtelníci."

Miriamele potřásla hlavou, neschopna přemýšlet. Příliš mnoho zmatku se vršilo na příliš velké hoře smutku.

Yis-hadra vydala zvuk podobný ptačímu zacvrlikání.

Její manžel se otočil. Permončice zdvihla Simonův Bílý šíp. "Samozřejmě," vydechl Yis-fidri. Ostatní permončiči se nahnuli blíže a dívali se jako u vytržení. "Cítili jsme to, ale nevěděli jistě." Obrátil se k Miriamele. "To není naše práce, neboť to bychom věděli tak jistě, jako ty víš o dlani na konci své paže. Ale vyrobil to Vindaomeyo, jeden ze Zida'ya, kterého my naučili naše umění a řemesla. A pohlédni," natáhl se a vzal jej od své ženy, "zde je kousek jednoho z Pánů Svědků." Ukázal na kalený modrošedý hrot. "Žádný div, že my to cítili."

"A nosit jej po schodech je nebezpečné?" zeptala se Miriamele, lačna odpovědi, ale hrůza ji drtila příliš dlouho a únava na ni dopadala s neztenčenou silou. "Proč by tomu tak mělo být?"

"Vysvětlíme ti jestli dokážeme. Věci se mění. Rovnováha je křehká. Rudý kámen v oblacích promlouvá ke kamenům na zemi, a my Tinukeda'ya slyšíme hlas těchto kamenů."

"A tyto kameny vám napovídají, abyste unášeli lidi ze schodiště?" Miriamele byla vyčerpána. Bylo těžké nebýt nezdvořilý.

"Nechtěli jsme sem chodit," snažil se Yis-fidri vážně. "Věci, co staly se u nás doma a jinde, nás zahnavy na jih, ale když jsme starými chodbami došli na toto místo, zjistili jsme, že nebezpečí tady ještě větší. Nemůžeme dál, nemůžeme se vrátit. Ale musíme pochopit, co se děje, pak se rozhodneme jak nejlépe uniknout."

"Vy chcete utéct?" zeptala se Miriamele. "Tak proto to všechno děláte? Abyste získali šanci utéct?"

"Nejsme válečníci. Nejsme ani jako naši bývalí páni, Zida'ya. Cesta Děti Oceánu byla vždy dělat to, aby přežily."

Miriamele potřásla zklamaně hlavou. Chytili ji a odvěkli od přítele, a to všechno jen proto, aby mohli utéct před něčím,

čemu nerozuměla. "Nechte mě jít."

"Nemůžeme. Promiň, Miriamele."

"Pak mě nechte spát." Přišourala se ke zdi sklepení a zachumlala se do pláště. Permončící jí nebránili, ale začali si povídat. Melodický zvuk jejich hlasů, nesrozumitelný jako hlas cvrčka, ji následoval do spánku.

48. Spící drak

Prosím, Bože, nenech ho odejít!

Kolo neslo Simona do výše. Pokud Guthwulf dole v temnotě stále mluví, Simon nemůže jeho hlas přes vrzání kola a chřestění těžkých řetězů zaslechnout.

Guthwulf! Může to být týž muž, kterého Simon častokrát zahlédl – Paže Nejvyššího krále se zuřivým výrazem ve tváři? Ale ten stál v čele obléhání Naglimundu, byl jedním z nejmocnějších přátel krále Eliáše. Co by tady dělal? To musí být někdo jiný. Ale ať už to je kdokoliv, přinejmenším má lidský hlas.

"Slyšíš mě?" zaskřehotal Simon, když ho kolo zaneslo zase dolů. Krev se mu znovu nahrnula do hlavy, stejně pravidelně jako přílivová vlna při západu slunce.

"Slyším," zasyčel Guthwulf. "Nemluv tak nahlas. Slyšel jsem tu někoho, a myslím, že by mi ublížili. Vzali by mi všechno, co mi ještě zbylo."

Simon ho viděl, tu nejasnou a shrbenou, ale velkou postavu, stejnou, jako měla Králova Paže. I přes nahrbená záda byla zřetelně vidět široká ramena. Hlavu držel divně, jako by ho něco ranilo.

"Mohl bych dostat... více vody?"

Guthwulf ponořil ruce do vody pod kolen; když byl Simon dostatečně nízko, nalil mu vodu na tvář. Simon zasupěl a požádal o další. Guthwulf stačil naplnit dlaně ještě třikrát, než se mu Simon vzdálil z dosahu. "Ty jsi... na kole?" zeptal se muž, jako by tomu nemohl uvěřit.

Simon, jehož žízeň byla poprvé za mnoho dní uhašena, se otázce podivil. Byl snad slabomyslný? Jak mohl někdo, kdo není slepý, pochybovat o tom, že je to kolo?

Náhle dávalo podivné držení Guthwulfovy hlavy smysl. Slepý. No ovšem. Žádný div, že se musel dotknout Simonovy tváře.

"Ty jsi... kníže Guthwulf?" zeptal se Simon, když ho kolo znovu odneslo dolů. "Kníže z Utanyeatu?" Pamětliv toho, co mu dobrodinec nakázal, mluvil velmi potichu. Musel otázku zopakovat, když byl blíže.

"Myslím... že ano." Ruce hraběte visely sklesle a kanula z nich voda. "V jiném životě. Předtím, než odešly mé oči.

Předtím, než mě dostal meč..."

Meč? Byl snad oslepen v boji? V souboji? Simon tu myšlenku zavrhl: byly zde důležitější věci, nad kterými bylo třeba uvažovat. V žaludku měl dostatek vody, ale nic jiného. "Můžeš mi přinést jídlo? Ne, můžeš mě osvobodit? Oni mě týrají, mučí!" Tolik slov mu skřípalo v útlém hrdle, že se začal dusit návalem kašle.

"Osvobodit tě...?" Guthwulf vypadal otřeseně. "Ale... ty tady nechceš být? Promiň, věci jsou tak... tak jiné. Mám potíže si to vybavit."

Je šílený. Jediná osoba, která mi může pomoci, a je šílená!

Promluvil, teď již nahlas: "Prosím! Já trpím. Když mi nepomůžeš, zemřu tady." Dusivě zavzlykal. Když o tom začal mluvit, stalo se to najednou velmi skutečným. "Nechci zemřít!"

Kolo jej zase začalo unášet ke stropu.

"Já... nemůžu. Hlasy mě nenechají nic udělat," zašeptal Guthwulf. "Říkají, že musím jít a skrýt se, nebo přijdou a všechno mi vezmou." Hlas nabral hrozivě roztoužený tón. "Ale já jsem tě uslyšel, tvůj dech a tvé pohyby. Věděl jsem, že jsi skutečný, a chtěl jsem slyšet tvůj hlas. Tak dlouho jsem s nikým nemluvil!" Jak byl Simon unášen pryč, slova slábla a slábla. "Jsi to ty, kdo mi nechal jídlo?"

Simon neměl ponětí, o čem ten slepý muž mluví, ale cítil, že váhá, znepokojen jeho trápením. "To jsem byl já!" Pokusil se, aby ho bylo slyšet i přesto, že byl v horní části kola. Copak ho ten muž neslyšel? "To jsem byl já! Já jsem ti přinesl jídlo!"

Prosím, ať je tam, až se vrátím, modlil se Simon. Prosím, ať je tam, prosím!

Když se Simon znovu dostal dolů, natáhl Guthwulf ruce a přejel jím po Simonových rysech. "Ty jsi mě nakrmil. Já nevím. Bojím se. Všechno mi vezmou. Ty hlasy jsou tak naléhavé!" Potřásl vousatou hlavou. "Teď nemůžu přemýšlet. Hlasy jsou velmi hlučné." Náhle se otočil, klátivým krokem se vydal přes sklepení a zmizel mezi stíny.

"Guthwulfel!" zavolal tiše Simon. "Neopouštěj mě!"

Ale slepec byl pryč.

Dotek lidské ruky a zvuk hlasu znovu probraly Simona do hrozné bolesti. Ubíhající hodiny nebo dny či snad týdny – už dávno se přestal pokoušet měřit čas – se začaly rozostřovat do matné šmouhy stále se šířící nicoty; plaval v mlze a pomalu se vzdaloval od světél domova. Nyní byl zpět a trpěl.

Kolo se otáčelo. Někdy, když byly všechny pochodně v kovárně zapáleny, viděl pod sebou horečně pracovat maskované muže začerněné od sazí, ale nikdo z nich na něj nikdy nepromluvil. Inchovi poskoci mu s trýznivou nepravděpodobností nosili vodu a neztratili s ním přitom nikdy ani slovo. Několikrát dokonce spatřil samotného dozorce, jenž tiše pozoroval, jak je Simon neustále kolem unášen. Bylo to podivné, ale nezdálo se, že by se Inch tím pohledem kochal: přišel jenom zkontrolovat Simonovo utrpení, asi jako když zahradník po cestě za jinou prací kontroluje záhon, jak mu roste zelenina.

Simon cítil v končetinách a břichu tak neměnnou a vytrvalou bolest, že už si nemohl vzpomenout, jaké to je cítit se jinak. Projížděla jím, jako by jeho tělo bylo pouhou nádobou na bolest – nádobou, kterou si nevědomí řemeslníci podávají z ruky do ruky. S každým otočením kola se mu bolest nahrnula do hlavy, až se zdálo, že mu pukne lebka. Poté

se přelévávala prázdnými a bolavými vnitřnostmi a nakonec se usadila znovu v nohách, takže měl pocit, že chodí po žhavém uhlí.

Ani hlad nezmizel. Byl méně vtíravým společníkem než agónie rukou a nohou, ale přesto byl pomalou a neustálou bolestí. Simon cítil, že ho každým otočením kola ubývá – stává se stále méně lidským, stále méně živým, měl stále méně zájmu o to, co z něj dělalo Simona. Jen nejasný plamen touhy po pomstě a ještě nejasnější jiskřička naděje, že by se někdy mohl vrátit k přátelům, ho přinutila držet se zbytků života.

Jsem Simon, říkal sám sobě, až bylo pomalu zatěžko si vzpomenout, co to vlastně znamená. Nevzdám se. Jsem Simon! Kolo se otáčelo. Simon se otáčel s ním.

* * *

Guthwulf se už nikdy nevrátil. Když se jednou Simon plavil v oparu strádání, cítil, že osoba, která mu dává pít, se dotýká jeho tváře. Nemohl ale pohnout rty a nemohl se tedy ani zeptat. Jestli to byl slepý muž, pak nezůstal.

I když Simon cítil, jak ustupuje do nicoty, kovárna se zdála větší a větší. Podobně jako vize žhnoucí jiskry se zdála být otevřena celému světu – nebo spíše se zdálo, že se celý svět zhroutil právě sem, do kovárny, takže Simon se často cítil přítomen na mnoha různých místech najednou.

Cítil se chycen nad prázdným vrcholem chladným jako sníh, který hořel dračí krví. Jizva na jeho tváři byla vypáleným cejchem agónie. Něco se ho dotklo a změnilo ho. Už nikdy nebude stejný.

Pod kovárnou, ale také uvnitř Simona, se probudil Asu'a. Rozdrolený kámen se zachvěl a znovu blyštivě rozkvetl jako stěny nebe. Šepotavé stíny dostaly podobu směřících se duchů se zlatými očima. Z duchů se stávali Sithové, toužící po životě. Vzkříšenými halami se rozléhala hudba nádherná jako jemně utkané pavučiny s kapkami rosy.

Na obloze nad Věží Zeleného anděla se objevil velký rudý pruh. Kolem něj se klenula nebesa, ale ostatní hvězdy byly tomu dění jen ustrašenými svědky.

A od severu se přihnala velká bouře, vířící tma, která vychrlila vítr a blesky a všechno zasypala ledem. Za ní zůstávalo pouze mrtvé, tiché bílo.

Jako muž, jímž zmítá smrt, cítil Simon, že se nachází v samém středu mocných proudů; nebyl ale schopen je sledovat. Byl zajatcem kola. Svět se blížil nějaké mohutné katastrofě, ale Simon nemohl ani pozvednout ruku ke své hořící tváři.

"Simone."

Mlha byla tak hustá, že neviděl ani na krok. Kolem něj se rozprostírala bezvýrazná šed'. Kdo ho to volal? Copak nevidí, že potřebuje spát? Když bude čekat, hlas zmizí.

Každý zmizí, když čeká dost dlouho.

"Simone." Hlas zněl naléhavě.

Nechtěl slyšet žádné hlasy. Nechtěl nic, jen znovu spát, bez snů a bez konce spát...

"Simone. Podívej se na mě."

Něco se v šedivé mlze pohybovalo. Vůbec ho to nezajímalo. Proč ho ten hlas nemůže nechat na pokoji? "Jdi pryč."

"Podívej se na mě, Simone, dívej! Musíš natáhnout ruce."

Chtěl umlčet ten hlas, jenž ho sužoval, ale něco uvnitř něj se probudilo. Podíval se do prázdnoty.

"Vidíš mě?"

"Ne. Chci spát."

"Ještě ne, Simone. Jsou věci, které je třeba udělat. Jednou si odpočineš – ale ne dnes. Prosím, Simone, podívej se!"

Pohybující se něco získalo jasnější tvar. Byla to tvář, smutná a nádherná tvář bez života, která se vznášela nad ním.

Poblíž se vznášelo něco – připomínalo to křídla nebo plovoucí oděv, a téměř to splývalo se šedí.

"Vidíš mě?"

"Ano."

"Kdo jsem?"

"Jsi anděl. Z věže."

"To nejsem. Ale na tom nesejde." Dívka připlula blíže. Simon spatřil barvu její dobronozova opálené kůže. "Myslím, že je dobře, že mě vůbec vidíš. Čekala jsem, až přijdeš dostatečně blízko. Doufám, že se ještě můžeš vrátit zpátky."

"Tomu nerozumím." Mluvit bylo tak obtížné. Chtěl jenom, aby mohl odejít, odplout zpět do nevědomí, chtěl spát ...

"Musíš to pochopit, Simone. Musíš. Je mnoho věcí, které ti musím ukázat, a mám jenom málo času."

"Ukázat?"

"Věci se zde mají jinak. Nemůžu ti to prostě jen říct. Toto místo není jako zbytek světa."

"Toto místo?" Usilovně se snažil najít v tom smysl. "Co je to za místo?"

"Je to... místo za. Dál už neexistuje žádný svět."

Vrátila se mu mlhavá vzpomínka. "Cesta Snů?"

"Ne tak docela: ta cesta vede okolo těchto polí, a dokonce i na hranice míst, kam já brzo odejdu. Ale dost už – máme málo času." Dívka kousek poodlékla. "Pojď za mnou."

"Já... já nemůžu."

"Předtím jsi to dokázal. Pojď za mnou."

Andělská dívka couvla, ale Simon ji nechtěl nechat uletět. Byl tak sám... a najednou byl s ní.

"Tak vidíš," řekla. "Ach, Simone, tak dlouho jsem čekala na toto místo: být tady navždy! Je to nádherné! Jsem volná!"

Zauvažoval, co tím asi dívka myslí, ale neměl sílu na další hádanky. "Kam jdeme?"

"Ne kam, ale kdy. Víš to." Z dívky-anděla vyzařovala radost; kdyby byla květinou, stála by uprostřed louky osvětlené

sluncem a všude kolem by poletovaly včely. "Když jsem se tehdy musela vrátit, bylo to tak strašné... Byla jsem šťastná pouze tady. Chtěla jsem ti to kdysi říct, ale tys mě neslyšel."

"Nerozumím ti."

"To je jasné. Nikdy jsi můj hlas neslyšel, až teď. Nikdy jsi neslyšel můj vlastní hlas. Slyšel jsi její."

Simon si najednou uvědomil, že neslyší žádná slova. Nemluvili s andělskou dívkou tak, jak spolu mluví ostatní lidé; místo toho mu posílala myšlenky a ony si nacházely místo v jeho hlavě. Když mluvila o "ní", o té druhé, jejíž hlas bylo slyšet, nevímál to jako slovo, ale jako pocit ochranné, starostlivé, milující, ale přes to všechno trochu nebezpečné ženy.

"Kdo je „ona“?"

"Šla napřed," odpověděla dívka, jako by se zeptal na něco úplně jiného. "Brzo půjdu za ní. Ale musela jsem počkat na tebe, Simone. To mi ale vůbec nevadí. Jsem tady šťastná. Jsem jen ráda, že nemusím zpátky." Pod slovem "zpátky" cítil Simon past, která zraňuje. "I předtím, když jsem sem přišla poprvé, jsem se nikdy nechtěla vrátit... ale ona mne k tomu vždycky přiměla."

Dříve, než se vůbec mohl zeptat – než se vůbec mohl rozhodnout, zda se v tomto podivném snu chce ptát dál – se Simon ocitl v chodbách Asu'a. Otevřela se před ním známá scéna – plavovlasý muž, pochodeň, kopí, velké blýskavé něco, rozložené hned za podloubím.

"Co to je?"

"Dívej se. To je tvůj příběh – nebo alespoň jeho část."

Kopiník udělal krok a každým kousíčkem se chvěl v bázlivém očekávání. Velké zvíře se nehýbalo. Rudé spáry ležely na zemi jen pár kroků od mužových nohou.

Simon byl zvědav, zda zvíře doopravdy spí. Pak ucítil ostré bodnutí ve své vlastní jizvě, nebo alespoň vzpomínku na něj.

Utíkej, chlapče, pomyslel si. Drak je víc, než si myslíš. Utíkej pryč!

Muž s kopím udělal opatrně ještě jeden krok a zastavil se. Simon byl náhle blíž a díval se do rozlehlého sálu jakoby očima toho zlatovlasého muže. To, co uviděl, nebylo zprvu lehké přijmout.

Místnost byla obrovská, strop se táhl tak vysoko, že na něj světlo pochodní nedosáhlo. Stěny byly špinavé a nesly stopy velkého žáru.

To je kovárna, uvědomil si Simon. Nebo to, co je z ní teď. Tohle musí být minulost.

Drak ležel na sklepní podlaze. Světlo pochodní se odrazilo od nesčetných šupin a dodávalo jim zlatorudou barvu. Byl větší než dům a jeho ocas byl jakoby nekonečnou smyčkou masa. Od boků se mu k prodlouženým výběžkům za předními drápy táhla velká křídla. Bylo to tak velkolepé a hrůzostrašné, jak nikdy nebyl velkolepý a hrůzostrašný ani ledový drak Igjarjuk. Byl dočista mrtvý.

Muž s kopím na něj upřeně zíral. Simon, plovoucí ve snu, zíral také.

"Vidíš?" zašeptala andělská dívka. "Drak byl mrtev."

Kopiník udělal další krok, aby mohl kopím bodnout do nehybného pařátu. Poté uklidněn vyšel do sálu s natavenými stěnami.

Pod dračí hrudí něco leželo.

"To je kostra," zašeptal Simon. "Lidská kostra."

"Pssst," zašeptala mu dívka do ucha. "Dívej se. To je tvůj příběh."

"Co tím myslíš?"

Kopiník přešel k hromádce bílých kostí a jeho prsty udělaly ve vzduchu znamení Stomu. Stín ruky se pomalu sunul po stěně. Naklonil se blíže, neustále se pohybuje pomalu a kradmo, jako by se drak mohl každou chvíli probrat k životu – ale muž, stejně jako Simon, viděl místo dračích očí pouze prázdné tmavé díry. Z otevřené tlamy visel zvadlý zčernalý jazyk.

Muž se sehnul a uctivě se dotkl lidské lebky, která spočívala vedle hrudního koše draka jako perla ze zlomeného náhrdelníku. Zbytek kostí se válel poblíž; byly už zčernalé a polámané. Při pohledu na ně si Simon náhle vzpomněl na Igjarjukovu vřelou krev a ucítil křečovitou bolest smutku za toho ubožáka, který tu nestvůru zbavil života a našel přitom vlastní smrt. Neboť opravdu se zdálo, že draka zabil; jediné kosti, které ještě držely pohromadě, byly předloktí a ruka a ty svíraly jílec meče, který byl zabořen do drakova břicha.

Muž s kopím se na tu scénu dlouze díval, pak zničehonic zvedl hlavu a zuřivě se rozhlédl po jeskyni, jako by se bál, že jej někdo může pozorovat. V zasmušilé tváři probleskovaly horečnaté oči. V té chvíli ho Simon již skoro poznal, ale šedá mlha jeho myšlenek se ještě tak zcela nerozplynula; když se světlovlasý muž otočil zpět ke kostře, záblesk poznání se rozplynul.

Muž položil vlastní meč a s rozechvělou opatrností oddělil ruku kostry od meče. Jeden z prstů se zlomil a upadl. Muž jej s nečitelným výrazem ve tváři zvedl, políbil kost a vsunul si ji pod košili. Když byl jílec meče volný, zasunul muž pochodeň do mezery mezi dlaždicemi a pevně uchopil meč. Stoupl si na drakovu vyklenutou hrud' a zatáhl. Svaly na rukou se mu chvěly a provazce na zádech se napjaly, ale meč nešel vytáhnout. Na chvíli si odpočinul. Potom plivl do dlaní a zatáhl znovu. Nakonec zbraň vyklouzla a zanechala v lesklých rudých šupinách roztrpenou díru.

Muž zvedl meč a oči se mu rozšířily. Nejdříve si Simon myslel, že ostří je jen prosté a neuměle opracované, ale pod nánosem dračí krve byl jeho obrys čistý a půvabný. Muž se k čepeli choval s tak otevřeným obdivem, že to skoro vypadalo, jako by ji chtěl chamtivě uzmout. Náhle meč sklonil a znovu se rozhlédl, jako by ho stále někdo pozoroval. Vzal si pochodeň a začal ustupovat zpět ke klenutým dveřím, ale zastavil se, aby si prohlédl dračí nohu a pařáty s drápy. Po dlouhém váhání si klekl a začal zčernalým mečem nohu oddělovat v nejužším místě, v kloubu těsně před výběžkem křídla.

Byla to těžká práce, ale ten muž byl mladý a dobře stavěný. Při práci byl velice neklidný; hleděl do stínů v ohromné místnosti a hledal tisíce pohrdlivých očí, které by ho pozorovaly. Po tváři a po zádech mu stékaly krůpěje potu. Vypadal jako posedlý nějakým divokým duchem; když byl již skoro v polovině, z ničeho nic se zarazil a pak začal sekat mečem do zbytku pazoury tak zuřivě, že kousky tkáně létaly na všechny strany. Simon byl stále bezmocný, ale nyní již fascinovaný pozorovatel. Všiml si, že mužovy oči jsou plné slz, a mladistvá tvář je zrůzněna grimasou bolesti a hrůzy. Nakonec se i poslední kousek masa oddělil od těla a pazour byl volný. Muž, který se teď třásl jako vyděšené dítě, zastrčil meč za pás a hodil si obrovskou pracku na rameno, jako by to byla půlka hovězího. S tváří stále naplněnou zoufalstvím se vypotácel ze síně a zmizel v chodbě.

"Cítil sithské duchy," zašeptala andělská dívka. Simon byl tolik zaujatý mužovým utrpením, že se jejího hlasu lekl. "Cítil, že jsou zahanbeni jeho lži."

"Nerozumím tomu." Něco jako by se mu v paměti probouzelo, ale byl v té šedi takovou dobu... "Co to bylo? A kdo byl ten druhý – ten, jemuž patřila kostra a který zabil draka?"

"To je jen. část tvého příběhu, Simone." A náhle byla jeskyně pryč a oni se opět octli v nicotě. "Ještě ti toho musím tolik ukázat... a zbývá tak málo času."

"Ale já stále nerozumím."

"Pak musíme jít ještě hlouběji."

Šed' se zachvěla a rozplynula v další z vizí, která k němu přišla ve spánku na schodišti Tan'ja.

Otevřela se před ním rozlehlá místnost. Veškeré světlo obstarávalo několik svíček a v rozích se válely stíny. Jediný obyvatel pokoje seděl ve středu pokoje v křesle s vysokým opěradlem, obklopen hromadami knih a svitků.

Simon tu osobu zahlédl ve svém snu ve schodišťové šachtě. Stejně jako v předchozí vizi seděl muž v křesle a na kolenou měl otevřenou knihu. Byl v pozdním středním věku, ale jeho klidné a přemýšlivé rysy v sobě neustále nesly stopy dítěte, kterým byl kdysi, nevinnou sladkost jenom lehce setřenou dlouhým těžkým životem. Vlasy mu už vesměs zešedivěly, i když v nich bylo stále možno najít tmavší pramínky, a jeho vousy zůstaly povětšinou světle hnědé. Na hlavě měl obroučku. Jednoduché šaty z obyčejné látky byly dobře střiheny i ušity.

Stejně jako muž v dračím doupěti byl i tento Simonovi povědomý. Dřív než ve snu ho nikdy neviděl – ale nějakým způsobem jej znal.

Když do pokoje vstoupily další dvě osoby, muž vzhlédl od čtení. Jednou byla stará žena s bílými vlasy spoutanými roztrhaným šátkem; ta před ním poklekla. Odložil knihu, vstal a podal ženě ruku, aby jí pomohl vstát. Po pár slovech, která Simon nezaslechl – stejně jako ve snu s drakem se všechny postavy zdály bezhlasé a velmi vzdálené – muž přešel přes celou místnost a posadil se vedle dívky sedmi či osmileté, která starou ženu doprovázela. Plakala: měla oteklé oči a rty se jí třáslы hněvem či hrůzou. Uhnula jeho pohledu a křečovitě si prohrábala rusé vlasy. Byla také oblečena prostě; měla na sobě nezdobený tmavý šat, ale navzdory tomu, že byla neupravená, vypadala udržovaně. Nohy měla bosé.

Muž k ní nakonec vztáhl ruce. Nejdříve krátce váhala, ale pak se mu vrhla do náruče a s pláčem mu zabořila tvář do hrudi. Muž se také rozplakal. Držel ji v náručí dlouhou dobu a pevně ji objímal. Nakonec ji zřetelně váhavě pustil. Děvče uteklo z pokoje. Muž se za ní chvíli díval, pak se obrátil ke staré ženě. Beze slova si stáhl z prstu tenký zlatý prsten a dal jí ho; přikývla a schovala ho ve dlaních. Sklonil se a políbil ji na čelo. Uklonila se mu; poté – jako by její vlastní vyrovnanost náhle pominula – obrátila se a zmizela.

Po dlouhé době přistoupil muž k velké bedně, na níž leželo několik knih; stála u zdi místnosti. Otevřel ji a vytáhl meč v pochvě. Simon jej okamžitě poznal: ten střídmě zdobený jílec viděl před několika chvílemi, když byl ještě zabodnut do dračí hrudi. Muž meč opatrně uchopil, ale nedíval se na něj déle než malou chvíli: místo toho otočil hlavu, jako by něco zaslechl. Rozvážně se přezehnal znamením Stromu. Rty se mu pohybovaly v rytmu něčeho, co snad mohla být modlitba; nato se vrátil ke svému křeslu. Meč si položil na kolena, uchopil knihu, otevřel ji a položil na meč. Z výrazu tváře a lehkého chvění prstů, když otáčel stránkami, by se dalo usuzovat, že myslí na klidný spánek – ale Simon věděl, že čeká na něco zcela jiného.

Obráz se zachvěl a zmizel jako dým.

"Vidíš to? Už tomu teď rozumíš?" zeptala se dívka, netrpělivá jako dítě.

Simon měl pocit, jako by šátral ve velikém vaku. Něco uvnitř bylo a on nahnatal podivné rohy a mnoho napovídající hrbolky, ale když se snažil vzpomenout si, co je uvnitř, fantazie ho zradila. Byl v šedé nicotě příliš dlouho. Přemýšlet bylo velmi obtížné – a také bylo obtížné se o cokoliv zajímat.

"Já nevím. Proč mi to nemůžeš prostě říct, andělská dívkó?"

"To nejde. Tyto pravdy jsou příliš silné, mýty a lži s nimi spojené příliš velké. Na všech stranách jsou obklopeny zdmi, o kterých nemohu nic říci, Simone. Musíš to uvidět a pochopit sám. Ale toto byl tvůj příběh."

Jeho příběh? Simon si znovu promítl to, co viděl, ale smysl mu unikal. Kdyby si jen mohl vzpomenout na věci, které byly předtím, jména a příběhy, které znal, než jej obklopila šedivá nicota...!

"Uchovej si je," řekla dívka. "Jestli se budeš moci vrátit, budou ti tyto pravdy k užítku. A ještě ti musím ukázat jednu věc."

"Jsem unaven! Už nechci nic víc vidět." Vrátila se mu touha po poklidném zapomenutí a dopadla na něj jako mohutná tíha. Jediné, co mu jeho návštěvnice dala, byl velký zmatek. Zpátky? Do světa bolesti? Proč by o to měl stát? Spánek byl jednodušší – ospalá prázdnota bez starostí. Může nechat všechno jen tak plynout, a všechno by bylo tak jednoduché...

"Simone!" V andělském hlase zazněl strach. "Ne! Nesmíš to vzdát!"

Andělské rysy barvy měděnky se objevily ještě jednou. Simon ji chtěl ignorovat, ale přestože její tvář byla jako maska z neživého bronzu, v hlase měla cosi – náznak opravdové potřeby, který ho nenechal odejít.

"Proč nemohu odpočívát?"

"Už mi pro tebe zbývá jenom chvíle, Simone. Dosud nikdy jsi nebyl dostatečně blízko. Budu tě muset přivést zpátky, nebo zde zůstaneš navěky."

"A proč se o mě staráš?"

"Protože tě miluji," odpověděla dívka se sladkou prostotou, ve které nebylo závazku ani výčitky. "Zachránil jsi mě – pokusil ses o to. A jsou zde ostatní, které miluji a kteří tě potřebují. Je jen malá šance, že by bouře mohla být odvrácena – ale je to jediná šance, která zbývá."

Zachránil ji? Zachránil andělskou dívku, která stála na vrcholu věže? Simon cítil, jak se jej znovu zmocňuje vyčerpávající zmatek. Nemohl si dovolit překvapení.

"Jestli tedy musíš – ukaž."

Tentokrát se přechod z šedého nic do živoucí vize zdál složitější, jelikož tohoto místa nebylo tak lehké dosáhnout – nebo dívčiny síly ochabovaly. Simon spatřil nejprve velký kulatý stín, a dlouhou dobu neviděl nic jiného. Stín rostl, a na okrajích byl roztřepený. Objevily se stopy světla a konečně byla uvnitř postava.

I v narušeném světě tohoto vidění ucítil Simon záchvív strachu. Postava, jež seděla na okraji stínového kruhu, měla na hlavě korunu z paroží. V rukou držela dlouhý dvousečný meč, obrácený špičkou dolů.

Nepřítel!

V jeho mysli se neskrývala žádná jména, ale myšlenky měl chladné a jasné. Ta věc s černým srdcem, ta zmrzlá a přece hořící věc, jež je příčinou neštěstí celého světa. Simon cítil, jak jej uvnitř spalují strach a nenávisť tak silně, že se obraz na chvíli zachvěl a hrozilo, že zmizí.

"Dívej se!" Dívčin andělský hlas byl velmi slabý. "Musíš se dávat!"

Simon nechtěl nic vidět. Celý jeho život zničila tato zrůdnost, tento démon nejvyššího zla. Proč by se měl dívat?

Abych zjistil, jak jej zničit, řekl si, bojuje sám se sebou. Aby můj hněv nikdy nezeslábl. Abych našel důvod vrátit se k bolesti.

"Ukaž mi to. Budu se dívat."

Obraz se zjasnil. Simonovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že tma, která nepřítele obklopuje, je Tuň Tří hloubek. Probleskovala pod pláštěm stínů, kamenné rytiny byly neporušené a tuň sama osvětlená a třpytivá. Měnila se tak, jako by voda v ní byla živá. Postava, omývaná zářícím tekutým jasnem, seděla na podstavci postaveném na kamenném ostrůvku, a tuň byla všude kolem ní.

Simon si troufl podívat se blíže. Ať už to je cokoli, tento nepřítel je živoucí bytost z masa, kostí a krve. Ruce s dlouhými prsty hněvivě přejížděly po hrušce jilce šedivého meče. Tvář zakrýval stín, ale sehnutá šíje a ramena byly obtěžkány obrovskou tíhou.

Zaujatý Simon si s překvapením všiml, že parohy nad hlavou nepřítele nejsou vůbec žádné kostěné výrůstky, ale útlé větve: korunu tvořil kruh, vytesaný z jednoho kusu temně stříbrného dřeva. Na větvíčkách ještě stále zbývalo několik lístků.

Nepřítel zvedl hlavu. Tvář měl cizí, stejně cizí, jako byly tváře všech nesmrtelných, které Simon spatřil – vysoké čelo a úzká brada, sinalá barva v mihotavém světle – a to všechno obklopeno rovnými černými vlasy; většina jich splývala muži na hrud, spletena do copů. Oči měl doširoka otevřeny a zoufale hleděl skrz vodu, jako by něco hledal. Pokud tam něco bylo, Simon to neviděl. Nejvíce ovšem Simona zneklidňoval výraz nepřítelovy tváře. Byl v ní vztek, což jej nepřekvapovalo, ale z rysů bylo lze vyčíst také nesmiřitelné odhodlání. Nejstrašnější však byly oči. Simon nikdy neviděl tak obrovské zoufalství. Za strnulou maskou se skrývala zničená pustina, vnitřní krajina duše byla zedraná na holý kámen. Žal a neštěstí ji učinily tak tvrdou, jako je země sama. Kdyby toto stvoření někdy zaplakalo, byly by to slzy ohně a prachu.

Žal. Simon si vzpomněl na jméno šedého meče. Jingizu. Tolik žalu. Ucítil něco jako nával zoufalství a hněvu. Nikdy neviděl nic tak hrozného, tak děsivého, jako byla tvář jeho nepřítele.

Vize se zachvěla.

"... Simone..." Andělský hlas byl tichý jako lístek, jenž padá do trávy. "... Musím tě poslat zpátky..."

Zůstal sám v mlžné šedé nicotě. "Proč jsi mi to ukazovala? Co si o tom mám myslet?"

"... jdi zpátky, Simone. Ztrácím tě –, a ty jsi tak daleko od místa, kde bys měl být..."

"Ale já to potřebuji vědět! Mám tolik otázek!"

"... čekala jsem na tebe příliš dlouho. Volají mě a já musím jít, Simone..."

A v té chvíli cítil, jak utíká. Nyní jej zachvátil zcela jiný druh strachu. "Anděli! Kde jsi?"

"... Jsem vodná..." Slabě, jako když se peříčko otře o peříčko. "Čekala jsem tak dlouho..."

A náhle, z ničeho nic, když se poslední záchvív jejího hlasu rozplynul, si na ni vzpomněl.

"Leleth!" křičel v pláči. "Leleth! Neopouštěj mě!"

Ovanul ho dotek Leleth, smála se, volná, odlétala – a pak byla pryč. Nevrátilo se nic.

Simon zůstal opuštěn v prázdnotě, bez směru cesty a bez pochopení. Pokusil se pohnout tak, jak se hýbal společně s Leleth, ale marně. Byl ztracen v pustině, ztracen víc než kdykoli předtím. Byl jen pouhý cár, mihotající se v temnotě.

Úplně sám.

"Pomoz mi!" křičel.

Nic se nestalo.

"Pomozte mi!" zašeptal. "Pomozte mi někdo..."

Nic se nestalo. Nikdy se nic nestane.

49. Zničená růže

Lod' znovu vyrazila. Když zavržalo trámův v kabinách, vypadl Isgrimmurovi prázdný pohár z ruky a se zařinčením spadl

na zem.

"Aedone, ochraňuj nás! To je strašlivé!"

Jošua se slabě usmál. "To je pravda. Jenom šílenci vyjedou na moře v takovém počasí."

"Nedělej si legraci," zavrčel polekaný Isgrimmur. "Nevtipkuj o lodích. Ani o bouři!"

"Nežertoval jsem." Kabina se opět zakymácela a princ se chytil křesla. "Nejsme snad šílení, když se necháváme hnát do útoku strachem z hvězdy na obloze?"

Vévoda se zamračil. "Jsme tady. Nebesa vědí, že jsem tu nechtěl být, ale jsme tady."

"Ano, jsme tady," přikývl Jošua souhlasně. "Vzdejme díky za to, že Vorževa s dětmi i tvoje Gutrun jsou v bezpečí v Nabbanu."

"V bezpečí do té doby, dokud se tam nedostanou ghanti," trhl sebou Isgrimmur při pomyslení na hrůzné hnízdo. "V bezpečí, dokud se kilpy nerozhodnou, že vyjdou na pevnou zem."

"A kdo se teď vlastně bojí?" zeptal se Jošua jemně. "Jak jsme viděli, z Varellana se stal schopný mladý muž a velká část nabbanské armády zůstala s ním. Naše ženy jsou nyní ve větším bezpečí než my."

Lod' se otřásala a zmítala se na vlnách. Isgrimmur cítil potřebu mluvit, dělat něco jiného než jen naslouchat tomu, co znělo, jako by se trámy v trupu lodi lámaly a praskaly. "Byl jsem překvapen. Jestliže jsou Niskiové bratřenci Nesmrtelných, jak nám řekla Miriamele, můžeme jim věřit? Proč by měli prokazovat našemu lidu větší přízeň než Nornům?" A jako přivolána jeho slovy se nad kvílením větru zvedla cizokrajná a silná niskijská píseň.

"Ale oni jsou takoví," řekl Jošua důrazně. "Jedna z těch, které hlídají moře, darovala Miriamele život a ona mohla uprchnout. Jaký pádnější důkaz ještě potřebuješ?"

"Neudrželi kilpy tak daleko, jak bych si přál já." Udělal znamení Stromu. "Jošuo, už nás napadly celkem třikrát!"

"A byly by nás napadly ještě vícekrát, nebýt Nin Reisu a jejích niskijských bratrů a sester. O tom není pochyb," řekl Jošua. "Byl jsi na palubě. Viděl jsi, jak ti proklátí tvorové plavou kolem lodi. Moře je jich plné!"

Isgrimmur pochmurně přikývl. I on pochopitelně viděl kilpy – příliš mnoho těchto tvorů – jak se prohánějí kolem flotily jako úhoři v sudu. Několikrát se dostaly až na palubu vlajkové lodi a jednou dokonce za bílého dne. Navzdory mučivé bolesti v žebrech zabil vévoda dvě z těch řvoucích bytostí sám a poté si několik hodin smýval z rukou a tváře olejnatou a odporně zapáchající krev. "Já vím," kývl nakonec. "Jako by je vyslali naši nepřátelé, aby nás nepustily dál."

"A možná to tak bylo." Jošua si nalil do poháru kapku vína. "Je podivné, že by se kilpy vynořily z hlubin a ghanti z bažin ve stejnou chvíli sami od sebe. Náš nepřítel má dlouhé prsty, Isgrimmure."

"Malý Tiamak věří, že to, co se dělo v gphantím hnízdě, když jsme ho našli – mělo spojitost s Králem bouří: podle něj využíval jeho a ostatní wrannské k tomu, aby s těmi potvarami mluvil." Představa Tiamakových krajanů, které ghanti využívají a poté zahazují jako vypálené svíčky, a také stovek nabbanských námořníků, které kilpy odvlékají vstříc ohavné smrti, sevřela Isgrimmurovi ruce v pěst a vnutila mu toužebné přání do něčeho praštit.

"Jaký démon dokáže provádět takové věci, Jošuo? Co je to za nepřitele, kterého nemůžeme ani spatřit, ani s ním bojovat?"

"Je to ten největší nepřítel, kterého máme." Princ usrkl vína a zhoupl se na patách, když sebou lod' opět hodila.

"Nepřítel, kterého musíme porazit bez ohledu na to, co nás to bude stát."

Dveře kabiny se otevřely, Camaris nabral rovnováhu a vstoupil. Pochvou meče škrábl o rám dveří. Z pláště starého rytíře trčela na podlahu voda.

"Co řekla Nin Reisu?" zeptal se Jošua a nalil Camarisovi víno. "Vydrží Emmetinin klenot pohromadě ještě jednu noc?" Starý muž vyprázdnil číši a zahleděl se na dno.

"Camarisi?" Jošua se k němu otočil. "Co řekla Nin Reisu?"

Po chvíli rytíř vzhledl. "Nemůžu spát."

Princ začal stejně jako Isgrimmur vypadat ustaraně. "Tomu nerozumím."

"Byl jsem nahoře na palubě."

Isgrimmur měl za to, že to je přece zřejmé – voda stále ještě kapala na zem. Starý rytíř vypadal ještě rozrušeněji, než bylo obvyklé. "Co se děje, Camarisi?"

"Nemůžu spát. Ten meč v mých snech." Křečovitě uchopil jílec Trnu. "Slyším ho... jak mi zpívá." Camaris jej kousek povytáhl z pochvy, kus čiročiré temnoty. "Nosím ten meč už roky." Namáhavě hledal slova. "Já... někdy to cítím, hlavně v bitvě. Ale nikdy to nebylo takové. Myslím... myslím si, že žije."

Jošua se podíval na ostří poněkud nedůvěřivě. "Možná bys jej neměl nosit, Camarisi. Brzo budeš donucen zvednout jej k boji. Ulož ho někde na bezpečné místo."

"Ne." Starý rytíř potřásl hlavou. Jeho hlas zněl pevně. "Ne, to si nedovolím. Jsou věci, které je třeba se naučit. Nevíme, jak použít tyto Velké meče proti nepříteli. Jak správně říkáš, čas se naplňuje velmi rychle. Možná bych měl porozumět písni, kterou meč zpívá. Možná..."

Princ zvedl ruku, jako by se s ním chtěl přit, ale potom ji nechal klesnout. "Dělej, jak nejlíp myslíš. Jsi pánem Trnu."

Camaris slavnostně vzhledl. "Opravdu? Kdysi jsem si to také myslel."

"Pojď, dej si ještě trochu vína," pobídl ho Isgrimmur. Pokusil se vstát ze židle, ale nakonec to vzdal. Bitvy s kilpami zpomalily jeho uzdravování. Pohybem naznačil Jošuoovi, aby starci doplnil číši. "Je těžké necítit se jako mezi duchy, když vítr kvílí a moře s námi hází jako s kostkami v kalíšku."

"Isgrimmur má pravdu," usmál se Jošua. "Tady, napij se." Místnost se zhoupla ještě jednou a víno mu vyšpláchno na zápěstí. "Tak pojď, dokud je víc vína v číši než na zemi."

Camaris dlouhou chvíli mlčel. "Musím s tebou mluvit, Jošuo," promluvil náhle. "Něco tíží mou duši."

Zmatený princ čekal.

Rytířova popelavě šedá tvář se obrátila k vévodovi. "Prosím, Isgrimmure, musím mluvit s Jošuoou sám."

"Jsem tvůj přítel, Camarisi," řekl jemně vévoda. "Pokud je třeba komukoliv klást za vinu, že jsi byl přiveden až sem, pak mně. A jestli tě něco souží, chci ti pomoci."

"Je to hanba, která mě pálí. Neřekl bych to nejraději ani Jošuoovi, ale on to musí slyšet. Když nemohu v noci usnout strachy, co ten meč udělá, trestá mě Bůh za mé tajné hříchy. Modlím se, abych se nyní zachoval správně, On mi dá sílu porozumět Trnu a jeho bratrům-mečům. Ale nenuť mě, abych musel tuto hanbu odhalit i tobě."

Camaris vypadal opravdu hodně starý, rysy měl ztrhané a oči mu bezcílně bloudily. "Prosím. Žádám tě o to." Zmatený a poněkud zděšený Isgrimmur přikývl. "Jak si přeješ, Camarisi. Samozřejmě."

Isgrimmur přemítal, jak dlouho bude ještě čekat v úzké chodbičce, když se dveře kajuty náhle otevřely a Camaris vyšel. Protáhl se kolem něj, hlavu pod nízkým stropem skloněnou. Než ze sebe Isgrimmur mohl dostat byt' i jen polovinu otázky, starý rytíř utekl průchodem; narážel přitom do stěn, jak se Emmetinin klenot zvedal a klesal v poryvech bouře. Isgrimmur zatřásl na dveře kabiny. Když princ neodpovídal, opatrně je otevřel. Jošua hleděl do lampy a na tváři měl zdrcený výraz muže, který právě spatřil vlastní smrt.

"Jošuo?"

Ruka knížete se bezděčně vznesla, jako by byla na provázku. Zdál se úplně zbaven života. Princův hlas zazněl hluše, jako z jiného světa. "Běž pryč, Isgrimmure. Nech mě o samotě."

Vévoda zaváhal, ale Jošuoova tvář jej přesvědčila. Ať už se v kabině stalo cokoli, v tu chvíli nemohl princovi pomoci ničím – jen jej mohl nechat v klidu.

"Až mě budeš potřebovat, tak pro mě pošli." Isgrimmur vycouval z místnosti. Jošua ani nevzhlédl, ani nepromluvil; neustále zíral do lampy, jako by to byla jediná věc, která by jej mohla vyvést nejzazší temnoty.

"Pokouším se vám porozumět," řekla Miriamele. "Povězte mi o mečích ještě jednou."

* * *

Už strávila s permončiky několik dní, pokud to dokázala odhadnout: tady v kamenné pevnosti pod Hayholtem bylo těžké cokoli určit s jistotou. Ostýchaví obyvatelé této země o ni pečovali dobře, ale neustále ji odmítali propustit. Miriamele se s nimi hádala i prosila – a občas také dala průchod svému hněvu; hrozila a klela. Když z ní zloba vyprchávala, permončici si mezi sebou něco utrápeně šeptali. Její hněv je lekal a rozrušoval tak, že se skoro sama cítila zahanbena – ale pak se rozpaky rozplynuly stejně rychle jako vztek.

Ostatně jsem se neprosila, aby mne sem unesli, řekla si. Tvrdí, že jejich úmysly jsou dobré – tak ať se díky nim cítí lépe. Já se tak necítím.

Přesvědčili ji o důvodech, proč ji drží v zajetí – i když se s nimi docela nesmířila. Permončici spali velmi málo – pokud vůbec – a jenom několik z nich vůbec kdy opouštělo rozsáhlá sklepení. Ať už jí říkali celou pravdu nebo ne, neměla pochyb o tom, že tam někde je něco, čeho se ta útlá stvoření s velkýma očima velice bojí.

"Ty meče," pronesl Yis-fidri. "Dobrá, pokusím se to vysvětlit lépe. Viděla jsi, že jsme poznali šíp, i když jsme ho sami nevyrobili?"

"Ano."

Zdálo se, že zcela jistě věděli, že v jezdeckých vacích je něco důležitého – i když je možné, že si celý příběh vymysleli až na místě ve chvíli, co to našli.

"Nevyrobili jsme šíp, ale ten, kdo jej vyrobil, se učil u nás. Ale tři Velké meče jsou naším dílem, a my jsme k nim připoutáni."

"Vy jste vyrobili všechny tři meče?" Tato otázka ji mátlá. To nesouhlasilo s tím, co věděla. "Slyšela jsem, že vaši lidé vyrobili Minneyar pro krále Elvritu z Rimmeru – ale není mi známo, že vykovali také ostatní dva. Jarnauga řekl, že meč jménem Žal vyrobil sám Ineluki."

"Ty neříkej jeho jméno!" Několik permončiků vzhlédlo a neklidně opakovalo pár slov, na která Yis-fidri odpověděl, než se otočil zpět k Miriamele. "Ty nevyslovuj to jméno. Je blíže, než kdy byl za poslední stovky let. Ty nepřitahuj jeho pozornost!"

Jako by celá jeskyně byla plná Strangyardů, pomyslela si Miriamele. Jako by měli strach úplně ze všeho. Ale Bínabik přece říkal to samé... "Dobrá tedy, nebudu už vyslovovat... jeho jméno. Ale ten příběh jsem slyšela vyprávět jinak. Učený muž říkal, že... on... jej vyrobil sám v kovárnách Asu'a."

Permončik si povzdechl. "Samozřejmě. My jsme byli kováři Asu'a – nebo alespoň někteří z našich lidí byli... ti, kteří neutekli našim pánům Zida'ya, ale stále byli Děťmi Mořeplavce. Oni a my jsme byli jako dva kusy rudy ze stejné žíly. Když hrad padl, oni všichni zahynuli." Yis-fidri zapěl smuteční nápěv v jazyce permončiků; jeho žena Yis-hadra zpívala s ním. "K jeho ukování používal Kladiovo Co Tvaruje – naše kladio – a Slova Tvoření, která jsme jej naučili. Mohla jej vykovat stejně dobře ruka našeho hlavního kováře. V tom hrozném okamžiku, ať jsme byli kdekoli, roztroušení po tváři světa... cítili jsme, jak je Žal kován. Jeho bolest je stále s námi." Na dlouhou dobu se odmlčel. "To, že Zida'ya umožnili takovou věc," dodal nakonec, "je jeden z důvodů, proč se my od nich nakonec odvrátili. Zbylo nás díky té věci tak málo, že jsme od té doby téměř ochromeni."

"A Trn?"

Yis-fidri pokýval velkou hlavou.

"Smrtelní kováři z Nabbanu se pokoušeli opracovat hvězdný kámen. Nešlo jim to. Vybrali několik našich lidí a tajně je dovedli do císařova paláce. Tito naši příbuzní byli smrtelníky považováni za podivný národ, který jenom pozoruje moře

a ochraňuje loď před nebezpečím, pár z nich ale vědělo, že staré kovářské učení Tvoření a Tvaru je zakořeněno hluboko ve všech Tinukeda'ya – i v těch, kteří se rozhodli zůstat u moře."

"Tinukeda'ya?" Trvalo to chvíli, než slovo přesně zapadlo. "Ale to je také Gan Itai... to jsou Niskiové!"

"Jsme všichni Děti Oceánu," pravil permončik vážně. "Někteří se rozhodli, že zůstanou blízko moře, které nás navždy odděluje od Zahrady Zrození. Ostatní si zvolili nenápadnější a tajnější cesty, například temná místa země a umění tvarování kamene. Vidíš – na rozdíl od našich příbuzných Zida'ya a Hikeda'ya můžeme my, Mořeplavcovy děti, tvarovat sami sebe stejně jako ostatní věci."

Miriamele byla ohromena. "Vy... vy a niskijští jste jednoho rodu?" Nyní již rozuměla tomu vjemu čehosi známého, který ji trápil od té doby, co poprvé uviděla Yis-fidriho. Ve stavbě jeho kostry, v jeho způsobu pohybu bylo něco, co jí připomínalo Gan Itai. Ale oni vypadali tak odlišně!

"Teď už nejsme stejní. Skutečnost sebetvoření trvá již celé generace a mění v nás víc než jen vzhled. Ale mnoho věcí se nemění. Děti Úsvitu a Děti Oblak jsou našimi bratranci – ale ti, kteří hlídají moře, jsou naši bratři a sestry."

Miriamele si sedla a pokoušela se pořádně pochopit to, co právě slyšela. "Takže vy a Niskiové jste jedno. A Trn ukovali Niskiové." Potřásla hlavou. "Říkáš tedy, že cítíte všechny Velké meče – silněji než Bílý šíp?" Náhle ji něco napadlo. "Pak musíte vědět, kde je Jasný osten – meč, který se jmenoval Minneyar!"

Yis-fidri se smutně usmál. "Ano, přestože jej váš král Jan obklopil mnoha modlitbami, památkami a ostatními magickými předměty smrtelníků. Možná chtěl skrýt jeho pravou povahu. Ale ty znáš své ruce, princezno Miriamele, že? Měně bys je snad poznávala, kdyby byly sice stále částí tvého těla, ale pokryty cizí košilí a rukavicemi?"

Bylo zvláštní představit si svého vznešeného otce, jak se pilně snaží skrýt dědictví Jasného ostnu. Je pro něj snad vlastnictví takové zbraně hanbou? A proč? "Když znáš tyto meče tak dobře, můžeš mi říct, kde se Jasný osten nachází právě teď?"

"Já neříkám, je na takovém a takovém místě", to nemohu. Ale blízko. Pár tisíc kroků odsud."

Takže na hradě nebo v podhradí, usoudila v duchu Miriamele. To není moc užitečné, ale přinejmenším jej Eliáš nehodil do moře ani neodnesl do Nascadu. "Přišli jste sem proto, že jste o těch mečích věděli?"

"Ne. Prchali jsme před něčím jiným, šli jsme co nejdál od našeho města na severu. Už jsme věděli, že dva z Mečů jsou zde, ale tehdy to pro nás moc neznamenal: utíkali jsme sklepením a oni nás přivedli sem. Tehdy jsme se stáhli k Asu'a a pochopili jsme, že zde působí také jiné síly."

"A teď jste lapeni mezi těma dvěma soupeři a nevíte, na kterou stranu se pustit." Řekla to s neskrývanou nelibostí, ale přesto věděla, že se permončici nacházejí ve stejné situaci jako ona sama. Ji také řídí věci větší, než je sama. Prchala před svým otcem a snažila se před ním utéct až na konec světa. Nyní riskuje vlastní život i životy přátel proto, aby se vrátila a našla jej. Zároveň se ale bojí, co nastane, až jej opravdu najde. Miriamele potlačila neúčinné myšlenky.

"Odpusť, Yis-fidri. Pořád jenom sedím a jsem už unavena, to je všechno."

První den byl odpočinek navzdory hněvu, že je vězněna, příjemný, ale nyní již bezmezně toužila zase jít dál, pohybovat se, něco dělat – prostě cokoliv. Jinak zůstane v zajetí svých myšlenek – a to je velmi bolestná společnost.

"Je nám to opravdu velmi líto, Miriamele. Tady se můžeš procházet, jak jen ti je líbo. My zkusili ti dát všechno, co potřebuješ."

Mají štěstí, že jsem měla v jezdeckých brašnách dostatek zásob, napadlo ji. Kdyby byla nucena žít se permončickou potravou – houbami a malými hrabavými zvířaty – byla by daleko méně příjemným vězněm. "Nemůžete mi dát to, co potřebuji, dokud mě tady držíte jako zajatce," odsekla. "A na tom se nic nezmění, ať říkáte co říkáte."

"Je to příliš nebezpečné."

Miriamele spolkla hořkou odpověď. Tohle už zkoušela. Teď musí přemýšlet.

Yis-hadra odškrábala zahnutým nástrojem se zploštělým koncem ze zdi sklepení kousek kamene. Miriamele nepoznala, co vlastně Yis-fidriho žena dělá, ale zdálo se, že ji to baví: tiše si zpívala v rytmu vlastního dechu. Čím déle Miriamele naslouchala, tím více ji ta píseň fascinovala. Byla sotva hlasitější než šepot, ale měla v sobě sílu a složitost zpěvu, jímž Gan Itai zaháněla kilpy. Yis-hadra zpívala v souladu s pohybem svých dlouhých, půvabných rukou. Hudba a pohyb tvořily jednotný celek. Ohromená Miriamele si sedla vedle ní.

"Něco tvoříš?" zeptala se, když píseň na chvíli umlkla.

Permončice zvedla oči. Na zvláštní tváři se jí rozlil lehký úsměv. "Tady ta s'h'rosa – ten kus kamene, který prochází jiným kamenem..." a ukázala tmavý pruh, slabě viditelný ve světle růžového krystalu. "Chce... ven. Být viděn."

Miriamele potřásla hlavou. "Chce být viděn?"

Yis-hadra našpulila širokou pusou. "Neznám já tvůj jazyk dobře. Řeknu... potřebuje? Potřebuje ven?"

Jako zahradník, pomyslela si Miriamele okouzleně. Opatruje kámen jako zahradník zahradu.

A nahlas dodala: "Rýješ do kamene nějaké věci? Všechny ruiny, které jsem viděla v Asu'a, byly pokryty nádhernými rytinami. To dělají permončici?"

Yis-hadra udělala zkroucenými prsty nerozlučitelné gesto. "My připravili některé zdi, potom Zida'ya vytvořili obrazy. Ale v jiných místech jsme opatřili kameny sami, pomohli jsme jim... se stát. Když byl zbudován Asu'a, Zida'ya a Tinukeda'ya stále pracovali bok po boku." Znělo to truchlivě. "Dohromady dokážeme nádherné věci."

"Ano, některé jsem viděla." Rozhlédla se. "Kde je Yis-fidri? Potřebuju s ním mluvit."

Yis-hadra byla na rozpacích. "Já řekla něco špatně?"

Neumím mluvit tvůj jazyk tak, jako jazyk smrtelníků z Hernystiru. Yis-fidri mluvit víc dobře než já."

"Ne," usmála se Miriamele. "Neřekla's vůbec nic špatného. Ale on a já jsme o něčem mluvili, a já se o tom chci dozvědět více."

"Ach tak. On vrátí za malý čas. Odešel pryč."

"Pak se tedy budu alespoň dívat na tebe jak pracuješ, pokud proti tomu nebudeš nic mít."

Yis-Nadře se opět rozjasnil obličej. "Ne, mě nevadí. Řeknu ti něco o kameni, jestli chceš. Kameny mají příběhy. Někdy znám jejich příběhy lépe než oni sami."

Miriamele si sedla a opřela se o stěnu. Yis-hadra pokračovala v práci a přitom vyprávěla. Miriamele nikdy příliš o skalách a kamenech nepřemýšlela, ale když tak naslouchala této permončici a jejímu hlubokému melodickému hlasu, začala na ně poprvé v životě nahlížet jako na svým způsobem živé tvory, jako na obdobu rostlin a zvířat – tak alespoň je viděli Yis-hadřini soukmenovci. Kameny se pohybovaly, ale ten pohyb trval celé eóny. Měnily se, ale žádný živý tvor, dokonce ani Sithové, nechodil pod sluncem dost dlouho na to, aby tu změnu spatřil. Lid permončiků tyto kosti země studoval, obhospodařoval a svým způsobem miloval. Obdivovali krásu blyštivých drahokamů a zářících kovů, také si ale cenili vrstevnaté vytrvalosti pískovce a odvahy obsidiánu. Každý z nich měl vlastní příběh – ale pochopit pomalé příběhy, které kameny vyprávějí, vyžadovalo jistý druh vidění a vědomostí. Yis-fidriho žena to velkýma očima a jemnými, citlivými prsty uměla velmi dobře. Miriamele toto ženské stvoření zvláštním způsobem přitahovalo; při poslechu Yis-hadřina rozvážně laskavého vyprávění chvílemi zapomínala na vlastní neštěstí.

Tiamak cítil, jak ho za paži uchopila cizí ruka.

"To jsi ty?" Hlas otce Strangyearda zněl naříkavě.

"Ano, jsem to já."

"Ani jeden z nás by neměl být na palubě," řekl archivář. "Sludig se bude zlobit."

"A bude v právu," odvětil Tiamak. "Všude okolo jsou kilpy." Ale ani se nepohnul. V uzavřených lodních kajutách se špatně přemýšlelo a myšlenky, jež se pohybovaly na samém pokraji jeho mysli, byly příliš důležité, než aby je ztratil jen kvůli strachu z mořských nestvůr – ať už byl ten strach jakkoliv silný.

"Nemám moc dobrý zrak," archivář s obavami hleděl do tmy. Rukou si chránil zdravé oko před větrem. "Asi bych se neměl v noci procházet po palubě. Ale... měl jsem o tebe strach; byl jsi pryč příliš dlouho."

"Já vím." Tiamak konejšivě poklepal starého muže po ruce, spočívající na zchátralém zábradlí. "Přemýšlím o tom, co jsem ti již řekl dříve – o tom, co mě napadlo, když Camaris bojoval s Benigarisem." Zastavil se a poprvé si všiml nezvyklého pohybu lodi. "Kotvíme?" zeptal se nakonec.

"Ano. Hayefur není u Wentmouthu osvětlen a Jošua se bojí připlout potmě příliš blízko ke skalám. Vyslal signál lampou." Archivář se otrásl. "Když můžeš sedět klidně, je to ještě horší. Ty divné šedé věci..."

"Pojďme dovnitř. Myslím, že se vrací déšť," otočil se od zábradlí Tiamak. "Ohřejeme trochu tvého vína – to je suchozemský zvyk, kterého si cením – a budeme přemýšlet o Mečích." Vzal kněze za loket a vedl jej do kabiny.

* * *

"Tak tohle je v každém případě lepší," prohlásil Strangyeard. Loď se zhoupla a zabořila do vodní propasti mezi vlnami. Strangyeard se opřel o zeď a podal wrannskému muži pohár, v němž šplouchalo víno. "Radši přikryji ty uhlíky. Bylo by hrozné, kdyby se ta pánev s nimi překloupila. Dobrý bože! Doufám, že i ostatní jsou opatrní!"

"Myslím, že Sludig povolil pouze několika dalším, aby pánve na žhavé uhlíky nebo dokonce lampy byly v podpalubí."

Tiamak smočil rty ve víně. "Oh, Bože. Ne, my jsme vyvolení, protože musíme přecíst spoustu věcí a času není nazbyt."

Archivář se uvelebil na prýčně a jemně se přitom kolébal v rytmu houpání lodi. "Takže bychom se měli vrátit k práci."

Napil se z vlastní číše. "Promiň, Tiamaku, ale nepřipadá ti to někdy úplně marné? Vždyť veškerá naše víra je založena na třech mečích – a dva z nich nám ani nepatří!" Zahleděl se do vína.

"Dostal jsem se k celému příběhu vlastně docela pozdě." Tiamak si udělal pohodlí. Ať už se loď houkala jakkoliv, nebylo to jiné, než když vítr třásl jeho domem na banyánovém stromě. "Kdyby ses mě před rokem zeptal, jaká je pravděpodobnost, že teď budu na lodi, která pluje do Erkynu, a že pojedu přemoci Nejvyššího krále – že budu Nositelem Svítku, že uvidím, jak se Camaris znovu narodí, že mě zajmou ghandi a zachrání vévoda z Elvritshally a dcera Nejvyššího krále..." Mávl rukou. "Ty mi rozumíš. Vše, co se nám přihodilo, je čirým šilenstvím – ale když se ohlédnu, všechno do sebe krásně a logicky zapadá. Možná nám jednou bude připadat, že ukořistit a používat Meče bylo zrovna tak prosté."

"To je pěkná myšlenka." Strangyeard si povzddechl a upravil si pásku, která se mu lehce posunula na slepém oku.

"Mám raději věci, které se již staly. Knihy se sice jedna od druhé liší, ale přinejmenším většina z nich tvrdí, že zná pravdu, a podává ji tak jasně, jak jen lze."

"Jednou budeme v něčí knize vystupovat," podotkl Tiamak a zasmál se, "a ať už ji bude psát kdokoli, zcela určitě bude vědět, jak se všechno seběhlo. Ale my v takovém přepychu nežijeme." Naklonil se k přidi. "Kde je ta část doktorova rukopisu, která mluví o ukování Žalu?"

"Myslím, že tady." Strangyeard se prohraboval jednou z mnoha hromádek pergamenů, které byly v místnosti rozloženy. "Ano, tady." Zvedl jeden z nich ke světlu a zešikma se na něj podíval. "Mám ti něco přecíst?"

Tiamak natáhl ruku. K mistru archiváři cítil nezměrnou lásku, takovou, jakou necítil k nikomu od dob starého doktora Morgenese. "Ne," odvětil jemně, "nech číst mě. Necht' tvé oči dnes už nemusí pracovat."

Strangyeard něco zamumlal a podal mu svitek pergamenu.

"Právě tato část slov Tvoření mi leží v hlavě," zamýšlel se Tiamak. "Je možné, že by všechny tyto Meče byly vyrobeny pomocí stejných mocných Sloz?"

"Ale proč si to myslíš?" zeptal se Strangyeard. Ve tváři měl dychtivý výraz. "Nissesova kniha – alespoň to, co z ní cituje Morgenes – nic takového neříká. Meče pocházejí z různých míst a jeden z nich ukovali smrtelníci."

"Musí ale existovat něco, co je spojuje," odpověděl Tiamak, "a já nemůžu přijít na nic jiného. Proč by jinak držba všech

tří najednou propůjčovala takovou obrovskou sílu?" Listoval pergameny. "Při jejich ukování působila velká kouzla. A to musí být právě ta kouzla, která nám pomohou přemoci Krále bouří!"
Zatímco mluvil, začala venku znít niskijská píseň; přehlušovala i truchlivý zvuk větru. Melodie pulzovala divokou silou. Byl to cizí zvuk a zneklidňoval ještě více než vzdálený rachot bouře.

"Kdyby tu tak byl někdo, kdo umí kovat meče," zamumlal nespokojený Tiamak a zadíval se na Morgenesovo pečlivě vykroužené ozdobné písmo, ale ve skutečnosti je neviděl. Niskijská píseň stoupala do výše, poté zavibrovala a skončila žalostným nářevem. "Kdybychom si jen mohli promluvit s permončíky, kteří vyrobili Minneyar – ale Eolair říkal, že jsou daleko na severu, mnoho mil za hranicemi Hayholtu. A nabbanští kováři, kteří vykovali Trn, jsou již po mnoho století mrtví." Zamračil se. "Je to únavné, Strangearde. Vypadá to, že každý krok vpřed nás ve skutečnosti přenáší o dva kroky vzad."

Archivář zůstal zticha; Tiamak pročítal ohmatané stránky s popisem Inelukiho výroby Žalu v kovárnách pod Asu'a.

"Tady to je," ozval se konečně. "Budu čist."

"Ještě chvíli," zastavil ho Strangearde. "Možná, že odpověď na jednu otázku je ve skutečnosti odpovědí na obě dvě." Tiamak vzhledl. "Co tím myslíš?" Přestal myslet na stránku, která byla před ním.

"Tvůj druhý nápad se týkal toho, že jsme byli pro nějaký zvláštní účel drzeni v omylu – a ten spočívá v tom, že Král bouří šťve Eliáše a Jošua proti sobě a sám mezitím sleduje vlastní záměry."

"Ano?"

"Možná to není jen tajný cíl, co se pokouší skrýt. Možná se také pokouší ukrýt tajemství Tří Mečů."

Tiamak měl pocit, že vidí náhle se zjevící jiskřičku. "Jestli ovšem veškeré sváry mezi Jošuu a Nejvyšším králem byly vyvolány proto, abychom nikdy nepochopili tajemství Mečů, mohlo tomu tak být proto, že odpověď je velmi jednoduchá – něco, co bychom spatřili velmi lehce, kdybychom neodvraceli pozornost."

"Přesně tak!" Strangearde ztratil svou obvyklou nesdíllost. "To je ono. Buď je to něco tak jednoduchého, co bychom museli okamžitě spatřit, kdybychom nebyli dennodenně zaujati bojem, nebo někde existuje někdo nebo něco velmi důležitého – a my se k tomu nedostaneme, dokud bude tato válka pokračovat."

Ti Kdož Pozorují A Řídí, žasl Tiamak, je dobré mít někoho, s kým mohu sdílet své myšlenky – někoho, kdo porozumí, kdo pochybuje, kdo hledá smysl! Na chvíli mu dokonce přestal scházet domov v bažinách. Nahlas řekl: "Výnikající, Strangearde. To rozhodně stojí za úvahu."

Archiváři se nahnala krev do tváří, ale pokračoval: "Pamatuji si, že když jsme poprvé opouštěli Naglimund, Deornoth řekl, že Nornové jako by nám chtěli zabránit vydat se určitými směry – tehdy to bylo hlouběji do Starosrce. Místo aby se nás pokusili zabít či zajmout, jako by se nás snažili... řídit." Kněz si roztržitě utřel nos, jenž zčervenal chladem. Ještě se zcela nezotavil ze schůzky na palubě. "Myslím, že se nás snažili udržet co nejdál od Sithů."

Tiamak položil listy, které držel: ještě na ně bude času dost. "Takže možná tedy Sithové něco vědí – a možná to ani sami netuší! Ty Kdož Vždy Chodíš Po Písku, jak já bych si přál, abych tehdy byl vyzpovídal malého Simona trochu důkladněji ohledně doby, kterou strávil s nesmrtelnými!" Tiamak vstal a šel ke dveřím. "Půjdu a řeknu Sludigovi, že chceme mluvit s Aditu." Pak se zarazil. "Ale nevím, jak by mohla přejít z jedné lodi na druhou. Moře je teď velice nebezpečné."

Strangearde pokrčil rameny. "Za zeptání nic nedáš."

Tiamak zůstal chvíli stát a pohupoval se spolu s lodí, poté si zničehonic znovu sedl. "Počkám do rána, pak to bude bezpečnější. A do té doby ještě můžeme udělat spoustu věcí." Znovu vzal do rukou pergameny. "To může být cokoliv, Strangearde, cokoliv! Musíme si vzpomenout na všechna ta místa, na kterých jsme byli, na všechny lidi, se kterými jsme se kdy setkali. Všimli jsme si jenom toho, co bylo přímo před námi. Nyní je to pouze na mně a na tobě a my musíme přemýšlet o tom, co jsme neviděli díky tomu, že jsme byli zaujati nějakým jiným pohledem nebo že jsme vedli válku."

"Měli bychom si také promluvit s ostatními. Sám Sludig toho viděl dost, a Isgrimmur a Jošua nám toho jistě mohou také hodně říct." Kněz vzdychl a truchlivě potřásl hlavou. "Milosrdný Aedone, jaká škoda, že zde s námi není Geloë. Ona by věděla, kde začít."

"Ale ona tady není – jak jsi řekl. A není tu ani Binabik. Takže to musíme udělat sami. A to je náš strašný úkol, stejně tak je Camarisovým údělem tasit meč a Jošuvým zase nést břemeno vládnutí." Tiamak pohlédl na neuspořádanou hromadu pergamenů v klíně. "Ale máš pravdu: je těžké určit, kde začít. Kdyby jen nám někdo dokázal povědět o zrodu těch Mečů... kdyby jen ty znalosti nebyly ztracené."

Oba chvíli seděli ponořeni v zachmuřeném tichu, když tu se znovu ozval niskijský hlas a proťal rachot bouře jako ostrá dýka.

* * *

Bylo to tak obrovské, že Miriamele nejdříve vůbec nechápala, co to vlastně je. Mělo to nádherné barvy úsvitu a pevné sametové okvětní lístky; kapky rosy se třpytily jako skleněné koule – a dokonce i trny, každý z nich jako velký bodec z tmavého zahnutého dřeva – všechno vypadalo tak, jako by to muselo být vnímáno a posuzováno samostatně. Po dlouhé chvíli – alespoň jí se zdála dlouhá – pochopila, že ta ohromná věc, která se jí pomalu otáčí před očima, je... růže. Jako by jejím stonkem otáčely gigantické a neviditelné prsty; vůně byla tak silná, že měla pocit, jako by celý vesmír byl polit parfémem, a i když se zalykala, naplňovalo ji to vitalitou.

Široká a neporušená pláň plná trávy, nad kterou se růže otáčela, se začala trást. Trávník pod květem se zkrabatil; objevily se vysoké a hranaté šedé kameny, které rostly ze země ke slunci jako krtčí hromádky. Když se prodraly travou a když poprvé spatřila, že kameny jsou u spodních konci propojené, uvědomila si, že vlastně pozoruje, jak se ze země

dere obrovská ruka. Zvedala se, až drny trávy a chuchvalce hlíny létaly; pak se kamenné prsty pohnuly – a uchopily růži. O chvíli později se ruka sevřela a stiskla. Obrovská růže se přestala otáčet a vzápětí pomalu zmizela v drtivém sevření. Na zem klouzavě a pomalu dopadl jeden jediný okvětní lístek. Růže zemřela...

Miriamele se namáhavě zvedla; mžourala a srdce jí divoce tlouklo. Sklepení bylo tmavé až na matně růžový svít několika permončích krystalů – jako když se uložila ke spánku. Přesto poznala, že se něco změnilo.

"Yis-fidri?" zavolala. Ode zdi poblíž se odlepila postava a blížila se k ní. Pokyvovala hlavou.

"Ještě nevrátil," řekla Yis-hadra.

"Co se stalo?" Miriamele v hlavě bušilo, jako by ji někdo uhodil. "Něco se stalo."

"To bylo silné moc, to teď." Yis-hadra byla zřetelně velice rozrušena: obrovské oči měla ještě širší než obvykle a křečovitě škubala dlouhými prsty. "Děje se zde... nějaká změna – mění se kosti země a kosti v srdci Asu'a." Hledala slova. "Už to nějakou dobu bylo. Teď roste silnější."

"Jaká změna? Co budeme dělat?"

"Nevíme. Nebudeme ale dělat nic, dokud Yis-fidri a ostatní nevrátí."

"Celý svět kolem nás se hroutí... a vy nebudete nic dělat? Ani neutečete?"

"To... nehroučí se. Mění se jinak." Yis-hadra uchopila Miriamelinu paži – ruka se jí trásla. "Prosím. Mí lidé se bojí. Ty ještě hůř."

Než Miriamele mohla cokoliv odpovědět, otráslo ji podivné, slabé dunění. Byl to příliš hluboký zvuk, než aby byl slyšet. Celá síň jako by se změnila – na chvíli dokonce i Yis-hadřin zvláštní přívětivý obličej dostal neživý výraz. Růžové světlo z permončích holí zesílilo a změnilo se v chladně planoucí bílou a pak azurovou. Všechno jako by se bortilo. Miriamele cítila, jak jí země klouže pod nohama – jako by ztrácela oporu.

O chvíli později světlo krystalů znovu zteplalo a jeskyně byla stejná jako předtím.

Miriamele trvalo několik rozfesených nadechnutí, než mohla promluvit.

"Děje se... něco... velice špatného."

Yis-hadra se přestala krčit a vstala. Nejistě se zapotácela. "Musím vidět ostatní. Yis-fidri a já snažíme aby oni ne moc vystrašení byli. Nebýt Odštěpku, nebýt Síně Vzorů, nebylo by mnoho, co nás drží pohromadě."

Rozechvělá Miriamele pozorovala, jak permončice odchází. Kamenné valy kolem ní jí připadaly jako tísnivé zdi hrobky. Ať už se Jošua a starý Jarnauga a ostatní báli čehokoliv, dělo se to právě teď. Někáká divoká síla se drala kamením pod Hayholtem, stejně jako v jejím těle obíhala krev. Bylo jasné, že zbývá už jen velmi málo času.

Tak tady to pro mě končí? napadlo ji. Tady dole ve tmě, a nikdy se nedozvím proč?

Miriamele si nepamatovala, kdy opět usnula, ale probudila se – tentokrát už příjemněji – vsedě, opřena zády o zeď sklepení, s kapucí pláště smotanou pod hlavou. Krk ji bolel a chvíli si ho musela třít. A potom spatřila, jak v mdle růžovém světle permončích krystalů dřepí u jejího rance nejasná postava.

"Ty tam! Co to děláš?"

Postava se otočila s očima doširoka otevřenými. "Tak už jsi vzhůru," pronesl troll.

"Binabiku?" Miriamele na něj chvíli ohromeně hleděla a pak vyskočila a běžela k němu. Zvedla ho a objala tak silně, až se Binabik rozesmál a těžce lapal po dechu. "Matko milosrdná! Binabiku! Co tady děláš? Jak ses sem dostal?"

"Permončici mě našli, když jsem bloudil po schodech," řekl když ho Miriamele znovu postavila. "Jsem tady teprve chvíli. Nechtěl jsem tě probudit, ale mám hrozný hlad, tak jsem hledal v ranci..."

"Myslím, že tam zbyl kousek chleba, a možná nějaké sušené ovoce." Prohlédla rychle zavazadla. "Jsem tak ráda, že tě vidím – nevěděla jsem, co s tebou je! Ta věc, ten mnich! Co se vlastně stalo?"

"Zabil jsem ho – nebo možná jsem ho spíš osvobodil," potřásl Binabik hlavou. "Neumím to říci přesně. Chvíli byl sám sebou a varoval mě, že Nornové jsou... jak to řekl?... falešní, že si nelze představit." Vzal si kousek tvrdého chleba, který mu Miriamele nabídla. "Kdysi jsem ho znával, když ještě byl člověkem. Simon a já jsme ho potkali u ruin ve Svatém Hoderundu. Hengfisk a já jsme nebyli přátelé – ale když jsem se mu podíval do očí...! Takové strašlivé věci by se neměly stávat nikomu. Náš nepřítel se musí zodpovídat z mnoha věcí."

"Co si myslíš o permončících? Řekli ti, proč mě vzali sem?" Náhle ji napadlo: "Jsi také vězeň?"

"Já nevím, jestli je vězeň to správné slovo," řekl Binabik zamyšleně. "Ano, Yis-fidri mi toho povídal spoustu, když mě našli a vedli sem. Tedy přinejmenším chvíli."

"Cože?"

"V tunelech jsou vojáci," odvětil troll. "A ještě jiní – myslím, že i Nornové, i když ty jsme na rozdíl od vojáků neviděli. Ale permončici je cítili a já nemyslím, že by to kvůli mě předstírali. Byli plni hrůzy."

"Nornové? Tady? Ale já myslela, že ti do hradu nemohou!"

Binabik pokrčil rameny. "Kdo ví? Jejich nemrtvý pán má toto místo jistě zapovězeno, ale nemyslím, že by sem živoucí Nornové vůbec chtěli. Ale jestli se nyní ukáže jako lež všechno, o čem jsem se domníval, že je pravdou – už se nebudu vůbec divit."

Do místnosti vstoupil Yis-fidri a přikrčil se vedle nich. Kožené části jeho hávu zavržaly. Miriamele napadlo, že navzdory laskavé a smutné tváři vypadají jeho dlouhé nohy a ruce jako údy obrovitého pavouka, který se pomalu sune pavučinou.

"Zde je tvůj průvodce, Miriamele, v bezpečí."

"Jsem ráda, žeš ho našel."

"A přišli jsme k němu v poslední chvíli," odpověděl ustaraně Yis-fidri. "V tunelech se rojí smrtelní muži a Hikeda'ya. To jen naše umění skryt dveře do této místnosti nás udržuje v bezpečí."

"Copak zde míníte zůstat navždy? Tím ničemu nepomůžete." Radost z Binabikova návratu už poněkud opadla a nyní se jí vracelo zoufalství. Byli všichni lapeni v místnosti, odříznuté od světa, a ten se řítí k nějaké strašlivé pohromě. "Copak necítíš, co se děje? Všichni tví lidé to cítí."

"Samozřejmě, že to cítíme." Na chvíli zněl Yis-fidriho hlas skoro rozhněvaně. "Cítíme víc než vy. Známe, když se staré mění – známe, co dokážou Slova Stvoření. A kameny k nám mluví také. Ale nemáme sílu zastavit to, co se děje, a když na sebe upozorníme, bude to náš konec. Naše svoboda nikomu k ničemu není."

"Slova Stvoření...?" zeptal se Binabik, ale než otázku dokončil, objevila se Yis-hadra a něco manželovi potichu řekla v jazyce permončiků. Miriamele se podívala za ni, kde se zbytek kmene shromáždil v hloučku u vzdálené zdi jeskyně. Byli zřetelně rozrušení a s očima navrch hlavy si tiše štěbetali a velice pokyvovali a potřásali obrovskými hlavami.

Na Yis-fidriho útlé tváři se objevila známka úleku. "Někdo je venku."

"Venku?" Miriamele zavřela vak. "Co to říkáš? Kdo?"

"My nevíme. Ale někdo je před tajnými dveřmi sem do sálu a snaží se dostat dovnitř." Znepokojeně tleskl. "Nejsou to smrtelní vojáci, ale ať už je to kdokoliv, má nad věcmi moc – skryli jsme ty dveře tak, že by je těžko hledali i Tinukeda'ya se svým uměním."

"Nornové?" vydechla Miriamele.

"Nevíme!" Yis-fidri si stoupl položil Yis-hadre ruku kolem ramen. "Ale musíme doufat, že i když se jim povede dveře najít, nebudou je umět otevřít. Nic víc udělat nemůžeme."

"Ale musí tu být ještě nějaká cesta ven, nebo ne?"

Yis-fidri sklonil hlavu. "Riskovali jsme. Kdybychom ukryli dvoje dveře, byly by zranitelné příliš. A báli jsme se také využít příliš mnoho Umění, když jsou nyní věci tak nevyvážené..."

"Matko milosrdná!" vykřikla Miriamele. V nitru jí bojovala zloba s hrůzou. "Takže jsme v pasti." Obrátila se na Binabika. "Bůh nás chraň, co máme na vybranou?"

Troll vypadal unaveně. "Ptáš se, zda budeme bojovat? Samozřejmě budeme. Qanuci se nevzdávají. Mindunob inik yat, jak říkáme my – můj domov bude tvým hrobením." Jeho úsměv se podobal spíše vzteklému šklebu. "Ale i ten nejzuřivější troll bude dozajista raději hledat cestu, jak ve své jeskyni nepoložit život."

"Našla jsem nůž," Miriamele si prsty nervózně potukávala o nohu. Vší silou se snažila udržet klidný hlas. V pasti! Jsou v pasti a není cesty ven – a u dveří stojí Nornové! "Milosrdná Elysie, kéž bych tu měla luk! Mám jenom Simonův Bílý šíp, ale jsem si jistá, že by se mu určitě zamlouvalo, kdybych s ním proklála nějakého Norna. Snad bych s ním mohla někoho probodnout."

Yis-fidri se na ně nevěřícně díval. "Nemůžete se ubránit Hiked'a'ya, kteří mají luky a toulce plné nejlepších šípů Vindaomeyových, a vy jenom jeden nůž!"

"Nemyslím, že se zachráníme," vykřikla Miriamele. "Ale zašli jsme příliš daleko a nemůžeme připustit, aby si o nás mysleli, že jsme jako vystrašené děti." Nabrala dech a uklidnila se. "Jsi silný, Yis-fidri – cítila jsem to, když jsi mě nesl. Ty jim jistě nedovolíš, aby tě jenom tak jednoduše zabili?"

"To není náš způsob, bojovat," promluvila Yis-hadra.

"My nikdy ne silní – ne silní tím způsobem."

"Pak se držte zpátky." Miriamele se zazdalo, že mluví jako nejhorší a nejvychloubačnější hospodský rváč, ale neměla na takové myšlenky kdy – bylo dost hrozně představit si, co je možná čeká. Už jen pohled na roztřesené a vyděšené permončiky podrýval její rozhodnutí, a potlačovaný strach byl jako jáma, do které by mohla spadnout a zůstat v ní navždy. "Zaved' nás ke dveřím. Binabiku, vezmeme si aspoň nějaké kameny. Milosrdný Pán ví, že je jich tu plno." Schoulení permončící je nedůvěřivě pozorovali, jako by pouhá příprava odporu z nich dělala stejné nepřátele, jací číhají venku. Miriamele a Binabik rychle navršili hromadu kamení, Binabik rozpojil hůl a čepel zasunul za pás. Potom si nachystal foukačku.

"Nejlépe bude nejdříve použít toto." Strčil do trubičky šípku. "Možná, že smrt, kterou neuvidí, je trochu zpomalí." Vchod vypadal jako pouhá další část zbrzděné stěny, ale když troll a Miriamele přistoupili blíž, začala z kamene vystupovat slabá stříbrná linka.

"Ruyane, veď nás!" zaúpěl Yis-fidri zoufale. "Prolomili ochranu!"

Z hloučku jeho druhů zazněl vyděšený šepot.

Stříbrný záblesk pomalu šplhal po povrchu kamene, ve výšce dosahu lidských rukou zamířil vodorovně a poté se odklonil k zemi. Když byla celá část ohraničena paprskem světla, kámen vykrojený paprskem se začal pomalu sunout dovnitř, škrábaje přitom o podlahu sklepení. Miriamele sledovala těžkopádný pohyb s jakýmsi hrůzným okouzlením a ruce i nohy se jí třásly.

"Nechod' přede mne," zašeptal Binabik. "Řeknu ti, až to bude bezpečné."

Dveře se zastavily. Když se v úzkém otvoru objevila postava, Binabik přiložil foukačku k ústům. Temná postava se zapotácela a upadla. Permončící zakvíleli strachy.

"Zasáhl's ho!" zajásala Miriamele. Potěžkala kámen a byla připravena na dalšího. Binabik nabíjel další šípku... ale nikdo jiný už dovnitř nevešel.

"Ale já nic nedělal!" podivil se Binabik. "Šípka je stále uvnitř."

Ležící postava zvedla hlavu. "Zavřete... dveře..."

V agonii vyrážel každé slovo s hrozným úsilím. "Jsou... za mnou..."

Miriamele ztuhla úžasem. "To je Cadrach!"

Binabik se podíval nejdřív na ni, pak na mnicha, který se znovu zhroutil. Zahodil hůlku a rozběhl se k muži na zemi.

"Cadrach?" Miriamele pomalu vrtěla hlavou. "A tady?"

Permončící proběhli kolem ní a spěchali zavřít dveře.

50. Šedozemě

Bezbarvá mlha se táhla bez konce; nebylo vidět ani zem, ani strop – nic. Simon se vznášel uprostřed nicoty.

Neexistoval zde žádný pohyb, žádný zvuk.

"Pomoc!" zakřičel, nebo se o to aspoň pokusil. Hlas jako by ale nikdy neopustil ústa. Leleth byla pryč a pocit radosti, s nímž se naposledy dotkla jeho myšlenek, se nyní zdál chladný a vzdálený. "Pomozte mi někdo!"

Pokud s ním vůbec někdo prázdnotu šedi sdílel, neodpověděl.

A co když tady někdo nebo něco je? napadlo Simona a vzpomněl si na všechno, co slyšel o Cestě snů. Třeba je to něco, co nechci potkat. To nemůže být Cesta snů, ale Leleth řekla, že už je blízko. Binabikův mistr Ookequk na Cestě potkal hrozné věci – a ty ho zabily.

Ale co může být horší než vznášet se zde navždycky jako duch? Brzy ze mě nezbude nic, co by stálo za záchranu.

Hodiny utíkaly a nedělo se nic. Mohly to být také dny. Nebo týdny. Neexistoval zde ani čas. Nicota byla dokonalá.

Po dlouhé a prázdné odmlce se slabé a rozptýlené myšlenky znovu propojily.

Leleth mě měla přivést zpátky, zpět do mého těla, zpět do života. A možná to dokážu sám.

Snažil se upamatovat se, jaké to je, mít živé tělo, ale dlouho si byl schopen uvědomit pouze roztříštěné a nezřetelné střípky posledních dnů – hrabající kopáči, kteří se neúprosně šklebili ve světle pochodní, šeptající Nornové shromáždění na vrcholku kopce nad Hasu Vale. Nakonec mu v hlavě vyvstala představa velkého kola a na něm nahého uvězněného těla.

To jsem já! zajásal. Já, Simon! Jsem pořád naživu!

Postava připoutaná na kraji kola byla zamlžená a nezřetelná jako neuměle vytesaný obraz Usirese na Jeho Stromě, ale Simon mezi ní a sebou cítil nenarušitelné pouto. Pokusil se dát té postavě tvář, ale nedokázal si vybavit vlastní podobu.

Ztratil jsem se. Ta představa jím projížděla jako vlna smrtícího mrazu. Nepamatuji si, jak vypadám – já nemám tvář!

Postava na kole i kolo samotné se zatřásly a pomalu se rozplývaly.

Ne! Zaměřil se na kolo a přál si, aby mu jeho kulatý stín setrval před očima. Ne! Já jsem skutečný. Já jsem živý! Mé jméno je Simon!

Namáhavě se snažil vzpomenout si na svou podobu v Jirikiho zrcadle – ale nejdříve si musel vybavit samo zrcadlo, chladný povrch pod dotekem prstů, křehkou jemnost rytin. Pod jeho dotekem se oteplovalo, až z něj nakonec byla téměř živoucí bytost.

Náhle se rozvzpomněl na svou vlastní tvář, uzavřenou do sithského skla. Rudé vlasy byly upravené a výrazně z nich vystupoval bílý pramen; po tváři se mu až k lici táhly stopy dračí krve. Oči neodhalily vše, co se za nimi odehrávalo. To nebyl chlapec, na něhož se díval v Jirikiho zrcadle, ale kostnatý mladý muž. Simon si uvědomil, že tohle je jeho vlastní tvář, která se k němu vrátila.

Soustředil vůli a snažil se vtisknout své vlastní rysy postavě na kole.

Když nejasná tvář začala dostávat jeho črty, začalo se také rozjasňovat všechno kolem. Z neurčité šedi slabě vystupovala přízračná slévárna, ale bezesporu to bylo reálné místo, ke kterému to Simon vlastně neměl daleko. Do srdce se mu vkradla naděje.

Ale ať se snažil sebevíc, dál se dostat nemohl. Zoufale se snažil vrátit – třeba i na samotné kolo – ale to mu zůstávalo mučivě mimo dosah: čím více se snažil, tím větší se zdála vzdálenost mezi Simonem, jenž se vznášel v říši snů, a jeho prázdným spícím tělem.

Nemůže tam dosáhnout! Zavalil jej pocit porážky. Prostě nemůže.

Když si to uvědomil, vize kola se zamlžila a vzápětí zmizela. Přízračný obraz slévárny se vytratil také a zanechal jej znovu napospas světu bez barev.

Brzy sebral síly na ještě jeden pokus, ale tentokrát se mu podařilo vyvolat pouze slabounký záblesk světa v mlze zpoza opony. A i ten se rychle vytrácel. Zoufalý Simon to zuřivě zkoušel znovu a znovu, ale na druhou stranu se už nedostal. A nakonec mu vůle ochabla. Byl poražen. Stal se součástí nicoty.

Jsem ztracen...

Chvilí necítil nic než prázdno a beznadějnou bolest.

Nevěděl, jestli spal nebo jestli se dostal do nějaké jiné říše, ale když dokázal začít zase uvažovat, konečně našel něco, co s ním sdílelo jeho prázdnotu. Rozsvítla se před ním drobná jiskérka světla – jako když se za závojem husté mlhy rozžehne svíčka.

"Leleth? Leleth, jsi to ty?"

Jiskra se nepohnula. Silou vůle se Simon začal přibližovat k záblesku onoho světla.

Nejdříve nedokázal určit, zda se zvětšuje nebo zda jako hvězda na obzoru zůstává v dálí a nedosažitelná bez ohledu na to, jak dlouho za ní jde. Ale přestože si Simon nebyl jist, zda se opravdu blíží nebo ne, věci kolem něj se začínaly měnit. Kde předtím visela pouze nehmotná nicota, tam nyní začal rozeznávat slabé obrysy a tvary, které se postupně vyjasňovaly a zaostřovaly a nakonec nabyly podoby stromů a kamenů – všechny byly ovšem průhledné jako voda. Nacházel se nad úbočím kopce, ale zem pod ním a rostliny mu připadaly sotva o stín reálnější než prázdnota, jež se mu táhla po obloze nad hlavou. Jako by se pohyboval po krajině z čirého skla – ale když v jedné chvíli přestal dávat pozor a stoupl na kámen, prostě jím prošel.

Jsem snad duch? Nebo je to tím místem?

Světlo bylo blíže. Simon cítil, jak se teplý svit jemně odráží v mlze stromů, které rostly okolo. Šel dál.

Záře se vznášela nad okrajem přízračného údolí. Vycházela nad výstupkem průhledného kamene. Držela ji ve dlaních nejasná mlžná postava. Když připutoval ještě blíže, přízrak se otočil. Ať už to byl duch nebo anděl či démon, měl tvář

ženy. Měla oči doširoka otevřené, ale nezdálo se, že by jej viděla.

"Kdo je tam?" Šerá ženina tvář se nepohnula, ale nebylo pochyb o tom, že to promluvila právě ona. Hlas měla konejšivý, lidský.

"To jsem já. Ztratil jsem se." Simona napadlo, jak by se asi cítil on, kdyby se k němu v této smrtonosné nicotě přiblížil někdo cizí. "Nechovám v sobě žádné zlo."

Postava ženy se zavlnila a světlo, které skrývala v západě, se na chvíli trochu rozjasnilo. Simon cítil, jak se mu po těle rozlévá teplo a jakási zvláštní radost. "Znám tě," pronesla pomalu. "Už jsi ke mně jednou přišel."

Nedávalo to žádný smysl. "Mé jméno je Simon. Kdo jsi ty? A kde to jsem?"

"Jmenuji se Maegwin." Její hlas zněl stísněně. "A toto je země bohů. Ale to určitě víš. Byl jsi božím poslem."

Simon neměl ponětí, o čem mluví, ale zoufale toužil po společnosti jiného tvora, ať už to je třeba tato žena-duch. "Ztratil jsem se," zopakoval. "Můžu tu zůstat a povídat si s tebou?" Zdálo se mu, že to svolení je velmi důležité.

"Samozřejmě," souhlasila žena, ale nejistota jí z hlasu nezmizela. "Prosím – buď vítán."

Na chvíli ji spatřil trochu zřetelněji; smutnou tvář lemovaly husté vlasy a kápě dlouhého pláště. "Jsi velmi krásná."

Maegwin se zasmála; Simon její smích spíše cítil, než slyšel. "Kdybych zapomněla, že jsem velmi daleko od života, který znám, ty jsi mi to připomenul." Pak najednou zvažněla. Zářící světlo se zachvělo. "Říkáš, že jsi se ztratil?"

"Ano. Špatně se to vysvětluje, ale já nejsem tady – přinejmenším zbytek mne samotného tu není." Uvažoval, zda jí má říci ještě něco, ale nechtěl se úplně otevřít tomuto melancholickému duchu, i když vypadal naprosto neškodně. "Proč jsi tady?"

"Já čekám." Maegwinin hlas zněl lítostivě. "Nevím na koho nebo na co. Ale vím, že čekám."

Chvilí nepromluvili ani slovo. Údolí pod nimi se típytivě lesklo, průzračné jako mlha.

"Všechno se zdá být tak daleko," řekl Simon nakonec. "Všechny ty věci, které byly tak důležité."

"Když budeš poslouchat," odvětila Maegwin, "uslyšíš hudbu."

Simon se zkusil zaposlouchat, ale neslyšel vůbec nic. Už to samo o sobě bylo naprosto úžasné a na chvíli ho to zarazilo. Nebylo nic – žádný vítr, žádný zpěv ptáků, žádné jemné štěbetání hlasů, dokonce ani tlumené údery jeho srdce. Nikdy si nepředstavoval ticho tak dokonalé, mír tak hluboký. Po všem tom šílenství a rušném životě to vypadalo, jako by dospěl ke středu klidu věcí.

"Trochu se tady bojím," řekl. "Obávám se, že pokud zůstanu příliš dlouho, nebudu se moci vrátit do života."

Cítil, jak je Maegwin překvapena. "Tvůj život? Copak už nejsi dost dlouho mrtvý? Když jsi ke mně přišel poprvé, měla jsem za to, že jsi hrdina ze starověku." Nešťastně povzddechla. "Co jsem provedla? Copak opravdu nevíš, že jsi mrtvý?"

"Mrtvý?" Zvedla se v něm vlna úleku, vzteku a obrovské úzkosti. "Nejsem mrtvý! Jsem naživu, jen se nemůžu dostat zpátky. Jsem naživu!"

"Tak co tedy děláš tady se mnou?" V hlase měla něco velice podivného.

"Já nevím. Ale žiji!" A i když takto mluvil částečně proto, aby přemohl vlastní pochybnosti, cítil to také – se světem živých a se ztraceným tělem ho stále spojovala pouta – velmi chabá, ale přesto skutečná.

"Ale sem přece přicházejí jenom mrtví? Jenom mrtví jako já?"

"Ne. Mrtví jdou dál." Simon pomyslel na Leleth, na to, jak volně se vznášela, a věděl, že mluví pravdu. "Toto je místo čekání – místo mezi. Mrtví jdou dál."

"Ale jak to, když já..." Maegwin náhle zmlkla.

Simonovi se nepodařilo rozptýlit podeřšený hněv, ale uvnitř zřetelně cítil plamen života, plamen, který byl sice slabý, ale stále ještě nevyhasl, a to jej uklidnilo. Věděl, že je naživu. To bylo všechno, čeho se chtěl držet; nic jiného neměl.

Ucítil vedle sebe něco podivného. Maegwin plakala. Nevydávala sice žádné zvuky, ale třásla se pláčem, až se chvěla celá její bytost a začala se rozplývat jako dým ve větru.

"Co se ti stalo?" I když to vše bylo zvláštní a zneklidňující, nechtěl ji ztratit, ale ona mu mizela před očima. I světlo, které nesla, jako by zesláblo. "Maegwin? Proč pláčeš?"

"Byla jsem blázen," naříkala, "takový blázen!"

"Proč myslíš?" Pokusil se na ni dosáhnout, vzít ji za ruku, ale nemohli se dotknout jeden druhého. Simon sklonil hlavu a podíval se tam, kde mělo být jeho tělo. Nic. Bylo to zvláštní, ale v tomto místě snů to nevypadalo tak hrůzostrašně jako jinde. Zajímalo by jej, jak Maegwin vidí jeho. "Proč jsi blázen, Maegwin?"

"Protože jsem si myslela, že vím všechno. Protože jsem měla za to, že sami bohové čekají na to, co udělám."

"Tomu nerozumím."

Dlouhou dobu neodpověděla. Cítil, jak jí v mohutných poryvech prochází smutek, chvíli rozhněvaný a chvíli truchlivý.

"Vysvětlím ti to – ale nejdřív mi řekni, kdo jsi a jak ses ocitl na tomto místě. Och bohové, bohové!" Hrozilo, že ji opět přemůže smutek. "Byla jsem příliš domýšlivá, příliš, příliš, přespříliš!"

Simon učinil, jak ho požádala. Začal pomalu a váhavě; jak se mu kousek po kousku vracela jeho minulost, začal nabývat jistoty. Byl překvapen, že si pamatoval jména, která byla v jeho paměti ještě před malou chvílí prázdnými místy.

Maegwin jej nerušila, ale zatímco mluvil, zvolna se zhmotňovala. Už ji zase viděl zřetelně, jasné a poraněné oči, úzké rty pevně semknuté snad proto, aby se nemohly třást. Byl zvědavý, kdo ji asi miloval, protože to zcela jistě byla žena, kterou někdo milovat musel. Kdo pro ni truchlí?

Když mluvil o Sesuad'ra a o výpravě hraběte Eolaira z Hernysadharcu, poprvé přerušila mlčení a požádala, ať jí poví o hraběti a jeho poselství více.

Když Simon popisoval Aditu a také to, co sithská žena řekla o Dětech Úsvitu na cestě do Hernystiru, začala Maegwin znovu plakat.

"Mircho v dešti oděná! Toho jsem se bála. Mé šílenství málem zničilo můj lid. Já jsem nezemřela!"

"Nerozumím tomu." Simon se k ní naklonil blíže a hrál se v teple jejího svitu. Podivně přízračná krajina teď vypadala trochu méně prázdňě. "Nezemřela jsi?"

Maegwin začala vyprávět o svém životě. Simon si náhle s úžasem uvědomil, že ji zná, že ji skutečně zná, i přesto, že se nikdy nepotkali: byla to Lluthova dcera, sestra Gwythina, což byl Hernystiřan, kterého Simon viděl na Jošuvových shromážděních v Naglimundu.

Její příběh a celé vyprávění spletené ze snů, nedorozumění a náhod, jehož střípky spolu se Simonem poskládali a spojili domněnkami, bylo děsivé. Simon strávil dlouhou dobu na kole a zuřivě litoval sám sebe, a přesto mu historie Maegwininých ztrát připadala strašlivá – otec, bratr, domov a celá země, to všechno ji uzmuli způsobem, jaký on přes všechny své žaly ještě nezažil. A ta krutá hra osudu, které Simon nevědomky napomáhal! Žádný div, že pozbyla rozumu a měla za to, že je mrtvá. Bolelo ho to i za ní.

Když Maegwin skončila, údolí přízraků znovu upadlo do úplného klidu.

"Ale proč jsi tady?" zeptal se Simon nakonec.

"Já nevím. Nebyla jsem sem přivedena jako ty. Ale poté, co jsem okusila mysl té věci, o které jsem si myslela, že je to Scadach – bylo to, myslím, v Naglimundu – jsem chvíli nebyla nikde. Pak jsem se probudila na tomto místě, v této zemi, a věděla jsem, že čekám." Na chvíli se odmlčela. "A možná jsi to ty, na koho jsem zde měla čekat."

"Ale proč?"

"To nevím. Ale zdá se, že bojujeme na téže straně – nebo lépe řečeno bojovali jsme, protože mě nenapadá, jak by kdokoliv z nás mohl z tohoto místa uniknout."

Simon vyčkával a přemýšlel. "Ta věc... ta věc v Naglimundu. Jaká byla? Co jsi... co jsi cítila, když ses dotkla jejích myšlenek?"

Maegwin obtížně hledala způsob, jakým by to vysvětlila. "Ono to... ono to hořelo. Stát tak blízko bylo jako dívat se otevřenými dviřky do rozpálené pece – bála jsem se, že by to hrozně rychle odneslo celou moji osobnost. Nevnímal jsem slova tak jako od tebe, ale... myšlenky. Jak jsem ti již řekla, byla v nich nenávist – nenávist k životu. A také touha po smrti, po osvobození, skoro stejně silná jako touha po pomstě." Smutně si povzddechla a světlo na chvíli zesláblo.

"Tehdy mě také začaly poprvé trápit mé vlastní myšlenky, protože já sama jsem také toužila po smrti – a jestliže jsem již byla mrtvá, jak toužit po opuštění života?" Hořkosladce se usmála, až Simon pocítil, jak ho osten jejích pocitů proklál skrz naskrz. "Mircho, skryj mě! Naslouchej nám! I když je už všechno za námi, je to šílené mimo všechno chápání, drahý cizince. To, že my dva tady jsme na tomto místě, v tomto moiheneg," použila hernystirské slovo či myšlenku, které Simon nerozuměl, "bavíme se o životě a přitom ani nevíme, jestli vůbec doopravdy žijeme."

"Dostali jsme se mimo svět," Simonovi se náhle všechno zdálo jiné. "Možná nám byl seslán dar. Na chvíli jsme dostali možnost vystoupit mimo bytí. Doba k odpočinku." Cítil se sám sebou nejvíce od doby, co propadl zemi v Janově mohyle. Setkání s Maegwin z něj zase udělalo živého člověka.

"Čas k odpočinku? Možná pro tebe, Simone – a pokud tomu tak opravdu je, mám z toho upřímnou radost. Ale já mohu jen truchlit nad hloupostmi, které jsem udělala."

"A naučila ses ještě něco jiného od té... od té hořící věci?" Toužebně si přál odvrátit její pozornost jinam. Jen stěží se jí dařilo tlumit zármutek nad vlastními omyly; bál se, že kdyby ji smutek přemohl, mohl by zase zůstat sám.

Maegwin se lehce mihotala. Zdálo se, jako by jí temné vlasy čechrál neexistující vítr. "Byly tam myšlenky, které nedokážu vyjádřit slovy. Obrazy, které neumím vysvětlit. Velmi silné, velmi jasné – jako by se nacházely poblíž středu ohně, který oživuje tu bytost."

"Jaké byly?" Pokud ta hořící bytost, kterou Maegwin popsala, byla tím, co si myslel, jakýkoliv klíč k jejím plánům – a v širším slova smyslu k záměrům nemrtvého pána – mohl pomoci odvrátit nekonečný věk temnoty.

Jestli se dokážu vrátit, uvědomil si. Pokud svedu utěci z tohoto místa. Ale zahnal tu zneklidňující myšlenku. Binabik ho učil, aby v každé situaci dělal pouze to, co může. Mužik často říkal: Nemůžeš chytit tři ryby dvěma rukama.

Maegwin nejdřív zaváhala, ale pak se začala zář od ní šířit. "Pokusím se ti to ukázat."

V údolí skla a stínů se něco pohnulo. Další světlo. To, které si Maegwin držela u nader, ale bylo jemné a teplé; toto žhnulo s prudkou intenzitou. Zatímco je Simon pozoroval, kolem světla se najednou objevily čtyři další zářící body. O chvíli později se prostřední světlo změnilo ve vysoko šlehající plamen – a zatímco rostl, měnil barvu, stával se stále světlejším, až byl bílý jako jinovatka; právě když se jazýčky ohně dostaly úplně nahoru a dokonce i ven z údolí, znehybněly. Simon hleděl s úžasem na to, co se s nimi stalo. Ze středu kruhu se čtyřmi body na okraji se nyní vynořil bílý, vysoký strom, překrásný a nadpozemský. To je ta věc, která jej pronásledovala tak dlouho. Bílý strom. Planoucí věž.

"To je Věž Zeleného anděla," zamumlal.

"K tomu místu směřují myšlenky všech bytostí v Naglimundu." Maegwin měla najednou hlas unavený, jako by z ní úsilí ukázat Simonovi Strom vysálo všechnu sílu. "Ta představa v něm hoří stejně, jako plameny obklopují tento strom." Přízrak se zachvěl a zmizel. Zbyla po něm pouze šerá a nehmotná krajina.

Věž Zeleného anděla, pomyslel si Simon. Něco se tam stane.

"Ještě něco," dodala Maegwin velice potichu. "Někdy myslím na Naglimund jako... na Čtvrtý Dům. Znamená to něco?"

Simon si mlhavě pamatoval, že něco podobného zaslechl od Ohnivých Tanečníků na vrcholku kopce nad Hasu Vale, ale v té chvíli to nebylo nic podstatného. Zmocnila se ho představa Věže Zeleného anděla. Věž – a její nezemský obraz Bílý strom – ho strašily ve snech už přes rok. Byla to poslední sithská stavba na Hayholtu, místo, kde Ineluki vyřkl hrozná slova, která zabila tisíce smrtelných vojáků a díky kterým se pro něj živoucí svět Východního Ardu stal navždy zakázanou zemí. Jestli Král bouří toužil po konečné odplatě a chtěl třeba propůjčit vlastní smrtonosnou sílu svému spojenci mezi smrtelníky – Eliášovi, které místo by bylo k tomuto účelu vhodnější než právě věž?

Simon cítil, jak se kolem něj stahují mračna neukojeného hněvu. On to ví, zná alespoň hlavní body konečného nepříteleho plánu, ale nemůže dělat vůbec nic – dohánělo ho to k šílenství! Víc než kdy jindy chtěl jednat, a místo toho byl odsouzen putovat jako přízrak bez domova, zatímco jeho tělo zůstávalo bez užitku a bez obyvatele.

"Maegwin... já musím najít cestu ven z tohoto... místa. Musím se dostat zpátky – jedno jak. Všechno, kvůli čemu jsme bojovali, je tam. Věž Zeleného anděla na Hayholtu – to je Bílý strom. Musím se vrátit!"

Průzračná postava vedle něj dlouho neodpovídala.

"Chceš nazpět ke vši té bolesti? Ke všemu utrpení?"

Simon pomyslel na všechno, co se stalo a co se ještě může stát, na své zmučené tělo na kole a na agónii, před kterou sem utekl, ale rozhodnutí nezměnil. "Aedon mě ochraňuj, chci to. Nechceš se také vrátit?"

"Ne." Maegwinina nejasná postava se zachvěla hrůzou. "Ne, Simone... už mi nezbyly síly. I kdyby mě něco nedrželo tady, dávno bych již byla opustila vše, co bývalo mé." Pak jako by se zhluboka nadechla a když znovu promluvila, hlas se jí chvěl skrývaným pláčem. "Jsou lidé, které jsem milovala, a vím, že někteří z nich jsou ještě naživu. Zvláště pak jeden." Uklidnila se. "Milovala jsem ho – milovala jsem ho až k nežiti. A on o mě možná také stál a já jsem byla tak hloupě pyšná, že jsem to nechtěla vidět... ale to teď není důležité." Hlas jí zdrsněl. "Ne, to není pravda. Ve světě živých není pro mě nic důležitějšího než láska – ale tu již neprožiji. Nevrátila bych se a nezačínala bych znovu, ani kdybych mohla."

Tak obrovská bolest Simona umlčela. Uvědomil si, že ne vše lze napravit. Některé smutky jsou neodčinitelné.

"Ale věřím, že ty musíš jít zpátky," řekla. "Pro tebe je to jiné, Simone, a já jsem ráda, že to vím. Že pořád ještě existují ti, kdo chtějí žít. Nikomu bych nepřála zažít to, co teď cítím. Vrať se, Simone. Zachraň ty, které miluješ – a také ty, které miluji já."

"Ale já nemůžu." A v té chvíli dal jeho potlačovaný hněv naposledy průchod zármutku. Nebylo cesty k návratu. On a Maegwin budou navěky dopodrobna probírat své životy. "Nevím, proč jsem to vůbec řekl, ale nemůžu. Zkoušel jsem to. Nemám dostatek síly, abych znovu našel své tělo."

"Zkus to. Zkus to ještě jednou."

"Copak jsem to už nezkoušel? Nevěříš mi, že jsem se snažil, jak jen to šlo? Je to mimo mé síly!"

"Jestli mluvíš upřímně, máme na to celou věčnost. Nic se nestane, když to zkusíš ještě jednou."

Simon věděl, že již napjal síly na nejvyšší míru a neuspěl, a tak jen spolkl hořkost. Měla pravdu. Pokud může jakkoliv pomoci přátelům, pokud má sebemenší šanci pomstít, za co on a Maegwin a tisíce ostatních trpí a trpěli, musí se pokusit ještě jednou – jakkoli je úspěch v tomto snažení nepravděpodobný.

Pokusil se zbavit mysl všech obav a rušivých myšlenek. Když se mu podařilo uklidnit se, představil si obraz vodního kola a pokusil se jej zhmotnit. Nad přízračným údolím se začal otáčet velký mlhavý kruh. Pak vyvolal představu podoby své vlastní tváře a tentokrát věnoval zvláštní pozornost tomu, co bylo za ní – snům, myšlenkám a vzpomínkám, které z něj dělaly Simona. Pokoušel se vdechnout stínové postavě na kole Simonovu osobnost, ale zároveň cítil, že se ocitá na pokraji sil.

"Můžeš mi pomoci, Maegwin?" Čím bylo kolo zřetelnější, tím více se rozplývala; teď z ní nezbylo víc než nejasný záblesk světla. "Já nemůžu."

"Zkus to."

Ze všech sil se snažil udržet vizi kola, sebrat všechnu bolest a hrůzu a nekonečnou osamělost, která s ním byla spojená. Na chvíli skoro ucítil, jak mu hrubé dřevo odírá záda, slyšel šplouchání kol a skřípání obrovitých řetězů, ale poté všechno začalo šednout. Kolo se chvělo jako odraz ve zčeřeném rybníku. Bylo tak blízko, ale nyní se vzdalovalo a on už na ně nedosáhl...

"Ted', Simone."

A najednou byla Maegwin všude – dokonce i uvnitř něj. Světlo, které skrývala v dlaních, když spolu mluvili, mu teď vložila do rukou; bylo hřejivé jako slunce. "To asi proto jsem zde musela čekat. Musím jít dál – ale ty se musíš vrátit." Její síla ho naplňovala. Kolo, slévárna, hlodavá bolest živoucího těla – všechny věci, které pro něj v tu chvíli znamenaly život, byly náhle velice blízko.

Ale Maegwin už byla daleko. Její další slova přicházela z velké vzdálenosti a byla slabá a rychle se ztrácela.

"Jdu dál, Simone. Vezmi si to, co jsem ti dala, a užij to: já už život nepotřebuji. Udělej, co musíš. Modlím se, aby to bylo dost. Pokud potkáš Eolaira... ne, řeknu mu to sama. Někdy jindy. Někde jinde..."

Odvážná slova nedokázala skrýt strach. Když odcházela a unikala do temného neznáma, vnímal Simon každý kousíček její hrůzy.

"Maegwin! Nedělej to!"

Ale byla pryč. Světlo, které nesla, se nyní stalo Simonovou součástí. Dala mu jedinou věc, která jí zbyla – nejodvážnější a nejohroženější dar.

Simon bojoval jako dosud nikdy. Byl pevně rozhodnut Maegwininu obět nepromarnit. I když byl živoucí svět tak blízko, že jej mohl cítit, stále jej nějaká nevysvětlitelná překážka oddělovala od těla – ale už se nemohl vzdát. Použil Maegwininu sílu a posunul se blíže. Spatřil veškerou agónii, strach a bezmoc, která se ho při návratu zmocní. Musí přijmout všechno, co je skutečné. Zatlačil a cítil, jak se hranice hrouť. Zatlačil znovu.

Temná šedá se proměnila v černou a potom se přelila do rudé. Když Simon přešel z podzemní říše zpět do bdělého světa – vykřikl. Bolest. Všechno bolelo. Znovu se zrodil do světa bolesti.

Výkřik nekončila drásavě se mu linul z vysušeného hrdla a rozpraskaných rtů. Ruce měl v jednom ohni spalující agónie.

"Tiše!" Vyděšený hlas byl velmi blízko. "Snažím se ..."

Opět visel na kole. V hlavě mu bušilo a třísky se mu zadíraly do zad. Ale co se mu to dělo s rukou? Jako by se mu

někdo snažil odpárat zápěstí žhavými kleštěmi...

Hýbala se!

Mohl pohnout rukou!

A znovu se ozval bázlivý šepot. "Hlasy říkají, že musím spěchat. Oni přijdou – brzy."

Simonova levá ruka byla volná. Když se ji pokusil ohnout, vystřelila mu do zad palčivá bolest – ale ruka se pohnula.

Otevřel oči a popadla jej závrať.

Před ním stála hlavou dolů postava; za ní byla slévárna – také vzhůru nohama. Temný stín mu přezobíval pouta na pravé ruce něčím, od čeho se odráželo světlo jedné z pochodní na vzdálené stěně sklepa. Kdo to byl? A co dělal?

Simon nemohl přinutit zchromlé myšlenky, aby jedna do druhé zapadly.

Pravou rukou mu pulsovala palčivá bolest. Co se to děje?

"Ty jsi mi přinesl jídlo. Já... nemohu tě opustit. Ale hlasy říkají: je třeba spěchat!"

Bylo těžké přemýšlet s rukama v jednom ohni, ale Simon začínal rozumět. Visel hlavou dolů na kole. Někdo se ho snažil osvobodit. Někdo...

"... Guthwulf...?"

"Brzo si toho všimnou ostatní. Pak přijdou. Nehýbej se – já nevidím a bojím se, že bych tě mohl říznout." Slepý kníže se zuřivě pachtil s pouty.

Simon zatáhl zuby. Do rukou se mu vracela krev; pokusil se přemoci další výkřik. Nikdy by neuvěřil, že je takové strádání vůbec možné.

Volný. Bude to stát za to. Budu volný... Ještě jednou zavřel oči a urputně skousl. Druhá ruka byla volná a nyní mu obě visely volně nad hlavou. Ta změna polohy byla horší než mučení.

Matně slyšel, jak Guthwulf těžce přešel pár kroků a pak se ozval pravidelný zvuk, jak se mu snažil přezobívat provazy u kotníků.

Jen pár chvil, říkal si Simon a zoufale se snažil zůstat potichu. Myslel na to, co mu říkaly komorné, když byl ještě malý a plakal nad maličkou oděrkou. "Zítřka už to nebudeš cítit. Budeš šťastný..."

Jedna noha byla volná; utrpení z jejího vyproštění bylo stejné jako bolest, která se mu nyní zahryzla do druhé. Simon otočil hlavu a zakousl se do vlastního ramene. Udělal by cokoli, co by jej zdrželo od křiku, jenž by mohl přivolat Inche a jeho miláčky.

"Skoro..." vydechl Guthwulf chraptivě. Lehký pohyb, pocit vyklouznutí, a Simon najednou spadl. Ztrácel vědomí a topil se v chladné vodě. Bezmocně kolem sebe tloukl, ale údy necítil. Nevěděl, kde je nahoře a kde dole.

Něco ho popadlo za vlasy a škublo. O chvíli později ho druhá ruka chytila kolem krku. Ústa se mu vynořila z vody a Simon se mohl zhluboka nadechnout. Na chvíli se opřel tvář o Guthwulfovo břicho; zachránce se ho pokoušel uchopit šikovněji. Pak Simona odtáhl ke kraji koryta a položil ke stavidlu. Simonovy ruce ještě pořád nepracovaly, tak jak by měly; držel se na loktech a skoro zapomínal na pronikavou bolest v kloubech. Nechtěl sklouznout zpět do vody.

"Musíme..." slyšel slepého muže, ale ten najednou vykřikl a něco Simona prudce uhodilo. Uklouzl a taktak se udržel na okraji koryta.

"Co se tu děje?!" zahřměl zuřivě Inchův hlas. "Nedotýkej se mého kuchtíka!"

Simon cítil, jak jej naděje opouští a na její místo se dere čistá hrůza. Jak se to mohlo stát? Tohle je špatně! On se vrátil z říše smrti, z nicoty, jenom aby se potom objevil Inch – jaký osud může vymyslet takový nestvůrný trik?

Guthwulf přidruženě vykřikl, a pak už Simon neslyšel nic než horečné šplouchání. Pomalu se sunul po okraji, až narazil nohama na kluzké dno koryta. Když dostoupil celou vahou na bolavé údy, hlavou a zády mu projel oslepující mrak černého ohně. Zůstal ale stát. Po všem svém utrpení tušil, že by se neměl ani pohnout, zbylo mu ale ještě trochu síly, kterou mu dodala Maegwinina oběť; cítil, jak v něm doutná jako žhavý uhlík. Přinutil se stát rovně v pomalu tekoucí vodě, až nakonec zase začal vidět. Inch se brodil vodou a nyní stál ve středu koryta po pás ve vodě jako nestvůra z bažin. V nejasném světle pochodní viděl Simon Guthwulfa, jak se vynořil a zuřivě se snaží uniknout mohutným rukám. Inch popadl slepce za hlavu a stlačil ji pod hladinu.

"Ne!" Simonův ochromený hlas byl sotva silnější než šepot. Pokud se vůbec přenesl přes tu krátkou vzdálenost, nevěnoval mu Inch žádnou pozornost. Ale Simona neustále trápilo to nevysvětlitelné ticho. Je snad hluchý? Ne, nebyl by slyšel jak Guthwulfa, tak Inche. Ale proč je tedy celá síň tak klidná?

Guthwulfovy ruce křečovitě vyrazily nad hladinu, ale zbytek těla zůstal uvězněn v temných vodách.

Simon se klopýtavě brodil k oběma mužům, bojuje s pomalým proudem. Velké kolo viselo nehybně nad žlabem. Když je Simon uviděl, uvědomil si, proč je v místnosti takové ticho: Guthwulfovi se nějak podařilo kolo zastavit a tak mohl Simona osvobodit.

Když se přiblížil k Inchovi, v jeskyni se rozsvětlo, jako by si kamením našly cestu paprsky úsvitu. Blížily se temné postavy; některé nesly pochodně. Simon měl nejprve za to, že to musí být vojáci nebo Inchovi pomahači, ale když přišli blíž, viděl jejich udivené a vyděšené oči. Byli to zbucovaní lidé, kteří pracovali ve slévárně. Nyní se váhavě blížili podívat se, co způsobilo ten zmatek.

"Pomoc!" zaskřehotal Simon. "Pomozte! Všechny vás zastavit nemůžu!"

Odraní muži se zastavili, jako by z nich sama Simonova slova činila zrádce a vystavovala je Inchově trestu. Jen se dívali. Byli příliš vyděšení i na to, aby si mezi sebou šeptali.

Inch nevěnoval pozornost ani Simonovi, ani svým otrokům. Na krátkou chvíli dovolil Guthwulfovi vynořit se nad hladinu, prskat a lapat po dechu, a vzápětí jej opět začal topit. Simon zvedl ruce, dosud ztuhlé dlouhým utrpením, a uhodil Inche ze všech sil do hlavy. Stejně tak se mohl snažit odstrčit horu. Inch se otočil a zadíval se na něj. Dozorcově zjizvené tváři chyběl jakýkoliv výraz, jako by jej právě zcela naplňovalo kruté násilí.

"Kuchtíku," zaduněl jeho hlas. "Nikam neutíkej. Jsi další na řadě." Natáhl mohutnou ruku a bleskurychle Simona chytil.

Pustil topícího se Guthwulfa, popadl Simona oběma rukama a vyhodil ho ven z koryta; Simon dopadl na tvrdou kamennou podlahu. Vyrazilo mu to dech a proběhla jím další vlna bolesti ještě drsnější, než byla žhnoucí agónie končetin. Na chvíli mladíkovo zbité tělo dokonce nejevilo známky života.

Simon cítil, jak se nad ním někdo sklonil. To je určitě Inch. Přišel dokončit, co začal. Simon se stočil do klubička.

"Pojď, kamaráde," zašeptal někdo a pokusil se mu pomoci do sedu. Skláněl se nad ním Stanhelm. Starý muž jako by se stěží hýbal: jednu ruku měl nesmyslně zkroucenou před sebou a záda prohnutá v nezvyklém úhlu.

"Pomoz nám." Simon se snažil postavit. S každým nadechnutím jako by mu někdo vrazil do zad dýku.

"Nic ze mě nezbylo." Dokonce i Stanhelmova řeč byla nezřetelná. "Ale podívej se na kolo, hochu."

Zatímco se tomu Simon snažil přijít na kloub, přikráčel jeden z Inchových pomocníků.

"Nedotýkej se ho," hučel, "je Doktorův."

"Hubu drž," řekl Stanhelm. Inchův pomocník zvedl ruku a chtěl jej uhodit, ale náhle se na každé straně zvedlo několik dalších mužů. Někteří drželi ostré a těžké kusy železa.

"Slyšel's," zavrčel jeden z nich tiše na pomocníka. "Hubu drž."

Muž se rozhlédl a zhodnotil své šance. "Za to draze zaplatíte, až se to Doktor dozví. S tím starým bude hotový za chvíli."

"Jdi a dívej se," vyprskl další slévač. On i jeho druzi vypadali vyděšeně, ale jako by měli jasno: i když nebyli ochotni bojovat proti mohutnému dozorcí, nechťeli jen tak stát a pozorovat Inchovy kamarády, jak ubližují Simonovi nebo Stanhelmovi. Pomocník zaklel a ustoupil do bezpečné blízkosti svého pána.

"A teď, kamaráde," zašeptal Stanhelm, "podívej se na to kolo."

Omámený Simon nejdříve pohlédl na přítele a snažil se najít v jeho slovech smysl. Pak se pomalu otočil a pochopil.

Velké dřevěné kolo s lopatkami bylo zdviženo tak, že viselo ve výšce dvou vzrostlých mužů nad korytem. Inch, který se ještě stále snažil utopit zmítajícího se Guthwulfa, stál nyní přímo pod ním.

Stanhelm natáhl zkroucenou a třesoucí se ruku. "Tam. Tam je to třeba udělat."

Simon namáhavě vstal a rozřeseně udělal pár kroků k ohromné konstrukci. Páka, kterou viděl pohybovat Inche, byla zdvižena a zajištěna lanem. Simon to lano pomalu odmotal, přiměl rozbolavělé svaly a ochromené ruce k pohybu a uchopil páku do kluzkých a ztuhlých prstů. Inch Guthwulfa znovu strčil pod vodu; pozoroval jeho utrpení s chladným nezájmem. Slepý muž se zmítal ve vodě a snažil se dostat od trýznitele k Simonovi. A v jednu chvíli se ocitl mimo okraj kola.

Simon vyslovil několik slov elysijské modlitby, která si ještě pamatoval, a stlačil páku. Pohnula se jenom lehce, ale konstrukce, na níž kolo viselo, skřípavě zasténala. Inch vzhlédl, pak zaměřil jediné oko na Simona.

"Kuchtíku! Ty..."

Simon zatlačil ještě jednou. Tentokrát sebral všechny síly a celou svou vahou nalehl na páku, až z té nezměrné námahy vykřikl bolestí. Konstrukce znovu zaskřípala, páka s kňučením povolila a zarazila se až o hranu, kolo se otřásl a s mohutným šplouchnutím spadlo do koryta. Inch se snažil potopit a uniknout mu, ale zmizel pod obrovskými lopatkami. Chvíli se v celém sklepení nic nepohnulo – jenom kolo se pomalu, pomalu začalo otáčet. Vzápětí, jako by zpěněný kanál dal život zrůdč, se na povrch vynořil Inch, vyl vzteky a z doširoka otevřených úst mu tekla voda.

"Jsem doktor!" prskal a hrozil pěstí. "Mě nikdo nezabije! Nezabije Doktora Inche!" Simon se zhroutil. Udělal vše, co se dalo.

Inch se začal brodit k okraji koryta a zničehonic vzlétl. Ohromený Simon na něj upřeně hleděl. Svět se už dočista zbláznil.

Inchovo tělo se zdvihlo nad hladinu. Až když byl venku z vody celý, Simon pochopil, že se Inch páskem zachytil za jednu z obrovských lopatek.

Kolo neslo Inche ke stropu. Obr zuřil. Řval vzteky, protože s ním hrubě zacházelo něco ještě většího, než byl sám. Kroutil se na hraně lopatky a pokoušel se osvobodit. Chtěl se otočit a praštit do dřevěné desky rukou. Když jej kolo vyneslo do horní úvratě, natáhl se po silných řetězech obtočených kolem osy a stoupajících mimo dohled do temnoty stropu sklepení. Pevně se jich chytil. Když se stočily směrem od kola, na chvíli ho to úplně natáhlo. Pak spona pásu praskla a Inch byl volný. Držel se masivního řetězu rukama i nohama.

Inch ještě nebyl docela při smyslech, ale když ho řetězy pomalu nesly vzhůru, změnila se ozvěna jeho řevu v triumfální výkřik. Otočil se od kola, aby mohl seskočit do vody, ale spadl jenom o kousek a o něco se zachytil nohama. Uhodil se o řetěz a zůstal na něm viset hlavou dolů. Noha mu proklouzla jedním z naolejovaných článků řetězu a ten jej teď táhl zase nahoru.

Dozorce nedosáhl dost vysoko na to, aby ji mohl uvolnit. Řetěz jej unášel do nespátřených výšek.

Nářek pomalu slábl a Inch sám zmizel ve stínech nad stropem. Potom zazněl hrůzyplný výkřik agónie, v jehož skřípavé chraplavosti nebylo nic lidského. Kolo se zatřásl a pak se zastavilo. Jak proud narážel na nehybné lopatky, zaškubalo sebou. Pak se zničehonic začalo znovu točit a protlačilo tu hrůznou překážku skrze mohutná dřevitá soukolí, která se otáčela ve vrcholku Pryratovy věže. Sněs se déšť tmavých kapek. Na vodu mlaskavě dopadly kousky něčeho pevného.

O chvíli později se na světle pomalu objevilo to, co z Inche zbylo. Bylo to obtočené kolem řetězu jako maso okolo gigantického mlýnku.

Simon chvíli jen hloupě zíral, potom chtěl začít zvracet. V žaludku mu ovšem nic nezbylo.

Někdo mu zlehka poklepal na rameno. "Utíkej, chlapče, pokud máš kam. Rudý kněz tu bude co nevidět. Když bylo kolo nahoře, jeho věž se na dost dlouho zastavila."

Simon se snažil dívat mezi černými skvrnami, které mu tancovaly před očima, a pokoušel se porozumět. "Stanhelme,"

oddychoval těžce, "pojd' s námi."

"Nemůžu. Nic ze mě nezůstalo." Stanhelm pokýval bradou a zmrzačenýma, špatně vyléčenýma rukama. "Já a ostatní udržíme zbytek potichu. Řekneme, že Inch měl nehodu. Královi vojáci nám nic neudělají – oni nás potřebují. Ty uteč. Nepatříš sem."

"Nikdo sem nepatří," supěl Simon. "Vrátím se pro tebe."

"Nebudu tady." Stanhelm se odvrátil. "Jdi."

Simon se vzchopil a klopýtl k vodnímu korytu. S každým krokem cítil, jak se do něj zabodává šíp bolesti. Dva muži vytáhli Guthwulfa z vody; slepý muž ležel na podlaze a zápasil o doušky vzduchu. Jeho zachránci jej pozorovali, ale nijak mu nepomáhali. Byli podivně otupělí a pomalí, jako ryby v zamrzlém rybníku.

Simon se sklonil a zatahal Guthwulfa za ruku. Poslední zbytek síly Maegwininy oběti byl vírem unášen pryč.

"Guthwulfe! Můžeš vstát?"

Kníže máchl rukama. "Kde je to? Bože, pomoz mi, kde je to?"

"Kde je co? Inch je mrtvý. Vstávej! Rychle! Kam jdeme?"

Slepý muž se začal dusit a vyplivl vodu. "Nemůžu jít! Ne bez..." Obrátil se a zvedl se na všechny čtyři. Začal šmátrat po zemi okolo koryta; vypadalo to, jako by si snažil sám sobě vyhrabat jámu.

"Co to děláš?"

"Nemohu ho tu nechat. Zemřou. Nemohu ho tu nechat!"

Náhle vyrazil téměř živočišný výkřik radosti. "Tady!"

"Aedone milosrdný, Guthwulfe! Pryrates tady bude každou chvíli!"

Guthwulf udělal pár vrávoravých kroků. Zvedl ze země něco, v čem se odrážel žlutý proužek světla pochodně. "Nikdy jsem to sem neměl nosit," koktal, "ale potřeboval jsem něco, čím bych přeřizl provazy." Nadechl se zhluboka. "Všichni ho chtějí."

Simon se zadíval na dlouhou čepel. Dokonce i ve stínech slévárny ji poznal. Navzdory veškerému rozumu, navzdory jakékoliv pravděpodobnosti... toto je meč, který hledá.

"Jasný osten," zamumlal.

Slepý muž znenadání zvedl ruku. "Kde jsi?"

Simon udělal několik bolestivých kroků. "Jsem tady. Musíme jít. Jak ses sem dostal? Jak jsi sem přišel?"

"Pomoz mi." Guthwulf natáhl ruku.

Simon mu pomohl. "Kam můžeme jít?"

"K vodě. Tam, kde voda padá dolů." Začal se belhat podél kanálu. Slévači a pomocníci ustoupili a nechali je projít, pozorující oba s bojácným zájmem.

"Jste volní!" zaskřehotal Simon. "Volní!" Dívali se na něj, jako by mluvil cizí řečí.

Ale jak mohou být volní, pokud nepůjdou za námi? Kovárny jsou stále zamčené, na dveřích jsou závory. Měli bychom jim pomoci. Měli bychom je vyvést ven.

Simonovi nezbývala žádná síla. Vedle něj Guthwulf něco mumlal. Pomalu se šoural jako chromý stařec. Jak můžou někoho zachránit? Muži ze slévárny se musí dostat ven sami.

Zpěněná voda se hnala průrvou ve zdi sklepení. Když Guthwulf hmatem po kameni zkoumal cestu, byl si Simon na chvíli jistý, že slepý kníže ztratil i ty zbytky rozumu, které mu ještě zbyly – jednou sice utonutí unikl, ale nyní bude spláchnut do temnoty. Jenže na okraji vodního koryta běžela úzká stezička. Simon by ji nikdy ve tmě nenašel. Guthwulf, pro kterého světlo nemělo význam, začal sestupovat a stále se přitom dotýkal zdi. Simon se mu snažil pomoci a sám přitom neztratit rovnováhu. Opustily je poslední záblesky pochodní a oba se ocitli v naprosté tmě. Vedle nich hlasitě vířila voda.

Temnota byla tak neproniknutelná, že se Simon musel snažit vzpomenout, kdo vlastně je a co tam dělá. Z paměti mu vystupovaly útržky dějů, co mu ukázala Leleth. Barvy a obrazy spojené ve víru jako olej v kaluži. Drak, král s knihou, vyděšený muž hledající tváře mezi stíny – co všechny ty věci znamenají? Simon už nechtěl přemýšlet. Chtěl spát. Spát...

Voda hučela velmi silně. Simon se probral z oparu bolesti a zmatení a uvědomil si, že se v nebezpečném úhlu naklání nad hladinu. Chytil se stěny průrvy a narovnal se. "Guthwulfe!"

"Mluví tolika jazyky," zamumlal starý muž. "Někdy si myslím, že jim rozumím, ale za chvíli jsem opět ztracen." Jeho hlas zněl velice slabě. Simon cítil, jak se chvěje.

"Už nevydržím... dlouho jít." Simon se opíral o hrubý kámen. "Musím se zastavit."

"Skoro." Guthwulf na úzké stezce klopýtl. Simon se odstrčil ode zdi a snažil se nepustit slepcovu ruku.

Vlekli se dále. Simon prsty nahmatl v kamenné stěně několik otvorů, ale Guthwulf se neotočil. Když se tunel rozezněl ozvěnami zvuků hlasů, pomyslel si Simon, že jej přepadlo stejné šílenství jako Guthwulfa, ale za krátkou chvíli spatřil na zdi záblesk jantarového světla a uvědomil si, že se někdo vydal stejnou cestou jako oni.

"Jsou za námi! To je určitě Pryrates." Uklouzl a pustil slepcovu ruku, aby se mohl zvednout. Když znovu natáhl paži, byl Guthwulf pryč.

Simona na chvíli ovládla naprostá panika, ale vtom se zničehonic objevil vchod do spojovacího tunelu. Guthwulf už byl uvnitř. "Skoro!" supěl kníže. "To bylo skoro. Ty hlasy – Aedone, ty křičely! – ale já mám meč. Proč tak křičíš?" Zamířil do tunelu a opíral se přitom o zeď. Simon natáhl paži a položil ruku knížeti na záda, aby se mu neztratil, protože Guthwulf mnohokrát zahýbal a měnil směr. Brzo si Simon nebyl schopen zapamatovat, kolikrát odbočili. To vypadalo nadějně – ať už za nimi jde kdokoli, nebude to mít lehké.

Úmorná cesta temnotou se táhla dál a dál. Simon cítil, jak se pomalu rozpadá na kousky, až se nakonec začal znovu považovat za nehmotnou postavu, která v samotě obývá nekonečnou šed'.

Sám až na Leleth. A Maegwin.

Pomyšlení na obě dívky, které mu pomohly, ho přimělo sebrat poslední zbytky odhodlání; dál se namáhavě ploužil chodbami.

Ve svém omámení si ani nevšiml, že se zastavili, až najednou si Guthwulf klekl: když ho Simon znovu po hmatu našel, slepý muž se plazil po kolenou. Simon ucítil kámen a na něm pohozený zmuchlaný hadr. Útočiště. Šátral kolem a našel Guthwulfovu chvějící se nohu a vedle ní chladný kov meče.

"Moje," řekl kníže bezděčně. Ze slov zněla únava. "Toto, také. Bezpečí."

V té chvíli se už Simon vůbec nezajímal o meč, o Pryrata nebo o nějaké vojáky, kteří mohli jít za nimi, dokonce ani o Krále bouří a Eliáše, ani o to, zda mohou zbořit celý svět přímo před jeho očima. Každý nádech jej pátil, nohy a ruce sebou škubaly v mučivě bolesti. V hlavě mu bušily zvony Věže Zeleného anděla.

Simon se zachumlal do hadrů a poddal se volání tmy.

51. Ve vyhnanství

Jiriki Položil permončí kámen.

Eolair nepotřeboval žádné vysvětlování. "Odešla." Hrabě upřeně hleděl na Maegwininu bledou tvář, která vypadala uvolněná jako v klidném spánku. "Odešla." Připravoval se na tuto chvíli, přesto ale cítil, jako by se mu v duši otevřela obrovská prázdnota, prostor, který nebude nikdy zaplněn. Vzal ji něžně za ruce, které byly stále ještě teplé.

"Je mi to líto," řekl Jiriki.

"Je ti to líto?" Eolair se na něj ani nepodíval. "Co pro tebe může znamenat krátký život smrtelníka?"

Sitha chvíli nepromluvil. "I Zida'ya umírají, stejně jako smrtelníci. A i my jsme velmi nešťastní, když od nás odejdou ti, které chováme v srdcích."

"Pak jistě pochopíš," Eolair se zoufale pokoušel ovládnout, "a necháš mne o samotě."

"Jak si přeješ." Jiriki se zvedl z křesla na podstavci jako kočka. Zdálo se, že chce něco dodat – ale pak potichu vyšel ze stanu.

Eolair se na Maegwin díval dlouho. Vlasy, vlhké potem, jí v jemných vlnkách spočívaly na čele a kolem obličeje. Na rtech měla lehký náznak úsměvu. Bylo téměř nemožné uvěřit, že ji život opustil.

"Ach, bohové jsou krutí vládcí," zasténal. "Maegwin, čím jsme se provinili, že s námi tak špatně zacházejí?" Do očí mu vhrkly slzy. Zabořil jí tvář do vlasů a políbil chladnou tvář. "Bylo to všechno kruté – kruté a nespravedlivé! Všechno je k ničemu, když jsi mrtvá." Tělem mu otřásaly vzlyky. Jednu chvíli se dokázal pouze kolébat, zatímco ji držel za ruku.

Permončí kámen jí stále spočíval ve druhé ruce; držela si jej na prsou, jako by ho chtěla uchránit před zloději.

"Nikdy jsem to nevěděl. Nikdy jsem to nevěděl. Ty pošetilá, proč jsi mi to neřekla? Proč jen jsi tolik předstírala? A nyní je všechno pryč. Všechno je ztraceno..."

Jirikimu, který na něj čekal před stanem, vlály bílé vlasy ve větru. Eolair si pomyslel, že vypadá jako duch bouře – jako posel smrti.

"Co chceš?"

"Jak jsem již řekl, hrabě Eolair, je mi to velice líto. Ale jsou věci, které bys měl vědět – věci, které jsem zvěděl v posledních chvílích života lady Maegwin."

Bryniochu, ochraňuj mě, pomyslel si hrabě unaveně. Svět byl teď pro Eolaira příliš těžkým břemenem. Nebyl si jist, zda snese další sithské hádanky.

"Jsem unaven. A zítra se musíme vydat do Hernystiru."

"Právě proto ti to chci říct teď," odvětil Jiriki trpělivě.

Eolair se na něj podíval a bezmocně pokrčil rameny. "Dobrá tedy. Mluv."

"Je ti zima?" zeptal se Jiriki se zdrženlivou starostlivostí – již se naučil myslet na to, že i když on sám netrpí nepřízní živlů, ostatní ano. "Můžeme přejít k jednomu z ohňů."

"Já to přečkám."

Jiriki pomalu pokýval hlavou. "Ten kámen Maegwin dostala od Tinukeda'ya, je to tak? Vy je nazýváte domhaini."

"Ano, byl to dárek od permončíků."

"Bylo to, jako když jsme ty a já navštívili velký kámen v Mezutu'a pod horami – Odštěpek, jeden ze Svědků. Když jsem se dotkl toho malého kamene, ucítil jsem mnohé z Maegwininých myšlenek."

Eolaira zneklidnilo pomyšlení, že v Maegwininých posledních chvílích s ní byla nesmrtelná bytost – ve chvílích, kdy on s ní být nemohl. "A ty nemůžeš nechat ty myšlenky odpočívat v pokoji – aby si je vzala s sebou do hrobu?"

Sitha váhal. "Je to pro mě obtížné. Nechci tě do ničeho nutit, ale jsou věci, o kterých si myslím, že bys je měl znát." Jiriki položil dlouhé prsty na Eolairovu ruku. "Nejsem tvým nepřítelem, Eolair. Všichni jsme rukojmími rozmarů šílené síly."

Nechal dlaň sklouznout. "Nemohu tvrdit určitě, že znám všechny její pocity a myšlenky. Směry, kterými se ubírá Cesta snů – ta, kterou otevřít Svědkové, jako je permončí kámen – jsou dnes velmi spletité a nebezpečné. Pamatuješ, co se stalo, když jsem se dotkl Odštěpku. Nechtěl jsem se vydávat ani do tenat Jiné stezky, ale cítil jsem, že pokud mám nějakou šanci pomoci, pak bych měl."

Od smrtelníka by Eolair něco takového považoval za samolibost, ale v Sithovi bylo něco, co hraběte přesvědčovalo o jeho děsivé upřímnosti. Eolair cítil, jak ho hněv kousek po kousku opouští.

"V tom spleťenci myšlenek a pocitů," pokračoval Jiriki, "jsem pochopil dvě věci – nebo alespoň jsem si celkem jist, že jsem je pochopil. Věřím, že na konci ji šílenství opustilo. Neznám Maegwin tak jako ty a nemůžu si proto být zcela jist, ale její myšlenky byly čisté a nezkalené. Myslela na tebe. Cítil jsem to velice silně."

Eolair o krok ustoupil. "Opravdu? Neříkáš to schválně jen proto, abys mě ukonejšil, jako když rodič konejší dítě?"

Po Sithově hladké tváři se mihl záblesk překvapení. "Myslíš, že ti úmyslně říkám něco, co není pravda? Ne, Eolair. To

nemáme ve zvyku."

"Myslela na mě? Ubohá žena! A já pro ni nemohl nic udělat." Hrabě cítil, jak se mu do očí znovu derou slzy, tentokrát se je ale nesnažil skrývat. "To pro mě není žádná útěcha, Jiriki."

"Tak to ani nebylo zamýšleno. Jsou věci, které si zasloužíš znát. Nyní ti musím položit otázku: existuje mladý smrtelník jménem Seoman, který je spojen s Jošuou. Znáš ho? A co je důležitější: zná ho Maegwin?"

"Seoman?" Eolair byl rozrušen náhlým obratem v konverzaci. Chvilku přemýšlel. "Znal jsem jednoho mladého rytíře jménem Simon, byl vysoký a zrzavý – je to ten, jehož myslíš? Myslím, že mu někteří říkali sire Seomane."

"To je on."

"Velmi pochybuji o tom, že by jej Maegwin znala. Nikdy necestovala po Erkynu, a tam právě – myslím – žil ten mladý muž předtím, než se vydal sloužit Jošuovi. Proč?" Eolair potřásl hlavou. "Tomu nerozumím."

"Ani já ne. A bojím se toho, co to může znamenat. Ale zdálo se, jako by v posledních chvílích Maegwin myslela také na mladého Seomana. Jako by jej někdy viděla, nebo s ním mluvila." Jiriki se zamračil. "Zlé pro nás, že Cesta snů je nyní tak temná a nevábná. To je všechno, co jsem tam dokázal nasbírat. Ale něco se děje v Asu'a – Hayholtu – a tam bude i Seoman. Bojím se o něj, hrabě Eolair. On je... pro mne velmi důležitý."

"Ale vždyť ty tam jedeš tak jako tak. To je, myslím, štěstí." Eolair už nechtěl dál přemýšlet. "Přeji ti, abys ho našel."

"A ty? Co když měl Seoman pro Maegwin nějaký význam? Co když od něj dostala nějakou zprávu – nebo co když měla zprávu pro něj?"

"Tohle už pro mne skončilo – a pro ni také. Odvezu ji do Erkynu a pohřbím ji na hoře, vedle otce a bratra. Musíme znovu postavit vše, co bylo v naší zemi zbořeno, a já jsem byl velmi dlouho pryč."

"Jak ti mohu pomoci?" zeptal se Jiriki.

"Nestojím už o pomoc," opáčil Eolair přikřeji, než původně zamýšlel. "My smrtelníci se v pohřbívání svých mrtvých docela vyznáme."

Otočil se a odcházel, plášť pevně omotaný kolem těla, aby ho ochránil před počínající sněhovou bouří.

Isgrimmur se belhal na palubu a proklínal své bolavé tělo, že se uzdravuje tak pomalu. Postavy ve stínu si nevšiml, dokud do ní téměř nevrazil.

"Zdravím tě, vévodo Isgrimnure." Aditu se otočila a zahleděla se na něj. "Není pro tvou rasu příliš chladné počasí, než abys byl venku jen tak, vystaven větru?"

Isgrimmur chtěl skrýt překvapení a tak předstíral, že si pečlivě natahuje pokrčené prsty rukavic. "Možná pro národy z jihu – například Tiamaka. Ale my jsme Rimmeřani, má paní. Jsme vůči chladu otužilí."

"Řekl jsi má paní?" zeptala se překvapeně. "Zcela jistě mi nepřísluší žádný titul smrtelných. A nezdá se mi, že by vévodkyně Gutrun souhlasila s jakýmkoliv jiným významem tohoto slova."

Zašklebil se a náhle byl vděčný za chladný vítr na lících. "Je to jen zdvořilost, má pa..." Zkusil to ještě jednou.

"Připadá mi obtížné říkat jménem někomu, kdo... kdo..."

"Kdo je starší než ty sám?" zasmála se, a nebyl to nepřijemný zvuk. "Další věc, kterou mi mohou klást za vinu! Opravdu jsem nepřišla k vám smrtelníkům proto, abych vás znepokojovala."

"Vážně jsi starší než já?" Isgrimmur si nebyl jistý, zda to není příliš nezdvořilá otázka – ale koneckonců, nanesla ji ona.

"Ach, myslím, že ano... i když můj bratr Jiriki a já jsme svým lidem považováni za celkem mladé. Jsme oba dětmi vyhnanství, zrozeni po pádu Asu'a. Pro některé, jako je třeba můj strýc Kendharaja'aro, jsme stěží rovni opravdovým lidem, a zcela jistě se nám nedá svěřit žádná zodpovědnost." Zasmála se znovu. "Ach – ubohý strýček. Viděl za poslední dobu už tolik věcí, jež ho pohněvaly – smrtelníka v Jao é-Tinukai'i, porušení Úmluvy, Zida'ya a lidi, jak bojují bok po boku. Bojím se, že až nebude vázán povinností mé matce a rodu Ročního tance, prostě odejde zemřít. Někdy jsou ti nejsilnější také nejkřehčí. Nebo myslíš, že to tak není?"

Isgrimmur přikývl. Najednou pochopil, co má sithská žena na mysli. "To jsem viděl, máš pravdu. Někdy ti, kteří jednají s největší silou, jsou ve skutečnosti nejvyděšenější."

Aditu se zasmála. "Jsi velmi moudrý smrtelník, vévodo Isgrimnure."

Vévoda si v rozpacích odkašlal.

"Jsem velmi starý a velmi nemocný smrtelník." Zahleděl se přes zčeřenou zátoku. "A zítra přistaneme. Jsem rád, že jsme se mohli skrýt zde v Kynslaghu – myslím, že většina z nás by další bouří a další kilpy na širém moři už nevydržela – a bůh velmi dobře ví, jak já nesnáším lodě – ale neustále nedokážu pochopit, proč Eliáš dosud ani nehnu prstem pro svou vlastní obranu."

"Ještě to neudělal," souhlasila Aditu. "Snad má pocit, že mu zdi Hayholtu poskytnou dostatečnou ochranu."

"Snad." Isgrimmur promluvil se stejným strachem, který sdíleli i ostatní z princovy flotily. "Nebo očekává spojence – stejné, jaké měl v Naglimundu."

"To by také mohla být pravda. Tví a má lidé už se mnoho nepřemítali nad tím, co se bude dít." Pokrčila rameny tak ladně, že to gesto mohlo být součástí rituálního tance. "Brzo už budou všechny úvahy zbytečné. Záhy se to dozvíme z první ruky – jak tuším říkáš."

Oba zmlkli. Vítr nebyl příliš silný, ale jeho dech pronikavě mrazil. Navzdory otužilosti zděděné po předcích si Isgrimmur utáhl šátek kolem krku.

"Co se stane tvým kouzelným lidem, když zestárnou?" zeptal se zničehonic Isgrimmur. "Prostě jen zmoudří? Nebo se stanou tak protivně sentimentálními jako někteří z nás?"

"Jak sám víš, 'být starý' znamená u nás něco jiného než u vás," odvětila Aditu. "Ale odpověď zní: existuje tolik různých možností, kolik je lidu Zida'ya, což bezpochyby platí také pro smrtelníky. Někteří se od nás vzdalují: s nikým nemluví, ale žijí zcela ve svých vlastních myšlenkách. Jiní najdou zalíbení ve věcech, které ostatní shledávají

nedůležitými. A někteří tráví čas přemýšlením o věcech minulých, o ublíženích a křivdách a promeškaných šancích. Nejstarší ze všech, které říkáte nornská královna, je přesně taková. Kdysi byla známa svou moudrostí a krásou, nezměrným půvabem a šarmem. Ale něco v ní bylo zanedbáno a narostlo křivě, a tak se schoulila dovnitř sebe sama a ovládla ji zášť. Jak ubíhaly nespočetné roky, všechno, co bylo kdysi obdivováno, se změnilo v opak." Aditu začala naráz mluvit vážně, jak ji Isgrimnur ještě nikdy neslyšel. "Právě to je možná největším zámutkem našeho lidu: že zkázu světa mají přinést dva, kteří byli největší mezi v Zahradě Zrozenými."

"Dva?" Isgrimnur se snažil uvést Aditin popis do souladu s historkami, které slyšel o královně ledu a temnoty ve stříbrné masce.

"Ineluki... Král bouří." Ohlédla se na Kynslagh, jako kdyby se ve tmě nejasně rýsovaly obrysy starého Asu'a. "On byl tím nejjasněji hořícím plamenem, který se kdy v této zemi rozhořel. Kdyby nepřišli smrtelníci – kdyby nepřišli tví předkové, vévodo Isgrimnure – a kdyby nenapadli náš velký dům železem a ohněm, mohl nás vyvést ze stínů vyhnanství zpět do světla živoucího světa. To bylo jeho snem. Ale každý velký sen může vykvést v šílenství." Na chvíli se odmlčela. "Možná se ve vyhnanství musíme naučit žít všichni, Isgrimnure. Možná se všichni musíme naučit žít s menšími sny."

Isgrimnur neodpověděl. Chvilí stáli na větru v jakémsi příjemném tichu; pak se vévoda otočil a vrátil se do tepla kajuty.

Vévodkyně Gutrun ucítila chladný vzduch a polekaně vzhlédla. "Vorževo! Zbláznila ses? Odes ty děti od oken." Thrithingská žena s dítětem na každé ruce se ani nehнула. Za otevřeným oknem se rozprostíral ohromný, a přitom jaksi podivně známý Nabban; pahorky působily dojmem, jako by domy, ulice a stavení byly postaveny jedno na druhém. "Vzduch není nebezpečný. My v lučinách žijeme celý život pod širým nebem."

"To je nesmysl," namítla rozzlobeně Gutrun. "Já tam byla, Vorževo, na to nezapomeň. Ty vozy jsou skoro jako domy."

"Ale my v nich pouze spíme. Všechno ostatní – jídlo, zpěv, milování – děláme pod širým nebem."

"A vaši muži si venku také řezou nožem do tváří. Znamená to snad, že to uděláš také malému Deornothovi?" Už pouhé pomyšlení na něco takového jí nahnalo husí kůži.

Thrithingská žena se obrátila a obdařila společníci pobaveným úsměvem. "A ty nemyslíš, že ten malý by měl mít také nějaké jizvy?" Pohlédla na spící chlapcovu tvářičku a přejela mu prstem po tváři, jako by nad tím uvažovala.

"Ach, když ono je to tak hezké na pohled..." Hodila okem po Gutrun a vyprskla smíchy nad Rimmeřančinou hrůzou.

"Gutrun! Ty mi věříš, že to myslím vážně!"

"Takové věci ani neříkej. A odnes ty děti od okna."

"Ukazuju jim moře, po kterém se plaví jejich otec. Ale Gutrun, ty jsi dnes velmi pohněvaná a nešťastná. Není ti dobře?"

"A proč bych měla být šťastná?" Vévodkyně klesla do křesla a vzala do rukou vyšívání, ale jen látku převracela v rukou. "Je válka. Lidé umírají. Není to ani týden, co jsme pochovali malou Leleth!"

"Promiň," omlouvala se Vorževa. "Nechtěla jsem být krutá. Měla jsi k ní velmi blízko."

"Byla ještě dítě. Vytrpěla si hrozné věci, nechť jí Bůh dopřeje klid."

"Štěstí, že na konci nijak netrpěla. Alespoň to. Věřila bys, že se i po takové době ještě může probudit?"

"Ne," zamračila se vévodkyně. "To ale smutek nijak nezmenší. Doufám, že to nebudu já, kdo to bude muset říct mladému Jeremiášovi, až se vrátí." Vzdychla. "Jestli se vrátí."

Vorževa se na starou ženu pozorně zadívala. "Ubohá Gutrun. To není jenom kvůli Leleth, že ne? Bojiš se také o Isgrimnura."

"Můj starý druh se vrátí v pořádku," zamumlala Gutrun. "Vždycky se vrátil." Zadívala se na Vorževu, která stála klidně před oknem. Za ní se klenulo popelavě šedé nebe. "Ale co ty? Tak moc ses bála o Jošuu – kam se vytratily tvé obavy?" Potřásla hlavou. "Svatý Skedi, ochraňuj nás, neměla bych mluvit o takových věcech. Kdo ví, jakou smůlu to může přinést?"

Vorževa se usmála. "Jošua se ke mně vrátí. Zdálo se mi o tom."

"Co tím myslíš? Copak ti všechny ty nesmysly, které povídala Aditu, zamotaly hlavu?"

"Ne." Thrithingská žena shlédla na holčičku; husté vlasy jí spadly jako opona, takže na chvíli zakryly tváře matce i dceři. "Ale byl to pravdivý sen, to vím. Jošua ke mně přišel a řekl, 'Mám to, co jsem vždycky chtěl.' A byl klidný. Takže vím, že vyhraje a vrátí se ke mně."

Gutrun otevřela ústa a chtěla něco říct, ale potom je raději zase zavřela. Na tváři se jí zračil strach. Dokud se Vorževa dívala na malou Derru, vévodkyně se rychle přezhnila znamením Stromu.

Vorževa se zachvěla a pohlédla na oblohu. "Možná máš pravdu, Gutrun. Ochladuje se. Zavřu okna."

Vévodkyně se zvedla z křesla. "Nesmysl, já to udělám. Ulož ty drobečky do postele a přikryj je dekou." Před oknem se najednou zastavila. "Milosrdná Elysie, podívej!"

Vorževa se otočila. "Copak?"

"Sněží."

"Bylo by možné si myslet, že jsme se zde zastavili, abychom navštívili místní kapli," všiml si Sangfugol. "Že jsme jen lodě plné poutníků."

Tiamak stál v hloučku s harfeníkem a Strangyardem na návětrném, sněhem pokrytém svahu východně od Swertcliffu. V přístavu pod nimi kotvily lodě, které přepravovaly Jošuuovu armádu po zčeřeném Kynslaghu na pobřeží; princ a jeho váleční pobočníci dohlíželi na celou akci přímo na místě.

"Kde je Eliáš?" nepřestával mluvit Sangfugol. "U Aedonových kostí, bratr mu s armádou přistává u dveří. Kde je král?" Strangyard sebou při tom rouhání škubl. "To zní, jako bys chtěl, aby přišel! Víme, kde Nejvyšší král je, Sangfugole."

Ukázal k Hayholtu; skupina špičatých stínů byla přikryta vířícím sněhem. "Vyčkává. Ale nevíme proč."

Tiamak se zachumlal do pláště. Byl promrzlý skrz naskrz. Chápal, proč je princ nechce mít dole u sebe, proč si ale nenajít místo, na kterém by byli přece jen trochu méně vystaveni nepřízni větru a sněhu?

Aspoň že mám své suchozemské jezdecké kalhoty. Ale stejně nechci, aby mé dny skončily tady, na tak studeném místě. Prosím, chci znovu vidět rodný Wrann. Chci ještě jednou zažít Svátek větrů. Chci pít kapradňové pivo a hrát ,chytň peříčko'. Nechci tady zemřít nepohřben a zapomenut!

Otřásl se a pokusil se zahnat pochmurné myšlenky. "Vyslal princ k hradu zvědy?"

Sangfugol zavrtěl hlavou. Dělal mu radost, že ví víc než oni. "Ani náhodou. Slyšel jsem, jak říká Isgrimmurovi, že tajnosti jsou nanic, protože král nás viděl přijíždět už dávno, a ještě déle tomu je, co o nás ví. Teď už si je Jošua jist, že Eliáš nemá v Erchesteru ukryty žádné vojáky – vojáky! Není tam nikdo než krysy a psi! – a tak vyše předvoj na koních, zatímco bude armáda stavět ležení."

Když harfeník začal vysvětlovat, jak by princ, podle něj, měl rozmístit své síly, Tiamak zpozoroval, jak se někdo prodírá sněhem k nim na kopec.

"Podívej!" ukázal Otec Strangyear. "Kdo to je?"

"To je mladý Jeremiáš." Sangfugol byl lehce podrážděn, že ho přerušili. "Předpokládám, že ho vyhnali stejně jako nás."

"Tiamaku!" zavolal Jeremiáš. "Pojď se mnou! Pospěš!"

"Můj bože!" Strangyear vzrušeně rozhodil ruce. "Snad našli něco důležitého!"

Tiamak už spěchal. "Co se děje?"

"Jošua si přeje, abyste ihned přišli. Sithská žena je nemocná."

"Máme jít taky, Tiamaku?" zeptal se Strangyear. "Ne, jsem si jist tím, že půjdeš raději sám. A jak já bych mohl pomoci někomu ze Sithů?"

Wrannský muž si to namířil z kopce, celý shrbený pod nápojem větru. Sníh mu křupal pod nohama; Tiamak byl Sangfugolovi vděčen za zápůjčku bot a kalhot, jakkoliv mu obojí bylo příliš veliké.

Jsem na divném místě, divl se. V divné době. Muž z mokřin se brodí sněhem Erkynu, aby pomohl jednomu ze Sithů. Ti, Kteří Tvoří a Tvarují, museli vypít spoustu kapradinového piva.

Aditu odnesli do nouzového přístřešku z houně, natažené přes spodní větve stromu na svahu nad pobřežím. Jošua a Sludig se krčili spolu s několika vojáky vedle jejího lůžka. "Našel ji Sludig," řekl princ. "Obával jsem se, že překvapila některého ze špiónů mého bratra, ale nenese stopy násilí a Sludig říká, že neviděl nic, co by nasvědčovalo, že by ji někdo škrtil. Nikdo nic neslyšel, i když byla pouhých sto kroků od břehu." Neklidně se zamračil. "Je to stejné, jako když umíraly Leleth a Geloë. Spí, ale nechce se vzbudit."

Tiamak pohlédl na tvář sithské ženy. Se zavřenýma očima vypadala téměř jako člověk. "Udělal jsem toho pro Leleth jen málo," řekl, "a nevím, jak budou mé bylinky účinkovat na nesmrtelnou. Netuším, co mohu pro Aditu udělat."

Jošua bezmocně pokrčil rameny. "Alespoň ať má pohodlí, prosím."

"Viděl jsi něco, co by mohlo být příčinou jejího stavu?" zeptal se Tiamak Sludiga.

Rimmeřan rázně zavrtěl hlavou.

"Nic. Našel jsem ji tak, jak ji vidíš: ležela na zemi a nikdo nebyl poblíž."

"Musím jít na nábreží a dohlížet na vykládání. Pokud by se ovšem nedělo něco..." Jošua vypadal roztržitě, jako by ani tato znepokojivá událost nestačila k upoutání jeho pozornosti. Princ byl vždy poněkud roztržitý, ale ode dne, kdy se dotkl pevniny, na něm Wraňan pozoroval neobvyklou roztěkanost. Tiamak měl nicméně za to, že vzhledem k tomu, co je čeká, má princ na jistý neklid právo.

"Zůstanu s ní, princí Jošuo." Sklonil se a dotkl se ženiny tváře. Kůže byla chladná, ale on neměl ponětí, zda je to normální nebo ne.

"Dobrá. Máš můj dík, Tiamaku." Jošua chvíli váhal, poté v předklonu vyšel zpod přístřešku. Sludig a ostatní vojáci jej následovali.

Tiamak se posadil vedle Aditu. Měla na sobě šaty smrtelníků, světlé kalhoty a kožený plášť, ale ani jedno nebylo dostatečně teplé – Sithové se ovšem o počasí málo starají, uvědomil si Tiamak. Dýchala mělce a jednu ruku měla sevřenou v pěst. Tiamak si všiml něčeho podivného ve způsobu, jakým tiskla dlouhé prsty k dlani; opatrně jí tedy prsty uvolnil. Stisk byl překvapivě silný.

Aditu měla v dlani malé kulaté zrcátko, stěží větší než osikový lístek. Bylo vsazeno v úzkém, jakoby lesklém kostěném kulatém rámečku, pokrytém filigránskými rytinami. Tiamak je zvedl a opatrně uchopil. Bylo neočekávaně těžké a nezvykle teplé.

Prsty mu proběhl chvějivý a brnivý pocit. Naklonil zrcátko tak, aby v něm viděl svůj obličej; nespátril však sám sebe, ale jen vřící temnotu. Přisunul si zrcátko blíže ke tváři a cítil, jak brnění zesiluje.

Něco jej udeřilo do zápěstí. Zrcátko mu upadlo na vlhkou zem.

"Nech to." Aditu odtáhla ruku a vyčerpaně si znovu lehla. Oči si zakryla dlouhými prsty. Mluvila tiše a namáhavě.

"Nedotýkej se toho, Tiamaku."

"Ty jsi vzhůru!"

Pohlédl na zrcátko ležící v trávě, nechtělo se mu ale na Adituino varování nedbat.

"Ano, už jsem vzhůru. Poslali tě, aby ses o mě postaral? Abys mne uzdravil?"

"Abych na tebe dohlédl." Přisunul se k ní. "Už je ti lépe? Můžu ti něco přinést?"

"Vodu. Rozpusť trochu sněhu; to mi bude stačit."

Tiamak se vyhrabal zpod těžké látky přístřešku, nabral do dlani sníh a přinesl jej Aditu. "Nemám pohár ani misku."

"To nevadí." S velkou námahou se posadila a Tiamak jí nasypal sníh do spojených dlani. Trošku si nabrala do úst a zbytek si roztřela po tváři. "Kde je zrcátko?"

Tiamak ukázal na zem. Aditu se shýbla a zvedla je; vzápětí měla ruku prázdnou. Tiamak nepostřehl, kam je ukryla. "Co

se ti stalo?" zeptal se. "Víš to?"

"Ano a ne." Schovala obličej do dlaní. "Víš něco o Svědcích?"

"Něco ano."

"Cesta snů je místo, kam se my Zida'ya dostáváme s pomocí takových Svědků, jako bylo třeba zrcadlo, které jsi držel před chvílí. To místo nám bylo téměř zcela nedostupné od doby, kdy byla Amerasu na Lodi Zrozená zabita v Yásiře. Proto jsem nemohla hovořit ani s Jirikim, ani se svou matkou Likimeyou, ani s nikým z lidí, od nichž jsem se odloučila. Ale přemýšlela jsem o věcech, na které jste se mě ty se Strangeyardem ptali – přestože, jak jsem ti již řekla, sama neznám odpověď. Souhlasím, že tvé otázky mohou být velmi důležité. Doufala jsem, že když jsem teď blíž ke svým lidem, budu jim nějakým způsobem moci dát najevo, že s nimi potřebuji hovořit."

"A nepodařilo se ti to?"

"Huř než to. Možná jsem provedla něco pošetilého. Podcenila jsem změny, které se mezitím na Cestě snů udály."

Tiamak byl Nositelem Svitku, bažícím po vědomostech; zvolna se začínal uvelebovat, aby mohl vychutnat příběh, pak si uvědomil, proč tam vlastně je. "Můžu ti přinést ještě něco, paní Aditu?"

Usmála se, ale nevysvětlila čemu. "Ne. Cítím se dobře."

"Vyprávěj mi tedy prosím o Cestě snů."

"Řeknu ti, co můžu – ale když ses mě zeptal, zda vím, co se stalo, řekla jsem, ano a ne' a měla jsem k tomu důvod.

Nejsem si zcela jista, co se vlastně stalo. Na Cestě snů byl daleko větší zmatek než kdy jindy, ale to jsem čekala.

Nečekala jsem ovšem, že tam na mě bude čekat taková hrozná věc."

Tiamak byl celý nespokojen. "Co myslíš, když říkáš 'věc'? Démona? Některého z našich... nepřátel?"

"To nebylo ono." Jantarové oči Aditu se soustředěně zavřely. "Byla to... budova, myslím, že budova. Něco velice silného a podivného, co bylo... postaveno. Nemám pro to jiná slova. Bylo to něco obrovského a hrozivého, stejně jako hrad, který chce Jošua napadnout zde, v bdělém světě."

"Hrad?" Tiamak byl zmaten.

"Nic tak prostého, nic, co bys znal. Myslím, že to byl výtvar Umění – že to mělo rozum, ne jako ostatní temné věci, které se vynořují do Bytí podél Jiných cest. Byl to maelström dýmu, jisker a černé energie – věc velké síly, něco, co muselo v tom stavení přebývat velice dlouho. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela. Chytilo mě to stejně, jako vír zachytí list ze stromu, a zachránila jsem se jen taktak." Promnula si spánky. "Myslím, že jsem měla velké štěstí."

"Je to nebezpečné také pro nás? A pokud ano, co podle tebe může tuto záhadu vyřešit?" Wranňan si vzpomněl na svou myšlenku o neznámé zemi: toto je území, o kterém neví zhora nic.

"Těžko uvěřím, že by taková neobvyklá věc neměla nic společného s Inelukim a dalšími událostmi těchto dní."

Odmělčela se a uvažovala. "Jedna myšlenka by mohla něco znamenat – i když pro mě byla bezvýznamná. Když jsem to poprvé ucítila, slyšela jsem nebo vnímala slovo, Sum'yasu'. V řeči Zrozených v Zahradě to znamená 'Pátý Dům'."

"Pátý Dům?" opakoval udiveně Tiamak.

"Ano." Aditu si opět lehla. "Já v tom stejně nevidím žádný smysl. Ale to jméno jsem slyšela, když jsem se poprvé setkala s tou mocnou věcí."

"Zeptám se Strangeyarda," řekl Tiamak. "A myslím, že bychom o tom měli také říct Jošuovi. V každém případě bude rád, až uslyší, že se cítíš lépe."

"Jsem unavena. Budu zde ještě chvíli ležet a přemýšlet." Aditu udělala znamení, které Wranňan neznal. "Patří ti mé díky, Tiamaku."

"Nijak jsem ti nepomohl."

"Udělal jsi, co jsi mohl." Zavřela oči. "Předkové by tomu všemu možná rozuměli – ale já ne. Mám strach. Dala bych cokoli, abych mohla mluvit se svými lidmi."

Tiamak vstal a vydal se na zasněžené stráně Kynslaghu.

* * *

Vůz se zastavil a dřevěná kola ztichla. Hrabě z Nad Mullachu si byl jist, že až cesta skončí, bude z toho skřipavého zvuku celý unavený.

"Zde se rozloučíme," zavolal na Isorna. Zanechal koně v péči jednoho z vojáků a šel sněhem k mladému Rimmeřanovi, který slezl z koně a objal ho.

"Sbohem." Isorn pohlédl na vůz a Maegwinino tělo zahalené v rubáši. "Můj smutek se nedá vyslovit. Zasloužila si lepší osud. A ty také, Eolaire."

Hrabě mu naposledy stiskl ruku. "Pokud vím," odpověděl se špatně skrývanou hořkostí, "bohové se příliš nestarají o to, co si jejich služebníci zaslouží – anebo jsou jejich odměny příliš neúměrné, řekl bych." Zavřel na okamžik oči. "Ale dost už. Je mrtvá – a všechny nářky světa ani žádné proklínání nebes ji zpět nepřivedou. Pohřbím ji mezi jejími milovanými a poté pomohu Inahwen a ostatním, kteří z mého lidu přežili, znovu vybudovat, co se vybudovat dá."

52. Píseň rudé hvězdy

"Tady máš, napij se." Troll zvedl měch s vodou. "Jsem Binabik z Mintahoqu. Mým mistrem byl Ookequk. A ty jsi Padreic. On o tobě mnohokrát mluvil."

"Padreic je mrtvý," vydechl mnich. Napil se vody a nechal si pár kapek skanout po bradě. Byl zjevně velmi vyčerpan.

"Teď je ze mě někdo úplně jiný." Natáhl roztřesenou ruku a misku odsunul. "Při všech bozích, starých i nových, ty dveře měly ale silnou ochranu! Zdotat něco takového jsem už nezkoušel dobře dvě desítky let. Málem mě to zabilo."

Potřásl hlavou. "Možná by to bylo i lepší."

"Poslouchej!" vykřikla Miriamle. "Přijdeš si odnikud a pořád chrlíš samé nesmysly. Co tu děláš?"

Cadrach se jí neodvážil pohlédnout do očí. "Šel jsem za vámi."

"Za námi? Odkud?"

"Celou cestu ze Sesuad'ry – a také když jste uprchli."

Podíval se na permončíky, kteří zavřeli kamenné dveře a teď stáli v hloučku a tiše rozprávěli na opačném konci jeskyně. Pokukovali po nově přichozím, jako by to byl přestrojený Norn. "A tady jsou – domhaini." Zašklebil se. "Zdalo se mi, že cítím jejich obratné ruce, když jsem narazil na ochranu těch dveří, ale nebyl jsem si jistý. Nikdy jsem nepotkal nikoho z nich, aby vypadal takhle."

Miriamele mu nedovolila odbočit. "Co tady děláš, Cadrachu? A kdo tě sleduje?"

Mnich sklonil hlavu a zadíval se na ruce, které měl zamotané do záhybů rozedraného roucha. "Obávám se, že jsem přivedl Norny sem za vámi a vašimi přáteli. Bílé stvůry mě pronásledovaly, sotva jsem sestoupil do katakomb. Měl jsem co dělat, abych si udržel náskok."

"Takže tys je přivedl sem?" Miriamele stále nevěděla, co si má teď o Cadrachovi myslet. Když ji a její společníky opustil v Jezerním Thirthingu, udělala, co bylo v jejích silách, aby na něj přestala myslet. Ještě stále se cítila zahanbena vzpomínkou na hádku o Tiamakův pergamen.

"Už nikdy se mě znovu nezmocní," řekl mnich vášnivě. "Kdybych nebyl schopen otevřít ty dveře, raději bych skočil ze schodů Tan'ja, než jim znovu padnout do rukou."

"Ale Nornové stojí podle tvých slov venku, a tato jeskyně má pouze jeden východ," ukázal Binabik. "To sis tedy příliš nepomohl, Cadrachu nebo Padreicu nebo jaké jméno vlastně nyní nosíš." Binabik slyšel o mnichovi spoustu příběhů od princezny i od Simona. Miriamele viděla, že si velmi váží toho, za co Hernystiřan kdysi bojoval, a zároveň jak tento pocit bojuje s nedůvěrou ke každému, kdo zradí některé z trollových přátel. Troll nakonec jen pokrčil rameny. "U kamenů Chukku! Dost řečí. Teď se pojďme zabývat důležitějšími věcmi." Vstal a vydal se napříč jeskyní k permončikům.

"Proč jsi utekl, Cadrachu? Řekla jsem ti, že mě ta věc s Tiamakovým pergamemem mrzí... a vůbec všechno."

Mnich na ni konečně pohlédl. Oči měl zvědavě otevřené a přímé. "Ach, měla jsi pravdu, Miriamele. Jsem zloděj, lhář a opilec, a tak je tomu už po mnoho let. To, že jsem vykonal pár dobrých skutků, na věci nic nemění."

"Proč vždycky říkáš tohle?" ptala se. "Proč jsi tak skálopevně rozhodnut vidět sám sebe v tom nejhorším světle?"

Nasadil téměř vyčítavý výraz. "A proč ty si vždycky o mně myslíš jen to nejlepší, Miriamele? Myslíš si, že víš o světě všechno, ale přitom jsi jen mladá dívka, která má za to, že vše je psáno a dáno. Tvá představivost má své meze – zrovna jako tvá schopnost pochopit, jak temným místem ve skutečnosti svět je."

Popuzená Miriamele se odvrátila a rychle začala něco hledat v ranci. Je zpátky jen pár chvil, a už má chuť ho zaškrtnout – a přesto urputně hledá něco, čím by jej nakrmila.

Myslím, že ho uchovám při zdraví, ať ho potom můžu zabít.

Cadrach se opíral o stěnu jeskyně s hlavou zakloněnou a očima přivřenýma. Zmáhalo ho vyčerpání. Konečně si jej mohla pořádně prohlédnout. Byl ještě hubenější, než když ji opustil v lučinách; tváře měl o něco propadlejší a kůži ochablou, protože maso pod ní zmizelo. Dokonce i v růžovém světle permončích kamenů měla mnichova pokožka šedý nádech.

Vrátil se Binabik. "Naše bezpečí nemusí trvat věčně. Yis-fidri mi řekl, že když už byly dveře jednou otevřeny, nikdy nebudou silné jako předtím. Ne všichni Nornové jsou mistry jako tvůj přítel mnich, ale někteří by mohli být. A i kdyby je nedokázal otevřít nikdo z nich, pro Pryrata nebudou pravděpodobně vůbec žádnou překážkou."

"Mistři? Co tím myslíš?"

"Mistři Učení. Vzdělání v Umění – to je to, čemu lidé, kteří nejsou Nositeli Svitku, někdy říkají magie."

"Cadrach řekl, že už magii provozovat nemůže."

Binabik ohromeně zavrtěl hlavou. "Miriamele, Padreic z Crannhyru byl kdysi jedním z největších mistrů Umění v celém Východním Ardu – i když to bylo částečně proto, že ostatní Nositelé Svitku, včetně nejlepšího z nich, Morgenese, se nechtěli vydávat všanc jeho hlubším proudům. Zdá se, že Cadrach své dovednosti neztratil – jak jinak by dokázal otevřít permončí dveře?"

"Všechno se seběhlo tak rychle! Nepřemýšlela jsem o tom." Cítila, jak se v ní zvedá vlna naděje. Možná sem osud mnicha nezavál jen tak pro nic za nic.

"Udělal jsem, co jsem udělat musel," ozval se Cadrach náhle. Miriamele sebou trhla, neboť měla za to, že spí. "Bílé lišky mě už téměř chytily. Ale už nejsem, čím jsem býval, trolle. Používání Umění vyžaduje kázeň a těžkou práci... a klid. A to všechno mi bylo po mnoho let cizí." Opět se opřel hlavou o zeď. "A nyní již studna vyschla. Nemám už nic, co bych mohl dát. Vůbec nic."

Ale Miriamele byla rozhodnuta domoci se odpovědi. "Stále jsi mi nevysvětlil, proč jsi za mnou šel."

Mnich otevřel oči. "Protože mi nezbylo nic jiného. Ve světě už pro mě nic neexistuje." Nejdřív váhal a pak nahněvaně pohlédl na Binabika, jako by mužík kradmo naslouchal něčemu, co není určeno jeho ušima. Slova plynula pomalu.

"Protože... protože jsi ke mně byla laskavá, Miriamele. Už jsem skoro zapomněl, jaké to je. Nemohl jsem jít s tebou a snášet všechny ty otázky, pohledy, opovržení – vévody Isgrimnura a ostatních – ale nedokázal jsem ani opustit ten malý kousek života... takového, jaký byl kdysi. Nemohl jsem to opustit." Rukama si přejížděl po kůži na tvářích a potom se nevesele zasmál. "Myslím, že ještě nejsem tak mrtvý, jak jsem si myslel."

"Byl jsi to ty, kdo mě a Simona pronásledoval v lese?"

"Ano, a také ve Stanshiru a Falshiru. A teprve když se k vám připojil on," ukázal na Binabika, "musel jsem se trochu vzdálit. Ten vlk má pronikavý čich."

"Moc jsi nám ale nepomohl, když nás chytily Ohniví tanečníci."

Cadrach se zachvěl.

"Takže šel jsi za námi celou dobu?"

"Ztratili jste se mi za Hasu Vale. Bylo čirým štěstím, že jsem vás znovu našel. Kdybyste nepřišli ke Svatému Sutrinovi, kde jsem našel úkryt pod přivětivou střechou toho šilence Domitise, zřejmě bychom se už nikdy nepotkali." Znovu se chraplavě zasmál. "Přemýšlej o tom, moje paní. Tvé štěstí se obrátilo, když jsi vstoupila do Božího domu."

"Dost už." Miriamele začala s Cadrachovým opovržením sebou samým ztrácet trpělivost. "Teď jsi tady. Co budeme dělat?"

Než mohl mnich cokoliv navrhnout, přikolébá se Yis-fidri. Permončík smutně pohlédl na Cadracha a otočil se k Miriamele a Binabikovi. "Tento muž pravdu mluví ve věci jedné. Někdo jiný venku před jeskyní. Přišli Hikedá'ya." Když slova dozněla, nastalo ticho.

"Jsi si tím jist?" Miriamele tiše doufala, že by nemusel mít pravdu, ale představa, že jsou zavřeni v jeskyni, obklíčené Norny s mrtvolnými tvářemi, byla hrozná. Bílé lišky jí naháněly hrůzu už tehdy, když jí strýc vyprávěl o pádu Naglimundu, ale na úbočích údolí Hasu je viděla na vlastní oči. Přála si, aby je už nikdy nespatriła – ale pochybovala, že bude mít takové štěstí. Zděšení, které ustoupilo překvapení z Cadrachova příchodu, se vrátilo. Náhle se jí nedostávalo dechu. "Jsi si jistý, že to jsou Nornové, a ne někteří z vojáků mého otce?"

"Tohoto muže my neočekávali," řekl Yis-fidri, "ale věděli jsme, co se pohybuje ve sklepeních. Pro teď je dveře udrží venku, ale to rychle se změnit může."

"Když jsou to vaše chodby, musíte znát cestu, kterou můžeme utéct!"

Permončík neodpověděl.

"Možná přece jen nakonec použijeme ty kameny, které jsme nanosili," řekl Binabik. "Měli bychom přemýšlet o útěku dřív, než přijdou další nepřátelé." Obrátil se k Yis-fidrimu. "Dokážeš říct, kolik jich asi je?"

Permončík se obrátil ke své ženě s pisklavým zvukem, který zněl jako otázka. Poslechl si její odpověď. "Tolik kolik prstů na jedné ruce, asi. Ale to nebude pravda příliš dlouho."

"Tak málo?" Miriamele si sedla. "Měli bychom bojovat! Pokud nám tví lidé pomohou, můžeme je lehce porazit a utéct!" Yis-fidri ustoupil a byl značně rozpačitý. "Řekl jsem ti. Nejsme silní. Nebojujeme."

"Poslechni Tinukeda'ya." Cadrachův hlas zněl chladně. "Ne že by v tom byl až takový rozdíl, ale stejně bych protentokrát raději vyčkal konce zde, než být probodnut kopím jedné z Bílých lišek."

"Ale když budeme čekat, určitě zemřeme! Když se aspoň pokusíme o útěk, máme nějakou šanci."

"Nemáme žádnou šanci tak jako tak," odpověděl mnich. "Tady můžeme klidně zemřít podle vlastní vůle, když to bude příhodné."

"Jsi tak zbabělý, že tomu nemůžu uvěřit!" vykřikla Miriamele zoufale. "Slyšel's Yis-fidriho! Půl tuctu Nornů, přinejhorším! To není konec světa. My máme šanci!"

Cadrach se k ní obrátil. Ve tváři mu zápolily smutek se znechucením a potlačovanou zlobou. "Nebojím se Nornů," řekl nakonec. "Ale tohle je konec světa."

Miriamele postřehla v jeho hlase něco neobvyklého, něco víc než obvyklé škarohlídství. "O čem to mluvíš, Cadrachu?" "Konec světa," opakoval. Hluboce se nadechl. "Paní, i kdybyste ty a troll mohli zabít všechny Norny v Hayholtu – třeba i všechny Norny na Bouřném štítu – nebylo by to k ničemu. Je pozdě na cokoli. Vždycky bylo pozdě. Celý svět, zelené pláně Východního Ardu, lidé té země... vše je odsouzeno k zániku. To jsem věděl ještě předtím, než jsem tě potkal." Prosebně vzhlédl. "Mluvím samozřejmě hořce, Miriamele. Jsem samozřejmě skoro šílený. Protože bez jakýchkoliv pochyb vím, že není žádná naděje."

Simon se probudil z chmurných a zmatených snů do naprosté temnoty. Poblíž někdo sténal. Každá část těla mu pulsovala bolestí a stěží hýbal zápěstím i chodidly. Dlouho si byl jist, že byl zajat a leží spoután v nějaké černé díře, ale nakonec si vzpomněl, kde vlastně je.

"Guthwulfe?" zaskřehotal. Nářek pokračoval.

Simon se otočil na břicho a plazil se za zvukem. Když napučenými prsty na něco narazil, zastavil se a nemotorně zkoumal, co to je, až poznal zarostlou bradu knížete. Slepý muž blouzl v horečce.

"Kníže Guthwulfe. To jsem já, Simon. Zachránil jsi mě z kola."

"Jejich domovy hoří!" Guthwulf byl vyděšený. "Nemůžou utéct – u bran jsou cizinci s černým železem!"

"Máš tady vodu? A jídlo?"

Cítil, jak se slepec snaží posadit. "Kdo je tam? Nemůžeš to vzít! To zpívá pro mě. Pro mě!" Guthwulf po něčem sáhl a Simon cítil, jak mu po předloktí přeběhlo ostří chladného kovu. Zabolelo to. Zaklel a ruku olízl. Chutnala po krvi.

Jasný osten. Znělo to neuvěřitelně. Tento muž, jenž se potácí v horečkách, má Jasný osten.

Napadlo ho, že jej z Guthwulfovy zesláblé ruky prostě vykroutí. Jak by vlastně tento muž mohl přemoci celé národy? Ale daleko znepokojivější než fakt, že chce ukrást meč mužů, který mu zachránil život, mu připadala skutečnost, že je ztracen bez jiskřičky světla někde v chodbách pod Hayholtem. Pokud slepý kníže z nějakého nepochopitelného důvodu někde neskrývá pochodeň nebo lampu, bez jeho znalosti tohoto labyrintu se bude jen navěky procházet ve stínech. K čemu by mu potom Jasný osten byl?

"Guthwulfe, máš pochodeň? Křemen a ocílku?"

Kníže si opět něco mumlal. Nic z toho, čemu Simon rozuměl, nedávalo smysl. Odvrátil se a začal hmatem prohledávat místo, kde se nacházel. Při každém pohybu se svíjel bolestí a sténal.

Guthwulfova skrýš byla malá, sotva několik kroků na délku i na šířku – kdyby Simon dokázal vstát a chodit. Cítil, že z puklin v kamenech vyrůstá mech. Kousek uloupł a přičichl k němu: nevypadal jako ta rostlina, která mu pomohla v rozbořených sálech Asu'a. Vložil si kousek na jazyk a vzápětí jej vyplivl. Chutnal ještě odporněji než ten předtím. Ale žaludek ho stále bolel tak, že si byl jist, že to brzo zase zkusí.

Kromě hadrů poházených po nerovné podlaze měl Guthwulf několik dalších věcí. Simon našel nůž s napůl ulomeným ostřím. Když si ho chtěl zastříci za pás, uvědomil si, že žádný nemá. Ani pás, ani žádné jiné oblečení.

Nahý a ztracen ve tmě. Ze Simona nezbylo nic – jen Simon sám.

Byl potřísněn dračí krví, ale stále zůstal Simonem. Viděl Jao é-Tinukai'i, bojoval ve velkých bitvách, políbila ho princezna – ale pořád je stejným klukem z kuchyně. Teď sice přišel o všechno, ale přesto má to, s čím začínal.

Simon se zasmál suchým a chraptivým smíchem. Mít tak málo znamená svobodu. Pokud přežije další hodinu, bude to výhra. Utekł z kola. Co jiného mu kdo může udělat?

Položil zlomený nůž na kámen, aby ho později snáze našel, a pokračoval v hledání. Našel několik předmětů, na jejichž účel nemohl přijít. Kameny podivných tvarů, které byly příliš složité na to, aby vznikly samy od sebe. Střepy hliněného nádobí, dřevěné třísky, kostry malých tvorů. Ale až teprve na vzdálenějším konci prostoru našel něco užitečného.

Simonovy prokřehlá a necitlivé prsty se dotkly něčeho vlhkého. Ucukl a potom ruku zase pomalu položil na předmět. Byla to kamenná miska, do poloviny naplněná vodou. Na zemi vedle ní, jako zázrak z Knihy Aedonovy, ležel kousek okoralého chleba.

Simon měl chleba v ústech dříve, než si vzpomněl na Guthwulfa. Žaludek se mu bouřil, ale přesto zaváhal, kousek ulomil a namočený do vody si ho dal do úst. Stejným způsobem snědl ještě dva kousky, pak vzal misku do bolavých a třesoucích se rukou a plazil se k místu, kde ležel Guthwulf. Namočil prsty do vody a nechal několik kapek skanout knížeť do úst; slyšel, jak slepec žíznivě polyká. Ulomil sousto, navlhčil je a podal svému chráněnci. Guthwulf nezavřel ústa a vypadalo to, že není schopen chléb ani požvýkat ani spolknout. Po chvíli si vzal Simon sousto zpátky a snědl ho sám. Cítil, jak se mu tělem šíří vyčerpání.

"Potom," řekl Guthwulfovi. "Potom budeš jíst. Budeš zase v pořádku a já také. Potom odejdeme."

Pak odnesu Jasný osten do věže. Proto jsem se vrátil do života.

"Čarodějný les je v plamenech, zahrada hoří..." Kníže se zmlítal. Simon odsunul misku ve strachu, že by ji mohl převrhnout. Guthwulf sténal. "Ruakha, ruakha Asu'a!"

Dokonce i z odstupu cítil Simon žár, jenž z knížete sálal.

* * *

Muž ležel na zemi s tváří položenou na kameni. Šaty i kůži měl tak špinavé, že bylo obtížné jej vůbec spatřit. "To je všechno, pane. Přísahám!"

"Vstaň." Pryrates ho kopl do žeber, ale ne dost silně, aby mu nějaké zlomil. "Sotva ti rozumím."

Zvedl se a kníř se mu třásl strachy. "To je všechno, pane. Zdrhli. Tam dolů, co teče voda."

"To vím, ty hlupáku!"

Alchymista nedal vojákům žádné pokyny od té doby, co se vrátili z bezvýsledného pátrání po Simonovi, a ti nyní znepokojeně postávali kolem. Sundali zbytky Inchova těla z řetězů, které poháněly vrchní část Pryratovy věže; ležely na hromadě vedle koryta. Bylo jasné, že většina strážných by nejraději přikryla zbytky toho, co kdysi bývalo dozorcem, ale protože nedostali od Pryrata žádné pokyny, neudělali nic a dívali se jinam.

"A ty nevíš, kdo byli ti lidé?"

"Slepý muž, pane. Někerý ho viděli, ale nikdo ho nikdá nechytil. Někdy krade věci."

Slepý muž, žijící ve sklepeních. Pryrates se usmál. Věděl velmi dobře, kdo to tak asi může být. "A ten druhý? Jeden z mužů ze slévárny, který byl potrestán, je to tak?"

"Je to tak, pane. Ale Inch mu říkal nák jinak."

"Nějak jinak? A jak?"

Muž se zarazil, na tváři výraz panické hrůzy. "Nemůžu si vzpomenout," zašeptal.

Pryrates se sklonil, až se jeho vyholená tvář ocitla na dosah dechu od mužova nosu. "Já tě umím přinutit, aby sis vzpomněl."

Muž ztuhl jako žába, kterou se chystá spolknout had. Z úst se mu vydralo slabé zaskučení. "Já tě zkusím, pane," zakňučel, a potom: "Kluk z kuchyně! Doktor Inch mu říkal kluk z kuchyně!"

Pryrates se narovnal. Muž se sklonil ještě níž a hrud' se mu zvedala přerývaným dechem.

"Kluk z kuchyně," uvažoval. "Je to možné?" Náhle se drsně a skřipavě zasmál. "Vynikající. Samozřejmě, že to je možné." Obrátil se zpátky k vojákům. "Tady už nemáme co dělat. A král nás potřebuje."

Inchův pomocník hleděl na alchymistova záda. Dodal si odvahy a rty se mu pohnuly. "Pane?"

Pryrates se pomalu otočil. "Copak?"

"Teď... když je doktor Inch mrtvej... kdo by podle vás... to měl tady hlídat? Tady, v královské slévárně?"

Kněz se ponuře podíval na neodbytného muže, černého od popela. "To si vyřešte sami." Pokynul vojákům. "Půlka vás tu zůstane. Nestarejte se o Inchovy kamarády – neměl jsem mu to tady nechávat na starosti tak dlouho. Chci jen, abyste zajistili, že kolo zůstane ve vodě. Pohání mnoho důležitých věcí a nelze riskovat, že se taková pošetlost bude opakovat. A pamatujte: pokud se kolo ještě jednou zastaví, budete toho velice, velice litovat."

Určené strážce zaujaly místa podél koryta; zbytek vojáků vyšel ze slévárny. Pryrates se zastavil na schodech a ohlédl se. Strážce naprosto bez zájmu pozorovaly, jak Inchova pomahače bleskově obestoupil stále těsnější kruh rozvzteklých slevačů. Pryrates se tiše zasmál a zabouchl za sebou dveře.

* * *

Jošua se překvapeně posadil. Vítr zuřivě kvílel a postava ve dveřích stanu narostla do obřích rozměrů.

"Kdo je tam?"

Isgrimmur, který během dlouhého ticha dřímá, překvapeně odfrkl a sáhl po jílci Kvalniru.

"Už to nemůžu vydržet." Sir Camaris se kolébal ve dveřích jako strom v silném větru. "Bůh mě ochraňuj, bůh mě ochraňuj... slyším to, i když se ráno probouzím. Je to temnota sama."

"O čem to mluvíš?" Jošua se zvedl a šel ke dveřím stanu. "Není ti dobře, Camarisi. Pojď dovnitř a sedni si k ohni. Venku není počasí na procházky."

Camaris potřásl hlavou. "Musím jít. Je čas. Slyším tu píseň úplně jasně. Je čas."

"Čas na co? Jít kam? Isgrimmure, pojď mi pomoci."

Vévoda ztěžka vstal; prudce ho zabolelo ve ztuhlých svalcích a stále ještě křehkých žebrech. Vzal Camarise za ruku a zjistil, že má svaly tuhé jako mokré uzly.

On je vylekaný! U Vykupitele, kdo mu co udělal?

"Pojď sem a sedni si." Jošua ukázal na sedátko. "Řekni nám, co tě souží."

Starý rytíř se najednou zvrtila odpotácel se pár kroků ven do sněhu. Dlouhá pochva Trnu jej udeřila do nohy. "Oni se svolávají. Oni potřebují. Čepel půjde, kam půjde. Je čas."

Jošua vyšel za ním na úbočí kopce. Zmatený a ustaraný Isgrimmur kulhal za nimi. Rukama si přidržoval plášť pevně u těla. Dole, pod sněhovou pokrývkou, se rozkládal tmavý Kynslagh. "Nerozumím ti, Camarisi," zavolal princ do větru.

"K čemu je čas?"

"Pohlédni!" Starý muž natáhl ruku a ukázal na temné bouřkové mraky. "Copak to nevidíš?"

Isgrimmur a Jošua se podívali na oblohu. Hořela tam mdlá, žhavě rudá tečka. "Dobyvatelova hvězda?" zeptal se.

"Oni to cítí. Je čas." Camaris ustoupil ještě o krok. Zapotácel se, jako by mohl každou chvíli spadnout do údolí. "Bůh mi dopřej sílu, už déle nevydržím."

Jošua zachytil pohled vévodových očí, které tiše žádaly o pomoc. Isgrimmur popošel a společně s princem chytily Camarise každý za jednu ruku. "Pojď dovnitř z toho mrazu," poprosil Jošua.

Sir Camaris se jim prudce vyškubl – jeho síla nikdy nepřestala Isgrimmura udivovat – a na chvíli spočinul rukou na stříbrně zdobeném jílci Trnu.

"Camarisi!" Isgrimmur byl vyděšený. "Ty bys vytáhl meč na nás? Na své přátele?"

Starý rytíř se na něj na chvíli zadíval rozostřeným zrakem. Vévoda viděl, jak v něm napětí pomalu ustupuje. "Bůh mi pomoz, je to ten meč. On mi zpívá. On ví, kam chce jít. Dvůnitř." Sklesle ukázal na temnou masu Hayholtu.

"A my tě tam zavedeme – a meč půjde s tebou." Jošua byl klidný. "Ale máme před sebou takovou drobnůstku – musíme nejdřív zbourat zdi, které nám v tom brání."

"Existuje i jiná cesta," řekl Camaris, ale jeho divoká energie byla tatam. Nechal se odvést do Jošuaova stanu.

Camaris naráz vypil pohár, který mu Jošua nalil, a totéž učinil i podruhé. Z toho měl Isgrimmur skoro stejný strach jako z divných věcí, které starý rytíř řekl: Camaris byl znám jako střidný muž. Ale soudě dle strašidelného výrazu ve tváři by teď přivítal cokoli, co by mu ulevilo od agónie, kterou mu Trn způsoboval.

Camaris už nic neřekl, i když na něj Jošua naléhal – podle mínění Isgrimmura způsobem velmi delikátním, ale neúčinným. Už za oné noci na lodi si Isgrimmur všiml, že se Jošuaův přístup ke starému muži změnil. Jako kdyby se v rytířově přítomnosti necítil dobře. Isgrimmur – ne poprvé – zvědavě zapřemítal, jaké hrozné věci asi na sebe Camaris prozradil. Po chvíli se princ vzdal marného snažení a vrátil se k rozhovoru, který starý rytíř přerušil.

"Tak tedy: teď víme, že uvnitř hradeb jsou stále nějací vojáci, Isgrimmure – a je jich dost; jsou to žoldáci, stejně jako Erkyňská garda." Jošua se zamračil. "Můj bratr má víc trpělivosti, než bych od něj byl čekal. Ani jeden výpad během našeho vylodění."

"Trpělivost... anebo nám Eliáš připravil nějaký horší osud." Vévoda se zatahal za vousy. "Co se toho týče – Jošuo, nevíme ani, zda je tvůj bratr ještě naživu. Erchester je dočista opuštěný a těch pár lidí, co jsme našli, by nevědělo nic, ani kdyby vstal z hrobu sám Fingil a usadil se na Trůně z dračích kostí."

"Možná." Princ byl na pochybách. "Ale nemohu se zbavit dojmu, že kdyby byl Eliáš mrtvý, věděl bych to. V každém případě, i kdyby mu vládl Pryrates nebo kdyby se sám zmocnil trůnu, stále stojíme proti Králi bouří a rozněvaně hvězdě Společenství Svitku."

Isgrimmur souhlasně pokýval. "Někdo tam bude, tak to prostě je. Někdo zná naše plány. A ten někdo také vzal meč tvého otce."

Jošuaova nálada se značně zhoršila. "To byla další rána. Ale stejně, když jsem uviděl, že Swertcliff není hlídáný, ani jsem moc nedoufal, že ho tam najdeme."

"Vždycky jsme věděli, že budeme muset jít do Hayholtu a získat čarovný Žal." Isgrimmur se znovu zatahal za vous a znechuceně odfrkl. Válka je dost složitá i bez těchto magických komplikací. "Myslím, že pro dva se tam půjde úplně stejně jako pro jeden."

"Pokud vůbec je uvnitř těch zdí," ukázal Jošua. "Díra v boční stěně hrobky mého otce vypadala, jako by ji někdo udělal ve spěchu – a to bych neočekával ani od Pryrata, ani od mého bratra, který potřebuje své záměry úzkostlivě tajit."

"Ale kdo jiný by to mohl udělat?"

"Stále nevíme, co se stalo mé neteři, Simonovi a trollovi."

Isgrimmur zavrčel: "Pochybují, že by Miriamele nebo mladý Simon vzali meč a jen tak zmizeli. Kde jsou? Oba dva vědí, jakou má pro nás Jasný osten cenu."

Camaris náhle vykřikl a vévoda od něj ustoupil.

"Všechny meče! Boží drápy, cítím je, všechny tři! Zpívají si navzájem, a mně taky." Povzdechl si. "Och Jošuo, jak moc si přeji je umlčet!"

Princ se otočil. "Opravdu cítíš Jasný osten?"

Starý rytíř přikývl. "Je to jako hlas. Neumím to vysvětlit, ale slyším ho – a Trn také."

"A víš, kde je?"

Camaris potřásl hlavou. "Ne, nevím. Ta část, která mě volá, není na žádném místě. Ale chtějí se setkat uvnitř zdi. Je to třeba. A čas se krátí."

Jošuovi přeběhl po tváři úšklebek. "To zní, jako by Binabik a ostatní měli pravdu. Hodiny utíkají a utíkají: pokud nám Meče mají být k užítku, musíme je najít a musíme to učinit záhy."

To je šilenství, pomyslel si Isgrimmur. Naše životy, naše země, jsou ovládnuty šilenstvím starých pověstí. Co by si pomyslel Kněz Jan, ten, který tak tvrdě pracoval na tom, aby vyhnal pohádkový lid ze své země a zbavil se stínů?

"Přes ty zdi nemůžeme přeletět, Jošuo," připomenul. "V Nabbanu jsme vyhráli a na sever jsme dorazili tak rychle, že si o tom budou lidé povídat ještě léta. Ale nemůžeme naučit celou armádu létat a přeletět do Hayholtu jako hejno špačků."

"Jsou jiné cesty..." zašeptal Camaris. Jošua po něm šlehl pohledem, ale než zjistil, zda je to další povídačka o zpívajícím meči nebo něco užitečného, objevila se ve dveřích stanu další postava a spolu s ní zalétl dovnitř závan mrazivého vzduchu a pár sněhových vloček.

"Promiň, princí Jošuo." Byl to Sludig a měl na sobě zbroj i helmu. Pokynul k Isgrimmurovi. "Můj pane."

"Co se děje?"

"Jeli jsme na vzdálenou stranu Swertcliffu, jak jsi nám poručil. A hledali jsme."

"A našli jste něco?" Jošua vstal. Na tváři neměl z opatrnosti žádný výraz.

"Nenašli. Ale slyšeli." Sludig byl zřetelně vyčerpaný, jako by jel dlouho a rychle. "Slyšeli jsme, jak někdo troubí na rohy. Někde daleko na severu."

"Na severu? Jak daleko?"

"To je těžko říct, princí Jošuo." Sludig roztáhl ruce, jako by chtěl slova najít hmatem. "Neznělo to jako žádné rohy, které jsem kdy slyšel. Ale zněly velice slabě."

"Děkuji, Sludigu. Jsou na Swertcliffu hlídky?"

"Na bližší straně, Výsosti, tak, aby nebyly vidět z hradu."

"Je mi jedno, jestli je někdo vidí," řekl princ. "Víc mě zajímá, kdo by nás mohl napadnout ze severu. Pokud jste ty a tví muži unaveni, řekni Hotvigovi, ať si vezme nějaké muže z lučin a jede k hranicím Starosrce. Řekni jim, ať se vrátí hned, jakmile uvidí, že něco přichází."

"Jak poroučíš, princí Jošuo." Sludig vyšel ze stanu. Jošua se obrátil k Isgrimmurovi. "Co si myslíš? Bude Král bouřit stejně, jak nám to už jednou ukázal v Naglimundu?"

"Možná. Ale tam byly hradby. Tady před námi není nic než otevřená krajina a za zády máme Kynslagh."

"Ano, ale také tady je několik tisíc mužů. A žádní nevinní, o které bychom se museli strachovat. Pokud má hlavní spojenec mého bratra za to, že budeme stejně lehkým oříškem k rozlousknutí jako předtím, bude velice zklaman."

Isgrimmur se podíval na prince, jehož pohled byl nyní nelítostný, a potom na Camarise, který si držel hlavu v dlaních a zíral na desku stolu.

Má Jošua pravdu? Nebo jsme ten poslední zašmodrchaný konec Janova království, který čeká na poslední úder a pak se rozpadne na kusy?

"Myslím, že bychom měli raději jít a promluvit si s některými kapitány." Vévoda vstal a natáhl ruce k ohni, pokoušeje se zahnat chlad. "Raději jim řekněme, že něco přichází, než aby se to doslechli odjinud." Pak dodal zklamaně: "Zdá se, že se moc nevyspíme."

Miriamele hleděla na Cadracha. Ona, která ho slyšela již tolikrát lhát, se nemohla zbavit děsivé jistoty, že tentokrát mluví pravdu.

Nebo alespoň pravdu, jak jí vidí on, snažila se uklidnit sama sebe.

Podívala se na Binabiku, který soustředěně přimhouřil oči, a pak se vrátila k Cadrachově ponuré tváři. "Odsouzení k zániku? Máš na mysli nějaké nebezpečí, kterému už čelíme?"

Setkal se s jejím pohledem. "Odsouzení k zániku bez jakékoliv naděje. A já jsem v tom sehrál nemalou roli."

"O čem to vlastně mluvíš?" zeptal se Binabik.

Permončík Yis-Fidri vypadal, že toho s touto výbušnou a děsivou konverzací nechce mít moc společného; váhal a proplétal si dlouhé prsty.

"Říkám, trolle, že veškeré naše pobíhání tady ve sklepeních nic neznamena. Jestli uprchneme Bílým liškám, jestli princ Jošua zbourá zdi, jestli Bůh sám sešle z nebes blesk, který sežehne Eliáše na prach... nic z toho nemá význam."

Když Miriamele znovu ucítila přesvědčivost mnichova hlasu, vše se v ní strachy sevřelo. "Řekni nám, co máš na mysli!"

Mnich se zatvářil zoufale. "Milosrdný Aedone! Všechno, co sis o mně myslela, je pravda, Miriamele. Všechno." Po lících mu skanula slza. "Bůh mi pomoz – i když nemá žádný důvod – učinil jsem tolik odporných věcí..."

"Prokletý Cadrachu, tak už nám to vysvětlí!"

Jako kdyby výbuch jejího hněvu překročil hranici, za níž už Yis-fidri nemohl. Permončík vstal a rychle odešel na druhý konec jeskyně ke svým druhům, kteří si stále cosi šeptali.

Cadrach si otřel oči a nos špinavým kusem látky.

"Řekl jsem ti už, jak mě zajal Pryrates," obrátil se k Miriamele.

"Ano, řekl." A ona to obratem vyprávěla Binabikovi a ostatním na Sesuadře, takže nyní nepotřebovala vyprávět celý příběh znovu.

"Řekl jsem ti, že když mě knihkupci zradili, Pryrates mě vyhodil z věže v domněnání, že jsem mrtvý."

Přikývla.

"A to nebyla pravda – aspoň tehdy se to nestalo." Zhluboka se nadechl. "Vyslal mě na výzvědy k Morgenesovi a ostatním, které jsem znal ještě z dob, kdy jsem býval Nositel Svitku."

"A ty jsi to udělal?"

"Jestli si myslíš, že jsem váhal, má paní, nevíš, jak zuřivě může zbabělý opilec lpět na životě – nebo jak moc jsem byl vydešený Pryratovým hněvem. Víš, já jsem ho znal. Věděl jsem, že to, jak mě do krve mučil ve své věži, nebylo nic proti tomu, jak by mi mohl ublížit, kdyby opravdu chtěl, abych trpěl."

"Takže jsi byl jeho zvěď? Špehoval jsi Morgenes?"

Cadrach zavrtěl hlavou. "Zkoušel jsem to – u Stromu, jak já se snažil! Ale Morgenes nebyl žádný blázen. Věděl, že jsem se dostal do hrozné situace a že rudý kněz ví, že jsme se znali z dřívějších dob. Dal mi jídlo a poskytl mi místo na spaní, ale byl obezřetný. Ujistil se, že v jeho komnatách ani nenajdu nic užitečného, ani z jeho rozmluv nezaslechnu nic důležitého, co by Pryrata mohlo zajímat." Cadrach potřásl hlavou. "Kdyby už nic, tak ho moje pokusy aspoň varovaly, že má méně času, než doufal."

"Takže jsi neuspěl?" Miriamele stále nevěděla, kam to všechno vede, ale tělem se jí začal šířit děs.

"Neuspěl. A měl jsem strach. Když jsem se vrátil do Hjeldinovy věže, Pryrates zuřil. Ale nezabil mě ani mi neudělal nic horšího, jak jsem se obával. Místo toho mi kladl další otázky o Du Svardenvyrd. Myslím si, že se v té době již stýkal s Králem bouří a začal s ním vyjednávat." V Cadrachově pohledu se zračilo pohrdání. "Jako kdyby nějaký smrtelník mohl úspěšně vyjednávat s někým, jako je on! Pochybuji, že si kdy Pryrates uvědomil, co vlastně vešlo těmi dveřmi, které otevřel."

"Mluvme o tom, co prováděl Pryrates, později," řekl Binabik. "Teď nám vyprávěj o věcech, které jsi udělal ty."

Mnich se na něj zadíval. "Ty věci spolu souvisejí víc, než si myslíš," vzdychl nakonec. "Pryrates se mě ptal na mnoho věcí, ale pro někoho, kdo četl Du Svardenvyrd – já jsem samozřejmě Nissesovu knihu četl tolikrát, že mě její slova dodnes děsí v myšlenkách – bylo jednoduché rozpoznat, kam jeho snahy směřují. Někakým způsobem ho dostihl Král bouří a nyní chtěl Pryrates dychtivě vědět něco o Třech Mečích."

"Takže Pryrates o Mečích ví." Miriamele se roztřeseně nadechla. "Pak tedy předpokládám, že to byl on, kdo sebral Jasný osten z hrobky."

Cadrach zvedl ruku. "Pryrates se mnou zacházel drsně, protože jsem u Morgenesa neuspěl. Potom mě přinutil poslat zprávu starému Jarnaugovi ze severu; chtěl se dozvědět něco o Králi bouří. Podezřívám alchymistu, že se snažil najít způsob ochrany před svým novým a velice nebezpečným přítelem. Musel jsem tu zprávu napsat a on se na mě přitom díval; poté ji poslal po vrahci, kterého ukradl Morgenesovi. Pak mě nechal jít. Byl si jist, že neuteču, když mě může tak lehce vystopovat."

"Ale ty jsi utekl," pravila Miriamele. "Řekl's mi to."

Cadrach přikývl. "Nakonec ano. Ale tenkrát ještě ne. Moc jsem se bál. Ale zrovna tak jsem tehdy věděl, že Jarnauga na ten dopis neodpoví. Rimmeřan a Morgenes si byli blíž, než si Pryrates uvědomoval, a já neměl pochyby o tom, že doktor už Jarnaugovi o mé neočekávané návštěvě napsal. V každém případě Jarnauga žil po léta ve stínu Bouřného štítu a neotevřel by se nikomu, o kom by s naprostou jistotou nevěděl, že se ho nedotkly Inelukiho dlouhé prsty. Takže jsem věděl, že podvodný Pryrates mě přinutil udělat něco, co nemá žádný význam, a že až na to ten rudý kněz přijde, už mu nebudu k ničemu. Měl jsem pro něj cenu pouze jako ten, kdo četl Nissesovu knihu a jako ten, kdo dřív býval Nositelem Svitku. Ale odpověděl jsem mu na všechny otázky, které se týkaly Knihy. A po tom všem měl přijít na to, že ostatní Nositelé Svitku mi přestali věřit už před mnoha lety...?" Odmlčel se a snažil se ovládnout emoce, které jím zmítaly.

"Pokračuj," vybidla ho Miriamele trochu ohleduplněji než předtím. Ať už učinil cokoli, teď za to až do morku kostí trpěl.

"Měl jsem strach – hrozný strach. Věděl jsem, že mám jen málo času, než Jarnauga pošle nějakou jistě nanicovatou a neužitečnou odpověď. Zoufale jsem si přál utéci, ale Pryrates by poznal, kdybych opustil Erchester, a se svým Uměním by také zjistil, kam jsem šel. V té vysoko položené komnatě ve věži si mě označil. Našel by mě kdekoli." Cadrach se odmlčel a snažil se uklidnit. "Takže jsem přemýšlel, přemýšlel a přemýšlel – ale ke své hanbě ne o způsobu, jak Pryratovi utéct nebo jak zmařit jeho plány. Ne, ve své otupělosti a strachu jsem přemýšlel pouze o způsobu, jak bych svému odpornému pánu udělal radost, jak ho přesvědčit, aby mi daroval život." Roztřásl se a chvíli nebyl schopen pokračovat.

"Hodně jsem o těch věcech přemýšlel," přinutil se nakonec mnich promluvit. "Zvláště o Třech Mečích. Bylo jasné, že mají nějakou zázračnou moc a že pro Krále bouří něco znamenají. Nikdo kromě mne ovšem nevěděl, že meč Minneyar, jeden ze tří, je ve skutečnosti Jasný osten – meč, který byl pohřben s králem Janem."

Miriamele sebou trhla. "Tys to věděl?"

"Každý, kdo by přečetl stejné knihy o historii jako já, by to musel vytušit," odpověděl Cadrach. "Jsem přesvědčen, že to věděl Morgenes, ale skryl tu vědomost v knize o otci svého otce, takže to mohli najít pouze ti, kteří věděli, co hledají, a tak se to nedozvěděl každý." Trošku se uklidnil. "Ať už je to tak nebo tak, četl jsem totéž co doktor Morgenes a myslel jsem si to velice dlouho, ale s nikým jsem se o to nepodělil. Tím dál tím víc jsem přemýšlel o klepech, které kolovaly na trhu, že král Eliáš by nedokázal zacházet s mečem krále Jana, a proto ho proti zvykům pohřbil s ním. A byl jsem si stále jistější, že mé tušení není jen pravděpodobné, ale pravdivé."

A tak jsem se rozhodl. Pokud to, co Du Svardenvyrd napovídala, je pravda – že jediné zbraně, kterých se Král bouří bojí, jsou Tři Meče – jaký větší dárek bych mohl Pryratovi přinést, než jeden z těch mečů? Všechny tři byly považovány za ztracené. Usoudil jsem, že kdybych dokázal jeden z nich přinést, Pryrates by mě mohl považovat za užitečného."

Miriamele zírala na mnicha s úžasem a odporem. "Ty... ty zrádče! To's byl ty, kdo sebral meč z hrobky otce mého otce? A dal jsi ho Pryratovi? Bůh tě proklej, bylo-li to tak!"

"Můžeš mě proklínat, jak chceš – a budeš k tomu mít dostatek důvodů. Ale poslechni si celý příběh."

Měla jsem pravdu, když jsem ho chtěla utopit v Emmetinské zátocě. Kéž by ho byli nikdy nevylovili. Rozzlobeně mu pokynula, aby pokračoval.

"Šel jsem samozřejmě do Swertcliffu. Ale pohřebiště bylo přísně střeženo královými vojáky. Vypadalo to, jako by Eliáš chtěl otcovu hrobku střežit. Dvě noci jsem čekal na chvíli, kdy bych se mohl dostat k mohyle, ale žádná taková příležitost se nenaskytla. A pak pro mě poslal Pryrates." Při té vzpomínce se otřásl. "Hodně toho nastudoval. Jeho hlas mi zněl v hlavě – nedokážeš si představit, jaké to je! Přinutil mě, abych k němu přišel, abych se připlazil jako neposlušné dítě..."

"Cadrachu, před jeskyní čekají Norni," přerušil ho Binabik. "Až doposud v tvém příběhu nebylo skoro nic, co by nám pomohlo."

Mnich se na něj chladně požíval. "Nic nám nepomůže. To se snažím vysvětlit – ale nebudu tě nutit, abys naslouchal."

"Řekne nám všechno," prohlásila Miriamele rozzuřeně. "Jde o naše životy. Mluv!"

"Pryrates mě zase zavolal. Jak jsem předpokládal, Jarnauga poslal pouze bezcenné informace, takže bylo jasné, že mi starý Rimmeřan nevěří. 'Jsi k ničemu, Padreicu ec-Crannhyre,' uhodil na mě alchymista. 'A co když ti řeknu něco, co je velice užitečné?' zeptal jsem se. Ne, to není to správné slovo. Prosil jsem. 'Pokud ušetříš můj život, budu ti věrně sloužit. Znáš ještě některé věci, které by ti mohly pomoci!' Když jsem to řekl, tak se zasmál – zasmál! – a řekl mi, že kdybych mu sdělil jenom jedinou opravdu cennou zprávu, tak by mě samozřejmě ušetřil. Tak jsem mu řekl, že vím, jakou pro něj mají Velké meče cenu, že se všechny ztratily, ale že vím, kde je jeden z nich."

"Chceš mi říct, že Žal mají Nornové na Bouřném štítu?" řekl opovržlivě. "To vím." Ve skutečnosti jsem to nevěděl, ale mohl jsem tušit, jak se to dozvěděl. "Že Trn neklesl na mořské dno spolu s Camarisem?" pokračoval.

Tak jsem mu rychle vysypal, na co jsem přišel: že Minneyar a Jasný osten jsou jedno: že jeden z Velkých mečů je ještě v tom okamžiku pohřben ani ne míli od místa, kde jsme seděli. Tak horlivě jsem dychtěl získat jeho přízeň, že jsem řekl, že jsem se pokusil získat jej a přinést mu ho."

Miriamele se mračila. "Když si pomyslím, že jsem tě považovala za přítele, Cadrachu – kdybys jen věděl, co to pro nás znamená..."

Mnich ji ignoroval a pokračoval v pochmurném příběhu. "A když jsem skončil... zasmál se znovu. 'Tak to je velmi smutné, Padreicu,' zahromoval. 'To má opravdu být čin velkého zvěda? Ty si myslíš, že tohle by tě zachránilo? Věděl jsem, kde je Jasný osten ukryt, ještě předtím, než jsi vstoupil do této věže. A kdybys ho náhodou odnesl z místa, kde odpočívá, vlastníma rukama bych ti vyrval oči z důlků a jazyk z úst. Zůstane ležet na ztrouchnivělé hruď starého Jana, dokud nepřijde jeho čas. Až nastane správná doba, meč přijde. Všechny Meče přijdou.'"

Miriameliny myšlenky zavířily. "Meč přijde? On... on to všechno věděl? Pryrates... chtěl, aby tam zůstal?" Obrátila se bezmocně k Binabikovi, ale mužik byl stejně překvapen jako ona. "Tomu nerozumím. Elysie, matko milosrdná, co nám to tady povídáš, Cadrachu?"

"Pryrates ví všechno." Do mnichova hlasu se vloudilo určité pochmurné zadostiučinění. "Věděl, kde je Jasný osten, kde leží – a neměl potřebu jakkoliv jej rušit. Jsem si jistý, že všechno, co tvůj strýc a tito..." ukázal na Binabika, "novější Nositelé Svitku plánují, on už zná. Bude spokojen, když se to stane."

"Ale to přece nejde? Jak se může Pryrates nebát jediné síly, která může přemoci jeho pána?" Miriamele byla plna úžasu.

"Binabiku, co to všechno znamená?"

Troll se přestal ovládat. Zvedl třesoucí se ruce a požádal o chvíli na rozmyšlenou. "Je toho moc najednou. Možná Pryrates plánuje zradu na Králi bouří. Možná si myslí, že zkrátí Inelukiho sílu hrozbou síly Mečů." Otočil se k Cadrachovi. "On řekl, 'Meče přijdou'? Řekl přesně ta slova?"

Mnich přikývl. "On ví. On chce, aby Jasný osten i ostatní byly přineseny sem."

"Ale v tom nevidím žádný smysl," řekl Binabik s obavami. "Proč potom nepřinést Minneyar Kněze Jana a neskrýt ho do doby, než přijde chvíle, na kterou čeká?"

Cadrach pokrčil rameny. "Kdo ví? Pryrates se procházel po divných stezkách a naučil se skryté věci."

Když se Miriamele trochu vzpamatovala z otřesu, vrátil se jí vztek vůči mnichovi a tentokrát byl silnější o strach. "Jak můžeš jen tak domýšlivě sedět? Pokud jsi nezahlasil mě a všechno, na čem mi záleží, nebylo to proto, že by ses málo snažil. Předpokládám, že tě pak pustil na svobodu, abys mohl dále slídit? Proto sis vyjednal, že mě budeš doprovázet z Naglimundu? Myslela jsem, žeš mě využil k tomu, abys nakrmil svou chamtivost..." Když na to pomyslela, zachvátilo ji zoufalství. "Ale... ale tys pracoval pro Pryrata!"

Odvrátila se. Nebyla schopna na Cadracha ani pohlédnout.

"Ne, má paní!" Mnichův hlas zněl překvapivě zraněně a rozčileně. "On mě nepustil – a já už jsem mu nikdy nesloužil."

"Pokud chceš, abych tomu uvěřila," odvětila s chladnou nenávistí, "pak jsi vážně šílený."

"Má tvůj příběh ještě nějaké pokračování?" Z úcty, kterou Binabik dříve k mnichovi cítil, zbyla jen snaha co nejlépe využít vše, co Cadrach ví. "Stále jsme zde v pasti, v nejhroznějším nebezpečí – i když podle mého můžeme sotva co dělat, dokud Nornové nedokážou, že umí vyrazit permončí dveře."

"Něco přece. Ne, Miriamele, Pryrates mě nepustil. Jak jsem ti řekl, zjistil, že jsem pro něj bezcenný. Řekl jsem ti pravdu, když jsme se vylodžovali – nestál jsem mu ani za další mučení. Někdo mě uhodil palicí a pak mě někam pohodili, jako odpadky za domem boháče. Až na to, že mne nenechali napospas smrti v Kynswoodu, jak jsem ti řekl předtím. Místo toho mě hodili do díry v katakombách, které se táhnou pod Hjeldinovu věž. ... a tam jsem se také probudil. Ve tmě."

Odměl se, jako by vzpomínky byly ještě bolestnější než přítomnost, které na sebe právě prozradil. Miriamele neříkala

nic. Zuřila a zároveň byla úplně prázdná. Jestli je Cadrachův příběh pravdivý, tak nejspíš vážně nezbyvá žádná naděje. Jestli je Pryrates opravdu tak silný – pokud má přichystánu takovou lest, která i Krále bouří podrobí jeho vůli – pak by měla Miriamele rychle najít svého otce a přesvědčit ho, aby ukončil válku. Rudý kněz by ale vždy našel způsob, jak věci uspořádat podle svého.

Není naděje. Bylo zvláštní o tom uvažovat. Ať už se jejich šance kdy zdály sebemenší, Jošua a jeho spojenci vždy měli nepatrnou naději, jež spočívala v Mečích. A pokud i ta je ztracena... Miriamele se zatočila hlava. Jako by prošla známými dveřmi jenom proto, aby hned za prahem našla zející propast.

"Byl jsem naživu, ale byl jsem zraněný a oblužený. Byl jsem na strašlivém místě – žádný živý tvor by neměl navštívit černá místa pod Pryratovou věží. A jít nahoru by znamenalo prchat věží, kolem Pryrata samotného. To se prostě nemohlo podařit. Jediná naděje spočívala v tom, že mě bude považovat za mrtvého. Takže jsem šel... jinou cestou. Dolů."

Cadrach se musel na dlouhou chvíli odmlčet a oťel si pot ze sinálé tváře. V jeskyni nebylo nijak horko. "Když jsme byli ve Wrannu," obrátil se náhle k Miriamele, "nemohl jsem se přinutit, abych vlezl do ghaního hnízda. A to proto, že to bylo takové jako... jako procházet tunely pod Hjeldinovou věží."

"Ty už jsi tady byl?" zírala na něj s bezděčnou pozorností. "Zde, pod hradem?"

"Ano, ale ne v místech, ve kterých jste byli vy, ne v místech, na která jsem vás následoval." Znovu si oťel čelo.

"Vykupiteli, ochraňuj mě, přál bych si, abych utíkal tím ohromným bludištěm, které jste viděli! Moje cesta byla horší." Pokoušel se najít slova, ale vzdal to. "Daleko, daleko horší."

"Horší? Proč?"

"Ne." Cadrach potřásl hlavou. "To ti neřeknu. Existuje mnoho cest tam i ven, a ne všechny jsou... obvyklé. O tomhle už nebudu mluvit. Kdybyste zahlédli jen kousek z toho, co já, byli byste rádi, že vám to nevyprávím." Oťásl se: "Ale připadalo mi to, jako bych byl pod zemí celé roky. Viděl jsem, slyšel a cítil věci... věci, které..." Zarazil se a znovu potřásl hlavou.

"Neříkej nám to tedy. Stejně ti nevěřím. Jak jsi mohl uprchnout, aniž by tě spatřili? Říkáš, že Pryrates tě mohl najít, že tě mohl povolat."

"Vládl jsem – a stále vládnou – zbytky Umění. Byl jsem schopen zahalit se do... něčeho jako mlha. Vznáší se to kolem mně doted'. Proto jste nebyli povoláni na Sesuad'ru s Tiamakem a ostatními. Nemohli nás najít."

"Ale proč jsi to nepoužil jako ochranu proti Pryratovi už předtím, když tě povolal – to jsi nemohl utéct a musel jsi pro něj slídit a donášet a chovat se jako ten nejpodlejší zrádce na světě?" Byla znechucena sama sebou, že se nechala do této diskuse zatáhnout. Byla ještě rozzlobenější, že svěřila svou důvěru někomu, kdo mohl provést takovou špatnost jako tento mnich, a že o něj měla starost. Ona ho bránila proti celému světu, ale nakonec byla za blázna. Je to skrz skrz zrádce.

"Protože on si myslel, že jsem mrtvý!" Cadrach skoro vykřikl. "Kdyby věděl, že žiji, našel by mě hned. Mou chabou mlhu by rázem rozfoukal jako silný vítr a já bych byl nahý a bezmocný. Při všech bozích, starých i nových – Miriamele, proč si myslíš, že jsem se tak zoufale chtěl dostat z Aspitovy lodi? Když jsem zjistil, že je jedním z Pryratových sluhů, nemyslel jsem na nic než na to, že by mohl svému pánu říct, že dosud žiju. Aedon nás ochraňuj, pamatuješ si, jak jsme ho potkali znovu v Jezeři a já tě prosil, abys ho zabila?" Setřel si z tváře další krůpěje potu. "Můžu jenom doufat, že Pryrates nepoznal jméno Cadrach, i když jsem ho používal už dříve. Ale já měl spoustu jmen – ani ten démon v červeném plášti je nemohl znát všechna."

"Takže ses dostal na svobodu přes tunely," shrnul to Binabik. "Kikkasut! Toto místo je stejné jako naše jeskynní město Mintahog – nejdůležitější věci se odehrávají pod kamením."

"Svoboda?" Cadrach se skoro ušklíbl. "Jak může být svobodný někdo, kdo zná to, co já? Ano, nakonec jsem se dostal z těch nejhlubších hlubin; v té době jsem byl nejspíš už naprosto šílený. Mířil jsem na sever, pryč od Pryrata a Hayholtu, i když tehdy jsem neměl ani tu nejmenší představu, kam vlastně jdu. Nakonec jsem se dostal do Naglimundu a pomyslel si, že nejbezpečnější bude jít do země, která se Eliášovi a jeho rádci postavila na odpor. Ale brzo se ukázalo, že Naglimund bude také napaden a srovnán se zemí, takže jsem přijal nabídku paní Vorževy a doprovázel jsem Miriamele na cestě na jih."

"Řekl jsi, že ses nebyl svobodný díky tomu, co jsi věděl," řekla Miriamele pomalu. "Ale s nikým ses o to nepodělil. To je možná ta nejničemnější věc, kterou jsi kdy udělal, Cadrachu. Strach z Pryrata tě mohl donutit k nejhroznější věci, ale být svobodný a nepromluvit – a ostatní zatím přemýšleli, bojovali, trpěli a umírali..." Potřásla hlavou a pokusila se vyjádřit slovy chlad, který cítila. "To ti nemohu odpustit."

Odvážně se na ni podíval. "Teď už mně opravdu znáš, princezno Miriamele."

Nastalo dlouhé ticho, které rušily pouze slabé hlasy permončků, kteří se stále o čemsi dohadovali. Ukončil ho Binabik.

"Už jsme o tom mluvili dost. A potřebuji nějaký čas k rozvážení věcí, které nám Cadrach pověděl. Ale jedno je jasné: Jošua a ostatní pátrají po Jasném ostnu a už mají Trn. Chtějí jej přinést sem, pokud budou moci, ale neví nic o tom, co nám mnich řekl o Pryratovi. I kdybychom dosud neměli žádný důvod proč přežít a utéct, teď jeden máme – a velký." Zahrozil zaťatou pěstí. "Ale to za dveřmi je první v řadě, co nám v tom může zabránit. Jak můžeme provést útek?"

"Nebo jsme už ztratili příležitost, zatímco jsme poslouchali příběh zrádného bratra Cadracha?" Miriamele se nadechla.

"Předtím tam byla hrstka Nornů – jak dlouho to ještě bude trvat, než jich tam bude celá armáda?"

Binabik se podíval na Cadracha, ale mnich složil hlavu do dlaní.

"Musíme se pokusit utéct. Jestli jen jeden z nás přežije a bude moci předat tento příběh, pak to pořád bude ještě vítězství."

"A i kdyby bylo všechno ztraceno," dodala Miriamele, "zbudou nějakí Norni, kteří se toho nedožijí. Spokojila bych se i s takovým vítězstvím." Uvědomila si, že to myslí vážně – a s tou představou se část jí samé proměnila v kus ledu bez

života.

53. Kladivo bolesti

"Princi Jiriki. Tak jsme se nakonec setkali," Jošua se uklonil a natáhl levou ruku; pouto, které nosil jako památku na své věznění, bylo jen stínem na jeho zápěstí. Sitha se sehnul a po svém se uklonil; poté stiskl Jošuaovi ruku. Isgrimmur se tomuto zvláštnímu výjevu bezděčně podívil.

"Princi Jošuo." Právě vyšlé slunce zbarvilo Jirikiho bílé vlasy a sníh lehce do zlatova. "Mladý Seoman mi toho o tobě tolik řekl. Je tady?"

Jošua se zamačkal. "Není, bohužel. Musíme si toho hodně sdělit – spoustu toho musím povědět já tobě a doufáme, že hodně řekneš ty nám." Vzhlédl na zdi Hayholtu, které se nad nimi tyčily a ve světle úsvitu jako by zádrně vítaly přichozí. "Nejsem si jist, kdo z nás by tomu druhému měl říct: 'Vítej doma.'"

Sitha se chladně zasmál. "To už není můj domov, principi Jošuo."

"Ani já si nejsem jistý, zda je můj. Ale pojď dovnitř – bylo by nemoudré zůstat stát ve sněhu. Posnídáš s námi?"

Jiriki potřásl hlavou. "Děkuji za laskavost, ale myslím, že ne." Podíval se na Sithy, kteří pobíhali na úbočí kopce a zakládali tábor. Už vyrostly první stany; třeptily se na louce jako rozkvetlé květiny. "Myslím, že moje matka Likimeya mluví s mou sestrou; také bych rád s Aditu strávil aspoň chvíli. Pokud budeš tak laskav a přijdeš do matčina stanu, až slunce stane nad vrcholky stromů, a přivedeš své blízké, které považuješ za natolik důležité, že je nezbytné, aby byli přítomni, začneme hovořit. Jak jsi řekl, je toho hodně, co si musíme říci."

Sitha se vybraně rozloučil zdvořilým gestem a znovu se uklonil. Pak se otočil a odešel sněhovou plání.

"To je ale drzost," vrčel Isgrimmur. "Říci tobě, abys přišel k nim."

"Byl to nejdříve jejich hrad." Jošua se potichu zasmál. "I když jej už nechtějí zpět."

"Jestli nám pomůžou vyhnat ty parchanty, tak bychom k nim na chvíli mohli zajít," zabručel Isgrimmur a ohlédl se. "A kdo je tohle?"

Na vrcholku kopce za sithským táborem se objevil osamělý jezdec. Byl vyšší a pevněji stavěný než nesmrtelní, ale bylo vidět, že se v sedle drží s vypětím posledních sil.

"Bůh buď pochválen!" vydechl Isgrimmur a vykřikl radostí. "Isorn! Ha, to je Isorn!" Zamával rukama. Jezdec vzhlédl a pobídl koně z kopce.

"Drahý otče," řekl, když slezl z koně a vymanil se z medvědího otcova sevření, "ani nemůžu vyslovit, jak jsem rád, že tě vidím. Tento udatný hernystirský oř," poplácal svého šedivého koně, "držel krok se sithskými skoro celou cestu z Naglimundu. Oni jezdí tak rychle! Nakonec jsme se ale trochu zdrželi."

"Nevadí, nevadí," zachechtal se Isgrimmur. "Jen bych si přál, aby tvá matka nebyla zůstala v Nabbanu. Buď požehnan, synu, mé srdce jásá, když tě vidím."

"Jistě," usmál se Jošua. "Vypadáš šťastně. A co Eolair? A co Hernystir? Jiriki nám něco řekl, ale moc toho nebylo."

Isorn rozmrzele mávl rukou. "Řeknu ti vše, co vím, Jošuo. Je tu něco k jídlu? A nějaké pití?"

"Pojď," objal Isgrimmur svého vysokého syna. "Dovol svému starému otci, ať se o tebe na chvíli opře – věděl jsi, že mě v Nabbanu málem umačkal kůň? Ale ještě tu stále jsem! Posnídáme všichni společně. Aedon požehnal tomuto ránu."

Odpoledne se nešeřilo a začal vát vítr, který rval stěny stanů. Tiší Sithové vytáhli svítící koule, které se rozzářily plným jasným světlem.

Vévoda Isgrimmur začal být neklidný. Žáda mu nedala pokoj, tak seděl na hromadě přikrývek – nebylo mu jasné, proč s sebou sithští válečníci vozí přikrývky – a seděl tak dlouho, až mu připadalo, že bez cizí pomoci nevstane. Dokonce ani Isorn, který seděl vedle něj, ho trpkých myšlenek neuchránil.

Sithové zničili Skaliho a jeho muže – to byla první zpráva, kterou jim Isorn sdělil. Nesmrtelní přinesli hlavu zemana z Kaldskryke do Hernysadharu v pytli. Isgrimmur věděl, že by měl mít radost ze smrti muže, který jej připravil o vévodství a přinesl do Hernystiru a Rimmeru tolik neštěstí, v té chvíli ale cítil hlavně svůj věk a slabost a také stín pohněvaného studu. Pomstu, kterou v Naglimundu tak hlasitě přísahal, za něho vykonal někdo jiný. Kdyby se vrátil do Elvritshally, bylo by to jen proto, že ji pro něj získali Sithové. To nebylo to pravé. Nespokojený vévoda jen stěží věnoval pozornost věcem, které plně pohltily Jošua a nesmrtelné.

"Všechny ty řeči o Domu a Hvězdách jsou pěkné," řekl pohněvaně, "ale co vlastně budeme dělat?" Zkřížil ruce na prsou. Někdo musí věci popohnat. Tito Sithové jsou jako armáda zlatookých Jošuů, kteří vypadali, že klidně budou přemýšlet a diskutovat až do Dne Vážení – ale skutečnost v Hayholtu byla trochu jiná a nezmizela. "Máme obléhací stroje, jestli víš, co to je. Můžeme vyrazit bránu, dokonce se můžeme prohrabat pod hradbami. Ale Hayholt byl vybudován pevněji než Východní Ard, a nepůjde to tak rychle. A zatím – přímo nad námi stojí Dobývateľova hvězda." Likimeya, o které se Isgrimmur domníval, že je královnou Sithů, přestože ji nikdo tím titulem nenazýval, k němu obrátila svůj lehce hadí pohled. Když na ni Rimmer zaostřil, nemohl nic než – hledět.

Z těch očí mi tuhne krev v žilách. A to jsem si myslel, že Aditu je zvláštní.

"Máš pravdu, smrtelníku. Pokud tomu dobře rozumíme a pokud vědění Nositelů Svitku je pravdivé, máme velice málo času." Pohlédla na Jošua. "Zdi Naglimundu jsme pokořili za několik dní – ale to Hikedaya nezastavilo a udělali to, co chtěli udělat. Alespoň si to myslíme. Nemůžeme si dovolit udělat tu samou chybu tady."

Princ Jošua sklonil hlavu a přemýšlel. "Ale co jiného můžeme dělat? Včera v noci to Isgrimmur řekl správně: nemůžeme přes ty zdi přeletět."

"Do hradu, kterému říkáte Hayholt, vedou i jiné cesty," řekla Likimeya. Vysoký černovlasý Sitha vedle ní souhlasně přikývl. "Nemůžeme těmi průchody vyslat celou armádu a ani to nechceme, ale můžeme poslat dostatečné množství sil. Ve všem má prsty Ineluki; on nebo vaši smrtelní nepřátelé dali bezpochyby tyto cesty dobře hlídat. Ale když zabavíme nepřátele tím, co se děje tady před hradbami, mohli bychom malý oddíl přece jenom dostat dovnitř."

"Jaké ‚jiné cesty‘ máš na mysli?" zeptal se zamračeně Jošua.

"Tunely ve sklepeních," ozval se najednou Camaris. "Cesty dovnitř i ven. Jan je znal. Jedna ústí ve skalách pod Branou moře." Stařec měl nezvykle divoký výraz, jako by každou chvíli hrozilo, že může zase ztratit přičetnost.

Likimeya přikývla. Provázky s navlečenými zdobenými kameny, které měla vpleteny do vlasů, zachřestily. "Přesně tak – jen si myslím, že bychom mohli zvolit lepší vchod než jeskyně u útesů. Nezapomeň, princí Jošuo: Asu'a byl kdysi náš, a mnozí jsme žili v dobách, kdy to bylo ještě veliké sídlo Zida'ya. Známe své tajné stezky."

"Meč." Camaris pohládl jilec Trnu. "Chce jít dovnitř. Byl..." Najednou se zarazil a ztichl. Celý den byl nezvykle uzavřený do sebe, ale Isgrimmur si všiml, že má ze Sithů daleko menší obavy než ostatní smrtelníci, kteří se shromáždili v Likimeyině stanu. Dokonce i Tiamak a Strangyard, znalci starých moudrostí, seděli s doširoka otevřenými očima a mlčeli; pár koktavých vět ze sebe dostali, jen když byli donuceni.

Venku se zvedal silný vítr.

"To je další, a možná to nejdůležitější tajemství," řekl Jiriki. "Tvůj bratr má jeden z Velkých mečů, princí Jošuo. Tento smrtelný rytíř, sir Camaris, má další. Kde je ten třetí?"

Jošua potřásl hlavou. "Jak jsem ti řekl, někdo ho odnesl z hrobky mého otce."

"A jak by nám mohly posloužit, kdybychom je dali všechny dohromady?" zeptal se Jiriki. "Zatím je jasné, že sir Camaris musí být jedním z těch, které pošleme tunely pod hrad. Nemůžeme připustit, že bychom získali ostatní dva meče a toto černé ostří by zůstalo venku." Protáhl si dlouhé prsty. "Víc než kdy jindy lituji, že jsme s Eolaiem nenašli Tinukeda'ya z Mezutu'a – ty, kterým říkáte permončící. Ti vědí o umění výroby mečů a o slévání víc než my, a zcela určitě to byli oni, kdo vykoval Minneyar. Je toho bezpochyby spousta, co by nám mohli říct."

"Poslat Camarise do hradu? Nějakými podzemními jeskyněmi?" Jošua vypadal velmi nejistě – v jeho slovech byl dokonce znát příchod zoufalství. "Je před námi možná největší bitva, jakou kdy Východní Ard spatřil – zcela jistě jedna z nejdůležitějších – a ty říkáš, že bychom měli poslat našeho nejlepšího válečníka pryč?" Když se Jošua podíval na starého rytíře, Isgrimmur si všiml v jeho výrazu neklidu, který tam spatřil už několikrát. Co mu to tehdy Camaris řekl?

"Ale slova mého bratra jsou rozumná, princí Jošuo, to musíte pochopit sami." Aditu byla celá odpoledne až uctivě tichá. "Pokud všechna znamení, všechny zvěsti a sny a zjevená moudrost nelžou, pak Inelukiho plány mohou zmařit právě Velké meče, a ne muži – či snad dokonce nesmrtelní – kteří budou bojovat před branami hradu. To je moudrost, na níž lze založit všechny vaše plány."

"Takže když Trn patří Camarisovi, může ho dovnitř odnést jen a jen on sám? Ne branou, ani přes hradby, ale jako nějaký příležitostný zlodějíček?"

"Trn nepatří mně." Camaris se snažil mluvit pomalu a rozumně. "Zdá se mi, že je to obráceně. Milosrdný Aedone – nech mě jít, Jošuo. Myslím, že by to už netrvalo dlouho a ten meč by mě dohnal k šílenství."

Jošua se dlouze zadíval na starého rytíře; odehrálo se mezi nimi něco nevyřčeného. "Na tom, co říkáš, možná něco je," připustil princ nakonec. "Ale ztratit Camarise bude velice zlé..." Na chvíli se odmlčel. "Ztratit ho před nastávající bitvou. Pro ostatní muže to bude velice těžké. Když jdou za ním, připadají si neporazitelní."

"Nemusejí přece vědět, že je pryč," namítla Aditu.

Jošua se překvapeně otočil. "Co? Jak bychom to mohli utajit?"

"Myslím, že má sestra hovoří moudře," řekl Jiriki. "Když naše naděje spočívá v tom, že máme šanci poslat sira Camarise do hradu tvého bratra – a on nebude sám, Jošuo; budou s ním Zida'ya, kteří ta místa znají – nechceme zatroubit na roh a oznámit, že jsme to udělali; musíme to nastrojit tak, aby to vypadalo, že Camaris je stále před hradbami. I tehdy, když začne obléhání."

"Obléhání? Jestliže naši jedinou nadějí jsou Meče a naši opravdovou pěstí budou ti, které pošleme dovnitř tajnými stezkami, jaký má smysl zahodit životy ostatních?" dožadoval se zuřivě odpovědi princ. "To chcete říct, že máme obětovat muže v krvavém obléhání, když víme, že začalo příliš pozdě na to, aby bylo úspěšné?"

Likimeya se předklonila. "Musíme obětovat lidi i Zida'ya." Isgrimmur měl pocit, že se jí ve tváři mihlo něco, co připomínalo žal či bolest, ale vzápětí to zmizelo. Nedokázal uvěřit, že by někdo tak přísný, tak odlišný, cítil něco jiného než životní nutnost. "Jinak svým nepřátelům oznámíme, že máme i jinou naději. Vyčkíme jim do tváří, že čekáme, až zabere naše lest."

"A proč?" Isgrimmur si uvědomil, že Jošua vskutku strašlivě trpí. "Každý rozumný vojevůdce přece ví, že je lepší nepřítele vyhladovět, než obětovat životy mužů na mocných kamenných hradbách."

"Utábořili jste se vedle Zida'ya. Ti, kteří nás i teď pozorují zpoza těch kamenných zdí, uzavřeli s Inelukim dohodu.

Někteří z nich jsou dokonce naši rasy, Hikeda'ya. Vědí, že Děti Úsvitu vidí na obloze červenou hvězdu. Dobytelova hvězda, jak ji jmenujete vy, nám říká, že máme pouze několik dní, a že ať už chce váš smrtelný čaroděj s Inelukim provést cokoli, musí to udělat brzo. Když budeme předstírat, že tuto skutečnost ignorujeme, nikoho neoklameme. Musíme začít okamžitě s obléháním a tvoji i mí lidé musí bojovat tak, jako by to byla naše jediná naděje. A kdo ví? Možná opravdu jinou nemáme. Ne všechny příběhy končí šťastně, princí Jošuo. My Zrození v Zahradě to víme až příliš dobře."

Jošua se otočil na Isgrimmura, jako by od něj žádal podporu. "Takže pošleme našeho nejskvělejšího válečníka, který je také velkým vzorem, pod zem. A naši muži položí životy při obléhání, které nemůžeme vyhrát. Vévodo Isgrimmure, copak jsem se zbláznil? Copak je to opravdu to poslední, co nám zbývá?"

Rimmeřan bezmocně pokrčil rameny. Pozorovat Jošuovu upřímnou trýzeň bylo strašné. "To, co říkají Sithové, má hlavu a patu. Promiň, Jošuo. Trápí mě to stejně jako tebe."

Princ zvedl ruku na znamení odevzdanosti. "Tak se tedy zachovám tak, jak radíte. Od té doby, co se můj bratr zmocnil trůnu, se na mě valí jedna hrůzná událost za druhou. Jeden z mých učitelů mi řekl, že bůh nás utváří kladivem bolesti na kovadlině povinnosti. Nedokážu si představit, jak budeme vypadat, až s tím skončí." Usedl a pokynul ostatním, ať

pokračují. "Jenom zajistěte, aby byl Camaris dobře chráněn. Nese jedinou věc, která nám patří a nebyla naše v době, kdy můj bratr a Král bouří dobyli Naglimund – a od té doby jsme toho ztratili opravdu hodně." Isgrimnur se podíval na starého rytíře. Camaris byl ztracen v bludišti svých myšlenek. Očima hleděl do neznáma a rty se mu pohybovaly.

Král se plížil průchodem nad dveřmi do slévárny. Již tak neklidní vojáci sebou polekaně trhli, když spatřili, jak se ze stínů vynořuje postava v dlouhém plášti. Jeden dokonce tasil meč, až na něj Pryrates vyštěkl, aby toho okamžitě nechal; Eliášovi zřejmě byla tato jindy naprosto neodpustitelná chyba mladého strážce úplně lhostejná.

"Pryrate," zaskřípal král, "já stále hledám a hledám! Kde je můj vínonoš? Mám sucho v krku..."

"Pomohu ti, Veličenstvo." Kněz obrátil zrak, černý jako uhlí, k nemotorným vojákům a ti okamžitě uhnuli pohledem nebo sklopili oči. "Kapitán odvede tyto muže zpět na hradby. Tady už jsme skončili." Mávnutím červeného rukávu je poslal pryč.

Když v chodbě odezněl zvuk jejich kroků, vzal Pryrates krále jemně za ruku a Eliáš se o něj opřel. Králova strnulá tvář byla bílá jako pergamen; neustále si olizoval rty.

"Tys viděl mého vínonoše?"

"Postarám se o tebe, Veličenstvo. Myslím, že Hengfiska už nikdy neuvidíme."

"Copak... copak utekl... k nim?" Eliáš nastražil uši, jako by zrada byla slyšet. "Jsou všude, za každou zdí. Můj bratr, a všechna ta stvoření s velikýma očima..." Dotkl se rukou úst. "Říkal jsi, že budou zničeni. Slíbil jsi, že budou zničeni všichni, kteří se mi protíví."

"A to také budou, můj králi." Kněz jemně odvedl krále z průchodu a směřoval s ním labyrintem chodeb k obytné části. Prošli kolem otevřeného okna, kterým dovnitř nalétal sníh a rozpouštěl se na podlaze: venku se na obloze plné vířících bouřkových mraků rýsovala Věž Zeleného anděla. "Ty sám je zničíš a ohlásiš příchod Zlatého Věku."

"A bolest potom zmizí," zaspal Eliáš. "Nechoval bych k Jošuuvi tak hroznou nenávist, jen kdyby mi nepřinesl takovou bolest. Kdyby mi neukradl moji malou dcerku... je to ostatně můj bratr..." začal král zuby, jako by ho něco uhodilo, "... protože rodina je stejná krev..."

"A krev je mocná čarodějka," přikývl Pryrates, z poloviny sám sobě. "Já vím, můj králi. Ale oni se obrátili proti tobě. A proto jsem ti našel nové přátele – mocné přátele."

"Ale nemůžeš mi najít novou rodinu," řekl Eliáš smutně a bolestně sebou trhl. "Můj bože, Pryrate, já shořím... kde je můj vínonoš?"

"Už tam budeme, Veličenstvo. Za chvíli tam budeme..."

"Já to cítím, víš," oddychoval těžce Eliáš. Ležel na slanníku tak prohnílému, že z něj trčely žíně. V ruce držel špinavou skleničku na stopce; byla prázdná.

Pryrates se zastavil ve dveřích. "Co cítíš, Veličenstvo?"

"Hvězdu, rudou hvězdu." Eliáš ukázal na strop potažený pavučinami. "Visí tam nahoře, dívá se na mě jako oko. Slyším ten zpěv – pořad."

"Zpěv?"

"Píseň, kterou zpívá – nebo píseň, kterou zpívá meč hvězdě. Neumím říct, jak to je." Ruka mu bezvládně padla a jako bílý pavouk se plazila po dlouhé pochvě. "Zpívá mi v hlavě. Hlasy říkají, 'Je čas, je čas!', a pořád dokola," zasmál se nakřepkým roztřeseným smíchem. "Někdy se vzbudím a zjistím, že chodím po hradu a nemůžu si uvědomit, jak jsem se tam dostal. Slyším ale píseň, a cítím, jak ve mně ve dne v noci hoří hvězda. Má ohnivý ohon, stejně jako drak..."

Odmlčel se. "Půjdu za nimi."

"Co!?" Pryrates se vrátil ke králově posteli.

"Půjdu ven, za nimi – za Jošuu a ostatními. Možná právě to mi chce meč říci. Možná je čas ukázat jim, že jsem jiný, než si myslí. Že jejich odpor je pošetilý." Ukryl hlavu do dlaní. "Jsou... jsou mě krve, Pryrate."

"Tvoje vznešenosti, já..." Kněz na okamžik vypadal nejistě. "Jsou to tví nepřátelé, Eliáši. Nechtějí nic jiného, než ti způsobit škodu."

Králův smích zněl skoro jako vzlyk. "A ty pro mě chceš jenom dobro, že? Od té doby, co jsi mě sem přivedl, se mi každou noc zdají takové sny, kterými by Bůh netrestal ani hříšné duše v pekle – tohle je to tvé dobro? Proto mě celé tělo bolí a hoří, až se jen těžko držím, abych nekřičel bolestí?"

Pryrates se zamračil. "Trpěl jsi, můj králi, ale víš dobře proč. Čas se chýlí velmi rychle. Nedopust', aby tvá muka přišla nazmar."

Eliáš mávl rukou. "Jdi pryč. Už nechci s nikým mluvit. Udělám to, co považuji za nejlepší. Jsem pánem tohoto hradu – a této země." Udělal netrpělivé gesto. "Běž pryč, prokletý. Mám bolesti."

Alchymista se uklonil. "Budu se modlit za tvůj odpočinek, Veličenstvo. Půjdu."

Pryrates nechal krále hledět do temného stropu.

Dlouho stál kněz v chodbě, než se vrátil k zavřeným dveřím. Několikrát přiložil ruku k veřejím, potom k rámu a zámku; ústa se mu bezhlesně pohybovala. Když skončil, kývl hlavou a rychle odešel.

* * *

Tiamak a Strangeyard sestupovali společně s kopce. Sníh už nepadal, ale na zemi ho ležely hromady; navzdory poměrně krátké vzdálenosti mezi sithským táborem a ohněm v princově ležení šli velmi pomalu.

"Za chvíli se proměním v kus ledu," procedil Tiamak; zuby mu drkotaly. "Jak mohou tví lidé takhle žít?"

Strangyeard se také třásl. "Tohle je opravdu strašlivá zima. A my máme silné zdi, za kterými se můžeme schovat, a také ohně – tedy ti šťastnější z nás." Zakopl a ztěžka dopadl na kolena. Tiamak ho zvedl a pomohl mu na nohy. Lem kněžského roucha měl celý od sněhu. "Chce se mi klít," Strangyeard se nevesele zasmál; dech se mu mlžil jako mrak. "Pojď, opři se o mě," vyběhl ho Tiamak. Kněžovy rozčuchané vlasy a smutná tvář ho bodly u srdce. "Jednoho dne se musíš přijít porozhlédnout po Wrannu. Není to tam vždycky krásné, ale nikdy tam není zima."

"Z-zrovna t-teď t-to zní docela p-příjemně..."

Bouřkové mraky rozehnal vítr; na obloze nejasně blikaly hvězdy. Tiamak se na ně zahleděl. "Jsou tak blízko..."

Strangyeard ho napodobil. Ve sněhu se zapotácel, ale udržel se na nohou. Dobyvatelova hvězda visela přímo nad Hayholtem jako hořící díra ve tmě s ocasem zamazaným od krve. "Je tak blízko," zachvěl se kněz. "Cítím to. Plesinnen napsal, že z takových hvězd tryská na zem zlý vzduch. Až d-doted' jsem si nebyl jistý, j jestli mu mám věřit – ale jestli kdy b-byla h-hvězda, ze které by k-kanula z-zkáza, tak je to ona." Schoulil se. "Někdy mám pocit, jako by poslední dny už byly tady, Tiamaku."

Wrannan o tom nechtěl přemýšlet. "Všechny hvězdy vypadají trochu divně. Snad rozeznávám Vydru a Písečného brouka, ale jsou jakoby natažené, zmražené."

Strangyeard přimhouřil své jediné oko. "Také se mi zdají divné." Zachvěl se a podíval se na sních pod nohama. "Bojím se, Tiamaku."

Namáhavě se bok po boku vlekli do tábora.

"Nejhorší na tom je," Tiamak si hrál ruce nad ohněm, "že pořád neznáme lepší odpovědi na naše otázky, než jsme měli, když Morgenos poslal Jarnaugovi prvního vrabce. Plán Krále bouří je úplnou hádankou. A otázkou zůstává také způsob, jak ho zastavit." Malý stan se plnil kouřem navzdory otvoru na vrcholu, ale v té chvíli to Tiamaka příliš nezajímalo; ve skutečnosti se cítil jako doma.

"To není tak docela pravda." Strangyeard zakašlal a rozehnal rukou dým. "Víme pár věcí – třeba, že Minneyar je Jasný osten."

"To ale musel přijít Hernystiřan a říct nám to," odvětil Tiamak nazlobeně. "Nemusíš se cítit mizerně, Strangyearde. Podle toho, co jsem slyšel, jsi jim při hledání Trnu hodně pomohl. Já jsem toho ale neučinil dost, abych se stal členem Bratrstva Svítu."

"Jsi na sebe příliš přísný," namítl archivář. "Přinesl jsi tu stránku Nissesovy knihy, která pomohla nalézt Camarise."

"Podíval ses mu do očí, Strangyearde? Je v nich něco jiného než prokletí? Teď to vypadá, že znovu ztrácí veškerý rozum. Měli jsme ho nechat být."

Kněz vstal. "Promiň, ale ten dým..." Uvolnil dveřní závěs a mohutně jím zamával. Proud chladného vzduchu zahnal většinu dýmu dovnitř a oba dva se znovu roztřásl. "Promiň," omlouval se.

Tiamak mu gestem naznačil, aby si sedl. "Tak je to trochu lepší. Oči mě už moc nepálí," povzdechl si. "A ten rozhovor o Pátém Domě – viděl jsi, jak byli Sithové vyděšení? Řekli, že nevědí, co to znamená, ale já věřím, že to vědí. Nelíbí se jim to." Wrannan pokrčil útlými rameny; znal Aditu a tak věděl, že když se Sithové nechtějí o něčem bavit, zůstane to tajemstvím. Byli zdvořilí, dokázali ale být zatvrzele mlčenliví, kdykoliv se jim zachtělo. "Myslím, že na tom málo záleží. Obléhání začne zítra ráno a Camaris s ostatními se pokusí proniknout dovnitř. A to, co rozhodli Ti, Kteří Tvoří A Tvarují, že má se stát... se stane."

Strangyeard se na něj zadíval zdravým okem bez pásky. Měl je podlité krví a kanuly mu slzy. "Nezdá se, že by ti wrannští bohové poskytovali příliš mnoho útěchy, Tiamaku."

"Jsou mí," odvětil muž z mokřin. "Pochybují, že ti tví by mi poskytl větší klid." Podíval se příteli do očí a polekal ho archivářův bolestný výraz. "Ach! Promiň, Strangyearde. Nechtěl jsem tě urazit. Jsem jen rozhněvaný... a mám strach, stejně jako ty."

Prosím, ať neztratím přátele. Pak už by mi nezbylo vůbec nic!

"Jistě," archivář si povzdechl. "A nejsem jiný než ty. Nemůžu se zbavit dojmu, že je přede mnou něco velice důležitého – nějaká jednoduchá věc, jak jsi řekl. Cítím ji blízko, ale nemohu se jí dotknout." Pohlédl na své ruce. "Jeden by se z toho vztekl. Jsem si jist, že jsme udělali nebo že děláme nějakou obrovskou chybu. Jako bych listoval nějakou velice známou knihou a hledal stránku, kterou jsem často četl, ale teď ji nemohu nalézt." Znovu vzdychl. "Není se čemu divit, že ani jeden z nás není příliš šťastný, drahý příteli."

Tiamak krátce roztál při slovu „přítel“, pak ale opět propadl smutku. "Děsí mě něco jiného," řekl archiváři.

"A co to je?" Strangyeard se naklonil, na chvíli odtáhl dveřní plachtu a pak ji zas nechal spadnout.

"Došlo mi, že budu muset sestoupit do hlubin – spolu s Camarise a ostatními."

"Cože? Požehnaná Elysie! Tiamaku, co tím myslíš? Nejsi přece žádný válečník!"

"Přesně tak. A ani Camaris, ani nikdo ze Sithů nečetl Morgenosovu knihu ani nestudoval archivy v Naglimundu jako ty, ani se nedělili o moudrost Jarnaugy, Dinivana a valady Geloě. Ale někdo znalý jít musí – co se stane, když lidé z jeho útočného oddílu získají Meče a nezjistí, jak je použít? Další šanci již mít nebudeme."

"Ach! Dobrá, tedy... milosrdný! Myslím, že bych měl jít, protože já jsem měl nejvíce času a studoval jsem ty věci víc než kdokoli jiný."

"Ano, Strangyearde, můj dobrý suchozemský příteli, z nás ze všech právě ty víš o Mečích nejvíce. Ale máš jen jedno oko a ani ono již nevidí dobře. A jsi také o mnoho let starší než já, a nejsi zvyklý šplhat a protahovat se úzkými skulinami. Kdyby tady byl Binabik z Yiqanucu, nechal bych ho jít a popřál mu štěstí, protože on je v těchto věcech zběhlejší než já a v ostatním přinejmenším stejně schopný – nehledě k tomu, že on by docela určitě neuvízl v úzké chodbě." Tiamak smutně pokýval hlavou. "Ale Binabik je pryč, moudrá Geloě je mrtvá, všichni staří Nositelé Svítu jsou mrtvi. Takže je to na mně. Za krátkou dobu jsi mě toho hodně naučil, Strangyearde." Pročteně si povzdechl.

"Pořád se mi zdají zlé sny – jsem v ghaním hnízdě, v hlavě se mi objevují představy, můj vlastní hlas zaznívá z dálky. Ale bojím se, že to může být ještě horší."

Po dlouhém tichu kněz vstal, prohrabal své věci a vrátil se s koženým měchem. "Tady je silný nápoj, který se vyrábí z bobulí. Jarnauga ho přinesl do Naglimundu: řekl, že chrání proti zimě." Nervózně se zasmál. "A zima tu určitě je, že ano? Dej si trochu." Podal Tiamakovi měch.

Likér byl sladký a ohnivý. Tiamak polkl a pak se napil ještě jednou. Podal měch Strangyeardovi. "Je to dobré, ale chutná to nějak zvláštně. Jsem zvyklý na kyselé pivo z kapradí. Zkus to taky."

"No... je to myslím na mě příliš silné," zakoktal kněz.

"Chtěl jsem, abys..."

"Trocha může zahnat chlad – možná taky zachytí tu prchavou myšlenku, o které jsi mluvil."

Strangyeard zaváhal a potom přiložil měch ke rtům. Lehce usrl a poválel tekutinu v ústech, pak si lokl znovu. Tiamaka potěšilo, že se nezakuckal. "Je to... ostré," řekl kněz užasle.

"Je to ostré, že?" Wranňan se opřel o jednu z knězových brašen. "Dej si ještě a pak mi to zase podej. To bude chtít víc než jen pár doušků – pak se možná uklidním a budu schopen Jošuví říci, jak jsem se rozhodl."

Měch byl skoro prázdný. Tiamak slyšel, jak se mění stráž a věděl, že musí být okolo půlnoci. "Měl bych jít," řekl. Poslouchal slova, která pronášel a byl hrdý na to, jak dobře ještě dokáže artikulovat. "Měl bych jít, protože potřebuji říct princovi Jošuví, co udělám."

"Ano, to, co uděláš." Strangyeard držel kožený vinný měch za řemínek a díval se, jak se pohupuje. "To je dobře."

"Za chvíli se zvednu," podotkl Tiamak.

"Kéž by tady byla Geloě."

"Geloě? Tady?" zamračil se Tiamak. "Aby s námi pila tady ten rimmeřanský likér?"

"Ne. Nebo – dobrá..." Strangyeard natáhl volnou ruku a znovu zahoupal měchem. "Aby tady s námi byla a hovořila s námi. Byla to moudrá žena. Trošku strašidelná – neměl jsi z ní strach? Ty oči..."

Když si vzpomněl na Geloěin znepokojivý výraz, vyvstaly mu na čele vrásky. "Ale spolehlivá. Uklidňovala."

"Samozřejmě. Moc nám chybí." Nejistě se postavil. "Hrozná věc."

"Proč to... dělají?" divil se kněz.

"Jako proč zabili Geloě?"

"Ne, Camarise." Strangyeard opatrně položil měch na přikrývku. "Proč zabili Camarise? Ne." Nejistě se zasmál.

"Myslím... proč se pokusili zabít Camarise? Právě jeho. To nedává smysl."

"Chtěli dostat meč. Trn."

"Aha," odvětil Strangyeard. "Tak... možná... teda jo."

Tiamak se vyvlekl ze stanu a mrazivý vítr jej udeřil do tváře. Podíval se na kněze, který šel za ním. "Kam to jdeš?"

"Jdu s tebou," řekl Strangyeard suše. "Řeknu Jošuví, že jdu taky. Dolů do tunelů."

"Ne, ty nejdeš." Tiamak byl rozhodnut. "To není dobrý nápad. Řekl jsem ti to už předtím."

"Stejně s tebou půjdu. Chci si s ním promluvit." Kněz už drkotal zuby. "Nemůžu tě nechat chodit v takovém mrazu samotného." Namáhavě udělal pár kroků, pak se zastavil, pohlédl na oblohu a zamračil se. "Podívej se na tu rudou hvězdu. To je šílené... Všechny potíže jsou její zásluhou. Hvězdy by nás měly nechat na pokoji." Zvedl ruku, zaťatou v pěst. "My nemáme strach!" zavolal na vzdálený bod. "Ani trochu!"

"Vypil jsi toho příliš," Tiamak vzal archiváře za loket.

Strangyeard sklopil hlavu: "Asi máš pravdu..."

Jošua sledoval archiváře a Tiamaka, jak se vypotáceli ze stanu a zmizeli ve tmě. Pak se obrátil k Isgrimmurovi: "Nikdy bych tomu nevěřil."

"Opilý kněz?" Vévoda zívá, a pocítil rozbouraný žaludek. "To není nic tak divného." Za očima cítil tupý tlak. Bylo dlouho po půlnoci a ráno mělo být hrozně. Potřeboval spát.

"Možná, ale opilý Strangyeard?" Jošua pomalu potřásl hlavou. "Myslím si, že Tiamak má pravdu a měl by jít. Podle toho, co jsi mi řekl, bude velice užitečný."

"Je houževnatý jako pes," řekl Isgrimmur. "Také statečný a umí tak dobře mluvit, že jsem si na to pořád ještě nezvykl. Nikdy jsem si nemyslel, že toho muži z mokřin tolik znají. Camaris by mohl udělat horší věci než vzít s sebou Tiamaka, i když tak kulhá. Kousl ho krokodýl, věděl jsi to?"

Jošua myslel na něco jiného. "Takže to máme dva z naší družiny smrtelníků." Promnul si spánky. "Nemůžu už přemýšlet – jako by od svítání uplynuly už tři dny. Zítra začneme s obléháním a zítra večer bude pravý čas rozhodnout, kdo půjde." Vstal a skoro s něhou pohlédl na Camarise, který ležel natažený na slanníku na druhém konci stanu a křečovitě sebou ve spánku škubal. Panoš Jeremiáš, který, jak se zdálo, si oblíbil těžce zkoušené osoby, byl schoulený do klubíčka na hromadě přikrývek poblíž rytířových nohou.

"Najdeš cestu?" zeptal se Jošua vévody. "Vezmi si lampu. Dojdu v pořádku. Isorn bude vzhůru a budou si se Sludigem vyprávět, to je jasné." Znovu zazíval. "Kde jsou ty časy, kdy jsme celou noc pili, potom ráno bojovali a pak začali pít znovu?"

"Možná ty, strýčku Isgrimmure," řekl Jošua s tichým úsměvem. "Já nikdy. Bůh ti dnes dopřej dobrý odpočinek." Isgrimmur zavrčel, popadl lampu a vyšel ze stanu, zanechav Jošua stát v samém středu, odkud pozoroval spícího Camarise.

Venku se mezitím bouřkové mraky rozptýlily. Na hradby Hayholtu dopadalo jemné světlo hvězd. Dobyvatelova hvězda visela nad Věží Zeleného anděla jako plamen nad svíčkou.

Běž pryč, ty prokletá, zlověstná, neštěstí přinášející hvězdo, přál si, ale věděl, že jeho přání nebude vyslyšeno. Pomalu se belhal ke svému stanu; mráz ho roztrásl.

* * *

"Jeremiáši! Chlapče! Probud' se!"

Mladý panoš se posadil a jen těžce se probíral ze spánku. "Co?"

Nad ním stál napolo oblečený Jošua. "Je pryč. Je pryč už dlouho." Princ popadl svůj pás s mečem a sebral z podlahy plášť. "Obuj se a pojď mi pomoci!"

"Co? Kdo je pryč, princí Jošuo?"

"Camaris, proboha, Camaris! Pojď a pomoz mi. Ne, zburcuj Isgrimmura a najdi nějaké muže, ať nám také pomohou. A ať si vezmou pochodně."

Princ vytáhl z ohně louč, pak se otočil a vyšel ze stanu. Začal prozkoumávat snih a snažil se něco vyčíst ze změní stop. Nakonec se rozhodl sledovat cestičku, která vedla z kopce ke Kynslaghu. Během chvilky už neviděl světlo ani těch několika ohňů, které ještě hořely. Měsíc z oblohy zmizel, ale Dobyvatelova hvězda stále svítila jako strážný oheň. Stopa se různě stáčela, ale během půl míle bylo jasné, že se šlápěje obrací k útesům východně od hayholtské hráze. Jošua se podíval na moře a uviděl, jak se podél pobřeží pohybuje postava. Její bílá silueta se odrážela od prázdné temnoty Kynslaghu.

"Camarisi!" zakřičel Jošua. Postava se nezastavila a kolísavě šla dál k okraji. Kymácela se jako loutka se zamotanými vodícími provázky. Princ se rozběhl a ztěžka se brodil hlubokým sněhem. Zpomalil, až když dosáhl útesů. "Camarisi," řekla hlas měl nepřírodně klidný. "Kam to jdeš?"

Starý rytíř se k němu otočil. Neměl plášť a tenká košile mu ve větru vlála. I když svítily pouze hvězdy, princ v jeho postoji postřehl něco zvláštního.

"To jsem já, Jošua!" Princ zvedl ruce, jako by chtěl starého muže obejmout. "Pojď se mnou! Sedneme si k ohni a promluvíme si."

Camaris strnule zíral, jako by neslyšel slova, ale zvířecí zvuky, a pak začal sestupovat ze skal. Jošua se rychle pohnul. "Stůj! Camarisi, kam jdeš?" Vyšplhal se až na okraj a pokoušel se udržet rovnováhu na bahnitěm svahu. "Vrát' se se mnou."

Starý rytíř zamával a vytáhl Trh z pochvy. I když vypadal zmateně a vyděšeně, s mečem zacházel s nepředstavitelnou lehkostí a mistrovstvím. Roh Celian se mu houpal zavěšen na bandalíru a přitahoval Jošuuův zrak. "Je čas," zašeptal Camaris. Přes hukot vln, které se odrážely od útesů dole, ho skoro nebylo slyšet.

"To nemůžeš udělat," vztáhl k němu Jošua ruce. "Ještě nejsme připraveni. Musíš počkat, až s tebou půjdou ostatní."

Udělal pár kroků z kopce. "Pojď zpátky."

Zničehonic opsal Camaris mečem široký oblouk; ve tmě nebylo vidět téměř vůbec nic, ale když meč jen o kousek minul princovu hrud', zasvítilo to.

"U Aedonovy krve, Camarisi – poznáváš mě vůbec?" Jošua o krok ustoupil. Stařec zvedl meč a chystal se k další ráně. "Nastal čas!" řekl a zaútočil, tentokrát se smrtonosnou přesností.

Jošua se zapotácel. Uklouzla mu noha, zamával rukama a snažil se udržet rovnováhu. Nepodařilo se mu to a skutálel se ze svahu přes trávu, bláto a kamení. Přistál na hromadě špinavého sněhu a chvíli tam zůstal ležet, sípaje bolestí.

"Princi Jošuo?" Na horizontu kopce se objevila hlava. "Jsi tam někde?"

Jošua se vydrápál na nohy. Camaris šel dál, sestoupil z kopce a zamířil na pláž. Nyní byl jen přízračnou postavou, která se pohybovala podél stěny útesu. "Jsem tady," zavolal princ na Jeremiáše. "Prokletě, kde je vévoda?"

"Už jde, ale ještě ho nevidím," zavolal mladík vzrušeně. "Utíkal jsem za tebou, hned jak jsem mu to vyřídil. Mám slézt a pomoci ti? Jsi zraněný?"

Jošua se otočil a spatřil, jak Camaris váhá před černými děrami ve stěně útesu. O chvíli později v jedné z nich zmizel.

"Ne!" vykřikl Jošua a křičel na Jeremiáše: "Běž pro Isgrimmura, ať spěchá! Když budeme ještě chvíli čekat, ztratíme ho. Pokusím se ho zastavit."

"Ty... ty..." Panoš byl zmaten. "Chceš za ním jít?"

"Nemůžu ho nechat jít tam samotného – úplně zešlel. Aedon ví, co se může stát – může někam spadnout, může se ztratit... nějak ho prostě dostanu zpátky, i kdybych ho měl sám přemoci a odnést na zádech. Ale proboha tě prosím, řekni Isgrimmurovi, aby si s těmi muži a pochodněmi pospíšil. Běž, chlapče, utíkej!"

Jeremiáš ještě okamžik váhal a pak zmizel princí z očí. Jošua se po blátivé zemi doplazil k místu, kde ležela jeho skomírající pochodeň a sestoupil pod svah. Velice rychle zjistil, kde Camaris zmizel, a našel jeskyni, která se od ostatních velmi odlišovala. Jošua sebral několik kamenů a vyrovnal je na hromádku u vchodu; pak vstoupil, pochodeň ve zdvižené ruce.

Isgrimmur hleděl na vojáky. "Co tím myslíš, že je pryč?"

Muž se na něj podíval napůl omluvně, napůl jako by se chtěl bránit. "Přesně tak, jak jsi to řekl, vévodo Isgrimmure. Za dírou se chodby rozdělují. Mysleli jsme si, že jsme zahlédli nějaké stopy sazí od pochodní, ale nikoho jsme tam nenašli. Hledali jsme i v jiných chodbách. Ty tunely jsou všude, rozlezlé jako červi díry."

"A zkoušeli jste křičet?"

"Volali jsme princovo jméno tak hlasitě, jak jen to šlo. Nikdo se neozval."

Isgrimmur se díval na temný otvor ve stěně útesu a pak se obrátil ke Sludigovi. "Necht' nás Vykupitel ochraňuje," zasténal. "Oba jsou pryč. Musíme za nimi hned poslat Sithy." Otočil se opět k vojákově. "Budu zpátky před úsvitem."

Do té doby hledejte a volejte."

"Ano, pane," přikývl muž.

Isgrimmur si prohrábl vousy a pustil se po pláži. "Och, Jošuo," zašeptal. "Jsi šílený blázen. A já – já také. Všichni jsme blázni."

54. Opuštěné cesty

Binabik se dotkl princezniny ruky. "O čem přemýšlíš, Miriamele?"

"Snažím se přijít na to, co můžeme udělat." V hlavě jí bušilo. Setmělá jeskyně plná stínů jako by se zmenšovala a uzavírala sama do sebe. "Musíme se nějak dostat ven. Musíme. Nechci se tady nechat chytit do pasti." Nadechla se a podívala se na Cadracha, který se schoulil u zdi na protější straně prostory. "Jak to mohl udělat, Binabiku? Jak nás mohl tak hrozně zradit?"

"Tehdy tě ještě neznal," odušil troll. "Takže nemohl vědět, že zrazuje tebe."

"Ale neřekl nám to ani potom! Neřekl nám vůbec nic po celou tu dobu, co jsme byli spolu!"

Binabik sklopil hlavu. "Už se stalo. Teď musíme myslet na jiné věci." Ukázal na permončiky, kteří seděli v kruhu a tiše zpívali. "Myslí si, že Norni už brzo přijdou. Tak mi to řekli. Zábrany se hrouť. Dveře už dlouho nevydrží."

"A oni budou jenom sedět a čekat," pronesla Miriamele hořce. "Nerozumím jim o nic víc než Cadrachovi." Vstala a prošla okolo trolla. "Yis-fidri! Za dveřmi jsou Norni – a vy jste jako náměsíční! Copak nechápete, co se s námi stane?" Slyšela, jak jí hlas nepříjemně skřípe, v tu chvíli jí na tom ale nezáleželo.

Permončici bojácně vzhledli s ústy dokořán. Miriamele napadlo, že vypadají jako hnízdo ptačích holátek. "My čekáme..."

"Čekáte! To je právě to – čekáte!" Lomcoval jí vztek. Všichni čekají, až ty nedomrlé bílé stvůry přijdou a zajmou je – zajmou ji a také trolla. "Tak tedy otevřeme dveře – hned teď. Proč to dále odkládat? Binabik a já budeme bojovat, abychom se dostali na svobodu. Nejspíše nás zabijí – proto, že jste nás sem dovedli proti naší vůli – a vy budete sedět a necháte se pobít. Takže – proč dále čekat?"

Yis-fidri zakoulel očima. "Ale... možná odejdou..."

"Tomu přece sami nevěříte! Tak otevřete ty dveře!"

Strach jí tepal vysoko v hrdle a vzdouval se jako vlny, živěné bouří. Sklonila se a zatahala permončika za dlouhé zápěstí. Byl nehybný jako kámen. "Vstávej, proklatě!" křikla a trhla s ním tak silně, jak jen dokázala. Polekaní permončici zase začali brebentit. Yis-fidrimu se překvapením rozšířily oči; pak se jedním škubnutím silné ruky vyprostil z Miriamelina sevření. Princezna bez dechu padla na podlahu sklepení.

"Miriamele!" Binabik spěchal k ležící postavě. "Nestalo se ti nic?"

Odmítla trollovu ruku, která jí nabízela pomoc, a posadila se. "No prosím!" řekla vítězně. "Yis-fidri, nemluvil jsi pravdu." Permončik na ni zíral, jako by se jí objevila pěna u úst. V ochranném gestu sepal ruce a propletl si ploché prsty.

"Nemluvil jsi pravdu," zopakovala a vstala. "Odstrčil jsi mě a nedovolil mi, abych tě přinutila k něčemu proti tvé vůli, tak proč to neuděláš také Nornům? Copak chceš zemřít? Protože Nornové zabijí tebe, zabijí mě, zabijí nás všechny. Možná také, že z vás udělají zase otroky – v to doufáš? Proč se bráníš mně a nebráníš se jim?"

Yis-fidri se otočil ke své ženě; hleděla na něj klidně a vážně. "Ale co my můžeme udělat," permončik téměř jako by prosil o Miriamelino pochopení.

"Vždycky je něco, co můžete udělat," odsekla. "Možná to nic nezmění, ale aspoň to zkusíte. Jste silní, Yis-fidri. Vy permončici jste opravdu velmi silní a můžete dokázat spoustu věcí: viděla jsem tvou ženu, když pracovala s kamenem. Možná jste předtím jenom vždycky utíkali, ale teď není kam se schovat. Stůjte při nás!"

Yis-hadra řekla něco permončicky a ostatní jí okamžitě mumlavě odpovídali. Yis-fidri přistoupil k nim a pak se permončici dlouhou dobu mezi sebou hádali. Jejich hlasy chvatně zurčely jako voda, která se žene po kamenech. Nakonec Yis-hadra povstala. "Já stát budu při vás," řekla. "Mluvíte správně. Nikam utéct nemůžeme, jsme poslední svého rodu. Když zemřeme my, nikdo na zemi neopatroje a nesklidí kámen, nikdo nenajde krásné věci. To by byla škoda." Otočila se k manželovi a něco mu rychle řekla. Po chvíli Yis-fidri přivřel široká víčka.

"Udělám, jak říká má žena," řekl se zřejmou neochotou. "Ale my nemluvíme za naše druhy Tinukeda'ya."

"Tak s nimi promluvte," naléhala Miriamele. "Máme tak málo času!"

Yis-fidri zaváhal, ale nakonec přikývl. Ostatní permončici přihlíželi a v podivných tvářích měli otisk strachu.

Miriamele se krčila v temnotě a srdce jí bilo jako splašené. Neviděla vůbec nic, ale z křišťálových holí prýštilo dost světla, aby to permončikům stačilo: Miriamele slyšela, jak chodí po jeskyni tam a sem tak jistě, jako by ona sama chodila po pokoji prozářeném mnoha lampami.

Natáhla ruku a dotkla se Binabika. Byl malý, ale jeho přítomnost ji uklidňovala. "Mám strach," zašeptala.

"A kdo ne?" Cítila, jak jí zlehka poplácal po ruce.

Miriamele otevřela ústa a chtěla něco říct. V kameni, u kterého seděla, však ucítila náznak pohybu. Nejdříve si myslela, že to způsobila stejná podivná věc, kterou cítila i dříve a která tolik vyděsila Yis-hadru a ostatní permončiky, ale po chvíli spatřila v prázdné temnotě – v místech, kde byly dveře – plamínek modrého žáru. Nepodobalo se to žádnému světlu, které viděla předtím; neosvětlovalo nic kolem dokola; byl to jen pulzující proužek nebesky blankytného svitu zavěšený v temnotě.

"Už jdou," vydechla. Srdce se jí rozbušilo ještě rychleji. Všechna statečná slova jí nyní zněla velmi pošetile. Ze strany, na které stál Binabik, slyšela stále rychlejší chrčivý Cadrachův dech. Skoro se bála, že se mnich dá do pláče a tak bude Norni varovat. Nevěřila jeho tvrzení, že mu nezbylo žádné Umění na obranu proti Nornům ani že nemá sílu použít té trochy schopností, které mu ještě zbyly.

Pruh modrého světla se prodlužoval. Jeskyní proběhl záchvěv teplého větru; cítila jej jako ránu, která jí dopadla na

rozbouřené smysly. Poněkolkáté od okamžiku, kdy permončici ve sklepe zhasli, zkusmo zatahala za řemeny svého vaku a setřela pot z rukojeti dýky. V dlani svírala Simonův Bílý šíp; kdyby ji Norni zajali, může bodat oběma rukama. Roztrásla ji hrůza. Norni. Bílé lišky. Budou tu za několik okamžiků...

Yis-fidri něco potichu a důrazně řekl ostatním permončikům. Yis-hadra odpověděla stejným tónem odněkud z hloubi jeskyně. Zvuk permončických pohybů ustal. Jeskyně ztichla jako hrob.

Modrý svit nyní vytvořil nerovný ovál a vzápětí se jeden konec čáry setkal s druhým. Žár na chvíli zesílil, vzápětí svit pohasl. Něco zaskřípalo a nato se ozval dunivý pád; pokud to ale byly dveře, neproniklo jimi dovnitř žádné světlo. Proklatě! Zoufalství ji obtilo jako pot. Jsou příliš chytří, jež aby šli dovnitř s loučemi. Sevřela dýku pevněji: třásla se tak, až se bála, že by ji mohla upustit.

Náhle se ozval dunivý rachot jako při bouři a tmě prot'al pisklavý výkřik, který nepocházel z lidského hrdla. Miriamele poskočilo srdce. Zřítily se velké kameny, které permončici uvolnili nade dveřmi do jeskyně – slyšela vysoké a vztekklé kvílení Nornů. Další náraz a po něm skřípavý zvuk. Spousta hlasů, které křičely jeden přes druhý – a žádný z nich lidský. Po chvíli začaly Miriamele pálit oči. Nadechla se a cítila, jak jí žár spaluje útroby.

"Pryč!" vřískl Binabik. "To je jedovatý dým!"

Miriamele se ztěžka zvedla. Byla ztracena ve tmě a měla pocit, jako by jí v hrudi hořel oheň. Popadla ji mocná ruka a klopýtavě vedla temnotou. Jeskyně se naplnila drsnými výkřiky, pláčem, vřiskem a zvuky rozbíjejícího se kamene. To, co následovalo, jí připadalo jako úplné šílenství. Cítila, jak ji něco vytáhlo na chladný vzduch; po chvíli mohla zase dýchat, ale pořád nic neviděla. Ruka ji pustila a ona o chvíli později dopadla nohama na něco pevného; zhroutila se na zem.

"Binabiku!" zakřičela. Pokusila se vstát, ale něco se kolem ní omotalo. "Kde jsi?"

Něco ji zase uchopilo, ale tentokrát se ocitla celá ve vzduchu; pomalu ji to neslo hlučnou temnotou. Něco ji krátce udeřilo; ať už ji neslo cokoli, zastavilo se to a položilo ji na zem. Zaznělo několik divných zvuků, některé z nich byly výkřiky s bolestným supěním; o chvíli později ji něco popadlo znovu.

Nakonec se znovu ocitla na tvrdé kamenné zemi. Tma byla neprostupná. "Binabiku?" zavolala.

Poblíž se zableskla jiskra a chvíli nato se objevila záře. Spatřila trolla, jak stojí vedle zdi jeskyně uprostřed tmy a ruku má plnou plamenů. Ať už držel cokoli, odhodil to, až se to rozplynulo ve spršce prskajících jisker. Všude se rozhořely malé plamínky. Všichni vypadali strnule jako postavy na gobelinu: Binabik, několik permončiků a téměř deset dalších temných postav – všichni rozesetí po dlouhé jeskyni s vysokým stropem. Kamenné dveře, které je chránily, ležely na kusy rozbity na opačném konci.

Sotva se chvilku mohla obdivovat účinku trollova ohnivého prášku, když vtom se k ní rozběhla bílá postava s taseným dlouhým nožem. Miriamele zdvihla vlastní dýku, ale jako by měla spoutané kotníky; nedokázala se postavit na nohy. Nůž jí mřel na obličej, ale náhle se těsně před jejíma očima zastavil.

Permončik, který držel Norna za ruku, silně škulbl. Bylo slyšet, jak něco prasklo a v příštím okamžiku už Norn letěl hlavou napřed přes jeskyni.

"Běž tou cestou," lapal po dechu Yis-fidri a ukázal na díru ve stěně. Ve slabém a mihotavém světle vypadal ještě groteskněji než nepřítel, kterého vyřídil: jedna ruka mu schliple visela a z ramene trčel zlomený šíp. Permončik uhnul další střele; ta se roztrásla o stěnu těsně vedle něj.

Miriamele se sehnula a uvolnila si nohy, které byly zapletené – v nornském luku. Jeho majitel ležel jen pár kroků od něj, přímo před vchodem do tajného permončického úkrytu. Z rozdrčeného hrudníku mu trčel mohutný úlomek kamene.

"Rychle, rychle jít!" naléhal Yis-fidri. "Překvapili jsme je, ale přijít více může." Naléhavost hlasu nedokázala zakrýt jeho úzkost; vytřeštěné talířovité oči jako by mu měly každou chvíli prasknout. Jeden z permončiků hodil kámen na dalšího nornského lučištníka. Jeho pohyb vypadal velmi neobratně, ale střela letěla tak rychle, že bílý nesmrtelník zavrával ještě dříve, než permončikova ruka dokončila pohyb, a pak se sesul na zem.

"Utíkej!" zakřičel Binabik. "Rychle, než přijdou další!"

Miriamele spěchala za ním do ústí tunelu a stále držela v rukou luk. Sklonila se a rychle posbírala pár nornských šípů. Simonův šíp si schovala za pás a nasadila jeden z černých; potom se ohlédla. Yis-fidri a ostatní šli za ní a kryli ji, vystrašené oči upřené na Norny. Ti se kousek po kousku sunuli za nimi a zůstávali mimo dosah permončiků. Nechtěli je nechat uniknout tak jednoduše. Navzdory strašnému krveprolití a púltuctu těl, rozházených po jeskyni a v proraženém průchodu, vypadali zbylí Nornové tak chladně a neuspěchaně, jako když je na lovu hmyz.

Miriamele se otočila a zrychlila krok. Binabik zažehl pochodeň a ona šla za světlem do hrbolaté chodby.

"Jsou pořád za námi!" supěla těžce.

"Tak utíkej, dokud nenajdeme lepší místo na boj," odpověděl troll. "Kde je Cadrach?"

"Nevím."

A možná by bylo pro všechny lepší, kdyby tam zemřel. Myšlenka to byla krutá, ale pravdivá. Lepší pro všechny. Spěchala za tančící pochodní.

"Jošua je pryč?" Isorn byl ohromen. "Ale jak může riskovat svůj vlastní život – třebaže pro Camarise?"

Isgrimmur nevěděl, jak na synovu otázku odpovědět. Zuřivě se zatahal za bradku a pokoušel se myslet jasně. "A přece je to tak," potvrdil. Rozhlédl se stanem po nešťastných tvářích ostatních. "Mí vojáci už celé hodiny prohledávají katakomby a nenašli vůbec nic. Sithové se připravují, že půjdou za nimi, a Tiamak je doprovodí. Nic víc s tím dělat nemůžeme!" vybuchl a kníř se mu třásl. "Ano, proklatě, Jošua nás oslabil, ale o to je teď důležitější odvrátit Eliášovu pozornost. Nemůžeme plýtvat slzami."

Sludig vykoul ze stanu. "Už skoro svítá, vévodo Isgrimmure. A začalo znovu sněžit. Muži cítí, že se děje něco divného – jsou stále neklidnější. Měli bychom se rozhodnout, co uděláme, můj pane."

Vévoda přikývl. V duchu tajně proklínal osud, který mu přihrál Jošuoovo velení do rukou. "Uskutečnime, co jsme plánovali. Od včerejší porady se změnilo jen to, že Jošua zmizel. Takže nebudeme potřebovat jen jednoho šaška v přestrojení, ale dva."

"Já jsem připraven," řekl Isorn. "Mám Camarisův plášť. A – podívejte!" vytáhl meč z pochvy: ostří i jílec byly leskle černé. "Trošku jej namalujete a stane se z něj Trn." Zachytil rozpačitý Isgrimmurův pohled. "Otče, souhlasil jsi s tím a nic se nezměnilo. Ze všech, kterým se dá věřit, že udrží tajemství, jsem jediný dost vysoký na to, abych se mohl vydávat za Camarise."

Vévoda se zamračil. "Je to tak. Ale jen proto, že budeš předstírat, že jsi Camaris, nesmíš uvěřit, že jsi Camaris: musíš zůstat naživu a na svém koni, a musí tě být vidět. Nepouštěj se do žádných pošetilostí."

Isorn po něm hodil rozzlobený pohled. Po všem, co zažil, by se s ním přece nemělo zacházet jako s malým dítětem. Isgrimmur skoro zalitoval své otcovské starosti – skoro, ale ne úplně. "No dobrá. Kdo bude představovat Jošua?"

"Je tady někdo, kdo umí bojovat levou rukou?" zeptal se Sludig.

"Pravda," přitakal Freosel. "Nikdo by nespokl Jošua, který by bojoval pravou rukou."

Isgrimmur cítil, jak v něm narůstá pocit marnosti. Tohle bylo šílenství – jako by vybíral dvořany, kteří se účastní průvodu Tunathova dne. "Je třeba, aby byl vidět, nemusí bojovat," zavrčel.

"Ale musí se objevit v boji," trval na svém Sludig, "nebo ho neuvidí nikdo."

"Já to udělám," prohlásil Hotvig. Zjizvený Thrithingňan zvedl ruku a náramky mu zacinkaly. "Můžu bojovat oběma rukama."

"Ale... ale on nevypadá jako Jošua," ozval se Strangyeard omluvně, "... nebo snad ano?" Od doby, co ho vévoda viděl naposled, kněz vystřízlivěl, ale pořád se zdál trochu duchem nepřítomen. "Hotvigu, ty jsi... velmi silný v ramenou. A máš příliš světlé vlasy."

"Bude mít helmu," odtušil Sludig.

"Harfeník Sangfugol připomíná Jošua víc," namítl Strangyeard. "Přinejmenším je útlejší a má černé vlasy."

"Haha," vyprskl Isgrimmur. "Nepošlu zpěváka doprostřed takové krvavé vřavy. I kdyby nemusel bojovat, musel by sedět na koni uprostřed lité bitky. "Potrásl hlavou. "Ale nemůžu použít ani tebe, Hotvigu. Potřebujeme vás, thrighingské – jste nejrychlejší jezdci a musíme být připraveni, kdyby královi rytíři provedli výpad z brány. Kdo další?" Obrátil se k Seriddanovi. Nabbanští kapitáni byli omráčeni Jošuoovým zmizením a mlčeli. "Máš nějaký nápad, barone?" Než mohl Seriddan odpovědět, ozval se jeho bratr Brindalles.

"Jsem velký zhruba jako princ. A umím jezdit."

"Ne, to je nesmysl," začal Seriddan, ale Brindalles jej umlčel zdviženou rukou.

"Nejsem takový bojovník jako ty, můj bratře, ale tohle je něco, co můžu udělat jen já. Princ Jošua a tito lidé toho pro nás udělali hodně. Riskovali vězení nebo dokonce smrt z našich rukou, aby nám přinesli pravdu, a potom nám pomohli sesadit Benigarise z trůnu." Podíval se pochmurně na přítomné. "Ale k čemu to všechno bude dobré, když nepřežijeme a nebudeme se z toho moci radovat, když naše děti připraví Eliáš a jeho spojenci o domov? Stále nerozumím řečem o mečích a divných kouzlech, ale pokud je tento úskok opravdu nutný, pak jde o to nejmenší, co můžu udělat."

Isgrimmur viděl baronovo chladné odhodlání a přikývl. "Je tedy rozhodnuto. Děkuji ti, Brindallesi, a necht' ti Aedon dopřeje štěstí. Isorne, dej mu Jošuoovy věci a potom si vezmi cokoliv Camarisovo, co budeš potřebovat. Podle toho, co říkal Jeremiáš, pochybuji, že si sebou vzal přílbu. Freosele?"

"Ano, vévodo Isgrimmure?"

"Řekni oddílu, ať se připraví. A vy všichni ostatní také. Jděte za svými muži a připravte se. Bůh nám buď milostiv."

"Ano," pronesl náhle Strangyeard, "Bůh nám buď milostiv."

* * *

Ty Který Vždy Šlapeš Po Písku, modlil se Tiamak tiše, vcházím do temného místa. Jsem daleko od našich bažin, dál než kdy jindy. Prosím, neztrácej z dohledu muže z mokřin!

Slunce nebylo za bouřkovými mraky vidět, ale hluboká modř noci už začínala blednout. Tiamak vzhledl z pláže Kynslaghu na mdlé stíny, které musely být věžemi Hayholtu. Vypadaly, že vyrůstají neskutečně daleko, vzdálené a hrozivé jako hory.

Dostaň mě z toho živého a já... já... Nemohl přijít na žádný slib, na který by mohl jeho strážný bůh slyšet. Budu, tě uctívat. Budu dělat to, co je správné. Dostaň mě z toho živého, prosím!

Sníh vířil a vítr sténal, žena po černém Kynslaghu zpěněné vlny.

"Jdeme, Tiamaku," ozvala se Aditu. Byla tak blízko, že sebou při jejích slovech překvapeně trhl.

Její bratr už zmizel v temném ústí jeskyně. Tiamak jej následoval; hukot větru za nimi začal utíchat.

Tiamak byl překvapen, že je Sithů tak málo, a ještě více jej překvapilo zjištění, že mezi nimi je i Likimeya.

"Ale není tvá matka příliš důležitá, než aby opustila svůj lid a šla s námi do podzemí?" zašeptal Aditu. Škrábal se dolů po balvanech a držel zářící kouli, kterou mu dal Jiriki. Likimeya se k němu obrátila s pohledem, ve kterém neomylně cítil znechucení. Byl zahanben a pohněván sám na sebe: podcenil jemné sithské uši.

Aditu, hbitá jako kanzík, došplhala k němu. "Pokud bude někdo muset mluvit za rod Ročního tance, bude to strýček Kendharaja'aro. Ale ostatní se budou rozhodovat podle okolností, a všichni udělají, co bude třeba." Najednou se zastavila, zvedla něco z podlahy a soustředěně se na to zadívala. Bylo to příliš malé, aby to mohl Tiamak uvidět. "V každém případě tady bude třeba udělat přinejmenším stejně důležité věci, a tak přišli ti, kteří je umí nejlépe."

Spolu s Aditu tvořili zadní voj malé skupiny. Šli za Jirikim a Likimeyou, a byla s nimi také Kira'athu, malá tichá sithská

žena, další žena jménem Chiya, která Tiamakovi připadala nevysvětlitelným způsobem ještě podivnější než ostatní členové družiny, a vysoký černovlasý muž jménem Kuroyi. Všichni se pohybovali se zvláštním půvabem, který Tiamak už dlouho pozoroval u Aditu; kromě Aditu a jejího bratra si nikdo wrannského muže nevšímal víc než psa, který pobíhá okolo cesty.

"Našla jsem písek," zavolala Aditu na zbytek výpravy. Dávala si pozor a celé ráno mluvila westerlingsky, dokonce i se svými lidmi, za což jí byl Tiamak náležitě vděčný.

"Písek?" Tiamak pošilhával po tom neviditelném něčem, co držela mezi palcem a ukazováčkem. "Ano?"

"Jsme daleko od břehu," řekla. "Ale tenhle písek je kulatý, omletý kameny ve vodě. Řekla bych, že postupujeme stejnou cestou jako Jošua."

Tiamak si dosud myslel, že Sithové jdou v princových stopách pomocí nějakých kouzel nesmrtelných. Nevěděl, co si má o tomto objevu myslet. "Vy... netušíte... vy nevíte, kde princ s Camarisem jsou?"

Její pobavený úsměv vypadal velmi lidsky. "Ne. Jsou věci, díky kterým můžeme někdy někoho nebo něco najít snáz – ale ne tady."

"Ne tady? Proč?"

Úsměv zmizel. "Protože tady se věci mění. Copak to necítíš? Je to stejně silné jako ten vítr venku."

Tiamak potřásl hlavou. "Pokud se bude blížit něco nebezpečného, doufám, že mi to řekneš. Toto není moje mokřina, a já nevím, kde leží nebezpečné písky."

"Místa, do kterých směřujeme, patřila kdysi nám," řekla Aditu vážně. "Ale nyní už nám nenáleží."

"Ty znáš cestu?" Tiamak se rozhlédl po svažité chodbě s nesčetnými puklinami a téměř totožnými průchody, které ji křížovaly. Kam nedosáhlo světlo z křišťálových koulí, rozprostírala se černočerná tma. Pomyšlení, že by se zde mohl ztratit, bylo úděsné.

"Moje matka ji zná – nebo bude znát co nevidět. Chiya tady také žila."

"Tvá matka žila na tomto místě?"

"V Asu'a. Žila zde po tisíc let."

Tiamak se otřásl.

Celá skupina nepostupovala podle žádného plánu, který by Tiamak pochopil, ale už dávno to vzdal a svěřil se Sithům, i když v nich bylo hodně, co jej děsilo. Dost podivné bylo už potkat Aditu na Sesuad'ra, vždyť ona byla sama o sobě prazvláštním úkazem – a zrovna tak musel Tiamak připadat suchozemcům. Až teď poprvé opravdu pocítil sílu jejich odlišnosti – když si uvědomil jejich jednotu, ať už ve velkých množstvích na úbočí kopce východně od Hayholtu nebo zde v malé skupině, která činila rozhodnutí bez jakéhokoli domlouvání. Kdysi vládli celému Východnímu Ardu. Historie praví, že byli laskavými vládci, ale Tiamaka by zajímalo, zda byli opravdu tak laskaví, nebo zda prostě svým smrtelným poddaným nevěnovali žádnou pozornost – ani tyranskou, ani jinou. Pokud tomu bylo tak, krutě za svou nevšímavost zaplatili.

Kuroyi se zastavila ostatní také. Pak pronesl cosi plynulým tokem sithské řeči.

"Někdo tam je," zašeptala Aditu Tiamakovi.

"Jošua? Camaris?" Nechtěl ani pomyslet, že by tam mohlo být něco horšího.

"To zjistíme."

Kuroyi se obrátil do průchodu a o pár kroků sestoupil. O chvíli později vytančil zpět a syčel. Aditu odstrčila Tiamaka a běžela za Kuroyim. "Neutíkej!" zavolala do temného prostoru. "Jsem Aditu!"

Po chvíli se vynořila postava s mečem napřaženým k ráně.

"Princi Jošuo!" Tiamakem projela vlna úlevy. "Jsi v pořádku."

Princ se na ně dlouze zadíval. Světlo z křišťálových koulí mu dopadalo na tvář. "Aedone milosrdný, jste to opravdu vy." Těžce se sesul na podlahu chodby. "Moje... moje pochodeň dohořela. Někakou dobu jsem byl v úplné tmě."

Myslím, že jsem slyšel nějaké kroky, ale šli jste tak potichu, že jsem si nebyl jist..."

"Našel jsi Camarise?" zeptal se Tiamak.

Princ zoufale potřásl hlavou; oči měl plné obav. "Ne. Ztratil jsem jej z dohledu brzo poté, co jsem za ním vešel do jeskyně. Nechtěl se zastavit, ať už jsem na něj křičel cokoliv. Šel dál. Pryč!" Snažil se ovládat. "Nechal jsem své lidi bez velitele – opustil jsem je! Můžete mě odvést zpátky?" zadíval se prosebně na Sithy, kteří kolem něj stáli v kruhu.

"Smrtelný vévoda Isgrimmur si na tvém místě vede dobře," prohlásila Likimeya. "Nemůžeme si dovolit ztrácet čas a odvést tě zpět; nemůže s tebou jít ani být jen část z nás. A ty sám cestu zpátky nenajdeš."

Jošua zahanbeně sklonil hlavu. "Jednal jsem pošetile a zklamal ty, kteří mi věřili. Chtěl jsem najít Camarise... ale on je pryč. A Trn vzal sebou."

"Netrap se tím, co se stalo, principi Jošuo," promluvila Aditu překvapivě jemně. "A co se Camarise týče, toho nech také být. Najdeme ho."

"Jak?"

Likimeya se na chvíli zahleděla na Jošua; poté obrátila pohled do chodby. "Jestli je meč nesen tam, kde leží Žal a také druhé ostří, jak se zdá z toho, cos nám vyprávěl, potom víme, kde leží." Podívala se na Chiya, která přikývla. "Půjdeme tam nejkratší cestou, nebo téměř nejkratší. Buď ho najdeme, nebo se dostaneme do horních pater ještě před ním a počkáme."

"Ale on může tady dole bloudit navěky!" zvolal Jošua nešťastně a Tiamak si vzpomněl, co ho napadlo předtím.

"Nemyslím si to," zavrtila hlavou Likimeya. "Jestli nějaká souhra sil žene Meče k sobě – v což nejvíce doufáme, protože to by byl přivolán také Jasný osten – potom najde cestu, byť jsou jeho smysly souženy, jak říkáš. Bude jako slepý, který v chladné místnosti hledá oheň. Najde si cestu."

Jiriki natáhl ruku k princovi. "Pojď, principi Jošuo. Mám jídlo i vodu. Najez se a potom ho najdeme."

Při pohledu na něj se ostré hrany princových obav trochu ohladily.

"Děkuji. Jsem vám vděčný, že jste mě našli." Vzal Jirikiho za ruku a vstal. Pak se zasmál. "Myslel jsem... že slyším hlasy."

"Nemám pochyb o tom, žeš je opravdu slyšel," kývl Jiriki. "A uslyšíš další."

Tiamak si bezděčně všiml, že ani klidní Sithové nebyli Jirikiho poznámkou nijak nadšeni.

Stěny kolem Tiamaka se začínaly pozvolna a skoro nepozorovaně měnit. Jak šli s Jošuu za nesmrtelnými zákruty průchodů, všiml si, že podlahy jsou rovnější a chodby přímější a uspořádanější. Brzy zaznamenal první nepopiratelné známky, že tyto prostory jsou dílem inteligentních tvůrců: ostré hrany, kamenné oblouky vztyčené nad širšími průchody, dokonce i několik skvrn na stěnách, které mohly být pozůstatky po rytinách a mohly představovat vlny nebo spletená stébla trav.

"Tato nejvzdálenější zákoutí nebyla nikdy dokončena," řekla Aduit. "Bud' byla postavena příliš pozdě v životě Asu'a, anebo je opustili kvůli jiným, užitečnějším cestám."

"Opuštěná?" Tiamak si to nedokázal představit. "Kdo by se probíjel vším tím kamenem a potom to dílo opustil?"

"Některé z chodeb vytvořili mí lidé za pomoci Tinukeda'ya – smrtelní jim říkají permončici," vysvětlila. "Ten lid, který miluje kamení, vykopal i jiné prostory, bez ohledu na to, zda je budou moci dokončit či ne. Stejně tak jako dítě, které si uplete košík z trávy a když je čas jít domů, zahodí jej."

Muž z mokřin potřásl hlavou.

Sithové na své smrtelné společníky nebrali příliš ohled; nakonec se ale zastavili k odpočinku v široké sloji, z jejíhož stropu trčely silné krápníky. V mdlém světle křišťálových koulí připadaly Tiamakovi naprosto kouzelné; chvíli byl rád, že je tady. Svět pod zemí, jak se zdá, je kromě hrůzy také plný zázraků.

Tiamak seděl a pojídal kousek chleba a chutné, ale neznámé sithské ovoce. Byl by rád věděl, jak daleko se už dostali. Zdálo se mu, že už jdou skoro celý den, ale na povrchu by jim překonání vzdálenosti mezi místem, kde vstoupili pod zem, a hradbami Hayholtu nezabralo ani čtvrtinu toho času. I když bral v úvahu zdoluhavé okliky, měli by se už někde dostat; zatím ale stále jen chodili k nerozeznání podobnými rozsáhlými jeskyněmi.

Jako kouzelná chata Buayeg v té staré pověsti, pomyslel si a jen z poloviny to myslel žertem. Malá zvenčí, velká zevnitř.

Chtěl se zeptat Jošuy, zdali si toho také všiml; princ hleděl na svůj kousek chleba, jako by byl příliš unaven nebo rozrušen a nemohl jíst. Náhle se jeskyně otřásla – nebo to tak alespoň působilo: Tiamak ucítil pohyb, klouzání, ale ani Jošua ani Sithové nijak nereagovali. Místo toho se zdálo, jako by všechno ve sluji sklouzlo na jednu stranu a lidé uvnitř se s tím bezmocně svezli. Byl to děsivý pocit a ještě chvíli přetrvával v Tiamakovi dojem, že se nachází na dvou místech najednou. Po zádech mu přeběhla mrazivá hrůza.

"Co se děje?" vydechl.

Sithové evidentně velmi zneklidnili. Bylo mu z toho všelijak. "To je to, o čem jsem mluvila předtím," ozvala se Aduit.

"Čím blíže se dostáváme k srdci Asu'a, tím víc to sílí."

Likimeya zvedla hlavu a pomalu jí otočila, jako by naslouchala, ale Tiamak si byl jistý, že používá víc než jen sluch.

"Vstát," zavelela. "Čas se nám krátí."

Tiamak se zvedl. Vážný výraz Likimeyiny tváře jej vyděsil. Náhle si přál, aby byl nic neřekl, aby byl zticha, aby zůstal nad zemí se zbytkem smrtelníků. Ale na návrat bylo už pozdě.

* * *

"Kam jdeme?" zeptala se Miriamele.

Yis-hadra, která vystřídala v čele průvodu zraněného manžela, se ohlédla. "Jdeme? My utíkáme. Běžme a prcháme."

Miriamele se zastavila a sklonila se, aby mohla popadnout dech. Když utíkali chodbami, napadli je Nornové ještě dvakrát, ale bez lučistníků nebyli schopni vyděšené permončiky přemoci. V boji ale padli další dva z těch, kteří pečovali o kámen, a nesmrtelní s bílou kůží se stále nevzdávali. Miriamele pronásledovatele spatřila, když vstoupili do tunelu dostatečně dlouhého na to, aby si mohla dovolit se ohlédnout; vypadali opravdu jako stvoření z hlubin, kde není světlo – bledí, tiší a nemilosrdní. Norní nespěchali; jako by šli volně za Miriamele a jejími společníky a klidně čekali, až přijdou jejich druhové s luky a dlouhými kopími. Děkala co mohla, aby neklesla k zemi a neodevzdala se osudu.

Věděla, že mají štěstí, že se jim vůbec povedlo z permončí jeskyně utéct. Jestli Bílé lišky čekaly vůbec nějaký odpor, bezpochyby si představovaly boj zblízka, kdy by mohly protivníka zahrnat do rohu. Místo toho byly překvapeny zoufalým útokem permončiků ze tmy a lavinou padajícího kamení; tak mohla Miriamele se společníky uprchnout. Nedělala si ovšem žádná naděje, že by mohli prohnat Norny zmást dvakrát.

"Mohou nás těmi chodbami hnát věčně," řekla Yis-hadre. "Vy možná vydržíte déle než oni, ale my ne. A naši tam nahoře jsou v nebezpečí."

Binabik přikývl. "Mluví pravdu. Útěk nám nestačí. Potřebujeme najít cestu ven."

Permončice neodpověděla. Místo toho se podívala na manžela, který se belhal chodbou k nim. Za ním pak šli poslední z permončiků a Cadrach. Mnichova tvář byla popelavě šedá jako tvář zraněného člověka, ale žádná rána vidět nebyla. Miriamele se otočila, protože na něj nechtěla plýtvat soucitem.

"Jsou nyní daleko za námi," řekl Yis-fidri unaveně. "Zdá se že jsou spokojeni, když jsme před nimi." Opřel se o zed' a spočinul hlavou na kamení. Yis-hadra došla k němu a jemně mu pohladila rameno, zraněné šípem. "Sho-vennae je mrtvý, a taky tři další," zasténal a pisklavou permončinou řekl něco své ženě, která se rozplakala. "Rozdrceni jako jemné krystaly. Pryč."

"Kdybychom neutekli, byli by mrtví tak jako tak – a my s nimi, a všichni ostatní také." Miriamele se zastavila a pokusila se přemoci svůj hněv a hrůzu z pronásledovatelů. "Promiň, Yis-fidri. Je mi líto tvých lidí. Opravdu, moc líto." Na permončikově čele vyrazily kapičky potu; třpytily se ve světle holí. "Jen málokdo truchlí pro Tinukeda'ya," odpověděl jemně. "Oni z nás učinili své služebníky, ukradli nám Slova Tvoření, a když potřebovali, dokonce nás prosili o pomoc – ale málokdy truchlí pro nás..."

Miriamele cítila stud. Určitě chce říci, že permončiky využila – a Niskie také, vzpomněla si na oběť Gan Itai – stejně jako je využívali jejich někdejší páni Sithové. "Zaved' nás tam, odkud se dostaneme na povrch," poprosila. "To je vše, oč žádám. Potom jděte a mějte naše požehnání, Yis-fidri."

Než mohl permončík odpovědět, vpadl do hovoru náhle Binabik. "Slova Tvoření. Byly všechny meče ukuty pomocí těchto Slova Tvoření?"

Yis-fidri na něj pohlédl podezřívavě, potom ucukl bolestí, když se mu žena snažila ošetřit rameno. "Ano, byly. Bylo třeba jejich podstatu spojit – uvést jejich bytí do souladu se Zákony."

"Co to je za zákony?"

"Zákony, jež změněny být nemohou. Zákony, které kámen činí kamenem, vodu činí vodou. Mohou být..." pokoušel se najít vhodné slovo, "uvolněny nebo změněny, ale na chvíli jen a má to následky. Nikdy nemohou být opomenuty zcela."

Jeden z permončíků na konci chodby znepokojeně promluvil.

"Imain-an říká, že je cítí přicházet," zaštkala Yis-hadra. "Musíme utíkat."

Yis-fidri se odstrčil od zdi tunelu a celá skupina se znovu dala do neuspořádaného pohybu. Miriamelino unavené srdce bilo jako o závod. Copak to nikdy neskončí? "Pomoz nám nahoru, Yis-fidri," žebronila. "Prosim!"

"Ano! Je to důležitější než kdy jindy!"

Miriamele se otočila za Binabikovým rozrušeným hlasem. Malý troll vypadal vyděšeně. "Co se děje?" ptala se. Po tmavém čele mu stékaly kapičky potu. "Musím o tom pořádk přemýšlet, Miriamele, a nikdy jsem neměl takový strach jako teď. Poprvé se mi zdá, že vidím za stíny, které nám unikaly, a mám za to – Kikkasut! Jak to mohu vyslovit?! – že mnich mohl mít pravdu. Možná už opravdu nemůžeme nic dělat."

Nechal ta slova viset ve vzduchu, otočil se a pospíchal za permončiky. Náhlý nával jeho zoufalství ji nakazil jako horečka; cítila, jak se propadá do beznaděje.

55. Ruka Severu

Okolo vrcholu Bouřného štítu kvílel vítr, ale v podhůří vládlo naprosté ticho. Bezsvětlí upadli do hlubokého spánku. Chodby pod Nakkigou byly skoro prázdné.

Prsty Utuk'ku, štíhlé a křehké jako nohy cvrčka, spočívaly v rukavicích na opěradlech trůnu. Rozložila své prastaré kosti pohodlně po kameni a nechala myšlenky poletovat okolo Živoucí Harfy. Pak následovala jejich zákruty a úžlabiny a stala se čistou myslí, jež se míhala temným prostorem mezi světy.

Rozzlobený Temný opustil Harfu. Přešel na místo – pokud se tomu dá říkat místo – kde mohl jednat v souladu s ní, aby tak uskutečnil poslední krok plánu, který snoval již celá staletí; ona ale přesto cítila tíhu jeho zášti a nenávisti, zhmotňovaných v předivu bouřek, sužujících zemi tam nahoře.

V Nabbanu, kde kdysi vládli hrdí imperátoři, se na ulicích vršily vysoké hromady sněhu; v přístavu vrhaly velké vlny ukotvené lodi jednu na druhou, hnaly je proti břehu, kde se rozlámané zbytky lodních trupů válely jako kosti mohnutých obrů. Zuřivé kilpy napadaly vše, co se odvážilo na moře, a dokonce začaly podnikat valivě líné nájezdy na pobřežní města. A hluboko v srdci Sancellan Aedonitis visel ztichlý, nehybný a zamrzlý zvon Clavellan; stejně jako Matka církev smrtelníků byl ochromen strachy.

I když bylo vnitrozemí Wrannu před nejhoršími bouřemi chráněno, nyní se tam udělalo mrazivě chladno. I když osamocení ghandi v drsné bouři umírali, v hejnu se nebáli ničeho. Neustále vylézali z bažin a sužovali přístavní vesnice. Těch pár smrtelníků v Kwantipulu, kteří se nebáli ledového větru, chodilo ven jen ve skupinkách, ozbrojeni železnými zbraněmi a pochodněmi chráněnými proti větru. Bránili se ghandům, kteří jako by se plížili ze všech temných koutů. Děti zůstávaly uvnitř domů a dveře a okna byly uzavřeny i během těch pár hodin, kdy bouře ustala.

Dokonce i les Starosrce usnul pod bílým polštářem, ale jestli nestárnoucí stromy trpěly pod mrazivou rukou Severu, činily tak bez hlesu. V srdci lesů Jao é-Tinukai'i bylo prázdno a mrazivá mlha.

Všechny země smrtelníků se chvěly pod rukou Bouřného štítu.

Bouře učinily z Rimneru a Frostmarchu ledovou pustinu, a Hernystir trpěl jen o málo méně. Než se mohli Hernystirští vrátit do domovů, ze kterých je vyhnal Skali z Kaldskryke, byli počasím zahrnutí zpět do jeskyň Griaspogu. Z ducha národa, který Sithové tolik milovali, z ducha, který kdysi krátce hořel jasným plamenem, zbylo jen několik nepatrných doutnajících jiskerek.

Vichřice se hnala nízko nad Erkynem. Temné větry ohýbaly a lámaly stromy; sníl se vršil okolo domů a bouře chrčela po celé zemi jako vztekla šelma. Škodolibé srdce bouře, plné vířících plískanic a rozeklaných blesků, tepalo vysoko nad Erchesterem a Hayholtem.

Utuk'ku to vše s chladným uspokojením vnímala, nenechávala se ale rozkošit z hrůzy a beznaděje nenáviděných smrtelníků odvádět od díla. Měla ještě hodně práce; čekala na ni od doby, co jí přinesli bledé a studené tělo jejího syna Drukhiho. Utuk'ku byla stará a měla složitou povahu. Dokázala vychutnat ironii faktu, že její vlastní prapravnuk, který ji nakonec dovedl k pomstě, je výhonkem právě té rodiny, která zničila její štěstí. Div se nerozesmála.

Myšlenky se jí rozběhly jako o závod, tryskaly ven skrz tichá vlákna bytí, až doletěly do vzdálených oblastí, tam, kam ze všech živoucích mohla jen ona. Když ucítila přítomnost věci, kterou hledala, sáhla po ní a modlila se ke starým silám z Venyha Do'sae, aby jí daly, co je třeba k dokončení posledního, dlouho očekávaného úkolu.

Konečně jí proběhla vlna radosti. Nalezla sílu, a bylo jí víc, než potřebovala; teď už zbývalo jen zmocnit se jí a

přivlastnit si ji. Osudná hodina se blížila a Utuk'ku už neměla proč být trpělivá.

* * *

"Mé oči už zažily lepší časy," stěžoval si Strangyearde. "A když je den bez slunce a ještě k tomu padá sníh, nevidím vůbec nic! Sangfugole, pověz mi, co se děje, prosím!"

"Ještě není nic vidět." Stáli na svahu jednoho z předhůří Swertcliffu a dívali se dolů na Erchester a Hayholt. Choulili se pod stromem, který je spolu s nízkou kamennou zídkou chránil před větrem. I když měl harfeník na sobě plášť s kápí a byl zachumlán do dvou příkrývek, třásl se jako osika. "Naše armáda stojí před hradbami a heroldi již zatroubili. Teď nejspíš čte Isgrimmur nebo někdo jiný ultimátum. Ještě pořád nevidím žádné královské vojáky... aha! Na cimbuří se něco pohnulo... Už jsem začínal přemýšlet, jestli uvnitř vůbec někdo je..."

"Kdo? Kdo je na cimbuří?"

"Aedone milosrdný – to nevím, Strangyearde. Vidím jenom nezřetelné postavy, nic víc."

"Měli bychom stát blíž," stěžoval si kněz mrzutě. "Tehle svah je příliš daleko, než abychom v tomhle počasí něco viděli."

Harfeník ho provrtal pohledem. "Ty jsi nejspíš šílený. Já jsem hudebník, ty knihovník. Už tak jsme příliš blízko – měli jsme zůstat v Nabbanu. Ale teď jsme tady a tady taky zůstaneme. Blíž – to tak!" Dýchl si do dlaní.

Po vlnách větru se k nim donesl vzdálený zvuk rohů. "Co se děje?" zeptal se Strangyearde. "Co to je?"

"Dočetli ultimátum a myslím, že nedostali žádnou odpověď. Přesně tak by to udělal Jošua – dal by Eliášovi šanci vzdát se se ctí, i kdyby věděl, že nic takového neudělá."

"Princ je... rozhodnut udělat správnou věc," odpověděl Strangyearde. "Můj bože, doufám, že má pravdu. Dělá se mi špatně při pomýšlení, jak s Camarisem bloudí ztraceni v těch jeskyních."

"Támhle jde Nabbanksý," pronesl Sangfugol vzrušeně. "Vypadá jako Jošua – alespoň odsud z dálky." Otočil se rychle ke knězi. "Opravdu jsi navrhl, abych prince hrál já?"

"Vypadáš stejně jako on."

Sangfugol se na něj zadíval s nechutí, ale i s určitým pobavením. "Matko boží, Strangyearde, takových laskavostí mne ušetři." Zachumlal se těsněji do příkrývek. "Představ si mě, jak jedu na koni a mávám mečem. Vykupitel nás všechny ochraňuj."

"Všichni musíme dělat to, co umíme."

"Ano – a já umím hrát na harfu, na loutnu, a k tomu zpívat. A jestli vyhrájeme, tak to budu docela určitě dělat. A když ne – možná to budu dělat taky, pokud to přežiji, ale nebude to tady. Ale zcela určitě neumím jezdit na koni, neumím bojovat a ani přesvědčit lidi, že jsem Jošua."

Na chvíli se odmlčeli a naslouchali větru.

"Bojím se, že když prohrájeme, nebude kam jít, Sangfugole."

"Možná." Harfeník seděl ještě chvíli potichu; pak vydechl: "Konečně!"

"Co? Děje se něco?!"

"Vezou beranidlo – bože můj, vypadá strašně! Na konci má obrovskou železnou hlavu, která vypadá jako opravdový beran, zatočené rohy a všechno... Je tak obrovské! Zázrak, že ho ti muži vůbec dokážou utlačit." Zhluboka se nadechl. "Královi muži stílejí z hradeb šípy! Támhle někdo padl... a další. Ale beranidlo se pořád sune dál."

"Nechť je bůh ochrání," zaprosil Strangyearde potichu. "Je tady tak zima, Sangfugole."

"Jak může někdo v takovém větru vůbec stílet šípy, neřkuli něco zasáhnout? Ach – někdo spadl z hradeb. Jeden z nich je mrtvý." Harfeníkův hlas se chvěl vzrušením. "Není dobře vidět, co se to vlastně děje, ale naši muži jsou hradbám stále blíž. A tam někdo vztyčil žebřík! Nahoře nad ním se rojí spousta vojáků." O chvíli později vykřikl překvapením a hrůzou.

"Co vidíš?" podíval se Strangyearde úkosem a zamžoural oponou vířícího sněhu.

"Něco na ně spadlo." Harfeník se třásl. "Vypadalo to jako velký kámen. Jsem si jist, že jsou všichni mrtví."

"Vykupitel nás ochraňuj," vydechl Strangyearde zoufale. "Tak už to doopravdy začalo. Teď můžeme jenom čekat, až to skončí – ať už jakkoliv."

* * *

Isgrimmur si držel ruce před obličejem ve snaze chránit se před mrazivým větrem, který mu metal do tváře hrsti sněhových vloček. Přestože hradby Hayholtu byly méně než pět set loktů vzhůru po svahu, nebylo lehké rozeznávat, co přesně se děje. Stovky ozbrojenců pod hradbami se přesunovaly z místa na místo jako obrovský hmyz. A další stovky pro Isgrimmura ještě mlhavějších postav pobíhaly sem a tam po hradních zdech. Vévoda tiše zaklel. Všechno se zdá být tak prokletě daleko!

Freosel vyšplhal na dřevěnou plošinu, kterou skupiny pěšáků postavily mezi úpatím kopce a prázdnou, do ruda ošlehanou skořápkou Erchesteru. Falshiřan namáhavě zápolil s větrem. "Beranidlo je skoro u brány. Vítr je dneska naším spojencem – jejich lučištníci to mají těžké."

"My bohužel nestřílíme o nic lépe," zavrčel vévoda. "Pobíhají si volně po hradbách a bez námahy odstrkují naše žebříky, kdy se jim jen zachce." Udeřil pěstí v rukavici do dlaně. "Slunce vyšlo už před čtyřmi hodinami a my jsme zatím stačili jen vyhrabat pár zákopů ve sněhu."

Falshiřan se na něj potutelně zadíval. "Odpusť, vévodo, ale jako by sis myslel, že hradby dobudeme do západu slunce."

"Ne, to ne. Bůh ví, že Hayholt je postaven pevně. Ale já nevím, kolik času nám zbývá." Vzhledl do kalného nebe. "Ta prokletá hvězda, o které všichni mluví, je přímo nad námi. Skoro cítím, jak zlobně plane. Princ i Camaris jsou pryč. Miriamele je pryč." Pohlédl k Hayholtu a snažil se něco zpozorovat mezi drsnými nárazy větru. "A jestli necháme muže venku příliš dlouho, dočista zmrznou. Já bych si přál, abychom dobyli hradby před západem slunce – ale moc víry mi nezůstává."

* * *

Isorn ukázal rukou k hradu. Vojáci kolem něj se tam podívali.

"Támhle. Nahoře na hradbách."

Vedle hlav s přilbicemi se objevovalo několik prostovlasých tváří; byly bledé a přízračné a světlé vlasy jim v silném větru vlály.

"Bílé lišky?" zeptal se Sludig a udělal znamení Stromu. "Tak. A jsou uvnitř Hayholtu. Prokletí tvorové!" Isorn zvedl načerno natřený meč a vyzýval je jím zamával, ale postavy v dálce si ho nevšímaly. "A proklet buď Eliáš za tu svou hnusnou, odpornou dohodu!"

Sludig hleděl na Norny. "Dosud jsem je neviděl," křikl do bitevní vřavy. "Milosrdný Aedone, vypadají jako démoni!"

"Oni jsou démoni. A Hayholt je teď jejich hnízdem."

"Ale pokud vidím dobře, nic nedělají."

"Právě tak," odpověděl Isorn. "Možná je jich příliš málo. Ale jsou to obávaní lučištníci. Rád bych věděl, proč nikdo z nich nemá luk."

Zmatený Sludig potřásl hlavou. Nedařilo se mu odvrátit od sinalých tváří zrak. "Ochraňuj nás," pronesl chraptivě.

Baron Seriddan v plné zbroji ztěžka vystoupil po schůdcích na plošinu. "Co je nového?" zeptal se Isgrimmur.

Seriddan si stáhl rukavice a přidržel ruce nad kotlem se žhavým uhlím. "Všechno jde dobře. Eliášovi muži pálí na beranidlo a my ho tlačíme nahoru velice ztěžka, ale brzy už bude u brány. Stojí už taky pár obléhacích věží a vypadá to, že se lučištníci zaměřují právě na ně. Máme štěstí, že je dneska takový vítr a vánice, takže královi lučištníci špatně vidí."

"To říkají všichni, pořád dokola," zabručel vévoda. "Ale já se tady můžu pomalu zbláznit. Prokletý Jošua, že mě tady tak nechal." Zamračil se a požel se znamením Stromu. "Odpusť mi. Nemyslel jsem to tak."

Seriddan přikývl. "Já vím. Je hrozné nevědět, kde je."

"To není všechno, co mě tíží. Existuje stále mnoho nezodpovězených otázek."

"Co máš na mysli?"

"Pokud nám chtějí jen zablokovat cestu do hradu – pokud ta prokletá rudá hvězda opravdu označuje něco, co Eliášovi pomůže – proč se ani nepokusili vyjednávat? A myslím, že král by také chtěl svého bratra aspoň vidět, i kdyby na něj měl jenom zakřičet a nazvat ho zrádcem."

"Možná Eliáš ví, že Jošua tady není."

Isgrimmur se lekl. "Jak by to mohl vědět? Jošua zmizel teprve včera v noci!"

"Víš o těchto věcech víc než já, vévodo Isgrimmure. Bojoval jsi s králem a jeho čarodějnými přáteli velmi dlouho."

Isgrimmur přešel na přední část plošiny a zadíval se na stinné hradby Hayholtu. "Možná to vědí. Možná se jim povedlo nějakým způsobem vlákat Camarise dovnitř – ale, proklatě, tím by nebylo řečeno, že přijde také Jošua. To nemohli naplánovat."

"Netroufám si ani hádat," řekl baron. "Přišel jsem ti jen říct, že bych chtěl vzít nějaké muže a přesunout se k západní zdi. Myslím, že nastal čas, abychom jim zavdali další příčinu k obavám."

"Dej se do toho. Ale to je další věc, co mě tíží: Eliáš se nechová nijak zvlášť vyděšeně. Beranidlo je už dost blízko a já bych čekal aspoň jeden výpad, který by nám měl zabránit dopravit je před bránu."

"Na to ti neumím odpovědět." Seriddan ho poklepal na rameno. "Ale jestli to je všechno, co si pro nás Nejvyšší král nachystal, budou vrata rozbita nejdéle za několik dní."

"Možná nemáme ani těch pár dní," zamračil se Isgrimmur.

"Uděláme, co bude v našich silách." Seriddan sestoupil z plošiny a nasedl na koně. "Neklesej na mysli, vévodo Isgrimmure," zavolal. "Zatím se nám daří."

Isgrimmur se rozhlédl. "Jeremiáši!"

Chlapec se protlačil hloučkem ozbrojených mužů u zadní části plošiny. "Ano, můj pane?"

"Podívej se po nějakém víně. Žaludek mi mrzne víc než prsty na nohou."

Panoš odcupital ke stanům. Isgrimmur si zamračene mčel větrem a sněhem ošlehávané bitevní pole.

* * *

"Bůh nás ochraňuj!" Sludig hleděl ohromeně. "Co to dělají?"

"Zpívají," řekl Isorn. "Už jsem to viděl u hradeb Naglimundu. Tehdy zpívali dlouho." Díval se na dva tucty Sithů, kteří vyjeli před bojovníky a nyní stáli na dostřel šípu od hradebních zdí, po kolena zaboření ve sněhu.

"Co myslíš tím, že zpívali?"

"Tak oni bojují – aspoň tedy se svými bratřenci Norny. Kdybych tomu rozuměl líp, vysvětlil bych ti to jinak."

"A to jsou ti spojenci, na které jsme čekali?" Sludigův hlas sílil hněvem. "Bojujeme o své životy – a oni zpívají? Podívej se, naši muži tam umírají!"

"Sithové umí také bojovat jinak, Sludigu. Myslím, že to uvidíš velmi brzo. A v Naglimundu to působilo, i když nevím

jak. To oni zbořili zdi."

Jeho společník si výsměšně odfrkl. "Raději bych si vsadil na beranidlo a obléhací věže – a na muže se silnýma rukama." Pohněvaně pohlédl na oblohu. "Stmívá se. Ale nebude příliš dlouho po poledni."

"Možná houstne bouře." Isorn zkrotl koně, který se nervózně vzpínal. "Také se mi to příliš nelíbí. Vidiš ten mrak, co visí přímo nad věží?"

Sludig se zadíval směrem, kterým Isorn ukazoval, a zamrkal. "Blesk! To je práce Sithů?" Kvílením větru pronikal jen podivný, sílící a slábnoucí rytmus hlasů nesmrtelných.

"To nevím, ale je to možné. Pozoroval jsem je při tom několik dní v Naglimundu, a pořád nechápu, co, to vlastně dělají. Ale Jiriki mi řekl, že oni takhle odvracejí a ruší některá kouzla Nornů." Zahřměl hrom a Isorn se otřásl. Hrozný zvuk se rozléhal po celém kopci a po opuštěných ulicích Erchesteru za princovou armádou. Blesk udeřil znovu a na chvíli to vypadalo, jako by se všechno na hradbách Hayholtu i před nimi – muži, válečné stroje, vločky unášené větrem i šipy v letu – na chvíli zastavilo. Zaduněl další hrom. Vítr zavyl ještě hlasitěji. "Možná tam nejsou nornští lučištníci proto," zakřičel Isorn, "že chystají nějakou lest, nějaké kouzlo – něco, co se nám nebude líbit. Sludigu, v Naglimundu jsem viděl strašné věci. Modlím se, aby je Jirikiho muži udrželi tam, kde jsou."

"To je šílené!" zařval Sludig. "Nevidím skoro nic!"

Další úder byl o něco slabší. To nebyla bouřka. "Pochválen buď Usires! Beranidlo je u brány," zvolal vzrušeně Isorn.

"Podívej se, Sludigu, první útok!" Vytasil černý meč a popohnal koně. Ani Sludig nemohl pomalu uvěřit tomu, že s helmici ve tvaru mořského draka a s pláštěm vlajícím ve větru před ním nestojí sám Camaris, že to je syn jeho poddaného. "Musíme najít Hotvigovy jezdce a připravit se, kdyby se jim podařilo prorazit bránu."

Sludig marně hledal mezi pobíhajícími vojáky posla. "Měli bychom to říct tvému otci," zakřičel.

"Tak běž. Já tady počkám. Ale spěchej, proboha! Kdo by čekal, že se dostaneme tak blízko už teď?"

Sludig chtěl něco říct, ale slova se ztratila v rachotu bouře. Otočil koně a sjel z kopce k místu, kde stál vévoda Isgrimmur a pozoroval bitvu.

* * *

"Beranidlo je u brány," křikl Sangfugol nadšeně, "podívej se na to! Je veliké jako tři domy!"

"Brána je větší." Strangyeard se zachvěl. "Pořád je mi divné, že nekladou skoro žádný odpor."

"Viděl jsi Erchester. Všichni utekli. Eliáš a jeho milovaný čaroděj proměnili tuto zemi v pustinu."

"Ale uvnitř je podle všeho dost mužů, aby hrad ubránili. Proč nevykopali příkopy, aby zpomalili obléhací stroje? Proč měli na hradbách tak málo kamení?"

"I to málo kamenů udělalo svoje," odpověděl Sangfugol, pohněvaný, že Strangyeard nesdílí jeho nadšení. "Muži, kteří zůstali pod nimi, jsou mrtví, že už víc nemůžou."

"Elysie, matko našeho Vykupitele!" zakřičel kněz pohoršeně. "Sangfugole, nemluv tak o našich padlých! Jen mi přijde podivné, že by obránci byli tak špatně připraveni na útok. Eliáš jej musel čekat už týdny – a možná měsíce."

"Král se zbláznil," odpověděl harfeník. "Slyšel's ty, kteří utekli z Erkyneu. Zůstalo s ním jen pár bojeschopných mužů."

Bude to jako vyhnat medvěda z brlohu. Medvěd je hrozný, ale je to jen zvíře a před důvtipem mužů se musí sklonit."

"Důvtip?" Archivář se pokusil oklepat sněh z pokrývky. Navzdory ohradě z kamení byl vítr ostrý jako břitva. "Co tak důvtipného jsme udělali? Šli jsme bez rozmyslu za nosem – jako dobytek."

Harfeník zamával rukou, přestože se klepal zimou. "Máme Isorna a Brindalla, kteří hrají Camarise a Jošuu – to byl chytrý nápad, to musíš uznat... když pomenu ten tvůj návrh, že bych prince měl dělat já. A proniknout za hradby Hayholtu jeskyněmi a tunely – to je velmi důvtipné! Král by na něco takového nepřišel ani za tisíc let."

Strangyeard, který se zuřivě snažil zahřát si ruce třením o sebe, se náhle zarazil. "Král ne – ale jeho spojenci o těch chodbách musejí vědět."

"A proto šli naši nesmrtelní přátelé za princem a Camarisem. Viděl jsem je, Adituina bratra a ostatní. Postarají se o sebe, o tom není pochyb... i kdyby Norni věděli o chodbách a čekali na ně, jak si ty myslíš."

"To není to, na co myslím." Strangyeard se postavil. Opadával z něj sněh a vítr ho hned unášel. "To vůbec není ono."

Norni znají podzemní chodby." Překročil nízkou zídku a pár kamenů shodil na zem.

"Hej! Co to děláš?"

"Musím najít vévodu Isgrimmura. Jsme ve větším nebezpečí, než by se zdálo." Otočil se a skloněn proti větru navzdory sněhu klopýtavě sestupoval z kopce. Byl křehký, ale rozhodnutý.

"Strangyearde!" zvolal Sangfugol. "U sta hromů, sám tady nezůstaneš. Jdu s tebou, ať už se ti v hlavě honí jakákoliv šilenost." Přelezl ohradku a šel za archivářem. "Míříš přímo k bojišti!" zakřičel. "Může tě zasáhnout šíp!"

"Musím najít Isgrimmura!" odpověděl Strangyeard.

Harfeník šťavnatě zaklel a vyrazil za ním.

* * *

"Isorn má pravdu, pane," potvrdil Sludig. "Jestli se dostaneme skrz bránu, musíme prudce zaútočit. Muži už viděli Norny a mají strach. Když zaváháme, výhoda bude zase na králově straně. Kdo ví, co by se stalo, kdyby král nařídil výpad a my museli bojovat pod kopcem?"

Isgrimmur se zadíval na vysoké zdi Hayholtu. Jen v takovéhle bouři mohlo lidské dílo – dokonce i tak mohutná stavba jako Hayholt – vypadat opravdu malé. Možná by opravdu mohli prorazit bránu. Možná mají Sludig a ostatní pravdu – Eliášovo království je jako prohnité ovoce, které čeká na první vánek, aby spadlo se stromu.

Nad vrcholky věží se rozprskl další podivný blesk. Bouře se převalovala nad Erchesterem, ale hned v pozadí bylo slyšet hlasitý náraz; to velké beranidlo udeřilo na bránu.

"Běž tedy," řekl Isgrimmur Sludigovi. Bojovník neslezl, ale přivedl frkajícího koně až k plošině. "Hotvig a ostatní jezdci stále čekají na hranici Kynswodu. Ne... raději ještě ne, počkej tady." Isgrimmur povolal jednoho z čerstvě se navrátilivších posílů, předal mu zprávu pro thrithingské a odeslal jej. "Běž zpátky za Isornem, Sludigu. Vyříd' mu, ať se drží pevně a nechá dovnitř vejít nejdříve ozbrojené pěšáky. Žádný okázalý útok nebude, aspoň než zjistím, na co vlastně Eliáš čeká."

Zatímco vévoda mluvil, beranidlo znovu narazilo na Nearulaghskou bránu. Trámy se prohnuly, jako by se obrovská závora trochu uvolnila.

"Ano, pane." Sludig obrátil koně a odklusal k hradbám.

Vojáci zhoupili beranidlo ještě jednou. Okovaná hlava dopadla. Z brány se odshora dolů vyštípl kus dřeva a Isgrimmur i přes hluk bouře zaslechl, jak muži v poli nadšeně křičí. Beranidlo znovu zhoupili a znovu udeřilo. Nearulaghská brána se roztříštila a zřítíla. Na zem dopadly úlomky dřeva a rozbité sochy. V prázdném prostoru vířily sněhové vločky. Isgrimmur vypouklil oči, jako by nechtěl věřit, že je brána opravdu dobytá. Když se sníh usadil, objevilo se několik kopiníků z posádky, odhodlaných vzdorovat útoku. Žádná velká armáda zevnitř nezaútočila.

Po dlouhou chvíli na sebe muži obou stran jen hleděli mezi poryvy padajícího sněhu. Vypadalo to, že se nikdo nechce pohnout, že obě strany jsou překvapené tím, co se stalo. A potom malá postava s pozlacenou helmou zvedla meč a pohodla koně kupředu. Tucet obrněných jezdců a několik stovek pěších vojáků se vydalo k trhlíně ve zdech Hayholtu.

"Prokletě! Isorne!" zakřičel kníže Isgrimmur. Naklonil se, až skoro ztratil rovnováhu a málem se skácel z plošiny.

"Zpátky! Kde je Sludig!? Sludigu! Zastav ho!" Někdo ho tahal za rukáv zpátky na plošinu, ale Isgrimmur nevěnoval nezvanému hostu pozornost. "Copak nevidíš, že je to až příliš jednoduché? Isorne!" Bylo mu jasné, že jeho hlas vřavou nepronikne. "Seriddane! Kde jsi!? Jed' za ním – u Drorovy rudé palice, kde jsou mí poslové!?"

"Vévodo Isgrimmure!" Archivář Strangyard ho nepřestával tahat za rukáv.

"Zmiz, prokletě!" zařval Isgrimmur. "Nepotřebuju kněze, potřebuju jezdce ve zbroji. Jeremiáši, běž za Seriddanem," volal.

"Isorn udeřil. Řekni baronovi, aby tam jel také!"

Strangyard se nedal odradit. "Prosím, vévodo Isgrimmure, musíš mě vyslechnout!"

"Nemám na tebe čas! Můj syn se právě vrhl do útoku jako blázen! On si snad myslí, že je doopravdy Camaris – po všem, co jsem mu řekl!" Přecházel bezcílně po plošině a uklidňoval se tím, že stejně jako on jsou zběsile vztekli všichni. Kněz na něj dorážel jako pes, jenž štěká na velkého býka. Nakonec chytil Isgrimmura za plášť, až vévoda ztratil rovnováhu a málem spadl z plošiny.

"U všech svatých, Isgrimmure!" zakřičel. "Musíš mě vyslechnout!"

Vévoda mu pohlédl do rudé tváře. Strangyardovi sjela páska až skoro na nos. "Co proboha máš?" dožadoval se odpovědi Isgrimmur. "Prorazili jsme bránu! Bojujeme!"

"Nornové musejí vědět o podzemních chodbách," řekl Strangyard naléhavě. Isgrimmur uviděl harfeníka Sangfugola, jak se skrývá vedle plošiny a divil se, co kněz i harfeník dělají oba uprostřed dění, které stejně nemohou ovlivnit.

"O čem to mluvíš?"

"Oni musí vědět. A když my můžeme přijít na to, že je potřeba poslat někoho pod hradní zdi..."

Ryk mužů útočících na kopci proti zbořeně bráně a dokonce i rachot bouře a kvilení větru náhle přehlušil příšerný skřípavý zvuk, jako by někdo škrábal obřímí nehty po obrovské kameninové misce. Konec zařičeli a několik vojáků na plošině si zakrylo uši.

"Milosrdný Aedone," vydechl Isgrimmur a zíral k Hayholtu. "To ne!"

Poslední muž Isornovy skupiny se probojoval do průrvy v hradbě.

Za jejich zády se ze zasněžené země mezi troskami zbylými po nárazech beranidla zdvihala nová brána. Drala se hlinou překvapivě rychle a skřípala, jako když zuby obra drtí mohutnou kost. Za několik okamžiků byla hradba zase celá. Tato brána byla pod nánosem sněhu a bahna pokryta ocelovými pláty.

"Bože pomoz, měl jsem pravdu," zasténal Isgrimmur. "Dobrý Usiresi, oni chytili Isorna i ostatní." Jat děsivou hrůzou se díval, jak vojáci sunou beranidlo a začínají bušit do druhé brány. Okované dřevo nepovolilo ani o palec.

"Myslí si, že zajali Camarise," vydechl Strangyard. "To je to, o co jim celou dobu šlo."

Isgrimmur se otočil, popadl kněze za roucho a probodával ho pohledem ze vzdálenosti menší než dlaň. "Tys to věděl? Tys to věděl?"

"Proboha, Isgrimmure, ne, nevěděl. Ale teď mi to došlo."

Vévoda ho pustil a začal zběsile vykřikovat rozkazy. Zbylé lučištníky poslal chránit muže u beranidel a obléhacích věží, kteří byli nyní z hayholtských zdí napadáni s dvojnásobnou silou. "A najděte mi toho prokletého sithského generála!"

Ti kouzelníci nám musí pomoci srazit tu novou bránu k zemi!"

"Ale ještě něco ti musím říct, Isgrimmure," nehodlal odejít kněz. "Jestli vědí o tunelech Sithové, musí o nich vědět také Nornové. Když Král bouří ještě žil, byl pánem v Asu'a!"

"Co to znamená! Mluv jasně, prokletě!" Isgrimmur byl rudý vzteky. "Můj syn byl zajat jen s několika muži. Musíme prorazit tu novou bránu a jít dovnitř pro něj."

"Myslím, že se musíš podívat..." začal Strangyard, ale byl přerušen další vlnou vzrušených výkřiků. Tentokrát se však ozývaly za Isgrimmurem.

"Přicházejí přes Erchester!" zařval jeden z mužů na koních. "Podívejte! To jsou Bílé lišky!"

"Chtěl jsem říct, že se budeš muset podívat za sebe." Strangyard potřásl hlavou. "Když můžeme podlézt hradby chodbami my, můžou oni taky."

Dokonce i v téměř dokonalé tmě bylo vidět, že houf, jenž se žene po Hlavní ulici, není tvořen lidskými bytostmi. Bílé

ruce držely dlouhé ostré oštěpy. Nyní již byli spatřeni a nemuseli se plížit potají. Začali zpívat triumfální chorál, který bolestně doléhal k Isgrimurovým uším.

Vévoda si dovolil jen malou chvilku čistého zoufalství. "Vykupiteli, ochraňuj nás, chytli jsme se do pastí jako králíci." Tiše poklepal knězi na rameno a postavil se doprostřed plošiny. "Ke mně, Jošuoovi muži, ke mně!" Pokynul Jeremiášovi, aby mu přivedl koně.

Normové se blížili Hlavní ulicí a stále zpívali.

56. Kousek od tůně

"Ke stromu..." mumlal Guthwulf. Jeho potem vlhká tvář sálala pod Simonovou rukou jako kamma. "K hořícímu stromu. Chce tam jít..."

Kníže na tom byl hůř a hůř; Simon nevěděl, co dělat. Stále jej trápila vlastní zranění, o léčitelském umění nevěděl skoro nic a navíc byl v úplné tmě; neměl čím Guthwulfovu horečku zmírnit. Matně si vzpomínal, že se horečka musí vypotit, a tak přikryl trpícího knížete starými hadry, které se válely po podlaze, ale cítil se přitom jako zrádce: zahřívát člověka, který se div sám nevznítí!

Znova si ke Guthwulfovi bezmocně sedl, poslouchal, jak blouzní, a modlil se, aby kníže přežil. Černočerná tma jej drtila jako nekonečná hloubka oceánu, a jemu se těžko dýchalo i přemýšlelo. Pokoušel se rozptýlit vzpomínkami na věci, které viděl dřív, a na místa, kde pobýval. Ze všeho nejvíce si přál něco udělat – ale nemohl nic, než čekat. Nechtěl být zase sám, ztracen v téhle temné pustině.

Cosí se mu oťelo o nohu a Simon natáhl dlaň, protože si myslel, že Guthwulf v zoufalství hledá ruku, již by se mohl držet. Ale namísto ní Simonovy prsty přejely po něčem teplém, pokrytém kožešinou. Překvapeně vykřikl a ucukl; polekal se, že se na něj vyřítí hejno krys nebo něco ještě horšího. Když se ale dotek neopakoval, dřep si, schoulil se a chvíli tak zůstal. Potom zvítězil jeho smysl pro odpovědnost za Guthwulfa a Simon ke knížeti přiklekl. S odporem znovu zašátral po té chlupaté věci. Když ji nahmatal, ustoupila, ale ne daleko. Byla to kočka.

Simon se bezhlesně zasmál; potom znovu natáhl ruku a zvíře pohladil. Prohnulo se mu pod rukou, ale nešlo k němu. Namísto toho se usadilo vedle slepého muže – a kníže sebou najednou neházal tak divoce a dech se mu zpomalil. Zdálo se, že jej přítomnost kočky uklidňuje. Simon se teď také necítil tak sám; rozhodl se, že se pokusí zvíře nevyplašit. Sebral několik zbylých drobků chleba a nabídl je kočce; ta je očichala, ale nesežrala. Simon tedy snědl několik kousků sám; potom se pokusil najít polohu, ve které by se dalo spát.

Simon se probudil s palčivým pocitem, že se něco stalo. Ve tmě se žádné změny zjistit nedaly, měl ale neodbytný dojem, že se věci nějak přesunuly a že on je teď na neznámém místě, aniž by věděl, jak se tam dostal. Ale na zemi ležely pořád tytéž hadry a vedle něj se stále ozýval Guthwulfův těžký dech... i když byl o něco klidnější. Jemně odsunul teplou a předoucí kočku a přešel knížete; potěšilo jej, že se ze slepcových údů vytratila valná část původního křečovitého napětí. Možná se konečně zotavuje z horečky. Možná je ta kočka jeho a její přítomnost mu navrátila alespoň trochu duševního zdraví. Tak či tak, rozhodně přestal blouznit. Simon kočku nechal, aby se znovu stočila knížeti do náruče. Bylo mu divně z toho, že kníže už vůbec nemluví.

V první fázi horečky byl kníže na několik krátkých okamžiků téměř při smyslech – i když zmatený těmi svými hlasy a předchozí samotou, takže nedokázal rozlišit, co je pravda a co zlý sen. Vyprávěl, jak se plížil temnotou, jak zoufale hledal Jasný osten – podivně bylo, že o zbrani vůbec nemluvil jako o meči, ale spíš jako o něčem živém, co si ho zavolal. Simon si vzpomněl na zneklidňující vitalitu Trnu a pomyslel si, že tomu trochu rozumí.

Bylo těžké tomu napůl šílenému slepému muži porozumět, ale když Guthwulf mluvil, Simon si představoval, jak kníže prochází tunely, protože jej volá a láká nějaký hlas, kterému nemůže odolat. Guthwulf podle všeho zašel dál než obvykle, a zřejmě uslyšel a ucítil hodně hrozných věcí. Ke konci své cesty se plazil, a když dorazil k závalům, posledními lokty hlíny se prohrabal k předmětu, jímž byl tak posedlý.

Prokopal se do Janovy mohyly, uvědomil si s hrůzou Simon. Jako když slepý krtek hledá mrkev a hrabe a hrabe...

Guthwulf vzal svou odměnu a nějak se mu podařilo dovléci se zpátky do svého brlohu, ale ani radost z toho, že vlastní věc, kterou tak dlouho hledal, jej nepřinutila přestat se skrývat. Z nějakého podivného důvodu se vydal do chodeb; snad aby ze slévárny ukradl něco k snědku – protože odkud by se tu jinak vzal chléb a voda? – ale možná v tom byl nějaký jiný, mnohem hlubší důvod.

Proč ale přišel ke mě? přemýšlel Simon. Proč riskoval, že ho Inch chytne? Znova si vzpomněl na Trn, na to, jak se zdálo, že si sám vybírá, kam jít. Možná, že Jasný osten, chtěl najít... mě.

Ta představa byla až děsivě svůdná. Pokud byl Jasný osten vtažen do velkého konfliktu, k němuž se schyluje, pak možná nějak věděl i to, že Guthwulf sám od sebe na světlo už nevyjde. Trn si vybral Simona a jeho přátele k tomu, aby jej odnesli z Urmsheimu a vrátili Camarisovi, a možná že Jasný osten si podobně zvolil Simona, aby jej donesl do Věže Zeleného anděla a tam s ním bojoval proti Králi bouří.

Vynořila se mu další matná vzpomínka. V mých snech mi Leleth říkala, že ten meč je součástí mého příběhu. Je tohle snad to, co zněla na mysli? Detaily byly podivně zamlžené, ale vzpomínal si na muže se smutnou tváří, který měl jeho čepel na klíně a na někoho čekal. Na draka?

Simonovy prsty opustily kočičí hřbet a šmejdily po Guthwulfově ruce, až nahmataly Jasný osten. Kníže zasténal, ale když Simon meč něžně vyprošťoval z jeho sevření, nebránil se. Prsty uctivě ohmatával tvar Ostnu, vetknutého těsně pod jílce. Hřeb z Popravčího stromu svatého Usirea! A uvnitř jílce je navíc schována nějaká relikvie svatého Eahlstana, jestli si dobře vzpomíná. Meč Kněze Jana. Jak úžasné je, že takovou věc teď drží v ruce bývalý kuchtík!

Simon uchopil meč za jílec. Zdálo se... že mu přesně padne do ruky. Vklouzl mu do dlaně, jako by jej pro ni vyrobili.

Všechny ostatní myšlenky o čepeli a Guthwulfovi se v mžiku vypařily. Seděl ve tmě a cítil, že ten meč je vlastně prodloužením jeho paže nebo jeho samotného. Vstal, ignoroval bolest ve svalech, a švihl mečem do temné prázdnoty

před sebou. Vzápětí se vyděsil; uvědomil si, že mohl Jasným ostnem nechtě zavadit o kamennou stěnu jeskyně a otupit ostří. Raději si znovu sedl a nakonec se odplazil do svého rohu jeskyně, kde se natáhl na kámen; při tom k sobě meč tiskl jako vlastní dítě. Cítil na kůži, jak studí a jak je ostrý, ale nechtěl jej nechat jen tak ležet. Guthwulf na druhé straně jeskyně něco znepokojeně blábolil.

Uběhl nějaký čas; přestože si Simon nebyl jist, zda vůbec spal, došlo mu, když se probрал, že tu něco chybí: už neslyšel knížete dýchat. Když se plazil po nerovné podlaze, na okamžik jej napadlo, že se Guthwulf zotavil natolik, že z jeskyně odešel, protože ale v ruce stále svíral Jasný ostn, nepřipadalo mu to pravděpodobné. Slepec by jistě nikomu ani na okamžik nedovolil, aby jeho meč byl i podržel.

Když se Simon Guthwulfa dotkl, ucítil, že má kůži studenou jako říční jíl.

Neplakal, ale pocit ztráty byl obrovský. Nermoutil se kvůli Guthwulfovi samotnému; s výjimkou těch několika posledních hodin nebo dní jej znal jako někoho, kdo budí hrůzu; rmoutil se kvůli sobě, protože už byl zase sám. Skoro sám. Něco se mu otrelo o holeň. Vypadalo to, že se kočka snaží vzbudit jeho pozornost. Přišla o společníka, pochopil Simon. Možná si myslí, že by Guthwulfa mohl vzbudit on, když jí se to nepovedlo.

"Promiň," zašeptal, když ji hladila něžně tahal za ocas. "Odešel. Já jsem tel taky sám."

Cítil se opuštěně, a tak se posadil, aby se zamyslel nad věcmi příštímí. Tel nemá jinou možnost, než se spletitým a temným tunelům postavit sám – i když pochyboval, že bez průvodce najde cestu ven. Už dvakrát se tímto temným labyrintem prokloupytal a pokaždé se smrt za ním plížila tak blízko, že zřetelně slyšel její trpělivé kročeje. Bylo by příliš troufalé předpokládat, že bude mít štěstí i potřeť. Ale stejně nemůže dělat nic jiného. Věž Zeleného anděla je někde nad ním a on tam Jasný ostn musí dopravit. Pokud Jošua a ostatní nepřinesli Trn, i tak se musí o to pokusit, i když to možná nedokáže. Tolik toho dluží všem, kteří položili za jeho svobodu život!

Bylo těžké Jasný ostn odložit – už pociťoval trochu z Guthwulfovy hrabivosti, i když v jeskyňce nebylo nic, co by mu mohlo meč sebrat – ale dokud jej bude držet v ruce, nezvládne skoro nic. Opřel jej tedy o jednu ze stěn a potom přistoupil k nepříliš radostnému úkolu svléknout mrtvého knížete. Když jej zbavil rozervaných šatů, sebral několik hadrů, roztroušených po jeskyni, a tělo do nich zabalil; byla to jen ubohá napodobenina práce, kterou viděl u kněží v Domě příprav. Cítil se trochu směšný, že se tak stará o muže, kterého podle všeho za života miloval jen málokdo a který tu stejně bude ležet sám a nikdo ho nikdy nenajde, ale cítil, že je tím tomu slepci prostě povinován. Morgenes a Maegwin za něj položili životy a nedostalo se jim žádného pomníku nebo obřadu kromě toho, že zůstali v Simonově srdci. Guthwulf na onen svět bez poct neodejde.

Když skončil, postavil se nad tělo.

"Náš Pán tě ochraňuj,"

začal a snažil se vzpomenout na další slova modlitby za mrtvé:

"a Usires, jeho jediný syn tě povznes,

kéž tě odvede do zelených údolí

Jeho panství.

Kde z vrcholů hor pění duše dobrých a spravedlivých,

kde v korunách stromů, andělé

káží dobro Božím hlasem..."

"Děkuji ti, Guthwulfe," přidal na konci modlitby. "Omlouvám se, že ti беру meč, ale pokusím se udělat, co je třeba."

Potom se přežehnal znamením Stromu – doufal, že i když je v jeskyni tma, Bůh ho vidí a Guthwulfa si všimne, až před něj nakonec předstoupí – a potom si oblékl Guthwulfovy šaty a boty. Ještě před rokem by si dvakrát rozmyslel vzít na sebe šaty mrtvého, ale za tu dobu se sám ocítil na prahu smrti tolikrát, že se teď choval naprosto věcně. V jeskyňce bylo teplo a bezpečno, ale kdo může vědět, na jak chladné větry a ostré kameny ještě narazí?

Když vypil několik posledních kapek vody z misky, kočka se mu znovu otrela o nohu. "Můžeš jít se mnou nebo tu zůstat," řekl jí. "Je to na tobě." Vzal Jasný ostn a čepel omotal těsně pod jílcem kusem hadru; potom si kolem pasu uvázal knížecí opasek bez spony a meč za něj zasunul, aby měl volné ruce. Pociťoval ohromnou úlevu, když měl meč znovu při sobě.

Jakmile začal šátravě hledat cestu k ústí jeskyně, kočka byla hbitě na nohou a proplétala se mu sem a tam mezi kotníky.

"Zakopnu o tebe," zahartusil. "Nech toho."

Ušel jen malý kousek k východu, ale to zvíře už měl zase kolem nohou, až o ně klopýtl. Hmátl po ní, ale sám se zasmál: jak hloupé, zkoušet potmě chytit kočku! Vyklouzla mu zpod ruky na opačnou stranu. Simon se zastavil.

"Tamtudy, ne tudy?" otázal se nahlas. Po chvíli pokrčil rameny a znova se zasmál. Cítil se podivně svobodný navzdory všem těm hrůzám, které měl za sebou, i těm, které jej ještě čekají. "Dobrá tedy, půjdu chvíli za tebou. Což znamená, že asi skončím u největší krysí díry ve Východním Ardu."

Kočka do něj znova narazila a potom vklouzla do chodby. Simon se ji s rukama na stěnách snažil neproniknutelnou tmou následovat.

* * *

Yis-hadra se zastavila na úpatí schodiště a znepokojeně něco zašveholila k manželovi. Yis-fidri jí odpověděl. Oba se

sklonili, aby prozkoumali rozpraskanou balustrádu.

"Je to tady," řekl Yis-fidri. "Když půjdeš po schodech nahoru, nakonec budeš v hradě smrtelníků."

"Kde?" zeptala se Miriamele. Luk i ranec upustila na podlahu tunelu a klekla si naproti kameni. "Kde v hradu?"

"To nevíme," zavrtěla hlavou Yis-hadra. "Všechno postavili dřív, než jsme se narodili. Žádný Tinukeda'ya se těch kamenů nikdy nedotkl."

"A vy? Kampůjdete vy?" pohlédla na schodiště. Stácelo se do výše daleko za dosah slabého světla z permončích holí a mizelo ve tmě.

"My najdeme místo jiné," a Yis-fidri se podíval na svou ženu. "Už nás zbylo málo, ale pořád jsou místa, kde přivítají naše ruce a oči."

"Je čas, abychom šli," řekl Binabik naléhavě. "Kdo ví, jak daleko se už Norni dostali?"

Miriamele se permončiků zeptala: "A proč nejdete s námi? Jste silní a my vaši sílu můžeme využít. Už byste mohli vědět, že náš boj je i vaším bojem."

Yis-fidri pokrčil rameny a pozvedl dlouhé ruce, jako by se chtěl před ní bránit. "Nerozumíš tomu? My do světa světla nepatříme, to je svět Sudhoda'ya. Už jste nás změnili, udělali jsme věci, které žádný Tinukeda'ya nedělá. Zabili... zabili jsme několik našich bývalých pánů." Něco si zamumlal permončickým jazykem a Yis-hadra s ostatním zbylým národem neradostně přizvukovali. "Dlouho potrvá, než se s tím naučíme žít. Do světa nahoře nepatříme. Nechte nás odejít hledat tmu a hlubiny, po kterých dychtíme."

Binabik, který s Yis-fidrim v poslední fázi útoku hodně rozmlouval, k němu přistoupil a napřáhl svou malou ruku. "Kéž najdete bezpečí."

Permončík se na něj chvíli díval, jako by mu nerozuměl, potom zvolna natáhl pavoučí prsty a ovinul je kolem trollových. "I ty. Já ti své myšlenky neřeknu, protože jsou strašlivé a nešťastné."

Miriamele spolkla slova nesouhlasu. Permončíci chtějí jít. Splnili slib, který si na nich vynutila. Jsou vyděšení a zoufalí; na povrchu by s nimi bylo víc starostí než užitku, nesli by za ně větší odpovědnost než za své záležitosti. "Šťastnou cestu, Yis-fidri," popřála a obrátila se na jeho ženu. "Yis-hadro, děkuji ti za to, že jsi mi ukázala, jak se staráš o kámen."

Permončice pohodila hlavou. "Kéž i ty cestuješ ke štěstí."

Zatímco mluvila, světla z holí zablikala a podzemní komnata se jakoby změnila; stalo se to ale bez jakéhokoli pohybu. O chvíli později, když už byly věci zase na svých místech, si permončíci začali mezi sebou šeptat.

"My teď musíme jít," Yis-hadřiny tmavé oči byly rozšířeny strachem. Spolu s manželem se obrátili a šoupavým krokem vedli své dlouhonohé příbuzné do temnoty. Za několik okamžiků byla chodba prázdná, jako by tu nikdy ani nebyli.

Miriamele zamrkala.

"Také musíme jít." Binabik zíral na schody a potom se zeptal: "Kde je mnich?"

Miriamele se ohlédla. Cadrach, který byl předtím až na konci voje permončiků, teď seděl s přivřenýma očima na zemi. Ve světle Binabikovy louče to vypadalo, že se kolébá.

"Není nám k ničemu." Sehnula se, aby zvedla zavazadla. "Měli bychom ho tu nechat. Ať se rozhodne sám – jestli chce, ať jde s námi."

Binabik se na ni zamračil. "Pomoz mu, Miriamele. Jinak ho tu necháme napospas Nornům."

Nebyla si jista, jestli si to mnich zaslouží, nakonec ale pokrčila rameny a došla k němu. Jedno zatahání za ruku ho přinutilo pomalu vstát.

"My jdeme."

Cadrach se na ni na okamžik zahleděl. "Ach," pronesl a následoval ji po starobyklém schodišti.

Jak je skupina Sithů vedla dál a dál do hlubin pod Hayholtem, Tiamak a Jošua se přistihli, že se kolem sebe rozhlíží s naprostým úžasem – asi jako farmáři od Jezera, kteří poprvé v životě navštíví Nabban.

"To jsou tedy poklady!" vydechl Jošua. "Když si představím, že celé ty roky, co tu žiji, byly přímo pode mnou..."

Myslím, že bych tady mohl strávit celý život objevováním a studiem..."

Tiamak byl ohromen také. Hrubé chodby vnějších tunelů se změnily ve zchátralou nádheru, jakou si neuměl představit ani v nejfantastičtějších snech; docela v ni nevěřil, ani když ji měl přímo před sebou. Rozlehlé komnaty, přepečlivě vytesané do živoucího kamene, byly beze zbytku pokryty filigránsky vyřezanou tapisérií; zdánlivě nekonečná schodiště, uzoučká a překrásná jako pavučiny, se vinula mezi stíny nebo překlenovala temnotu; celé místnosti byly vytesány tak, aby připomínaly lesy nebo horská úbočí s vodopády, i když tu všechno bylo z pevné skály – a přestože se vše rozpadalo, Veliký Asu'a byl okouzlující.

Vy Kdož Hledíte A Tvoříte, pomyslel si Tiamak, když jste mi umožnili spatřit toto místo, ospravedlnili jste každický okamžik mých útrap. Pochroumanou nohu, hrůzy v gchantím hnízdě – všechno snesu znovu, kdybych měl jinak ztratit vzpomínky na tento okamžik.

Jak procházeli dalšími chodbami, Tiamak dokázal odtrhnout pohled od divů kolem právě včas, aby zaznamenal podivné chování svých sithských společníků. Když se Likimeya s ostatními zastavila a dovolila smrtelníkům odpočinout v komnatě s vysokým stropem, jejíž klenutá okna byla zanesena špinou a sutinami, sedl si Tiamak vedle Aditu.

"Omlouvám se, jestli má otázka vyzní hrubě," začal zvolna, "ale nestýská se tvým lidem po starém domově? Vypadáte tak... roztržitě."

Aditu sklonila hlavu a prohnula rozkošný krk. "Částečně ano. Je smutné vidět krásné věci, které vybudovali naši lidé, v takovém stavu; hlavně pro ty, kteří tady žili..." Udělala jakýsi složitý posunek. "Je to bolí mnohem víc. Vzpomínáš si na velkou komnatu se schody ozdobenými květy – Sál Pěti schodišť, jak tomu říkáme my?"

"Zastavili jsme se tam na pěknou chvíli," kývl Tiamak, který si vzpomněl.

"Tak to je místo, kde zemřela matka mé matky, Briseyu Jitřní Pírko."

Muž z mokřin si vybavil, jak Likimeya stála uprostřed té rozlehlé místnosti a ve tváři měla nerozluštitelný výraz. Kdo se má v těch nesmrtelných vyznat?

Aditu potřásla hlavou. "To ale není hlavní důvod, proč jsme – jak jsi to nazval? – roztržiti. Jsou tady... Cítíme přítomnost věcí, které by tu být neměly."

Tiamak sám vychoval něco z toho, o čem Aditu mluvila. Vzadu na krku mu přebíhaly závany větru, které mu připadaly spíš jako cizí prsty; slyšel ozvěny, které zněly jako lidské hlasy. "A co to znamená?"

"Něco se tady v Asu'a probudilo – něco, co probuzeno být nemělo. Těžko se to vysvětluje. Ať je to co chce, dar života byl vdechnut něčemu, čeho se nikdy neměl dotknout."

Tiamak se nejistě zamračil. "Myslíš... duchy?"

Aditu se krátce usmála. "Jestli jsem svou první babičku dobře pochopila, když mi vysvětlovala, co to slovo mezi smrtelníky znamená, tak ne. Ne tak docela. Těžko ti ale vysvětlím ten rozdíl. Váš jazyk na to není způsobilý, a ani nevidíte nebo necítíte to, co my."

"Jak to můžeš říct?" podíval se na Jošuu, ale princ upřeně hleděl na krásně vytesané zdi.

"Protože kdyby ano," odpověděla Aditu, "tak bys tu neseseděl tak klidně." Vstala a přešla po suti pokryté podlaže k matce, dlicí v tichém rozhovoru s Jirikim.

Tiamak se najednou cítil uprostřed prázdnoty obklopen nebezpečím. Přisunul se blíž k Jošuoovi.

"Cítíš to, princí Jošuo?" zeptal se Tiamak. "Sithové to cítí. Jsou vylekaní."

Princ vypadal zachmuřeně. "Vylekaní jsme všichni. Sám bych se na to raději byl připravoval celou noc, ale Camaris mě o tu možnost připravil. Snažím se zapomenout, kam vlastně jdeme."

"A k tomu si ještě připočti, že až se tam dostaneme, nebudeme vědět, co tam máme dělat," zaskuhral Tiamak. "Už někdy někdo bojoval v tak zmatené bitvě?" Zaváhal. "Nemám žádné právo klást ti otázky, princí Jošuo, ale proč ses vydal za Camaristem? Jistě za ním mohli vyrazit i jiní, méně důležití než ty..."

Princ zíral před sebe. "Byl jsem tam samojediný. Snažil jsem se ho odvést zpět, abychom o něj nepřišli." Povzdychl si.

"Bál jsem se, že ostatní neprijdou včas. A navíc..."

To divné chvění ve vzduchu i v kameni se náhle objevilo znovu; Jošua se zarazil vprostřed slova. Přestože se Sithové ani nehnuli, jejich světla se chvěla. Tiamakovi se chvíli zdálo, že cítí nějaké duchy, hordu stínů, kteří se procházejí komnatami. A potom bylo zase všechno jako předtím – jen ve vzduchu se vznášel podivný zápach kouře.

"Aedon nám budiž milostiv!" Jošua se podíval na své nohy, jako by jej překvapovalo, že je má pořád obě na zemi. "Co je tohle za místo?"

Sithové přestali hovořit a Jiriki oslovil smrtelné:

"Musíme jít rychleji. Dokázete to?"

"Mám pochroumanou nohu," řekl Tiamak. "Ale pokusím se jít co nejrychleji."

Jošua objal Wranňana kolem ramen. "Nenechám tě samotného. Ponesu tě, když to bude nutné."

Tiamak se usmál a začervenal se. "Nemyslím, že by to zašlo až tak daleko, princí Jošuo."

"Tak pojďme. Sithové mají naspěch. Nesmíme je zdržovat."

Větrnými chodbami se pohybovali skoro poklusem. Tiamak nepochyboval, že kdyby Sithové chtěli, nechali by své smrtelné druhy daleko za zády. Pokud to neudělali, nepspíše mají za to, že Tiamak a Jošua mohou něco důležitého udělat. Pokusil se zapomenout na bolavou nohu a pospíšet si.

Zdálo se, že běží celé hodiny, i když Tiamak neměl možnost zjistit, zda je to pravda nebo ne. Přesně jako se zdála proměnlivá sama podstata Asu'a, tak uvnitř něj působil i čas; Tiamak se to už ani nepokoušel vysvětlit. Někdy se zdálo, že se chvilky mezi jednotlivými kroky nepirozeně natahují a oni se během okamžiku ocitají v úplně jiné části pobořeného sklepení a stále běží, ale nevzpomínají si na nic z blízké minulosti.

Ty, Kdož Vždy Kráčíš Po Písky, udržuj pně při smyslech, dokud neudělám, co udělat mohu, modlil se. Princ vedle něj jako by také tiše rozmlouval s něčím nebo s někým nepřítomným.

Chvilí byli Sithové tak daleko vpředu, že jejich světla v tunelu před nimi skoro nebyla vidět. Tiamakova vlastní koule, kterou svíral v pěsti, vydávala jen mihotavou záři; najednou se s Jošuu potáceli mezi sutinami, které skoro ani nerozeznávali; než nesmrtelné zase dohonili, přišli k pěkné řádce odřenin a řezných ran.

Sithové se zastavili pod vysoce klenutým vchodem; ozařovalo je světlo zevnitř z komnaty. Když se k nim Tiamak dobelhal a zastavil se, popadáje dech, v duchu se zeptal, zda už to konečně není světlo ze světa nahoře. Zatímco nasával vzduch do plic, prohlížel si nějakého draku podobného tvora, vytesaného do klenutého vstupního oblouku. Dračí ocas se na jedné straně spouštěl k zemi a byl vytesán i do zaprášené podlahy oblouku, kde se na druhé straně opět zvedal, vinul se přes překlad a končil v otevřené tlamě svého vlastníka. Na tisících drobných šupin byly ještě stopy barvy.

Díky začouzenému světlu za sebou vypadali Sithové zkroucení, a jako by byli až zrůdně hubení a bez pevných obrysů. Nejbližší z nich, Jiriki, se obrátil a pohlédl na udýchané smrtelníky. Ve tváři měl soucitný výraz, který ale vystřídaly mnohem naléhavější pocity. "Tady za tím vstupem je Tuň Tří hloubek," pronesl. "Když vám řeknu, že je to Velký svědek, možná si uděláte představu o tom, jaké síly zde působí. Toto je jedno z nejmocnějších míst; velcí červi z Východního Ardu sem kdysi přicházivali pít vodu a beze slov si předávat moudrost, dávno předtím, než do země vstoupila noha prvního z našich lidí."

"A proč jsme se tady zastavili?" zeptal se Jošua. "Je Camaris...?"

"Možná je, nebo tu možná už byl a šel dál. Toto místo já nazývám sídlem moci a je jedním z původců změn, které jsme cítili. Mohlo ho to sem také přivábit." Jiriki zvedl ruce ve varovném gestu: Tiamak spatřil vůbec poprvé ve tváři nesmrtelného únavu. "Prosím, nedělejte nic bez dovolení. Nedotýkejte se ničeho kromě podlahy, po které půjdeme."

Jestli na vás něco promluví, neodpovídejte."

Tiamaka zamrazilo. Přikývl na znamení souhlasu. Měl na jazyku tisíce otázek, ale napětí ve tvářích Sithů mu přišlo jako dost dobrý důvod k mlčení.

"Veďte nás," řekl Jošua.

Sithové ani chvíli neváhali a prošli obloukem do široké komnaty, plné nepřímého světla. Tam, kde mohl Tiamak skrz podivně zamlžený vzduch spatřit stěny, vypadaly skoro jako by byly nově postaveny: nepoškozené, lemované velkými sošnými pilíři, sahajícími až k vysokému stropu. Tůň sama byla kruhovou nádrží jiskřivé vody a rozkládala se uprostřed místnosti. Na vzdálenější straně tůně začínalo masivní a přitom elegantní točité schodiště, které se zvedalo a mizelo v mlhavém vzduchu kdesi nahoře.

Něco v té místnosti bylo... živé. Tiamak nevěděl, jak jinak ten pocit pojmenovat. Nevěděl, zda to není sama tůň, která ze svých hlubin vypouštěla mihotavé zelené a modré záblesky, ale na kámen ani vodu to nevypadalo. Ve vzduchu tkvělo napětí jako před bouřkou; Tiamak si uvědomil, že sám při chůzi zadržuje dech. Sithové se pohybovali jako lovci, stopující raněného kance. Udržovali vějířovitý rozestup podél okraje tůně, a každým krokem se od něj nevysvětlitelně hodně vzdalovali.

Vzduch, prosycený kouřem, slabě světlkoval.

"Camaris!" zvolal náhle Jošua. Tiamak překvapeně vzhledl. Princ zíral na přízrak, rýsující se za nejbližším ze Sithů – vysoká postava s dlouhým stínem v jedné ruce. Princ k němu pospíchal okolo tůně a Sithové, kteří odvrátili pozornost od vody, k té osamělé postavě vyrazili také. Tiamak chvátal za nimi; na bolest v noze pro tu chvíli zapomněl. Tiamak si okamžik myslel, že se princ zmýlil, protože ať už to bylo cokoli, Camaris určitě ne; chvíli viděl někoho úplně jiného, s rozčuchanými vlasy, v podivných šatech a s podivnou korunou na hlavě. Potom to zase vypadalo, že se komnata otřásla a zmenšila a Wranňan se zapotácel; když znovu nabyl rovnováhy, viděl, že to opravdu je starý rytíř. Camaris se na přicházející postavy zahleděl vylekaně rozšířenými očima a o krok ustoupil. Vzápětí napřáhl ruku s černým mečem. Jošua i Sithové se zastavili mimo jeho dosah.

"Camaris," opakoval princ. "To jsem já, Jošua. Podívej, to jsem jen já. Hledal jsem tě."

Starý muž se na něj upřeně zadíval, meč ale nesklonil. "Je to hříšný svět," odpověděl chraplavě.

"Půjdu s tebou," řekl Jošua. "Kamkoli si budeš přát. Neboj se, já tě nechci zastavit."

Likimeya promluvila překvapivě laskavým hlasem:

"Můžeme ti pomoci, Hikka Ti-tuno. Nemůžeme tvou bolest vyléčit, ale můžeme ji zmenšit." Vztáhla ruce dlaněmi vzhůru a pokročila k rytíři. "Vzpomínáš na Amerasu Zrozenou na Lodi?"

Starý muž sevřel rty v grimase bolesti či strachu a zvedl Trn nad hlavu, připraven udeřit. Vzduchem zasvítl meč, který prudce vytasil z pochvy Kuroyi a postavil se před Likimeyu.

"To nebude třeba," mírnila ho chladně. "Schovej to."

Vysoký Sitha na okamžik zaváhal, a potom kouzelný meč zasunul do pochvy. Camaris sklonil černou čepel.

"Opravdu škoda," pronesl Kuroyi s nefalšovanou lítostí. "Vždycky mne zajímalo, jaké by asi bylo zkrátit meč s největším ze smrtelných bojovníků..."

Než mohl kdokoli cokoli říci, světla prudce vzplála a vzápětí se místnost propadla do tmy. Po chvíli se světlo zase vrátilo, ale tentokrát byl mlhavý vzduch modrý jako střed plamene. Tiamak měl pocit, že jím profukuje mrazivý vítr, a napětí ve vzduchu se ještě zvýšilo; potom jako by mu do uší udeřilo kladivo.

"Jak milujete smrtelníky." Ten příšerný hlas mu zněl v mozku i celém zbytku těla. Wranňan ta slova cítil jako hmyz, lezoucí po kůži. "Neuznáte je nechat samotné."

Tiamak i všichni ostatní se otočili. V tekuté mlze za nimi se rýsovala jakási postava v bledém šatu a se stříbrnou maskou, vznášela se nad středem tůně. Mdlé modré světlo příliš nepřesahovalo okraj tůně a místnost byla plná stínů. Tiamak cítil, jak se mu od páteře tělem šíří hrůza. Nemohl se pohnout – mohl se jen modlit, aby zůstal nepovšimnut. Královna Utuk'ku – protože kdo jiný to mohl být – byla strašná jako nejhorší noční můra Té, Jež Čeká, Aby Si Vše Vzala Zpět.

Likimeya kývla hlavou. Jinak stála strnule, jako by ji i řeč namáhala. "Tak, Nejstarší. Našla jsi cestu k Tůni Tří hloubek. To ale neznamená, že ji smíš užívat."

Postava v masce se nepohnula, ale Tiamak cítil, jako by z ní vyzařoval triumf. "Umlčela jsem Amerasu – zlomila jsem ji, než jí můj lovčí dorazil. Myslíš, že se jí vyrovnáš, dítě?"

"Já sama ne. Ale jsou tu se mnou ostatní."

"Jen další děti." Ruka v bleděmodré rukavici se zvedla a mávla, až mlha zavířila.

Tiamak si jen nejasně uvědomil, co postavy na kraji kruhu kolem něj dělají; nemohl odtrhnout oči od třpytivě stříbrné masky.

"Camaris!" zakřičel Jošua. "Odchází!"

"Běž," pokynul mu Jiriki. "A ty také, Tiamaku. Běže za ním."

"Ale co vy?" princ přiskočil hlas. "Jak potom najdete cestu?"

"On jde tam, kam ho to táhne," Jiriki přistoupil blíž ke své matce, která už, jak se zdálo, sváděla s nornskou královnou tichý souboj. Svaly na Likimeyových tvářích se napínaly. "A vy tam musíte jít také. Toto je náš boj." Jiriki se obrátil čelem k tůni.

"Běžte!" naléhala Aditu. Zatahala Tiamaka za rukáv a postrčila jej k Jošuovi. "My vyvoláme sílu Nejstaršího stromu a zdržíme ji tady tak dlouho, jak budeme moci, ale jejich plány zde překazit nedokážeme. Utuk'ku už vyvolává Velkého Svědka. Cítím to."

"Co to ale dělá? A co se děje?" Tiamak sám slyšel, jak se mu hrůzou zvyšuje hlas.

"To nevíme," zasténala Aditu sevřenými zuby. "Ale musíme se ji ze všech sil snažit zadržet. To ostatní, ať je to cokoli,

musíš zařadit ty s ostatními. Toto je naše bitva. A teď už běž!" Odvrátila se od něj.

Pulsující záření vody v tůni zesílilo a podél stěn se rozhořely levandulové plameny, které se mihotaly jako v silném větru. Ovzduší v celé komnatě vibrovalo jako kůže na bubnu. Tiamak měl pocit, že se scvrkává a kroutí, jako by jej ty nyní nespoutané síly chtěly rozdrtit. Od zamlžené postavy, která se vznášela nad vodou, na něj doléhalo cosi mocného, i když zatím nekonkrétního a beztvareho.

Namáhavě, jako by překonávali silný vítr, Sithové vytvořili před tůní řadu a chytili se za ruce; potom začali zpívat. Jak podivná hudba nesmrtelných sílila, světla v tůni divoce doutnala. Tiamak bezmocně hleděl na žhavou mlhu a nedokázal si vzpomenout, jak se má pohnout. Zdálo se, že se stěny kolem tůně prohýbají dovnitř a zase se vracejí zpět, tam a zpátky, jako by celá komnata dýchala. Aditu na okraji tůně zakolísala a zapotácěla se, ale její bratr, který stál vedle, jí pomohl se zase vzpřímit. I píseň Sithů na okamžik zakolísala, ale potom se znovu obnovila do plné síly. V odpověď na jejich nařikavou píseň se z mlhy nad tůní začalo něco vynořovat – něco, co rychle ovíjelo bledý přízrak nornské královny. Tiamak to vnímal jako matný, ostře ohraničený stín s mohutným hlavním kmenem a mnoha pohyblivými se větvemi a mlžnými listy, které se chvěly, jako by si s nimi pohrával jemný vánek. Aditu říkala něco o „Nejstarším stromu“ a Tiamak cítil strašlivou starobylost těch slov. Cítil i jejich hluboké kořeny a šířící se, rostoucí sílu. Na okamžik pocítil i něco jako naději. Modrá světla ve vodě začala v odpověď hořet ještě divoceji, dokud se komnata nezaplnila oslepující září. Ta věc ve tvaru stromu se zdála méně hmotná. Wranňan cítil, že se propadá do země, jak se z Tůně Tři hloubek valila dusivá a mrazivá moc Utuk'ku.

"Tiamaku!"

Ten hlas se ozval daleko za ním; jemu to ale bylo jedno. Mlhou v uších, srdci a myšlenkách k němu stejně nic neproniklo...

Nornská královna vysoko nad tůní teď vypadala jako socha, vytesaná z ledu. V jejím srdci ale pulzovalo něco černého a kolem hlavy a zpod zářící masky jí plápolaly zubaté nachové a modré plaménky. Rozpřáhla a vzápětí sepjala ruce v rukavicích. Kuroyi děsivě zasténal a vypadl z řady ostatních na zem, kde sebou divoce zmítal. Tmavovlasý Sitha se začal rychle měnit, jako by jej neviditelné ruce hnětly jako těsto. Ostatní Sithové zavravorali a ustoupili; přízračný strom zmizel úplně. Po chvilce se Aditu i její druhové probrali a snažili se vyplnit mezeru po Kuroyovi. Vypadali, jako by byli po prsa ponořeni do vody, a usilovali znova spojit ruce. Padlý Sitha sebou přestal škubat a klidně ležel. Jeho postava už nepřipomínala nic lidského.

Tiamaka něco udeřilo do paže, a potom ještě jednou. Pomalu se otočil. Jošua na něj křičel, ale on neslyšel ani slovo. Princ jej zdvihl a klopýtavě ho táhl pryč od tůně. Tiamakovo srdce tlouklo tak rychle, že se bál, aby se nerozskočilo. Nohy jej nechtěly nést, ale Jošua ho nepřestával vléci, dokud Tiamak nezjistil, že už se může hýbat sám; pak se princ otočil a vyrazil, aby dohonil Camarise. Starý rytíř byl již několik desítek kroků před nimi a blížil se topornou chůzí k temným chodbám na vzdálenější straně velké komnaty. Tiamak se pomalu vydal za nimi.

Píseň Děti Úsvitu za nimi zase nabrala na síle, ale už nebyla tak jednoduchá. Tiamak se neodvažoval ohlédnout. Na stropě se odráželo modravé světlo, díky němuž se stíny objevovaly, mizely a znova objevovaly.

Simon se nepoddával strachu navzdory podivným posunům, které se kolem něj chvílemi udály, i navzdory nelidským hlasům, které občas křičely nebo něco drmolily ze tmy. Přežil kolo, prošel prázdnotou a zase se vrátil. Vybojoval si život, ale už na něm nelpěl tolik jako kdysi; jeho stisk byl zase mnohem pevnější. Co jsou všechny ty maličkosti jako slepota a hlad? Hlad přece zná. A bez světla už také několikrát cestoval.

Kočka se tiše pohybovala před ním, občas se obrátila a otřela se mu o nohy, aby věděl, kudy má ve spleti tunelů jít. Dávno se smířil s tím, že svůj život a bezpečí svěřuje do péče zvířete. Nic jiného stejně dělat nemohl – a kdyby se bál, nemělo by to žádný smysl.

Něco se kolem něj dělo, i když nedokázal říct, co přesně. Přítomnost duchů a ostatní podivnosti byly daleko silnější než kdykoli předtím, a dělo se to v pravidelných intervalech, jako když se mořské vlny valí ke břehu, ženou všechno před sebou a potom se zase stáhnou. Simon se proti tomu všemu obrnil stejně, jako se rozhodl nevnímat bolest vlastního těla.

Dál tápal černými chodbami; Jasný osten používal jako brouk tykadlo a stejně se jeho prsty neustále dotýkaly prachu, protivně vlhkého bláta, pavučin a dalších, ještě nepříjemnějších věcí. Nemohl ale jinak. Už přece stál proti ledovému draku a volal na něj jménem, cestoval prázdnotou snů a i tehdy se musel spolehnout sám na sebe. Proto se ani teď nemohl odvrátit od úkolu, který před ním stál; ani nechtěl.

Zdálo se, že se Jasný osten mění podle toho, jak se měnila i okolní temnota. V jednu chvíli to byl prostě jen meč, jenž mu visel u pasu, a vzápětí se zdálo, že v odezvu na okolní dění pulzuje a žije svým vlastním životem. V těch okamžicích by se těžko poznalo, kdo z nich je vůdce, nebo zda Simon a meč jsou stejně jako Simon a kočka prostě společníky, cestujícími v podivném partnerství temnotou.

V takových chvílích začínal někde hluboko v hlavě pociťovat, jak se k němu ta věc obrací: nejasné volání, vlastně jen náznak písně, kterou snad slyšel Guthwulf – ale stále to sílilo. V některých okamžicích písní téměř rozuměl, jako by k němu meč promlouval jazykem, který dávno zapomněl, ale který se mu pomalu vynořuje z nějakého místa v paměti, kam jej kdysi odložil. Simon ale neměl pocit, že by chtěl rozumět, co meč zpívá. Možná, že kdyby putoval dost dlouho, změnil by se jako Guthwulf a neslyšel by už nic jiného než působivý zpěv meče.

Doufal, že v temnotě tak dlouho nezůstane.

Pak nadešla chvíle, kdy se kočka zastavila a nechtěla dál. Ovinula se mu kolem holení, jako by chtěla pohladit; když se sklonil, aby se jí dotkl, zatlačila mu na prsty čumáčkem, dál ale nešla. Simon čekal a konečně zapřemýšlel, zda tomu zvířeti nedůvěřoval přespříliš.

"Tak jak dál?" zeptal se. Jeho hlas se od stěn skoro neodrážel: byli ještě v jedné z uzoučkových chodeb. "No tak běž; čekám."

Kočka se o něj znova otřela a zapředla. Po několika okamžicích ji Simon přestal hladit a začal opatrně ohmatávat stěny ve snaze něco najít – možná nějaké dveře, které nesahají až k podlaze – což mohl být důvod, proč se kočka zastavila. Namísto toho našel asi ve výši hlavy plošinu, vytesanou ve skále, a na ní táč a zakrytý pohár.

Tak to jsem tady už byl! uvědomil si. Ledaže by nějaký blázen nechával všude v tunelech jídlo. A i kdyby – Bůh mu žehnej.

Když si Simon z mísy vzal chléb, sušené maso a kus syra, odříkal modlitbu. Potom si sedl a snědl dost na to, aby se cítil šťastný a bohatý jako už dlouho ne. Vypil polovinu vody z poháru a po krátkém zaváhání i zbytek. Litoval, že s sebou nemá měch – ale jestli má v tom případě vodu nést, bude jí nejlépe v něm.

Kočka si mu zase vylezla do klína, líkala se a předla. Simon odlomil pořádný kousek sušeného masa, aby se se svou průvodkyní podělil – kočka po mase chňapla tak rychle, že jej ostrými zuby poškrábala na prstech. Simon pak zbytek strčil do kapsy u košile a vstal.

Možná mě vůbec nechtěla nikam odvést, pomyslel si. Tohle je možná jediné, co to zvířátko chtělo.

Ale kočka jako by právě dokončovala nějaký obřad: seskočila ze Simona, několikrát mu proběhla mezi kotníky tam a zpět a znovu vyrazila. Simon se k ní sehnul a ucítil, jak mu pod rukama proklouzává napřed její hlava, potom hřbet a nakonec ocas. Usmál se do tmy a vydal se za ní.

Začalo to nenápadně a Simon si toho napřed nevšiml; náhle si ale uvědomil, že začíná rozeznávat stěny kolem sebe. Světlo bylo tak slabé, že si prvních několik stovek kroků myslel, že jej jen šálí zrak; nakonec ale uvěřil, že tu drsnou skálu, po níž tápe rukama, vidí. I kočka se namísto pouhé představy stala skutečnou šmouhou, jež se míhala po podlaze.

Ted' tu stínovou kočku sledoval spirálovitým labyrintem tunelů. Byly vytesány hruběji než ty, které křížovaly zříceninu Asu'a, a v něm začala narůstat jistota, že se vrátí do hradu smrtelníků. Když došel za další zákrut, slabé podzemní světlo se změnilo v pochodeň, zavěšenou v kruhu ve zdi na vzdálenějším konci chodby.

Světlo! Znovu světlo! Padl na kolena, na okamžik zapomněl na bolavé údy a přitiskl čelo ke kamenné podlaze. Chvilí tak zůstal a celý se třásl. Světlo! To znamená, že už je zase na světě.

Děkuji, Maegwin! Bůh ti žehnej. Děkuji ti, Guthwulfe.

Kočka byla jen šedým stínem na pozadí šedého kamene. Na něco si vzpomněl.

Už jsem tu kočku někdy viděl – nebo ne? Hayholt byl přece koček plný.

Vzduch náhle zhoustl a stěny se otřásly a prohnuly dovnitř, jako by jej chtěly uvěznit. Před očima mu přelétla vzpomínka na velký strom, který je ohýbán větrem a větve se mu odlamují a odlétají. Simon se chvíli cítil, jako by byl převrácen naruby. I když ten obraz zmizel a všechno zase bylo, jak má být, dlouhou chvíli klečel a lapal po dechu. Jeho čtyřmohá společnice se zastavila a ohlédla se po něm. Potom se zvolna vydala dál, jako by kočičí smysly ten podivný jev nezaznamenaly. Simon se vydrápal na nohy.

Zvíře se zastavilo v klenutém vchodu. Simon viděl úzké schodiště; stoupalo vzhůru do temnoty. Kočka se dotkla jeho holeně, dál ale nepokračovala.

"Mám jít nahoru?" zašeptal a vstrčil hlavu do vchodu. Vysoko nahoře, skrytý za točitými schody, slabě plál další zdroj světla.

Na okamžik se na kočku zahleděl. Kočka na něj zírала také, doširoka otevřenými žlutými očima.

"No dobrá." Dotkl se Jasného ostnu a ujistil se, že se jílec nezamotal do hadrů, z nichž měl opasek; potom začal s výstupem. Po několika krocích se obrátil. Kočka seděla uprostřed podlahy tunelu a sledovala jej. "Ty nepůjdeš?"

Šedá kočka se zvedla a pomalu se loudala chodbou. Ani kdyby uměla mluvit, nemohla by lépe vyjádřit přesvědčení, že teď už to všechno je na něm.

Simon se pochmurně usmál.

Nemyslím si, že by na světě byla kočka tak pitomá, aby šla tam, co jdu já.

Otočil se a vydal se po schodech nahoru.

Schodiště vyústilo do ohromného sálu bez oken, špatně osvětleného otevřenými padacími dveřmi ve stropě. Když vyšel zpoza dřevěné zástěny, která schodiště zakrývala, uvědomil si, že je v jednom ze skladů pod refektářem. Už tu kdysi byl, v ten významný a hrozný den, kdy v jedné z Pryratových kobek objevil prince Jošuu... Tehdy ale bylo skladiště až po strop nappáno potravinami a jiným zbožím. Dnes byly sudy, které tu ještě zůstaly, prázdné; mnohé se válely rozbité po zemi. Na všem ležely vrstvy zaprášených pavučin a několik osamělých ostrůvků vysypané mouky na podlaze křížovaly stopy myši. Vypadalo to, že v místnosti už pěkně dlouho nikdo nebyl. Věděl, že nad ním je refektář a shluk dalších budov Vnitřní pevnosti. A nad tím vším se tyčí slonovinová špice Věže Zeleného anděla.

Jak na to myslel, cítil, že píseň Jasného ostnu sílí a stává se stále naléhavější.

...jdi tam... slyšel šepot z nejvzdálenějšího kouta mysli.

Simon našel žebřík, přistavil jej k poklopu a začal po něm stoupat. Zdola slyšel nezřetelné mumlání, jako by ho ty syčivé hlasy z temnoty tunelů pronásledovaly.

Refektář byl osvětlen jen slabým a nestejným šedým světlem, které dovnitř pronikalo vysokými okny. Zbylé stoly a lavice byly také zpřevráceny a některé rozštípany – ale většina jich tam nebyla vůbec; asi si je někdo odnesl na podpal. Na všem ležela silná vrstva prachu, dokonce i na těch rozbitých věcech, jako by byly zničeny nejméně před sto lety. Přes jeden z rozmáčených stolů přecupital párek krys, který Simonovi nevěnoval ani tu nejmenší pozornost.

Ten mumlavý zvuk, který slyšel už předtím, zde zesílil. Hlavní součást tvořilo sténání větru za okny, ale přesto v něm slyšel náznaky hlasů; křičely bolesti, strachem nebo zlostí. Simon vzhledl a za polorozpadlými okenicemi spatřil tančit sněhové vločky. Zdálo se mu, že cítí, jak sebou Jasný osten škube – jako když lovecký pes zachytí pach krve. Ještě jednou se rozhlédl po refektáři, roztržitě zaznamenal napáchané škody a potom se co nejtíšeji přesunul k východnímu sloupovi. Když se dostal ke dveřím, všiml si, že visí na povislých pantech, a ztratil naději, že se mu je podaří otevřít bez hluku. Když však přišel blíž a slyšel vřavu zvenčí, uvědomil si, že nikdo neuslyší, ani když dveře vykopne. Hrozivá píseň větru zesílila, zároveň ale sílily i ty hlasy a ostatní zvuky, takže to znělo úplně, jako by se za dveřmi refektáře odehrávala obrovská bitva.

Skrčil se a přiložil oko k obdélníčku světla mezi dveřmi v místě, kde nedoléhaly k zárubni. Zprvu bylo velice těžké udělat si obrázek o tom, co vlastně vidí.

Venku se totiž opravdu odehrávala bitva – přinejmenším početné skupiny ozbrojenců přebíhaly tu na jednu, tu na druhou stranu nádvoří. Zmatek ještě zvyšoval sníh; pokrýval rozbahněnou zem a vznášel se ve vzduchu jako kouř, takže vytvářel jakési šero; ten kousek oblohy, který Simon viděl, byl celý zakrytý černými mraky.

Šlehl blesk a na moment všechno osvětlil jako polední slunce. Když pak odezněl, chvíli se zdálo, že není světlo vůbec. Vypadalo to docela jako bitva u bran pekelných, vřava plná šílených výkřiků a tvárí, vyděšených koní. V celém zasněženém prostoru zuřila bitva jako vzduté moře. Kdyby se rozhodl, že se tudy pokusí projít, sám by se odsoudil k smrti.

Na vzdálenější straně nádvoří, beznadějně mimo Simonův dosah, stála Věž Zeleného anděla, kolem jejíž smetanově bílé špice tančily blesky. Z oblohy právě sjel další zubatý a oslňující řetězec, který věž zdánlivě obklopil. V Simonovi by se krev nedořežal. Když blesk osvětlil celou scénu, Simon zahlédl bledé tváře, které hleděly z oken zvonice.

57. Falešný posel

Miriamele byla strašlivě vyčerpaná. Nechápala, jak se může Binabik na svých krátkých nohou ještě vůbec pohybovat. Byla si jista, že stoupají už déle než hodinu. Jak to, že je tu tolik schodů? Už by dávno měli být v Hayholtu, i kdyby vyšli přímo ze středu země.

Zastavila se, aby se vydýchala, otřela si pot z čela a ohlédla se. Cadrach byl dvě schodiště pod ní; ve světle pochodní jej skoro neviděla. Mnich se ale nevzdával; to musela Miriamele uznat.

"Binabiku, počkej," zavolala. "Jestli... jestli udělám ještě jeden krok... upadnou mi nohy."

Troll se zastavil, obrátil se a sešel k ní. Podal jí svůj měch s vodou a zatímco pila, řekl: "Už jsme se dostali skoro až ke hradu. Cítím, jak se mění vzduch."

Miriamele se zhroutila na jeden z hladkých stupňů a odložila luk i ranec; obojí za poslední hodinu už stokrát málem zahodila. "Jaký vzduch? Já jsem v plicích neměla vzduch ani nepamatuji."

Binabik se na ni soucitně podíval. "My Quanuci jsme se dříve naučili šplhat po skalách než mluvit. Že ses mě držela, je pro tebe dobrým vysvědčením."

Miriamele se neobtěžovala s odpovědí. O několik okamžiků později k nim dohrával Cadrach, opřel se o zeď a svezl se na schod vedle ní. Bledou tvář měl celou vlhkou, oči nepřítomné. Sledovala, jak bojuje s dechem, a po chvilce zaváhání mu nabídla měch s vodou. Vzal si jej, aniž by zvedl hlavu.

"Odpočiňte si, oba," řekl Binabik. "Potom nastane poslední výstup. Už jsme blízko, hodně blízko."

"Blízko čeho?" Miriamele vzala z Cadrachových bezvládných prstů měch, znovu se napila a předala vodu trollovi.

"Binabiku, snažila jsem se tě ptát už předtím – co se to děje? Permončici ti něco řekli, a něco si ty sám myslíš..."

Hleděla na něj pevně, i když si nemohla nevšimnout, že Binabik by se nejradyji díval jinam. "O co jde?"

Troll zůstal zticha, ale naklonil hlavu, jako by něčemu naslouchal. Na schodišti nebylo ke slyšení nic vyjma jejich neklidného dechu. Sedl si k ní.

"Vskutku jde o něco, co mi pověděli permončici – i když jen to by mě nezneklidnilo." Binabik zíral na vlastní nohy.

"Myslím i na jiné věci. Na něco, o čem přemýšlím už dlouho – na toho 'falešného posla' ze Simonova snu."

"V Geloěnině domě," zašeptala Miriamele, když si na událost vzpomněla.

"A to nebyl jenom jeden. Ten vzkaz, který jsme dostali v Bílé pustině a který nám přinesl vrabec – o kterém si teď myslím, že jej poslal Dinivan z Nabbanu, protože Isgrimmur ho o tom později slyšel mluvit – tak ten před falešnými posly varoval také."

Při vzpomínce na Dinivana Miriamele pocítila křečovitou bolest. Byl tak milý, tak krásný – a Pryrates ho zlomil jako třísku na podpal. Isgrimmurovo vyprávění o hrůzách, které viděl v Sancellan Aedonitis, ji strašovalo ve snech.

Náhle si na něco vzpomněla: ona se s Cadrachem prala, když se ji pokoušel ze Sancellan odvést. Bránila se mu a nazvala ho lhářem, až ji musel omráčit a odnést ji – ale on jí vlastně řekl pravdu. Proč prostě neutekl a nezachránil jenom sebe, aby si poradila sama?

Obrátila se k němu. Mnich stále ještě lapal po dechu. Ležel zkroucený u zdi a tvář měl bledou jako vosková panna.

"Už dlouho dumám, kdo by tím poslem mohl být," pokračoval Binabik. "Hodně bylo poslů, kteří přišli za Jošou, ale také za Simonem a Dinivanem, kteří o tom varování věděli. Ale kdo tím poslem byl?"

"A ty myslíš, že už to víš?"

Binabik už už odpověděl, ale pak se jen zhluboka nadechl. "Já ti řeknu, co si myslím. Možná v tom najdeš nějaké vady – a ty taky, Cadrachu. Já jen doufám, že se pletu." Propletl si prsty malých rukou a zamračil se. "Permončici říkali, že Velké meče byly ukuty s pomocí Slova Tvoření – slov, o nichž permončici říkají, že se používají při potlačení zákonů, jimiž se řídí svět."

"Tak tomu nerozumím."

"Pokusím se to vysvětlit," odvětil Binabik nešťastně. "Ale opravdu nemáme moc času na řeči."

"Až popadnu dech, můžeš mluvit i za chůze."

Troll přikývl. "Takže vám zkusím vysvětlit ty zákony. Jedním z nich je to, že věci padají dolů." Odzátkoval měch s vodou a zátku pustil, aby své tvrzení dokázal. "A kdybyste chtěli, aby věci padaly jinak – třeba nahoru, což se zařídít dá – musíte k tomu použít Umění. Abyste udělali něco, co je proti zákonům tohoto světa."

Miriamele přikývla. Cadrach vedle ní zvedl hlavu, jako by naslouchal, přitom ale pořád zíral na protější zeď.

"Pokud ale nějaký zákon musíte porušit na příliš dlouho, potom použité Umění musí být velmi silné – stejně jako zvednout a zase pustit něco těžkého je snazší, než držet to několik hodin ve vzduchu. Pro tyto případy permončící i ostatní, kteří Uměním vládnou, používají..."

"... Slova Tvoření," dokončila Miriamele za něj. "A použili je i při kování Velkých mečů."

Binabik pokýval hlavou. "Udělali to proto, že všechny Velké meče byly ukuty z věcí, které do Východního Ardu nepatří, z věcí, které odolávaly Umění, jinak používanému k výrobě kouzelné zbraně. To museli překonat, ale nejen na chvíli. Tyto síly, které kladly odpor, musely být potlačeny navždy, proto byla použita nejsilnější ze Slov." Ted mluvil pomalu. "Takže podle mě jsou tyto Meče jako vrhací ramena katapultů, s nimiž vaši lidé útočí na města s hradbami – jsou vyváženy tak, že jediným dotekem vrhnete do vzduchu obrovský kámen, jako by to byl malý ptáček. Přesně taková moc se skrývá v každém z těchto Mečů – a kdo ví, co dokáže udělat moc všech tří Mečů, když budou pohromadě?"

"Ale to je dobře," ozvala se Miriamele zmateně. "Cožpak právě tohle nepotřebujeme – sílu, kterou překonáme Krále bouří?" Podívala se na Binabikovu zachmuřenou tvář a srdce jí ztěžklo. "Nebo existuje nějaký důvod, proč bychom ji použít nemohli?"

Cadrach se u zdi narovnal a konečně se na trolla podíval. V očích se mu odrážel náznak zájmu. "Kdo ji ale použije?" zeptal se mnich. "Tato otázka tě trápí, že?"

Binabik nešťastně přikývl. "Ano – toho se bojím." Obrátil se zase k princezně. "Miriamele, proč sem byl přinesen Trn? A proč Jošua a ostatní hledají Jasný osten?"

"Aby je použili proti Králi bouří," odpověděla Miriamele. Pořád ještě netušila, kam trollový otázky směřují, ale Cadrach to evidentně věděl. Na mnichových rtech se objevil podivný úsměv – jakoby výraz neochotného obdivu. Zamyslela se nad tím, komu ten obdiv patří.

"Ale proč?" zeptal se trop. "Jak jsme se dozvěděli o tom, co máme proti nepříteli použít? To není nic, čím bych tě chtěl zkoušet, Miriamele – to je to, na co pořád myslím, jako bych měl hlavu plnou ostrých kamenů."

"Protože..." Na chvíli si nemohla vzpomenout. "To ta báseň. Ta báseň o tom, jak vyhnat Krále bouří."

"Až na Clavesově zvonu vzroste mráz..."

Binabik recitoval a jeho hlas se na schodišti podivně rozléhal. Tvář se mu zkroutila něčím, co připomínalo bolest.

"A podél silnice se budou plížit Stíny,
až voda zčerná ve Studni,
musejí znovu Přijít Meče Tři.

Až se vyplazí Bukkeni ze země
a Huněni sestoupí z výšek,
až noční mora bude rdousit spánek,
musejí znovu přijít Meče Tři.

Obrátit kroky rázujícího Osudu
Pročistit houstnoucí mlhy Času,
Má-li Časné odolat Pozdnímu,
musejí znovu přijít Meče Tři..."

"Tak to jsem slyšela už stokrát!" vyštěkla. Vztek jenom malinko zakryl obavu z toho, jak ten malíčký muž teď vypadal.

"Proč to říkáš?"

Binabik pozdvihl ruce. "Poslouchej. Poslouchej, co ti to říká, Miriamele. Ta první část, to jsou samé skutečné věci – kopáči, obři, velký zvon v Nabbanu – ale na konci se už mluví jenom o Osudu, Času... a o Časném, jak bojuje s Pozdním."

"Takže?"

"Co k nám tedy promlouvá?" zasyčel Binabik.

Byla tak překvapena, že potřebovala několik chvil, než to celé vstřebala. "Chceš snad říct...?"

"Že to stejně tak dobře může znamenat, že to jsou věci, které pomůžou Králi bouří! Protože co jsme pro něj my smrtelníci, když ne Pozdní – oproti jeho časnosti? Kdo změní tento Osud? A čím osud to vlastně je?"

"Ale... ale..."

Binabik vztekle vyřázel slova, jako by promluvil po dlouhém mlčení a myšlenky z něj konečně tryskaly na svobodu. "Jak jsme dospěli k tomu, že ta báseň oslovuje nás? To se zdálo Simonovi a Jarnaugovi a ostatním! Dlouho jsme se shodovali na Cestě snů – protože nám o ní vyprávěl Jiriki a ostatní Sithové – ale byli jsme natolik vyděšení, že jsme těmto snům věřili, protože jsme potřebovali najít nějaký způsob, jak s Králem bouří bojovat!" Na okamžik se přerušil, aby se nadechl. "Omlouvám se, ale sám se na sebe za svou pitomost zlobím...! Připadá mi to, jako bychom vzali slabou větvičku a bez přemýšlení z ní začali stavět most. A teď jsme přímo nad středem rokle." Plácl se dlaněmi do stehů.

"Nositelé Svitku, tak nám teď říkají. Kikkasut!"

"Takže..." pokusila se porozumět všem detailům toho, co troll říkal. Někde v duši se jí začalo ozývat zoufalství. "Takže ty sny o Nissesově knize – to byli ti falešní poslové? Ty, které nás dovedly k té básni?"

"Přesně to si teď myslím."

"To ale nedává smysl! Proč by na nás Král bouří zkoušel takové divné triky? Jestli ho nemůžeme porazit, proč by nás udržoval v domněnì, že to možné je?"

Binabik se nadechl. "Možná, že potřebuje ty meče, ale sám si je přinést nemůže. Pryrates Cadrachovi řekl, že věděl, kde Jasný osten je, ale že se jej nedotkl. Možná, že rudý kněz neměl s mečem žádné vlastní úmysly, že jenom plnil vůli Krále bouří. Já si myslím, že ten temný na severu tu velkou moc, ukrytou v mečích, potřebuje." Hlas se mu zlomil. "Já... já se prostě bojím toho, že to všechno byla nějaká složitá hra, jako je třeba sithský shent, kterou někdo vymyslel, abychom mu ty zbylé meče přinesli."

Miriamele zaraženě seděla u zdi. "V tom případě Jošua, Simon... my všichni..."

"Také vykonáváme vůli svého nepřítele," dořekl Cadrach prudce. Miriamele očekávala, že v těch slovech uslyší uspokojení, ale neznělo z nich nic než prázdnota. "Byli jsme jeho sluhy. Nepřítel už zvítězil."

"Zavři hubu," okřikla ho. "Zatraceně! Kdybys nám byl řekl, co víš, dávno bychom na to přišli." Obrátila se k

Binabikovi a snažila se zachovat si jasnou hlavu. "Jestliže máš pravdu, můžeme vůbec něco udělat?"

Troll pokrčil rameny. "Můžeme se pokusit utéct a potom najít Jošuu a ostatní a varovat je."

Miriamele vstala. Ještě před chvílí byla odpočatá a připravená k dalšímu výstupu. Teď se cítila, jako by jí na ramenou spočívalo jho, těžké a bolestivé břímě, které nemůže setřást. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že je vše ztraceno. "Ale i když je najdeme, nebudeme mít žádné zbraně, které by se daly proti Králi bouří použít."

Binabik neodpověděl. Zdálo se, jako by se už tak maličký troll scvrkl ještě víc. Vstal a vyrazil do schodů. Miriamele ukázala Cadrachovi záda a trolla následovala.

Řád byl svržen; před hradbami Hayholtu zněly výkřiky a zuřil chaos. Všude byli bledí Norni a zarostlí, chroptící obři, kteří bojovali bez jakékoli známky strachu o vlastní životy – jako by celý smysl jejich existence spočíval v rozsévání hrůzy do srdcí nepřátel. Jeden z obrů přišel švihem válečnické sekery o téměř celou ruku, ale velká bestie se dále prodírala mezi zpanikařenými lidskými vojáky a oháněla se pahýlem, který svírala v druhé ruce, tak divoce, jako by to byl kyj; kolem se rozstříkávaly rudé spršky. Jiní obři byli ještě nezranění a ti kolem sebe působili hotové krveprolití. Norni, kteří byli téměř stejně divocí, ale mnohem chytřejší, se shlukli do malých kroužků, rameno přitiskli k rameni, a vystrčili jen svá kopí, ostrá jako jehly. Hbitost a bojové mistrovství málem nesmrtelných bělokožců byly na takové úrovni, že za každého padlého z vlastních řad skolili dva až tři smrtelníky... A zatímco bojovali, zpívali. Jejich hrůzu nahánějící, pronikavé hlasy přehlušily dokonce i bitevní vřavu.

A nade vším visela Dobývateľova hvězda; plála bledým, červeným světlem.

Vévoda Isgrimmur pozvedl Kvalnir a zavolal na Sludiga a Hotviga, ale jeho hlas ve vřavě zanikl. Obracel se s koněm v kruzích a pokoušel se najít nějaké místo, kde by mohl soustředit své síly, ale armáda už byla dávno roztříštěna na tisíc částíček. Přestože se už nějakou dobu rázně bil, nemohl Isgrimmur pořad uvěřit tomu, co se stalo. Útočily na ně stvůry ze starých bájí. Bitevní pole, které bylo ještě před necelou hodinou sice hrozné, ale známé, se stalo příznakem z onoho světa.

Svržena byla i Jošuaova standart; Isgrimmur marně hledal něco, co by mohl svým vojákům nabídnout jako zástavu. Do sněhu padl další obr a mlátil sebou, protože umíral s tuctem šípů v zádech; vévodův kůň se splašil a rozeběhl se pryč, jakkoliv se jej Isgrimmur snažil ovládnout, a uklidnil se teprve na úpatí kopce, který ležel nejseverněji ke Kynswodu. Isgrimmur koně zastavil, zasunul Kvalnir do pochvy a sundal si přilbu. Potom si vyhrnul svrchní plášť, hekaje bolestí v zádech a žebrech. Na okamžik mu jeho velký pancíř bránil v přetažení látky přes hlavu; kníže se snažil, klel, potil se a děsil se myšlenky, že by ho někdo v tak směšné pozici přistihl a zabil. Plášť se v průramcích roztrhl a on jej ze sebe nakonec strhl a rozhlížel se po něčem, na co by jej mohl přivázat. Na sněhu leželo jedno z normských kopí. Isgrimmur vytasil meč, sklonil se a se sténáním se mu podařilo mečem kopí zaháknout, až je mohl chytit do ruky. Když plášť uvažoval za rukávy k hladkému dřevu, všiml si špiče, olemované jakoby okvětními plátky; celé to připomínalo podivnou rostlinu, která má místo květu čepel. Skončil, pozvedl provizorní praporec nad hlavu a znova vjel do největší bitevní vřavy; na rtech měl rimmeřanskou píseň, ale neslyšel ji ani on sám.

Když se vyhnul útoku jednoho Norna se sekerou, náhle si uvědomil, že jeho přilba stále spočívá na hrušce sedla.

Kvalnir od podivně pomalované zbroje toho stvoření odskočil, aniž by způsobil škodu. Isgrimmurovi se podařilo druhý úder sekery odrazit rukou, takže mu jen rozsekla pancíř a utřil nehlubokou ránu do masa, ale Norn se na kluzkém sněhu pohyboval velmi obratně a byl okamžitě připraven k dalšímu výpadu. Navíc se zvedl vítr, jehož poryv zakryl vévodovi obličej praporem.

Zabije mě můj vlastní plášť, mihlo se mu hlavou, když vtom látka zase odvlála. V zorném poli se mu objevilo něco tmavého; vzápětí Norn odvrátil a z rozseknuté helmy mu prýštila krev. Nově příchozí se zarazil a obrátil ve správu sněhu koně, aby Isgrimmurova potácejícího se nepřítele dorazil.

"Žiješ," lapal Sludig po dechu, zatímco si otíral zakrvácenou sekeru o plášť.

Isgrimmur se nadechl a potom se snažil překřičet hromobití: "Je tu strašlivý zmatek – kde je Freosel?"

Sludig ukázal na propletenec bojovníků asi sto loktů před nimi. "Pojď. A nasad' si tu zatracenou přilbu."

"Slézají se zdi!" křičel někdo.

Isgrimmur se podíval na hradby a na opačné straně vnějšího opevnění Hayholtu spatřil provazové žebříky. Kvůli tmavé

obloze a oslepiým zábleskům nebylo mnoho vidět, ale Isgrimmurovi ty postavy, slézající po žebřících, připadaly jako smrtelníci.

"Bůh zatrat' jejich žoldácké duše!" zavrčel vévoda. "A jsme tu sevření ze dvou stran. Teď si musíme krýt záda u hraděb a navíc přijdeme o početní převahu." Obrátil se a přehlédl svou malou, obklíčenou skupinu. Po celém bojišti viděl roztroušené skupiny mužů Seriddanových nabbanských legií i Hotvigovy jízdy, jak se snaží probíjet si cestu k jeho zástavě z pláště, která teď vlála na vrcholu dřevěného žebříku, zabořeného do rozbahněné půdy. Otázkou bylo jen to, zda se Hotvig a ostatní k Isgrimmurově malé skupince dostanou dřív, než bude rozdrcena mezi Norny a žoldnéři.

Možná bychom měli ustoupit k základům hraděb, pomyslel si – nebo se pokusit dojít až před tamtu novou bránu. Jinak toho on, Sludig ani ostatní příliš udělat nemohli: k ústupu budou přinuceni v každém případě, takže si alespoň mohli vybrat místo. Vévoda si všiml, že na vrcholu brány není žádný z Eliášových vojáků; asi nebyla dost široká. Pokud by to byla pravda, mohli by ji využít jako zadní obrannou linii, aniž by se museli obávat šípů a oštěpů shora. Když budou mít chráněná záda, mohou se ubránit i obávaným Nornům až do doby, než se k nim probíje zbytek vojáků... alespoň tedy doufal.

A možná, že kdyby se nám podařilo získat kousek místa, mohli bychom tu zatracenou bránu vyrazit nebo použít ty žebříky, vstoupit dovnitř a najít Isorna. Pro změnu by několik smrtelných lišek vběhlo do Eliášova kurníku.

Obrátil se k hordě bílých, černoookých tvorů s čarodějnými kopími. Oblohu znova rozčísil blesk, v jehož záři na okamžik zmizel i šarlatový přísvit Dobyvateľovy hvězdy. Isgrimmur slabě slyšel zvonění zvonu; současně je cítil v žaludku i v kostech. Měl pocit, že koutkem oka postřehl něco jako plížíci se plameny, ale potom opět nastala bouřková tma.

Bůh nám pomáhej, pomyslel si vystrašeně. To je polední zvon na věži. A přitom je tma jako v noci. Aedone, je tu taková tma...

* * *

"Ach! Milosrdná matko!" Miriamele se zděšeně dívala z balkonu. Pod ní, na Vnitřním nádvoří, se v podivných obrazech bitvy vlnilo moře mužů i koní. Sněžilo a sníh kroužil celým prostorem, takže nešlo rozeznat nic konkrétního. Obloha byla temná bouřkovými mraky, ale za nimi jasně plála Dobyvateľova hvězda, jejíž dlouhý ohon vrhal na všechno matně krvavou záři. "Strýček Jošua začal s obléháním!" zakřičela. Pospíchali za ním, aby ho varovali, ale vypadalo to, že zbytečně.

Schodiště je nakonec dovedlo ke dveřím, ukrytým za nízkým výklenkem ve skladišti pod královskou rezidencí.

Miriamele, která se pyšnila znalostí všech zákoutí Hayholtu, z nichž mnohá objevila v přestrojení za Malachiáše, byla šokována zjištěním, že chodbu do Asu'a měla přímo pod nosem celou dobu, co zde žila – ale čekala na ni ještě i další překvapení.

Druhé přišlo hned, když obezřetně vstoupili do přízemní části rezidence.

Navzdory kvílení větru i hukotu mnoha hlasů zvenku byly mnohé komnaty rezidence opuštěné a nevypadaly, že by v nich v poslední době někdo bydlel. Jak procházeli studenými místnostmi a špinavými chodbami, začal z Miriamele pomalu padat strach z toho, co objeví, ale zároveň v ní narůstal pocit, že něco je špatně. Obrnila se proti všem nepěkným objevům a vstoupila do otcovy ložnice; byla prázdná, ale tak zapáchala a byla v takovém stavu, že si vůbec nedokázala představit, kdy tu mohl být naposledy.

Pak se uchýlili na malý, krytý balkon jedné místnosti ve třetím patře, kde se skrčili za kamenné zábradlíčko a skrz ornamentální ozdoby sledovali vřavu pod sebou. Ve vzduchu byl silně cítit ozón od blesků a krev.

"Bojím se, že je to pravda." Binabik promluvil nahlas; díky bitevní vřavě a skučení větru si nemusel dělat starosti, že je někdo uslyší. "Dole bojují lidé a leží tam i mrtvá zvířata. Ale pořád mi to připadá podivné. Rád bych se podíval za hradby."

"Co budeme dělat?" Miriamele se zuřivě rozhlížela. "Jošua a Camaris a ostatní jsou určitě ještě venku. Musíme se k nim nějak dostat!"

Denní světlo pohaslo díky bouřkovým mračnům tak, že se zdálo, že se celý hrad ponořil do hluboké vody. Hayholt se podivně mihotal a blýskal, potom celý svět náhle zařval a zbledl. Z oblohy sjel blesk jako žhavý bič; hromobiti roztrásko vzduch a dokonce i balkon. Věž Zeleného anděla obklopilo světlo, sekundu zářilo, ale když odezněl zvuk hromu, zmizelo i ono.

"Jak?" zavolal Binabik. "Já hrad neznám. Kudy by se tu dalo utéct?"

Miriamele se přemýšlelo špatně. Zvuky větru a boje ji nutily rozkřičet se a zakrýt si uši; z mraků, jež jí vířily nad hlavou, měla závrat. Náhle si vzpomněla na Cadracha, který se štrachal za nimi, tichý a netečný jako náměsíčník. Miriamele se obrátila, protože si byla jistá, že využil zmatku a propířil se někam pryč. Mnich byl ale skrčený ve dveřích a s odevzdaným výrazem hleděl na rozbouřené nebe.

"Možná bychom mohli vyklouznout průlivem," řekla trollovi. "Jestli je Jošuaova armáda za erchesterskými zdmi, možná jich tam bude jen pár..."

Binabikovi se rozšířily oči. "Podívej támhle!" Prostrčil ruku zábradlím, aby ukázal. "Není to... ? Ach, Dcero Hor!"

Miriamele zašilhala, kam ukazoval, a pokusila se nevířat si vřavy pod sebou. To, co viděla, jí spíš připomínalo hemžení v mraveništi než pouhou obranu; válečníci pobíhali kolem mostu přes vodní příkop, jenž vedl do Středního nádvoří. Ve skutečnosti to vypadalo, že se boj odehrává i na mostě samotném. Velký chumel mužů ve zbroji zaháněl menší skupinu jezdců i pěšáků přes příkop. Zrovna když se tam podívala, jeden z koní se splašil a i s jezdcem spadl z mostu do tmavé vody. Jsou už Jošuaova vojska mezi zdmi hradu a postupují do Středního nádvoří? Mohli by ti na mostě být poslední z otcových bojovníků? Co ale potom ti obrněnci přímo tady dole, kteří na podporu ustupujících jezdců nehnou ani prstem? Co ti jsou zač?

A potom, když byla malá skupinka na mostě ještě více tísněna, postřehla to, co se jí Binabik snažil ukázat. Jeden z jezdců, který v sedle seděl až neuvěřitelně zpřímá, zvedl meč vysoko nad hlavu. Dokonce i v šerém soumraku viděla, že čepel meče je černá jako uhl.

"Bůh nás ochraňuj." Dívčiných vnitřností se dotklo cosi chladného. "To je Camaris!"

Binabik se vyklonil, tvář přitíštěnu ke kamennému zábradlí. "Myslím, že vidím i prince Jošuu – tam, v šedém plášti, na koni vedle Camarise." Obrátil se k ní, ve tváři strach. Z oblohy sjel další stříbrný, rozeklaný blesk. "A je s nimi jen málo lidí – asi se jim už nepodaří probít si cestu mezi zdi. Nejspíš je někdo přiměl lstí, aby Trn dopravili do hradu."

Miriamele udeřila dlaněmi do podlahy balkonu. "Co můžeme udělat?"

Troll znova vyhlédl přes zábradlí. "Tak to nevím," zakřičel. "To vůbec netuším! Kikkasut! Jestli půjdeme dolů k nim, rozsekají nás na kusy – a oni jim ten meč už přinesli! Kikkasut!"

"Ve věžním okně vidím plameny," vmísil se Cadrach tichým, nevýrazným hlasem.

Miriamele se rychle podívala na Věž Zeleného anděla i na Hjeldinovu věž, ale kromě víru mraků nad štíhlou špicí nic neobvyklého neviděla.

"Podívejte!" volal Binabik. "Něco se děje!" Jeho hlas zněl vyděšeně a zmateně zároveň. "Co to tam dělají?"

Jošua, Camaris i malá skupinka jejich spojenců byli už vytlačeni z mostu do Vnitřního nádvoří. Zbytek žoldnérů, porůznu rozmístěných po nádvoří, se ale nijak nepokusil jim odříznout cestu; namísto toho se v jejich řadách vytvořila nepravidelná mezera, spíše ulička, která je vedla od mostu přes příkop až k prvním schodům Věže Zeleného anděla. A protože zbytek králových vojáků se už hrnul přes most, byli Jošuuvi vojáci nuceni opravdu ustoupit ke věži. Podivné bylo, že se žoldáci proti nim nepostavili až do chvíle, než se Camaris na bělouši pokusil obrátit své vojáky k boční zdi, aby si probojovali cestu nepřátelským kordónem. Královi vojáci se postavili na zuřivý odpor a malá skupinka byla zaháněna a opět dotlačena ke schodům Věže Zeleného anděla.

"Věž!" zvolala Miriamele. "Snaží se je přinutit jít do věže! Co...?"

"Místo Sithů!" Binabik náhle vyskočil a vůbec už nemyslel na to, aby zůstal skryt. "To je místo, kde Král bouří svede svou poslední bitvu. Tvůj otec a Pryrates chtějí mít Meče tam!"

Miriamele se přidržela zábradlí. Kolena jí podklesávala. Co se to před nimi odehrává za příšerný příběh, že v jeho ději uvízli jako v hrůzné noční můře? "Musíme se k nim dostat! Nějak! Možná... možná že ještě můžeme něco udělat!"

Binabik popadl svůj ranec, který předtím odložil na balustrádu. "Kudy a jak se k nim dostaneme?" zeptal se jí.

Miriamele se podívala napřed na něj, potom na mlčícího Cadracha. Myslí se jí na okamžik nehonilo nic kromě skučení okolního větru. Nakonec se z hlubin mozku vynořila vzpomínka.

"Pojďte za mnou." Popadla ranec i nornský luk a rozběhla se po mokřích kamenech ke dveřím, a odtud ke schodišti do pokojů. Binabik pospíchal za ní. Co dělá Cadrach, to se ani nesnažila zjistit.

Tiamak a Jošua stoupali po schodišti v naprostém tichu, rušeném jen namáhavým dýcháním, a snažili se neztratit Camarise z dohledu. Rytíř byl jedno schodiště nad nimi a stoupal lhostejně a stejnoměrně jako náměsíčník; zdolával mocnými kroky dva schody najednou.

"Jak vůbec můžou být ty schody tak dlouhé?" zasípal Tiamak. Ve zraněné noze mu pulsovala bolest.

"Toto místo skrývá tajemství, o kterých se mi nikdy ani nezдалo." Jošua pozvedl svou pochodeň a mezi puklinami ve zdech přeskakovaly stíny. "Věděl snad někdo, že tady dole je skoro celý svět?"

Tiamak pokrčil rameny. Nornská královna se stříbrnou maskou, jež se vznášela nad sithskou svatou tůň, byla záhadou, o níž si Wranňan myslel, že ji nikdy neměl objevit. Její slova, její chladná nepřemožitelnost a zejména hrozná síla, kterou cítil v celé jeskyni kolem Tůně Tří hloubek, to všechno jej celou cestu po ohromném schodišti děsilo. "Teď se nám vrací naše nevědomost," zalapal po dechu. "Bojujeme s věcmi, které jenom tušíme, nebo je známe jen ze zlých snů. Sithové teď bojují s ní... bojují a umírají... a my ani nevíme proč."

Jošua přelétl očima od starce k Tiamakovi. "Myslím si, že to bylo posláním Bratrstva Svitku. Znáť takové věci."

"Ti kteří kráčeli před námi, toho věděli mnohem víc než my," odpověděl Tiamak. "A je toho hodně, co se nikdy nedozvěděli dokonce ani Morgenese nebo Eahlstan Fiskerne, který byl prý opravdovým tajným přítelem Sithů."

Nesmrtelní vždy dobře střežili svoje vědění."

"A kdo se na ně může zlobit – po tom, co jim smrtelníci způsobili pomocí obyčejného kamene, železa a ohně."

Jošua na muže z bažin pohlédl pozorněji. "Milosrdný Bože, marníme dech žvaněním. Ve tvé tváři vidím bolest, Tiamaku. Dovol mi, abych tě chvíli nesl."

Tiamak, který houževnatě stoupal, zavrtěl hlavou. "Camaris nezpomaluje. To bychom se za ním ještě víc zpozdlili, a kdyby se schodiště sešel, už bychom ho možná nikdy nenašli – a tentokrát nám žádní Sithové najít cestu nepomohou. On by zůstal sám a my bychom se tu mohli toulat věčně." Musel ujit několik dalších kroků, než nabral dech pro další větu. "Jestli budeš muset, jdi napřed. Je mnohem důležitější, abys zůstal s Camarise, než se mnou."

Jošua chvíli neřikal nic, nakonec ale nešťastně přikývl.

Když se znova dostavil ten příšerný pocit, že se všechno kolem hýbe a září, Tiamakovi na chvíli připadalo, že schodiště hoří. Potřásl hlavou, aby se pokusil pročistit si zmatenou mysl. Co se to děje? Vzduch se zdál podivně horký a cítil, jak se mu ježí chlupy na rukou i za krkem.

"Stalo se něco hrozného," zvolal. Potácel se v Jošuuově stínu a přemýšlel, zda snad znamená rostoucí intenzita vědomí, že všechno kolem ztrácí pevné obrysy, vítězství nornské královny. Ta myšlenka se ho držela, jako by do něj zařála drápy. Možná se jí podařilo z tůně uniknout. Že by se za ním a za princem vydala po tmavém schodišti, v té své stříbrné masce bez výrazu a ve vlajícím bílém rouchu...?

"Je pryč!" V Jošuuově hlase zazněla hrůza. "Ale jak se to mohlo stát?"

"Co? Kde pryč?" rozhlížel se Tiamak.

Světla pochodní osvětlila místo, kde schody náhle končily, uzavřeny nízkým kamenným stropem. Camaris nebyl nikde v dohledu.

"Není tu nic, kam by se mohl schovat!" zvolal princ.

"Ne, podívej!" Tiamak ukázal na puklinu ve stropě, dost širokou na to, aby se jí protáhl člověk.

Jošua Tiamaka rychle vyzvedl až k dře a držel jej, zatímco Wranňan hledal něco, čeho by se mohl zachytit. Tiamak zjistil, že může vystrčit hlavu skoro až na druhou stranu. Vytahoval se nahoru a přemáhal své zrádné a unavené svaly; když se celý rozechvělý konečně svalil na kamennou podlahu, zavolal na Jošuu: "Pojď nahoru! Je to skladiště!"

Jošua nahoru vyhodil pochodeň. S pomocí Tiamaka, který mu shora podal ruku, se vydrápal puklinou. Společně proběhli skladištěm a přitom přeskakovali trosky, roztroušené po celé podlaze. Potom vylezli po ztrouchnivělém žebří k poklopu. Dostali se do dalšího skladiště – tentokrát s okénky vysoko ve zdech. Ten kousek oblohy, který odsud viděli, celý zakrývaly hrozivé černé mraky, které proháněl studený vítr. Objevili další poklop; vedl do ještě vyššího podlaží. Když Tiamak položil bolavou nohu na nejnižší příčel žebříku, poklopem k nim dolehlo řachnutí – ostrý a surový zvuk. Jošua nad ním zrychlil a zmizel mu z očí.

Konečně se nahoru dostal i Tiamak. Ocítl se v malé temné místnosti s rozbitými dveřmi, vyraženými do další místnosti. V komnatě viděl světlo pochodně a míhaly se tam postavy. Potom uslyšel Jošuu hlas.

"Ty! Kéž Bůh pošle tvou černou duši do pekel!"

Tiamak vyrazil ke dveřím; tam se zastavil a zavřel oči, jako by se snažil pochopit účel velké kruhové místnosti, která se před ním otevírala. Po levici se mu nad vysokými vstupními dveřmi klenula okna; propouštěla šarlatově rudé světlo, jež přebíjelo mdlou záři pochodní, zasunutých v držácích na zdech. Jen několik loktů před Wranňanem stál Camaris v troskách vyražených dveří, které mu blokovaly cestu dovnitř. Stařec byl nehybný, jako omráčený. Jošua byl jen na délku paže od Camarise, holý Naidel ve zdvižené ruce. Asi dva tucty kroků před ním byly na vzdálenější straně kamenné podlahy naproti velkým dveřím, které Camaris vyrazil, ještě jedny menší. Po Tiamakově pravici se za vysokým obloukem zvedalo točité schodiště a mizelo ve výšce.

Tiamakovu pozornost – stejně jako Jošuu – ale přitáhly postavy na úpatí schodiště a z nich zejména holohlavý muž v rudém rozevlátém plášti. Stál vzpřímeně uprostřed změti poházených lidských těl, jako rybář stává v mělkém potoce. Jednoho ozbrojence ještě držel kolem ramen, i když muž – soudě dle úhlu, v němž mu visela hlava ve zlaté přilbici – už dávno přestal bojovat.

"Prokletý Pryrate, pusť ho!" křičel Jošua.

Kněz se zasmál. S pokrčením ramen odhodil beze známky námahy stranou Camarise... jenž s žuchnutím dopadl na kamennou dlažbu a zůstal ležet bez hnutí, černý meč pevně třímaje v ruce.

Tiamak na to hleděl s nýmým úžasem. Ten Camaris, kterého s Jošuu pronásledovali, stál pořád ještě před nimi a lehounce se kolébal jako mladý strom ve větru. Jak to, že jsou dva? Kdo je ten druhý?

"Isorn!" zakřičel Jošua hlasem plným hněvu. Tiamak si najednou vzpomněl a hrůza, kterou cítil předtím, se do něj zahryzla ještě hlouběji. Akce, kterou vymysleli se Sithy, dospěla až k tomuto bodu – rytíř ležící na zemi nejevil známky života. Byl tu skoro tucet vojáků, včetně mocného mladého Isorna, a kněz je porazil holýma rukama? Co tedy Pryrata a jeho nesmrtelné spojení může zastavit teď? Jošua a jeho družina měli jen jeden z Velkých mečů, a jeho pán Camaris je podle všeho navždy ztracen v pomatených snech...

"Za to si vezmu tvé srdce!" vyštěkl Jošua a vrhl se ke schodišti. Pryrates zvedl ruce a kolem prstů se mu rozzářil kruh žlutého světla. Když k němu Naidel svištěl v prudkém, smrtunosném oblouku, Pryrates natáhl ruku a čepel zachytil. V místě dotyku to zasyčelo, jako když horký kámen padne do vody; potom kněz chytl Jošuu za ruku, v níž meč držel, a přitáhl jej k sobě. Princ se bránil a bušil do Pryrata druhou paží bez ruky; tu kněz ale chytil také. Pak si jej přitáhl k sobě tak těsně, až se zdálo, že se alchymista snad chystá prince políbit.

"Je to až přespříliš jednoduché," pronesl Pryrates se smíchem.

Tiamak, oslabený strachem, vklouzl zpět do stínů za dveřmi. Musím něco udělat – kdo ale jsem? Wranňan se stěží dokázal postavit zpřímá. Malý mužíček, nikdo! Nejsem žádný bojovník! Může mě chytit a zabít snadno jako malou ryбку.

"Žádné peklo pro tebe není dost hluboké," zaskřípal Jošua zuby. Po tvářích mu stékal pot a ruka s mečem se mu třásla – ale uvězněn v knězově sevření vypadal bezbranně jako malé dítě.

"A proto se podívám do všech." Pryrates znova rozpřáhl ruce. Žluté světlo teď kmitalo kolem něj. "Jsi jedním z mála, kteří mi překáží. Jednoruký. A teď uvidíš, že veškerá tvá snaha zmařit mé plány byla – k ničemu." Mrštíł Jošuu proti nejbližší klenbě. Princ dopadl tvrdě a nehybně sklouzl vedle muže, oděného do jeho vlastního šedého pláště a zbroje – Brindalla, bratra nabbanského barona.

Mužova pravá ruka končila stejně jako Jošuova černým koženým návlekem, ale z úhlu, v jakém Brindallova ruka visela, se Tiamakovi zvedl žaludek. V bledé tváři tohoto dvojníka, pocákané krví, nebylo jediné známky života.

Tiamak ucouvl ještě dál do tmy, ale Pryrates se tam vůbec nedíval. Namísto toho začal kněz stoupat do schodů, potom se ale zastavil a ohlédl se na Camarise.

"Pojď, starochu," vyzval rytíře a usmál se. Tiamak si pomyslel, že tato grimasa je stejně bezvýrazná a neveselá jako úsměv krokodýla. "Cítím, že má ochrana sílí, což znamená, že nastal čas. Své břemeno už budeš muset nést jen chvíličku."

Camaris k němu o krok popošel, ale potom se zastavil a pomalu zavrtěl hlavou. "Ne," řekl drsným hlasem. "Ne. Nedovolím..." Na chvíli se vrátil skutečný Camaris; Tiamak pocítil slabý závan naděje.

Pryrates si jen založil ruce na šarlatem oděné hrudi. "Bude zajímavé sledovat, jak mi odporuješ. Samozřejmě to nedokážeš. Vábení Meče je pro smrtelníka příliš silné – dokonce i pro tak slavnou legendu, jako jsi ty."

"Zatraceně," zasípal Camaris. Jeho tělo sebou křečovitě škubalo; přenášel rovnováhu z jedné nohy na druhou, jako by bojoval proti nějaké neviditelné věci, která se ho snaží odtáhnout ke schodům. Starý rytíř hlasitě lapal po dechu. "Co za stvůru to jsi?"

"Stvůru?" Na Pryratově bezvousé tváři se objevil úsměv. "Jsem to, čím se může stát člověk, pro nějž neexistují žádné hranice..."

Zatímco poslední slova ještě visela ve vzduchu, došlo k náhlému a dunivému otřesu. Na místě dvířek na opačné straně komnaty se teď vlnil šerý mrak. Z něj vyšlo několik tmavých postav, zatím díky kouři nerozeznatelných.

"Jak vzrušující." Pryratův hlas zněl výsměšně, ale Tiamak v alchymistově tváři zaznamenal napětí, které tam předtím neviděl. Kněz o schod sestoupil a zíral do mlhy. Vzápětí ale jako by se zachrčením narazil do neviditelné překážky; krkem mu projel černý šíp tak, že hrot vystupoval na opačné straně z kůže. Pryrates se okamžik potácel na místě a potom upadl a skutálel se po schodech ke svým obětem. Pod hlavou se mu šířila louže krve, jako by se barva jeho šatů roztavila a rozlévala se kolem.

Miriamele se rozhlížela po úzkých chodbách a snažila se zorientovat. Kancelářství bylo spleťtým bludištěm už když na hradě žila, teď ale bylo jakoby ještě nepřehlednější. Známé dveře a síně rozhodně nebyly tam, kde být měly, a všechny chodby jako by postrádaly správnou délku – jako by se rozměry kancelářství najednou nějak změnily. Miriamele se snažila zachovat si jasnou hlavu. Nepochybovala, že cestu nakonec najde, obávala se ale, že ztratí drahocenný čas. Když čekala na společníky, mrazivý vítr, který se proháněl nezasklenými okny, jí k nohám přivál několik zmuchlaných pergamenů.

Binabik se vynořil zpoza rohu. "Nemyslel jsem tím, že na mě máš čekat," řekl. "Zastavil jsem se jenom proto, že jsem zahlédl tohle. Vletěly oknem, myslím." Podal jí tři šipy, vyrobené prostěji než normské šípky, jež našla předtím. "Byly tam i jiné, ty se ale zlomily, když narazily do zdi."

Miriamele neměla toulec, do nějž by je schovala. Vsunula je proto do rance vedle Simonova Bílého šípů a mezi ty, které našla v tunelech. I když jí Binabik vydatně pomohl, stále ještě neměla tolik šípů, kolik by si přála, alespoň ale věděla, že kdyby na to přišlo, neprodá svůj život lacino.

Jen, se na mě podívejte, žasla. Svět končí, nakonec přijde Den posledního vážení... a já si tu hraju na vojáky.

Bylo to lepší, než se nechat ovládnout hrůzou. Cítila, že někde v ní je, a věděla, že pokud se jen na chvilku nesoustředí, přemůže ji.

"Já jsem nečekala." Odtáhla se ode zdi. "Jen jsem se ujišťovala, že znám cestu. Vyznat se tu nebylo nikdy jednoduché, ale teď jsem se tu skoro ztratila. A nejde jen o tohle..." Ukázala na rozbitý nábytek, cáry pergamenu a vyražené dveře, jež se válely v chodbě. "Změnily se tu i jiné věci, kterým nerozumím. Ale myslím si, že jsem na dobré cestě. Musíme odsud tiše odejít, vítr nevítr – už jsme skoro u kaple, a ta je hned vedle věže."

"Cadrach přichází." Troll to řekl tak, jako by si myslel, že by ji to mohlo zajímat.

Miriamele zkrřivila rty. "Nebudu čekat. Jestli se nás dokáže držet, tak ať jde." Na okamžik zaváhala, potom z rance vytáhla jeden šíp a volně ho vložila do luku. Když se takto připravila, pustila se další úzkou chodbou. Binabik se ohlédl, potom cupital za ní.

"Zažil toho zrovna tolik jako my, Miriamele. Možná i víc. Kdo z nás může říct, co bychom dělali, kdyby nás Pryrates mučil?"

"Ten mnich mi lhal víckrát, než bych dokázala spočítat." Vzpomínky na jeho lži jí spalovaly nitro natolik, že se v tu chvíli vůbec nebála. "Mohlo nás zachránit jedno jediné slovo pravdy o Mečích nebo o Pryratovi."

Binabik se zatvářil nešťastně. "Ještě jsme neprohráli."

"Ještě ne."

Cadrach se k nim připojil u vstupní síně do kaple. Mnich stále nic neřikal – zčásti možná proto, že zápasil s dechem – ale zařadil se až za trolla. Miriamele mu věnovala jediný ledový pohled.

Když se dostali ke dveřím, jako by se zase všechno změnilo. Miriamele měla pocit, že na okamžik spatřila bledé plameny, procházející zdmi; musela se přemáhat, aby nevykřikla a chvíli se jí zdálo, jako by ji někdo trhal zevnitř. Pak to pominulo, neklid v ní ale setrval.

Trvalo dlouho, než se cítila schopna promluvit.

"Kaple... je... na druhé straně." Přestože za zdmi kvílel vítr stále hlasitěji, šeptala. Hrůza, kterou v sobě nosila, se začala drát na povrch a ona vynakládala všechnu sílu, aby se ovládla. Binabik měl oči doširoka otevřeny a byl nezvykle bledý; Cadrach vypadal nemocně, měl vlhké čelo a oči mu žhnuly jako v horečce. "Tam, na druhé straně, je kratičká chodba, která vede přímo do věže. Dívej se pod nohy. Mohl bys na něco šlápnout a zranit se." Vše, co říkala, očividně patřilo jen Binabikovi. "Nebo byste mohli nadělat hluk, který by na nás upozornil kohokoli uvnitř."

Troll se slabě pousmál. "Kroky Quanuků jsou lehké jako nohy zajíce," zašeptal. "Na sněhu i na kameni."

"Dobrá." Miriamele se obrátila a pohlédla na mnicha. Snažila se vyzkoumat, jakou zradu skrývá za vodnatým šedým očima, ale potom se rozhodla, že na tom nezáleží. Nastalou situaci už může Cadrach ztížit jen stěží: jejich přítomnost nezůstane dlouho utajena a to, co bylo největší nadějí, se stejně asi obrátí proti nim.

"Tak tedy pojď za mnou," vyzvala Binabika.

Když otevřela dveře do boční chrámové lodi, zasáhl ji chlad; ihned ji popadl do spárů a ve vzduchu zůstal viset oblak jejího sraženého dechu. Než společníkům naznačila, aby do kaple vstoupili i oni, okamžik nehnutě stála a naslouchala. V koutech a u stěn vířil sníh a na podlaze stály louže vody. Většina lavic byla pryč; několik gobelínů, které zůstaly na zdech, povlávalo ve špinavých cárech. Bylo těžké uvěřit, že to kdysi bývalo místo pokoje a útěchy.

Také zde byla silněji slyšet bouře a zvuky boje zvenčí. Když vzhlédla, došlo jí proč.

Horní část chrámu byla pobořená a sklenění svatí a andělé se změnili v barevný prach. Miriamele se bázně zachvěla – i

presto, že už viděla tolik známých věcí, které se dramaticky změnily. Na dlaždice líně dopadaly sněhové vločky a v rozbitých rámech se jako rozzlobená tvář objevovala zatažená obloha s planoucí hvězdou.

Když procházeli apsidou kolem oltáře, povšimla si Miriamele, že zde působily ještě jiné síly, které toto místo znesvětily; něčí kruté ruce pozurázely části obličejů sochám svatých mučedníků, jiné zase potřísnily krví nebo snad něčím ještě horším.

I když měli pod nohama spoustu překážek, chrámovou lodí se pohybovali tiše. Úzkou chodbou je vedla ke dveřím, zapuštěným hluboko ve skále. Zastavila se a naslouchala u klíčové dírky, ale kvůli lomozu, který sem doléhal shora, neslyšela vůbec nic. Proběhl jí podivný, bolestivý až bodavý pocit, jako by vzduchem projel blesk – ale venku přece šlehaají blesky, uvědomila si.

"Miriamele..." Cadrachův hlas zněl polekaně.

Ignorovala jej a zkusila závoru. "Zamčeno," řekla tiše a poškrábala si ruku, která jí svrběla čím dál víc. "A dveře jsou příliš silné, než abychom je vyrazili."

"Miriamele!" Cadrach ji zatahal za rukáv. "Někdo tu vytvořil překážku, umělou bariéru. Máme se tu chytit do pastí."

"Co tím myslíš?"

"Cožpak necítíš, jak se to na nás tlačí? Necítíš to na kůži? Je to něco, co bylo vytvořeno k ochraně věže. Je to Pryratova práce – cítím jeho sílu."

Pozorně si mnicha prohlédla, ale na jeho tváři neviděla nic než nepředstíraný zájem. "Binabiku?" zeptala se.

"Myslím, že mluví pravdu." Troll už se také začal škrábat a dostával křeče. "Rozdrť nás to tím nejnejpříjemnějším způsobem, který si umím představit."

"Cadrachu, otevřel jsi ty permončické dveře. Otevři i tyhle."

"Tady je obyčejný zámek, paní, ne strážné kouzlo."

"Ale ty jsi byl i zlodějem!"

Otřásl se. Na hlavě mu začaly vstávat prameny vlasů – a Miriamele cítila totéž i na vlastních rukou a hlavě.

"Nemám s sebou žádné šperháky ani náradí – je to marné. A možná je to tak dobře. Vsadím se, že to bude rychlá smrt."

Binabik podrážděně zasyčel: "Nechci umřít vůbec, rychle ani pomalu, jestli tomu můžeme uniknout." Na okamžik se zahleděl na dveře, potom shodil na zem svůj ranec a začal jej prohledávat.

Miriamele bezmocně přihlížela. Atmosféra tísně a násilí každým okamžikem vzrůstala. V naději, že by do věže mohli najít ještě nějakou jinou cestu, se rozeběhla chodbou zpět do chrámu, ale už po necelém tuctu kroků vzduch ošklivě zhoustl a skoro se nedal dýchat. V uších jí podivně hučelo a kůže ji pálila. Nechtěla se vzdát tak lehce, a tak se pokusila ještě o několik kroků; každý byl mnohem obtížnější než předchozí, jako by se brodila houstnoucím bahnem.

"Vrať se!" zavolal na ni Cadrach. "To ti k ničemu nebude!"

Neochotně a těžko se obrátila a vrátila se ke dveřím. "Měl jsi pravdu, zpátky už nemůžeme. Ale ta věc, ta bariéra, se pohybuje tak pomalu!"

Mnich se zuřivě škrábal na pažích. "Takovým věcem trvá nějaký čas, než se zjeví, a kněz na její vyvolání použil hodně síly. Očividně nechce, aby se někdo dostal dovnitř nebo ven."

Binabik našel malý kožený váček a začal se v něm hrabat. "A jak víš, že to udělal Pryrates?" zeptala se Miriamele.

"Možná, že to byl... někdo jiný."

Cadrach truchlivě vrtěl hlavou, ale ve slovech se ozýval hněvivý podtón: "Znám jeho práci. Bože! Nikdy nezapomenu na ten pocit, když byl ten špinavec v mé hlavě, v mých myšlenkách..."

"Miriamele, Cadrachu," ozval se trop. "Zvedněte mě."

Sklonili se, zvedli ho z podlahy a popošli ke dveřím. Zdálo se, že teď už houstne i vzduch kolem nich: zvednout malinkého Binabika dalo skoro nadlidskou práci. Troll po nich šplhal tak dlouho, až si jim stoupl na roztresená ramena.

"Těžko... se... dýchá," zasupěla Miriamele. V uších jí bzučelo. Cadrach měl ústa doširoka otevřená a hrud' se mu traně zvedala.

"Nemluvte." Binabik se natáhl a něco nasypal do horního pantu dveří.

Miriamele teď v uších bušila kladiva; cítila, jak ji něco mačká, jako by ji drtila obrovská a silná pěst. Ze stínů před ní vytančil roj jisker.

"Odvráťte tváře," zasípал Binabik, pak něco vyklepal z dlaně a švihem tím udeřil o veřej.

Miriameliny oči zasáhl záblesk ostrého světla. Z dusivé pěsti se stala velká ruka, která ji odhodila ode dveří. I když to byl mocný úder, odskočila jen malý kousek a udržela se na nohou, protože se zarazila o neviditelnou, ale nepropustnou bariéru. Binabik se jí na ramenou zakymácel a dopadl na zem mezi ni a Cadracha.

Když znova nabyla zraku, dveře zahalené kouřem byly zpola vytrženy z rámu.

"Prorazili jsme!" zvolala a zatahala trolla za ruku. Ten popadl svůj ranec a všichni tři klopýtali ke dveřím. Miriamele se zastavila, protože se jí ranec zachytil za rám dveří a luk za utržený pant, ale nakonec se jí podařilo obojí vyprostit. Když se všichni protáhli do předpokojů Věže Zeleného anděla, tlak najednou zmizel.

"Měli jsme štěstí, že panty byly zvenčí," vydechl Binabik, zatímco se ovíval rukou.

Miriamele se rychle rozhlédla.

Skrz kouř na schodech do věže viděla jasné červené záblesky. O chvíli později se kouř rozptýlil natolik, že jasně spatřila Pryratovu růžovou, holou hlavu. U nohou mu ležela poházená nehybná těla, a před ním stál uprostřed místnosti Camaris. Stařec na kněze upřeně hleděl s tak beznadějným výrazem, až Miriamele cítila, jak jí v hrudi puká srdce.

Pryrates se od starého rytíře odvrátil, zašklebil se a udělal krok ze schodů; v tom okamžiku své bezedné oči obrátil ke dveřím, v nichž stála. Vypadalo to, že vyražené dveře ho zajímají asi jako spadlý list. Miriamele bez rozmyšlení pozvedla luk, natáhla tětivu a vypustila šíp. Namířila na hrud', ale šíp letěl výš. Když se Pryrates zapotácel a ucouvl, přišlo jí to

jako zázrak. Když potom navíc spatřila, jak mu z krku trčí šíp, byla svým zásahem ohromena natolik, že úplně zapomněla na radost. Kněz padl a jako pytel kostí se skulil z posledních schodů na podlahu předpokoje.

"Při Chukkových kamenech!" vydechl Binabik. "Ty jsi ho vyřídila!"

"Strýčku Jošuo!" zakřičela. "Kde jsi? Camaris! Je to léčka! Oni potřebovali, abychom sem ty meče přinesli!"

Já ho zabila! Až teď jí v nitru vytrysklo radostné poznání. Já jsem tu stvůru zabila!

"S tím mečem už dál nesmíte," křičel Binabik.

Starý rytíř k nim popošel o několik vrátkých kroků, a stále vypadal, že je pořád v moci nějaké hrozné síly, přestože Pryrates ležel mrtvý nebo umírající tváří k zemi. Po Jošuovi nebylo ani památky; kromě starce se ale nic ani nehlo. Dříve, než mohl kdokoli znova promluvit, se nad nimi ve věži rozezněl zvon. Vyzváněl strašlivě hlasitě a tak hluboko, jak Miriamele žádný zvon ještě znít neslyšela. V ohromné komnatě se roztřásl každý kámen, a totéž cítila v kostech. Chvilku se zdálo, že se předpokoj roztaví, protože jeho vodou nasáklé čalounění se změnilo v zed' oslepujícího světla. Celá místnost zářila a blikala, jako by byla zamořena světluškami. Pak nárek zvonu zvolna tichl a mámení sláblo současně s ním, až zmizelo docela.

Miriamele se snažila vzpamatovat, když tu se u paty schodiště vztyčila postava a šmátrala po kamenném oblouku ve snaze najít oporu. Byl to Jošua v rozervaném plášti; košili měl u krku rozdrásanou na cucky.

"Strýčku Jošuo!" Miriamele se k němu rozběhla.

Hleděl na ni s očima doširoka rozevřenými, a na okamžik i nechápavými. "Ty žiješ," promluvil nakonec. "Zaplat' Bůh."

"Je to léčka," řekla, když jej objala kolem krku. Malinko se jí vrátila naděje, ale protože to největší nebezpečí stále přetrvávalo, pátilo ji to jako bodnutí nožem. "Falešný posel – to byla ta báseň o Mečích! Byla to léčka. Oni chtěli mít ty Meče tady, a chtěli, abychom jim je přinesli!"

Něžně se jí vymanil ze sevření. Všimla si, že mu z vlasů vytéká čůrek krve. "Kdo ty Meče chce? Nerozumím tomu."

"Byli jsme oklamáni, princí Jošuo." Binabik začal vysvětlovat. "To celé naplánovali Pryrates a Král bouří, aby jim sem Velké meče někdo přinesl. Myslím, že měly být použity k získání veliké moci."

"Jasný osten jsme nenašli," dodala Miriamele naléhavě. "Máš ho ty?"

Princ zavrtěl hlavou. "Mohyla byla prázdná."

"Potom je tu ještě naděje! Není tady!"

Jošua už otevřel ústa k odpovědi, ale zarazilo jej Camarisovo hlasité, bolestné zaúpění.

"Ach Bože, proč mne tak trápíš?" zvolal starzec. Zvedl volnou ruku k hlavě, jako by jí právě zasáhl kámen. "Je to špatně – odpověď je chybná!"

Princova tvář se naplnila znepokojeným zájmem. "Musíme ho odsud odvést. Cosi v tom meči ho sem přitáhlo. Musíme ho dostat ven, dokud si pořád zachovává část svého já."

"Ale Pryrates udělal kolem věže bariéru," řekl Binabik. "Jediná naděje je v tom, že..."

"To je můj trest!" křičel Camaris. "Ach můj Bože, je tam tma a tolik hřichu! Je mi to líto... tolik líto!"

Jošua přistoupil ke Camarisovi, ale když se vzduchem mihl Trn, zase odskočil. Princ se zády opřel o schody a snažil se zůstat mezi Camarisem a tím, co jej tak mocně volalo.

"Ta věc, kterou Pryrates začal, ještě neskončila," zavolal na něj Binabik. "Ten meč se nesmí dostat dál!"

Jošua odskočil před dalším náhlým Camarisovým výpadem. Třímal Naidel, zdálo se ale, že se jej zdráhá použít k vlastní obraně – jako by se bál, že by mohl starého muže zranit. Miriamele se třásla hrůzou; věděla, že pokud princ nevyužije veškerou svou sílu, bude zabít.

"Strýčku Jošuo! Bojuj! Zastav ho!"

Jošua ustupoval po širokých schodech a Camaris došel na spodní stupeň, když vtom se jako blesk vyřítit Binabik.

Přeskočil tichá těla, která mu ležela v cestě ke schodišti, vrhl se zezadu na rytířovy nohy a srazil Camarise k zemi.

Miriamele přispěchala trollovi na pomoc a vedle ní se objevila další postava. Byla překvapena: Tiamak z Wrannu.

"Drž mu ruku, paní Miriamele." Muž z mokřin měl oči vyfoučené hrůzou a hlas se mu třásl, přesto se ale skláněl k rytíři.

"Já se postarám o tu druhou."

I když Binabik pevně objímal rytířova kolena rukama i nohama, Camaris už začínal vstávat. Miriamele uchopila ruku, která se snažila uvolnit z Binabikova sevření, ale rytíř se podařilo z princezniných zpocených rukou vyklouznout. Ještě jednou mu sevřela nadloktí; tentokrát držela pevně, i když se jí pod prsty pevné pletence Camarisových svalů napínaly, jako by byly z kamene. O chvíli později přistáli všichni čtyři znovu na zemi. Miriamele zjistila, že hledí do napůl otevřených Isornových očí; ochablou tvář měl stejně bledou jako Norni. Z hrdla se jí dral výkřik, svírala ale Camarisovi ruku tak zuřivě, že jí pro myšlenky na Isgrimnurova syna nezbývalo příliš času. Vzduchem čpěl pot strachu a námahy zápasících těl.

Letmo pohlédla na Jošuu; dosud stál na schodech, kousek od ní. Camaris se začal znovu zvedat na nohy a všechny tři, co na něm viseli, táhl s sebou.

"Jošuo," zasípala, "on... nám uteče! Zabij ho... bude-li to nutné... ale musíš ho zastavit!"

Princ jen hleděl. Miriamele cítila strašlivou sílu starého rytíře. Mohl je setřepat během pár chvil.

"Zabij ho, Jošuo!" zakřičela. Camaris již napůl stál, ale Tiamak byl stále doslova obtočený kolem jeho ruky, která svírala meč; rytířova hrud' a břicho byly nechráněné.

"Dělej!" zařičel Binabik bolestně a úporně se snažil udržet Camarisovy nohy u sebe. "Dělej něco!"

Ale Jošua udělal jen jeden váhavý krůček. Naidel mu schliple spočíval v dlani, špičkou k zemi.

Miriamele se jednou rukou pustila a rychle chňapla po Camarisově pásu. Když jej nahmátla, sklouzla na něj i druhou rukou. Zapřela se nohama o první schod a táhla ze všech sil. Starý muž se na okamžik zaklonil, díky Tiamakově a Binabikově tíze ale měl pohyby neohrabané a nemohl udržet rovnováhu. Zavrával a přepadl jako poražený strom. Miriameliny nohy zůstaly uvězněny pod rytířem. Když se zhroutil, vyrazilo jí to dech. Pak se Camaris pohnul a jí bylo

jasné, že už nebude mít sílu znova ho srazit.

"Ach bože," zašeptal rytíř ke stropu. "Zbav mě té písně! Já nechci jít – ale je to na mě příliš, příliš silné. Už jsem zaplatil a platil..."

Jošua vypadal trýzněný skoro stejně jako sám Camaris. Sešel o další schod, zastavil se a pak vyrazil nahoru.

"Milosrdný Bože," vydechl. "Milosrdný Bože." Napřimil se a zamžoural. "Udržte tady Camarise, jak dlouho to jen bude možné. Myslím, že vím, kdo čeká na schodech." Obrátil se a spěchal po schodišti.

"Vrať se, Jošuo!" volala Miriamele. "Nechod nikam!"

"Není času nazbyt," křikl přes rameno a pokračoval v cestě. "Musím se k němu dostat, dokud můžu. Čeká na mě."

A vtom si uvědomila, koho má na mysli. "To ne," zašeptala.

Camaris stále ležel na zemi a Binabik mu vši silou svíral nohy. Tiamaka rytíř odhodil; choulil se u paty schodů, třel si potlučenou ruku a díval se na Camarise se strašlivou předtuchou.

"Tiamaku, běž za ním," prosila Miriamele. "Běž za mým strýčkem, rychle! Nenech je, aby se navzájem zabili!"

Wrannský muž doširoka rozevřel oči. Pohlédl na ni, pak opět na Camarise. Tvář měl vážnou jako vyděšené dítě.

Nakonec se namáhavě postavil a belhal se za Jošua, který mezitím už zmizel ve stínech věže.

Camaris se ztěžka posadil. "Nechte mě jít. Nechci vám ublížit, ať jste kdo jste." Jeho oči hleděly někam do dáli. "Volá mě."

Miriamele uvolnila sevření a chvějíc se strachy jej vzala za ruku. "Sire Camarisi, prosím. To tě volá zlé kouzlo. Nechod nikam. Když tam svůj meč přineseš, všechno, zač jsi bojoval, bude zničeno."

Starý rytíř odvrátil bledý pohled z nekonečna a pohlédl na Miriamele. Ponurá tvář byla zrůzněná ohromnou únavou.

"Řekni větru, ať nevaně," zašeptal chraplavě. "Řekni bouři, ať nerachotí. Přikaz tomu prokletému meči, ať mi nezpívá a ať mě k ničemu nenutí." Poklesl ale v kolenou, jako by volání na chvíli polevilo.

Předpokojem se rozlehl zoufalý bezeslovný křik jako vytí zvířecího strachu. Miriamele si náhle vzpomněla na Cadracha. Otočila se a pohlédla na něj, ale mmich znovu zaječel a natáhl ruku.

Pryrates se pomalu zvedal. Údy se mu klátily, jako by byl opilý. Z šije mu stále trčel šíp. Nad roztrženým masem se vznášel mdlý hnilobný opar.

Ale on je přece mrtvý! Záchvěv hrůzy jí proběhl celým tělem. Je mrtvý! Sladká Elysie, Matko Boží, já jsem ho přece zabila!

Kněz zasténal a klopýtl. S výrazem hladového žraloka se obrátil k Miriamele. Hlas měl ještě drsnější než předtím, hrubý a jakoby potrháný. "Tys... mě poranila. Za to tě... nechám hodně dlouho naživu, děvče."

"Dcero Hor," vydechl Binabik beze špetky naděje. Ještě pořád držel nohy starého rytíře. Camaris ležel a hleděl na strop; nevnímal nic než volání shůry.

Kněz vstal a popadl šíp těsně za hrotem za černý dřík. Hrot ulomil; vyřinula se čerstvá krev. Párkrát pisklavě vydechl a potom chytil šíp za opeření a protáhl jej zpět celým krkem. Tvář se mu zkroutila jako v agónii. Podíval se na střelu potřísněnou krví a pak ji s pohrdáním hodil na zem.

"Nakkigský šíp," zaskřípal. "To jsem si mohl myslet. Norní mají mocné zbraně – ale ne dost mocné." Krvácení ustalo a z jedné z děr na jeho krku se vznesl lehký obláček dýmu.

Miriamele vložila do luku další šíp a třesoucíma se rukama natáhla tětivu a zamířila mu na tvář. "Kéž by... kéž by tě bůh poslal ke všem čertům, Pryrate!" S obrovským úsilím vyrazela slova ze staženého hrdla a snažila se nezačít křičet hrůzou a panikou. "Co jsi to provedl s mým otcem?"

"Je nahoře." Zničením se kněz zasmál. Teď již stál pevně, bez chvění, a vypadal, skoro jako by se radostně rozdováděl ukázkou vlastní síly. "Tvůj otec čeká. Doba, na kterou jsme oba čekali, nastala. Jsem zvědav, kdo si to užije víc?" Pryrates zvedl ruku a prsty udělal znamení. Vzduch okolo Miriameliny ruky náhle zhoustl a šíp se rozlomil vedví. Prázdný luk jí málem vypadl z rukou.

"Drahé děvče, neustále si vytahovat šípy není taková rozkoš, abych tě po sobě nechal střílet celý den." Pryrates se otočil a zadíval se přes celou místnost na Cadracha. Vyražené dveře, před kterými stál mmich, teď byly zahrazené alchymistovou ochranou a vyplňovaly je svíjející se karmínově zbarvené stíny. Kněz pokynul. "Padreicu, pojď sem." Cadrach slabě zasténal a pak vstal a klátivě šel ke knězi.

"Nedělej to!" zavolala na něj Miriamele.

"Nebud' tak krutá," zašklebil se Pryrates. "Chce jen posloužit svému pánovi!"

"Bojuj s ním, Cadrachu!"

Kněz se napřimil. "Dost už. Brzy budu muset jít a dostát svým povinností." Pozvedl ruku ještě jednou. "Pojď sem, Padreicu."

Zpocený mmich vrávorl místností a cosi si mumlal. Miriamele se jen beznadějně dívala, jak před Pryratovým nohama padl na kolena a tvář udeřil o kamennou podlahu. Rozechvěle se posunul a položil tvář na jednu z černých knězových bot.

"To už je lepší," polohlasně pobrukoval Pryrates.

"Jsem rád, že nejsi takový blázen, abys na mne záutočil – jsem rád, že si pamatuješ. Už jsem si myslel, že jsi na mě na svých cestách zapomněl. A kde jsi to vlastně byl, malý Padreicu? Opustil jsi mě a šel jsi dělat společnost těm zrádcům."

"To ty sám jsi zrádce," zařval na něj Binabik. Tvář se mu zkroutila námahou, neboť Camaris se zvedl a pokusil se vymanit z trollova sevření. "U Morgenese, u mého pána Ookequka, zradil jsi všechny, kteří tě přijali a podělili se s tebou o svá tajemství."

Kněz překvapeně vzhlédl. "Ooeuk? Takže tys poslíček toho tlustého trolla? No, to je naprosto velkolepé! Všichni mi staří přátelé se tu sejdou, aby tento slavný den celebroidali se mnou."

Camaris pomalu vstával. Binabik se jej úporně snažil udržet, ale starý muž se sehnul a bez sebemenšího úsilí mu srazil

ruce. Pak se napřimil a v ruce se mu pohupoval černý Trn. Namířil si to váhavými kroky přímo ke schodům. "Už brzo," kývl Pryrates. "To volání je velice silné." Zaměřil pozornost na Miriamele. "Obávám se, že další část naší rozpravy bude muset poněkud počkat. Za malou chvíli dospěje obřad k jistému citlivému bodu. Bude lepší, když budu osobně přítomen."

Miriamele se zoufale snažila nějak odlákat jeho pozornost, udržet jej co nejdále od strýčka a otce. "Proč to děláš, Pryrate? Co tím chceš získat?"

"Získat? Naprosto všechno. Moudrost takovou, jakou si ty, dítě, ani nedokážeš představit. Celý vesmír bude přede mnou ležet obnažen ve své nahotě, ani nejmenší tajemství se přede mnou nebude moci nikde skrýt." Natáhl ruce a na chvíli to vypadalo, jako by vyrostl. Róba se kolem něj zavlnila a po místnosti se rozběhly chomáčky zvířeného prachu. "Dozvim se věci, které i nesmrtelní mohou jen tušit."

Camaris zničehonic vykřikl, jako by ho něco udeřilo, a klopýtl. Odněkud shora se ozval velký zvon. Všechno se roztřásl a zdi se před Miriamele zakymácely. Jazyky ohně olízly zdi a zhasly, když se ozvěna rozplynula do ztracena. Svět tančil Miriamele před očima, ale Pryrata jako by se nic netýkalo. "To znamená, že se čas naplnil," řekl. "Chceš mě zdržet, dokud se Jošua nesetká s bratrem." Kněz potřásl holou hlavou. "To, co má přijít, tvůj strýc nezadrží, stejně jako nemůže odnést tento hrad na svých bedrech. A ani ty s tím nic nenaděláš. Doufám, že tě najdu, až bude po všem, malá Miriamele – nejsem si jist, co tady zůstane, ale přijít o tebe by byla škoda." Studené oči jí přeběhly po tváři. "Tolik toho můžeme dokázat. A budeme na to mít tolik času, kolik jen budeme chtít – třeba celou věčnost, když bude třeba."

Miriamele cítila, jako by jí srdce sevřela ledová pěst.

"Ale tys to nedokázal!" zakřičela na něj. "Ten meč tam není! Nedokázal jsi to!"

Pryrates se posměšně zašklebil. "Opravdu?"

Miriamele se něco letmo mihlo před očima. Otočila se. Camarisův odpor nakonec zeslábl a starý rytíř se už belhal po prvních stupních. Během několika málo chvil zmizel za prvním zákrutem schodiště. Hleděla za starým odcházejícím mužem s mdlým pocitem odevzdanosti. Udělali všechno, co dokázali – ale nestačilo to.

Pryrates přešel okolo Binabika a Miriamele, aby následoval starého rytíře. Najednou se zastavil u prvního schodu a plácl se po krku. Pomalu se otočil a podíval na trolla, který dosud držel u úst foukačku. Pryrates něco vyškubl zpoza ucha a zkoumavě se na to podíval. "Jed?" zeptal se. "Je vidět, že jsi opravdu Ookequkův učeň. Vždycky se učil pomalu."

Hodil šipku na zem a rozdrtil ji těžkou botou. Potom se také vydal po schodech.

"On se nebojí ničeho," zašeptal Binabik, pln strachu. "Já nevím..." Potřásl hlavou.

Miriamele hleděla na kněžův rudý oděv, dokud nezmizel ve stínech. Pohledem zabloudila na truchlivá, zmrzačená těla Isorna a ostatních vojáků. Plamen hněvu, zcela udušený strachy, náhle znovu vyšlehl.

"Tam nahoře je můj otec."

Na zemi vedle nich ležel Cadrach, vzlykal a skrýval hlavu v rukávech svého šatu.

Tiamak spěchal po schodech.

Všechny naše úvahy, všechny naše plány, naše naděje, naříkal. Všechno bylo k ničemu. Říkají, že to všechno s Mečí byla pouhá děčka. Byli jsme oklamáni, blázni...

Dral se nahoru a nemyslel na bolest, která mu vystřelovala tělem s každým zdolaným schodem, když se snažil udržet se v závěsu za Jošuou. Viděl jej jako pouhý šedý stín; pohyboval se v temnotě nad jeho hlavou. Na vrcholu těch schodů něco čekalo.

Smrt, pomyslel si. Smrt, číhající jako ghant v koruně stromu.

Odněkud shora zahřměl zvon. Ten zvuk ho zasáhl jako úder, jímž rozzlobení rodiče trestají děti. Před očima se mu znovu roztančily plameny a sama podstata věcí jako by hrozila, že se rozpadne na kousky. Uplynula mučivě dlouhá doba, než znovu uviděl schody a přinutil své neohrabané a bezmocné nohy učinit to, co jim přikazoval. Ta věž... probouzí se snad k životu? Když všechno ostatní má umřít?

Proč mě semposlala? Co můžu dělat? Ty, Kdo Vždy Kráčíš Po Písku – já mám takový strach!

Princ Jošua se vlekl stále výš a zmizel Wranňanovi z dohledu, ale ochromený muž z mokřin stoupal dál. Rychlý pohled z oken věže ukázal, že na neznámé půdě dole pod věží zuří zmatená bitva. Dobytelova hvězda svítila na nebi jako rozzlobené oko. Z oblohy se snášely chuchvalce načervenalého sněhu, ale přesto dokázal rozeznat nejasné postavy mužů, jež se rojili na hradbách, šarvátky na cimbuří a další potyčky v otevřeném prostoru nádvoří. Tiamak na chvíli pocítil záchvěv naděje, že se vévoda Isgrimmur a zbytek Jošuvy armády přece jen dostanou dovnitř – dokud si nevzpomněl na bariéru, jež věž chrání a o níž mluvil Binabik. Isgrimmur a ostatní nebudou moci zabránit tomu, co se zde odehrává. Ať už to bude cokoliv.

Ve všem je takový zmatek! Jak to vlastně Miriamele a troll mínili s těmi meči? Prý je to nějaká léčka – a dále, Pryrates a Eliáš je chtějí mít všechny tady. Ale proč? Co si to vymysleli? Zcela zjevně s tím má něco společného přítomnost Utuk'ku v podzemí pod hradem. Sithové řekli, že ji mohou zdržet, ale ne zastavit. V Tůni Tří hloubek se zřejmě skrývala nějaká obrovská síla a Tiamak si byl jist, že ji nornská královna chce nějakým způsobem zkrotit. Sithové se snažili ji zdržet, zdá se ale, že selhali a tento úkol nedokázali splnit.

Tiamak zaslechl Jošuův hlas. Roztřeseně se zastavil. Báł se přejít poslední stupně. Náhle nechtěl vidět, co princ nahoře našel. Pevně zavřel oči a vši silou si přál, aby se probudil v koruně banyánového stromu a aby všechno byl pouze zlý sen, z něhož se vzbudí. Ale zvuk neklidného větru neutichl a když otevřel oči, stále jej obklopovaly bledé a hladké zdi Věže Zeleného anděla. Věděl, že musí jít dál, i když mu srdce buší jako kladivo do kovadliny a našeptává mu, aby se otočil a pádil dolů a pryč. Měl příliš zesláblé nohy; klesl na kamenné stupně a posledních pár schodů vylezl pomocí

rukou a kolen. Nakonec se mu hlava vynořila nad nejvyšším schodem; vlna studeného vzduchu jej udeřila do tváře a vzápětí se ocitl v prostorné zvonici.

Pod klenutým stropem visely obrovské bronzové zvony jako jedovaté zelené rostliny z močálu a navzdory divokému větru byla celá místnost plná hnilobného pachu těchto květů zla. Kolem středu místnosti se až ke stropu tyčil shluk tmavých pilířů. Ve všech čtyřech stěnách byla otevřena okna, jimiž dovnitř proudil sníh; byly vidět šarlatové mraky. Jošua stál pár kroků před Tiamakem a byl obrácen k severnímu oknu. Princ stál strnulý, jako by nevěděl, co má dělat, jak se postavit. Na hrubé dřevěné lavici pod oknem seděl tvář k němu jeho bratr Eliáš.

Král měl na bledém čele temnou železnou korunu a v rukou držel něco dlouhého a šedého. Tiamak to neviděl příliš dobře. Mělo to tvar meče, ale nedokázal na to pořádně zaostřit. Jako by ta věc svou podstatou nepatřila do normálního světa. Král sám byl oděn slavnostně, královský háv ale hyzdilo několik skvrn a v místech, kde vítr nadzdvíhl plášť, zela spousta děr.

"Zahodit jej?" pronesl Eliáš pomalu. V očích se mu zračil stesk a na Jošuoovy věty odpovídal s pohledem toho, kdo sní a bdí zároveň. "Zahodit jej? Ale to bych nemohl nikdy udělat. Teď ne."

"Pro lásku a milosrdenství boží, Eliáš!" vykřikl Jošua zoufale, "zabíjí tě to! A je toho ještě víc – ať už ti Pryrates řekl cokoli, má v mysli jen samé zlo!"

Král zvedl hlavu. Tiamak stál za Jošuu, skrytý ve stínech schodiště, a přece si nemohl pomoci a trhl sebou v náhlém návalu hrůzy. Rudé světlo, které se linulo z okna, si pohrávalo na králově bezbarvé tváři; svaly pod kůží se mu svíjely jako klubko červů. Ale byly to oči, co Tiamaka přinutilo spolknout vyděšený výkřik. Doutnal v nich mrtvý záblesk, nelidské světlo jako sinalý svit bludiček v bažině.

"Aedone, ochraňuj nás," zalapal po dechu Jošua.

"Ale tohle není Pryratův plán." Eliášovy rty se zkroutily do strnulého úsměvu, jako by už neudržel výraz vlastní tváře.

"Já jsem Nejvyšší král, na to nezapomeň: všechno se děje podle mé vůle. To je můj plán. Kněz pouze učinil to, co jsem mu přikázal, a brzo už jej nebudu vůbec potřebovat. A ty..." vstal a pomalu a podivně se jakoby rozplétal a narovnával, až stál vzpřímeně a tyčil se do ohromné výše. Ta neurčitá šedivá věc stále směřovala k zemi. "... tys byl můj bratr. Kdysi."

"Kdysi?!" zařval Jošua. "Eliáš, co se to s tebou stalo? Jsi neuvěřitelně odporný – je z tebe démon!" Ustoupil o krok a téměř spadl do šachty schodiště. Poté třesoucí se rukou otočil jilec Naidelu a na hrudi si udělal znamení Stromu.

Zahřměl hrom a světlo zablikalo, ale král na něj pořád hleděl prázdným zrakem.

"Nejsem žádný démon." Vypadalo to, že se nad tím hluboce zamýšlí. "Ne. Ale brzo budu víc – mnohem víc – než pouhý člověk. Už to cítím, cítím, jak se otevírám větrům kvilejícím mezi hvězdami, cítím se jako noční nebe, na kterém září komety..."

"Ať mi Usires Vykupitel promine," vydechl Jošua. "Máš pravdu, Eliáš. Už nejsi můj bratr."

Králova chladná tvář náhle zesinala vzteky. "A či je to chyba? Závídl jsi mi od té doby, co jsi byl dítě, a ze všech sil ses snažil mě zničit. Odlákal jsi mi ženu, milovanou Hylissu, ukradl's ji a odevzdal do náruče smrti! Od té doby nemám chvíli klid!" Král zvedl dlaň; škubala se, jako by měla vlastní život. "Ale nedosti na tom – ne, vyrvat mi srdce z hrudi ti bylo málo, chtěl jsi také získat můj právoplatný nárok na trůn! Takže ty tedy toužíš po mé koruně, ano?" řval. "Tak si ji tedy vezmi!" Jošua viděl, jak se v bratrových rukou temná koruna otáčí. "Prokleté železo – spalovalo mě, až jsem měl pocit, že z toho zešílím!" Eliáš zachrčel, strhl si korunu z hlavy a hodil ji na zem. Na čele mu jako stín zůstala sežehlá stopa po obroučce, zela obnaženým zčernalým masem.

Jošua vydechl, oči plné hrůzy a lítosti. Po tvářích mu stékaly slzy.

"Modlím se... milosrdný Aedone! Modlím se za tvou duši, Eliáš." Princ zvedl ruku, jako by chtěl koženým rukávem skrýt všechno, co viděl. "Bože, jaký ubohý tvor se z tebe stal!" Najednou ztuhl, pozvedl Naidel a napřáhl jej tak, až se hrot třásl před královou hrudí. "Ale ty se musíš vzdát toho prokletého meče. Zbývá už jenom chvilka, než přijde Pryrates. Nemůžu čekat."

Králi poklesla brada, pohlédl na Jošuu zpod obočí a hlavu měl volně skloněnou k rameni, jako by měl zlomený krk. Z čela, kde měl předtím korunu, mu skanula kapka krve. "Ach. Ach... je tedy už čas? Trošku mě to zmátlo, protože se už všechno stalo... nebo to tak aspoň vypadalo..." Vytasil tu šedivou věc a za okamžik již byla její existence potvrzena: byl to dlouhý meč s poskvrněným ostřím a dvojitým košem u jilce, ze kterého šlehaly ohnivé blesky. Tiamak zbledl, ale zůstal na svém místě, neschopen odtrhnout pohled. "Dobrá tedy..."

S bezhlesným vzlykem se Jošua vrhl na bratra. Naidel proletěl vzduchem jako blesk. Král mávl Žalem a úder srazil, ale útok neopětoval. Jošua odskočil a třásl se jako v horečce; Tiamak by byl rád věděl, zda ho natolik roztráslo právě to, že se vlastním mečem dotkl šedého ostří. Princ udeřil znovu a tentokrát se velice dlouho snažil prorazit bratrovu obranu. Eliáš jako by bojoval ve snu, jako by se pohyboval v nenadálých křecích, ale pouze odrážel Jošuoovy útoky. Cekal vždy až do posledního okamžiku, jako kdyby věděl, kde princ zaútočí.

Nakonec Jošua ustoupil a lapal po dechu. V dálce se blýskalo a mihotavé světlo se mu odráželo v krupějích potu na čele.

"Vidíš," řekl Eliáš, "na takové surové a neumělé útoky už je pozdě." Na chvíli se zarazil; zvony se otřásly zahřměním hromu. "Příliš pozdě." Když zvedl Žal, v očích mu znovu vzplanulo nepřírozené světlo. "Ale ještě není příliš pozdě, abych vyrovnal dluh za všechno to zlo, které jsi mi způsobil – smrt mé ženy, trůn v nebezpečí, dceřino srdce otráveno jedem a obráceno proti mě. Později mě budou zajímat další věci. Ale pro tuto chvíli budu myslet na tebe, můj bývalý bratře." Vykročil, a meč v jeho rukou vypadal jako rozmazaný stín.

Jošua se úporně a zoufale bránil, ale král vládl nadlidskou silou. V mžiku zahnal Jošuu k severnímu oknu a navzdory podivné strnulosti svých pohybů jej rychlými útoky uvěznil na jednom místě. Jošua stěží stačil odrážet stále silnější údery. Útlý Naidel nemohl krále zastavit; za malou chvíli princ již jen vrávoral u okenní římsy a nebyl schopen další

obranu. Eliáš zničehonic natáhl paži a chytil Naidel za ostří. Prudkým škubnutím jej Jošuoovi vytrhl z ruky. Tiamak se jako smyslů zbavený vyplazil ze schodišťové šachty a skočil králi na záda právě ve chvíli, kdy Eliáš zvedl Žal nad hlavu. Vzápětí se Wranňan pověsil na ruku, v níž král držel meč.

Prince ale zachránit nemohl. Jošua rozhodl ruce a chtěl se bránit, ale šedé ostří mu dopadlo na krk. Tiamak samotný úder neviděl, ale slyšel hroznou ránu a cítil náraz přes královu ruku. Jošuoova hlava sebou škubla a princ odletěl stranou. Z krku se mu valila krev. Zhroutil se na zem jako prázdný vak a zůstal nehybně ležet.

Král se odpotácel. Volnou rukou chytil Tiamaka za krk. Ruce muže z Wrannu na okamžik sevřely jilec Žalu; z meče sálal takový mráz, že se o něj Tiamak málem spálil. Šíjí mu proběhl ostrý chlad a z rukou zmizel cit. Namáhavě a bolestně vykřikl, za Jošuu, za všechno zlo, co se přihodilo, a pak jej král od meče odtrhl a odhodil.

Tiamak bezmocně dopadl na kamennou podlahu zvonice a pak jej něco udeřilo do hlavy.

Ležel zhroucený na boku u zdi.

Nebyl schopen slova ani pohybu. Už tak zatemněný pohled navíc rozmazávaly slzy, které mu kanuly z očí. Místností se náhle rozlehl ohromný rachot a podlaha se otřásla. Rudé světlo venku se rozjasnilo a okolo věže se objevily plameny – na chvíli vyšlehly až do výše oken zvonice a ozářily královu siluetu. Potom zmizely.

Zvon zaduněl potřetí.

58. Věž

Simon se zastavil přede dveřmi trůnního sálu. Navzdory podivnému klidu, který cítil během putování podzemím Hayholtu, a navzdory Jasnému ostnu za pasem mu srdce prudce bilo. Bude král tiše číhat ve tmě jako před časem v Hjeldinově věži?

Protáhl se vchodem, ruku na jílcí meče.

Trůnní sál byl prázdný – nebo tam alespoň nebyli žádní lidé. Po boku Trůnu z dračích kostí se tyčilo šest mlčenlivých postav, ty ale Simon dobře znal. Vstoupil dovnitř. Na zemi ležely vlajky s erby, které dříve visívaly u stropu. Byly servány zuby větru, který proudil dovnitř vysokými okny. V hromadách se bez ladu a skladu válela spousta pomačkaných podobně zviřat a ptáků a některé dokonce schlíple splývaly přes kosti obrovského trůnu. Simon překročil jeden provlhlý praporec; vyšitý sokol jako by zíral širokýma očima, vyděšenýma pádem z nebes. Hned vedle leželo černé sukno se znakem ryby, vyšitým zlatou nití. Kousek zástavy zakrývaly další cáry vlhké látky. Když si ji Simon pořádně prohlédl, zničehonic jej znovu zaplavily vzpomínky.

Venku sílila vřava. Věděl, že má jen málo času, útržkům vzpomínek ale nedokázal odolat. Přešel k černým malachitovým sochám a pozoroval, jak se jim vraští rysy v mihotavém světle bouře. Simonem projela chvilková obava, že by stejná síla, která rozpohybovala a měnila celý hrad, mohla vdechnout život také kamenným králům. K jeho úlevě ovšem zůstali nehybní a mrtví.

Simon pohlédl na postavu napravo od nažloutlého opěradla velkého trůnu. Tvář Eahlstana Fiskerna byla obrácena nahoru, jako by pyšně hleděl na nádhernou scénérii někde v dáli, za hradem i jeho věžemi. Simon se upřeně díval do tváře krále-mučedníka již mnohokrát, tentokrát to ale bylo jiné.

To je ta tvář, kterou jsem viděl, uvědomil si náhle. Toho mu ukázala Leleth ve snu. Četl knihu a čekal na draka. Řekla: "Vidíš část svého příběhu, Simone." Sklopil oči k tenkému zlatému kroužku, jenž mu obtáčel prst. Ze zlata na něj hleděl symbol ryby. Co mu to Binabik říkal o významu sithského písma na prstenu? Draci a smrt?

Drak byl mrtvý. Tak to přece Leleth šeptala na tom místě mimo skutečnost – v průhledu do minulosti.

Že by král Eahlstan byl také součástí mého příběhu? podivil se Simon. To je to, co mi Morgenes svěřil s tímto prstenem? Nejtajnější tajemství Bratrstva Svítu – že draka zabil jejich zakladatel, a ne Jan?

Simon by tak byl Eahlstanovým poslem přes propast pěti staletí. Spočinula na něm tíha odpovědnosti a cti, o níž teď nechtěl přemýšlet, bohatství, jež bude moci vychutnat pokud přežije, křehké tajemství, které by mohlo změnit životy skoro všech, které znal.

Ale Leleth mu ukázala také něco jiného. Ukázala mu obraz Inelukiho s Žalem v rukou. A veškerá Inelukiho zášť se obracela k...

K Věži! Nebezpečí posledních hodin se v mžiku vrátilo. Musím tam přinést Jasný osten,. Jenom tady marním čas!

Simon se otočil a pohlédl na Eahlstanovu kamennou tvář. Poklonil se zakladateli Bratrstva jako lennímu pánu a znovu si uvědomil zvláštnost celé situace. Potom se obrátil k trůnu i sochám zády a rychle přeběhl přes kamenné dlaždice ke dveřím.

Gobelíny v předsíni zmizely a schodiště do tajného výklenku zůstalo nezakryté. Simon se vyšplhal po schodech a protáhl se úzkým otvorem. Bojovalo v něm neklidné vzrušení s hrůzou. Možná, že prostor mezi hradbami je plný ozbrojenců, ale zapomněli na Simona – Pána Stínů, který zná v Hayholtu každý kout a každou skulinu. A on není jen Simon – Pán Stínů, je také Sir Seoman, Nositel Velkých Tajemství!

Studený vítr do něj udeřil jako beranidlo a málem jej shodil z římsy. Vítr hnal sněh skoro vodorovně a bodal jej do očí a do tváře, že málem neviděl. Držel se v okenním otvoru a úkosem hleděl pod sebe. Zeď byla široká asi na jeden krok. Deset loktů pod ní řvali ozbrojení muži a kov zvonil o kov. Kdo to tam bojuje? Vydávají ten jekot obří, nebo to je řev bouře? Simonovi byly velké bílé postavy v temném šeru jaksí povědomé, neměl ale chuť zkoumat ani příliš dlouho ani příliš důkladně, co by jej čekalo, kdyby ze zdi spadl.

Obrátil zrak k nebi.

Nejasně se na něm rýsovala Věž Zeleného anděla; trčela nad spleť hayholtských věží jako kmen bílého stromu, pán starobylého lesa. Nad špičkou visely těžké černé mraky a oblohu křížovaly blesky.

Simon sklouzl z římsy a kousek po kousku se po čtyřech posunoval po zdi. Ani se nenadál a prsty mu zkřehly. Proklínal smůlu, že ztratil rukavice. Zatínal prsty do ledového kamene a snažil se na zídce držet co nejnižší, aby jej neustávající vítr nesrazil dolů.

Usire na Stromě! Takhle dlouhá ta zeď nikdy nebyla!

Jako by se ocitl na mostě přes jámy pekelné. Z temnoty se řinuly nepopsatelné zvuky, výkřiky bolesti a hněvu – některé z nich takové, že div neucouvl a nepustil se. Zima byla strašlivá a vítr vál a vál... Přeběhl očima až ke konci úzké zdi. Mezi ním a ochozem, který obepínal čtvrté poschodí Věže Zeleného anděla, zela propast zvící délky člověka. Simon se doplazil na konec, vzepřel se dotírajícímu větru a dodával si odvahy ke skoku. Do dalšího nárazu vichru se musel předklonit tak, že na horní hraně zdi téměř ležel.

Tak do toho, řekl si. Už jsi to udělal stokrát.

Jenomže ještě nikdy v takové vánici, odpovědělo jeho druhé já. A nikdy nebyli dole ozbrojení muži, kteří tě rozsekají na kusy, než bys řekl švec, i kdyby se ti náhodou podařilo pád přežít.

Zašklebil se do vánice a strčil si dlaně do podpaží, aby si trochu rozproudil krev v prstech.

Neseš tajemství Bratrstva, řekl si, a Morgenes ti věřil. To byla připomínka povinnosti, jakési zaklínadlo. Dotkl se Jasného ostnu a ujistil se, že bezpečně tkví v pásu – tichá píseň při doteku zesílila, jako když hladíš kočku po hřbetě – a potom se opatrně zvedl a schoulený se krčil na rohu u zdi. Dlouhou dobu jen tak udržoval rovnováhu, počkal si na chvíli, kdy vítr utichl, zadrmolil krátkou modlitbu a skočil.

Vítr ho zachytil uprostřed skoku a postrčil. Simon minul cíl. Chvilí se zdálo, že sklouzne do prázdna, pak se ale rozdrásanou rukou zachytil roubeného cimbuří. Visel tam, vítr jím cloumal sem a tam a věž a obloha mu vířily nad hlavou, jako by se všechno mělo každou chvíli převrátit vzhůru nohama. Cítil, jak mu kámen proklouzává pod ztuhlými prsty a rychle strčil do mezery i druhou ruku – moc to ale nepomohlo. Nohy mu visely do prázdna a ruce pomalu ochabovaly.

Simon se pokusil zapomenout na bolest, která jej bodala v už tak dost bolavých kloubech. Jako by byl znovu připoután ke kolu, natažený až k prasknutí – ale tentokrát z utrpení existuje cesta ven. Když se pustí, bude za chvíli po všem a nastane věčný mír.

Ale už toho příliš mnoho viděl a příliš mnoho vytrpěl, než aby se chtěl propadnout do zapomnění.

Napjal se, až mu tělem projížděly vlny agónie, a vytáhl se o kousíček výš. Když se dostal tak vysoko, že se mohl vzepřít o loket, pokusil se jednou rukou najít pevnější úchyt. Prsty nakonec nahmatal štěrbinu mezi dvěma kameny. Povytl se ještě o kousek nahoru a zaťatými zuby mu proklouzl bolestný výkřik. Kámen byl kluzký a jednu chvíli užůž padal, ale pak se mu posledním křečovitým pohybem podařilo vsunout celé tělo do výklenku – jen nohy mu trčely ven.

Havran, který se pod stříškou skrýval před nepohodou, se na něj netečně zadíval žlutýma očima. Simon se posunul ještě o kousek a havran odcupital. Pak se zastavil, naklonil hlavu na stranu a pozoroval, co se děje.

Simon se plížil k věžnímu oknu; nemyslel na nic jiného, než jak se dostat z dosahu ledového vichru. V rukou a ramenech mu šhubalo, na tvářích jej nemilosrdně štipal vítr. Když se zachytil okenní římsy, od hlavy k patě jím projíždělo pálivé brnění. Jako by mu nahoru a dolů po kůži běžely tisíce k zešílení kousavých mravenců. Havran se vznesl k noční obloze podoběn chomáči černého peří a v příštím mohutném poryvu větru mu zmizel z očí.

Bodání sílilo a Simonovy údy sebou bezmocně šhubaly. Cítil, jak mu vytlačovalo vzduch z plic. Simon věděl, že skočil rovnou do pasti, do pasti nachystané proto, aby lapala a zabíjela příliš horlivé kuchtíky.

Prostřáček, pomyslel si. Jaký jsem to jen prostřáček...

Napůl se propadl, napůl propadl oknem a zuchl na schodiště. Mučivý tlak náhle zmizel. Ležel na chladných kamenech a neovladatelně se třásl. Ze všech sil se pokoušel popadnout dech. V hlavě mu tepala krev – obzvláště pak v jizvě na tváři, která mu zůstala jako upomínka na draka. Žaludek jako by se mu pokoušel procpat hrdlem ven.

Náhle věží otřásl dunivý vyzvánění ohromného zvonu. Ten zvuk rachotil Simonovi v kostech a bolavé hlavě a nepřípomínal nic, co zatím kdy poznal. Celý svět se na dlouhou chvíli obrátil naruby.

Roztřesený Simon se choulil na schodech. To nebyly zvony z věže! pomyslel si, když ozvěna odezněla a rozprášené myšlenky se znovu propojily. Ty zvonily každý den, po celý můj život. Co to bylo? Co se to se všim stalo!?

V příští chvíli chlad ustoupila krev se nahnula do všech míst, ze kterých předtím odtékla. Chvěla se mu nejen tvář.

Simon si přejel prsty po čele; nad pravým okem se mu začínala tvořit boule. Pouhý dotek stačil, aby zasykl bolestí.

Nejspíše na něco narazil, když seskočil z okna na schody.

Mohlo to být horší, řekl si. Mohl jsem se praštit do hlavy při skoku na cimbuří. To už bych teď byl mrtvý. Ale jsem ve věži – v té věži, kam Jasný osten potřebuje... chce...

Jasný osten!

Polekaně si sáhl k pasu, ale meč se mu stále pohupoval na opasku. Nejspíš jej lehce sekl – po levém předloktí se mu vinuly dva potůčky krve – ale to se dalo vydržet. A meč je stále jeho. Jen to je důležité.

A meč mu potichu zpíval. Spíše to cítil než slyšel: bylo to lákavé mámení, které přehlušovalo bolesti v hlavě i v potlučeném těle.

Chtěl jsem nahoru.

Ted? Měl bych vystoupit nahoru? Milosrdný Aedone, přemýšlet je tak těžké!

Zvedl se, odplazil se k jedné straně schodiště a opřel se o hladkou zeď. Snažil se vymnout ztuhlost ze svalů. Když měl pocit, že už jakž takž cítí údy, chytil se zdi a pokusil se vstát. Svět se začal okamžitě naklánět a točit, ale Simon se zapřel rukama o kameny s vyrytými reliéfy a po několika chvilích dokázal stát bez opory.

Zastavil se a zaposlouchal do větru, který kvílel kolem zdi věže, a do slabě doléhajícího hluku bitvy. Jen jeden zvuk stále sílil. Po schodech se blížily kroky.

Simon se bezmocně rozhlédl. Neměl se kam schovat. Vytasil Jasný osten a ucítil, jak mu meč tepe v ruku. Ten pocit ho naplňoval opojným teplem, podobně jako doušek trollího vína. Napadlo ho, že by mohl zůstat statečně stát a s mečem v ruce čekat na toho, kdo jde nahoru po schodech. Věděl ovšem, že by to bylo čiré šílenství. Může to být kdokoliv – vojáci, Norni, dokonce sám král nebo Pryrates. Simon musel myslet na životy ostatních, na Velký Meč, který musí být

přinesen do poslední bitvy; to byla zodpovědnost, kterou si nemohl dovolit nebrat v úvahu. Otočil se a potichu vystupoval po schodech s Jasným ostnem zdviženým před sebou, aby jím náhodou o něco nezavadil a neprozradil se. Někdo po těchto schodech již dnes šel: v držácích na stěnách planuly pochybně a naplňovaly prostor mezi okny mihotavým žlutým světlem.

Schody se stáčely; za malou chvíli po nich došel k tlustým dřevěným dveřím ve vnitřním obvodu zdi. Proběhl jím pocit úlevy: může se za nimi skrýt a bude-li opatrný, může se podívat špehýrkou a zjistit, kdo se to sem šplhá za ním. Nesmí být odhalen dříve, než to bude nutné. I přes velký spěch kroky na schodech nijak netichly a když se snažil odsunout závoru, byly už hlasité až příliš.

Dveře se otevřely dovnitř. Simon se zahleděl do šerých stínů za nimi a pak vešel. Když se obrátil a opatrně zavíral dveře, podlaha se prohnula. Ukročil stranou, aby jej hrana dveří neuhodila – a noha mu uklouzla do prázdna.

Vyděšeně vykřikl a chňapl po klíce. Když se snažil nohou nahmatat něco, nač by si mohl stoupnout, dveře se opět zhouply do místnosti a zatlačily ho ještě dál. Klika mu v hrůzou zpocených dlaních klouzala. Ve světle pochybně, které sem dopadalo z chodby, uviděl, že podlaha sahá pouhý loket za práh. Potom se prkna rozpadala na prohnuté třísky.

Dole pod nimi už neviděl nic – jen tmu.

Rovnováhu udržoval jen s obrovským úsilím; jednou rukou se snažil vytáhnout na zbytky podlahy, když vtom zazněl zvon podruhé. Na chvíli se s ním celý svět zatočil a místnost bez podlahy se naplnila světlem a mihotavými plameny.

Meč, který Simon dosud pevně svíral, i když se houpal nad nicotou, mu vyklouzl z prstů. Vzápětí plameny zmizely a Simon se potácel na okraji prken. Jasný ostn – vzácná, převzácená věc, naděje celého světa – zmizel v temnotě pod ním.

Kroky venku se na chvíli zastavily, pak ale pokračovaly dál. Simon zavřel dveře a přitiskl se k nim zády. Stál na úzkém pruhu dřeva nad nekonečně prázdnotou tmou. Slyšel, jak kolem jeho úkrytu někdo prošel po schodišti nahoru – ale teď už ho vůbec nezajímalo, kdo s ním ve věži je. Jasný ostn byl ztracen.

Byli tak vysoko. Zdálo se, že se zdi naklánějí do schodiště a zavírají se za nimi jako hltavý jícen. Miriamele se chytla zdi. Jestli se ten ohlušující zvon ozve ještě jednou, zcela jistě ztratí rovnováhu a upadne. Pád po rozbitých schodech by byl nekonečný.

"Už tam skoro jsme," zašeptal Binabik.

"Já vím." Cítila, jak na ně jen malý kousek nahoře něco čeká: i vzduch se chvěl. "Nevím, jestli tam můžu jít..."

Troll ji vzal za ruku. "Také jsem vyděšený." Přes hukot větru jej stěží slyšela. "Ale je tam též tvůj strýc, a Camaris na to místo nesl Meč. A Pryrates je tam také."

"A můj otec."

Binabik přikývl.

Miriamele se zhluboka nadechla a pohlédla do míst, kde za hranou schodiště probleskoval slabý šarlatový svit. Číhala tam smrt, a možná ještě něco horšího. Bylo jí jasné, že musí jít, ale s hrozivou jistotou věděla také to, že ve chvíli, kdy učinila první krok, se svět, který znala, začal chýlit ke konci.

Přejela si rukama po zpocených tvářích.

"Jsem připravena."

Tam, kde schodiště ústilo do zvonice, pulsovaly paprsky světla, narýsované do dýmu. Venku hřměla bouře. Miriamele stiskla Binabikovi ruku, pak si zlehka poklepala po pásu a dotkla se dýky, kterou sebrala z chladné a nehybné ruky jednoho z Isornových mužů. Z toulce vytáhla další šíp a vložila jej do luku. Pryrates se dá zranit – i kdyby ho nezabila, třeba se jí podaří v rozhodujícím okamžiku odlákat jeho pozornost.

Vystoupili do krvavého světla.

První věc, kterou spatřili, byly Tiamakovy tenké nohy. Wranňan nehybně ležel u zdi, plášť omotaný kolem kolen.

Zadusila pláč a namáhavě polkla; pak zvedla tvář vstříc ledovému větru a stoupala dál.

Za vysokými okny se kupily temné mraky. Pocuchanými okraji horečnatě probleskovala Dobytelova hvězda.

Sněhové vločky vířily pod stropem místnosti kolem velkých zvonů jako popel. Všude bylo cítit napjaté očekávání; tím pocitem byl prodehnut celý svět. Miriamele ztěžka oddechovala.

Binabik vedle ní slabě hlesl. Camaris klečel na zemi pod zvony, pokrytými zelenou měděnkou. Ramena se mu třásla; černý Trn třímal špicí vzhůru jako svatý Strom. O pár kroků dál stál Pryrates a šarlatová róba mu plovávala ve větru. Ji ale nezajímal ani jeden z nich.

"Otče?" Zaznělo to sotva hlasitěji než šepot.

Král zvedl hlavu; ten pohyb trval neskonalě dlouho. Bledou tvář měl vychrtlou až na kost, propadlé oči se mu leskly, jako když mezi okenicemi probleskuje světlo lamp. Když na ni pohlédl, ucítila, že se v ní něco hroutí. Chtělo se jí plakat, smát se, utíkat k němu a pomoci mu, aby se cítil zase dobře. A další část jí samé, uvězněná a křičící hrůzou, chtěla tu věc, která se za něj vydávala – to prostě nemůže být ten muž, který ji vychoval – vidět vymazánu z povrchu zemského, poslat ji do temnoty, kde by ji nemohl trápit ani láskou, ani strachem.

"Otče?!" Tentokrát měla hlas pevný.

Pryrates k ní otočil hlavu; po tváři mu přeběhl znechucený výraz. "Vidíš? Na nic nedbají, Vznešenosti," řekl králi. "Vždy se budou snažit vniknout tam, kam nepatří. Žádný div, že tě panování tak zmáhá."

Eliáš pokrčil vztekle – nebo netrpělivě? – rameny. Ve tváři se mu zračila malátnost. "Pošli ji pryč."

"Otče, počkej!" vykřikla Miriamele a udělala krok ke králi. "Bůh nám pomoz, nedělej to! Prošla jsem celý svět, jen abych s tebou mohla mluvit! Nedělej to!"

Pryrates přiložil ruce k ústům a pronesl něco, co nemohla zaslechnout. Náhle ji ovinula nějaká lepkavá, pálivá a

neviditelná hmota; ona i Binabik byli zničehonic prudce vrženi proti zadní zdi. Vak jí sklouzl z ramene a spadl na zem. Věci se rozsypaly po podlaze. Luk jí vypadl z ruky mimo dosah. Bojovala ze všech sil, ale svíravá síla jí dovolila jen pár pomalých, trhavých pohybů. Nemohla se pohnout. I Binabik vedle ní se snažil seč mohl, ale bez úspěchu. Byli bezmocní.

"Pošli ji pryč," opakoval rozezlený Eliáš a vyhýbal se jejím očím.

"Ne, Veličenstvo," naléhal kněz, "ať tady zůstane. Ať se dívá. Ze všech lidí na světě by to měl být právě tvůj bratr," a učinil gesto směrem, kam Miriamele neviděla, "který to v této chvíli bohužel nemůže ocenit – a tvá zrádná dcera. To oni tě přinutili jít po této cestě." Zachechtal se. "Jenomže nejspíš nevěděli, že díky řešení, jež jsi objevil, budeš ještě větší než kdykoli předtím."

"Cítí bolest?" zeptal se král příkře. "Není to už má dcera – ale mučit ji před mými očima nebudeš."

"Žádnou bolest necítí, Výsosti. Ona a troll budou pouhými... diváky."

"Velmi dobře." Nakonec se královny a její oči přece jen setkaly. Díval se úkosem, jako by byla na míli daleko. "Kdybys mě jen poslouchala," pronesl chladně, "kdyby ses přede mnou sklonila..."

Pryrates položil ruku na Eliášovo rameno. "Nakonec bylo vše učiněno pro dobro věci."

Příliš pozdě. Prázdnota a zoufalství, které v sobě Miriamele potlačovala, vyrazily a rozlily se v ní jako černá krev. Otec byl pro ni ztracen a ona byla ztracena pro něj. Veškeré nebezpečí, veškeré utrpení bylo k ničemu. Zoufalství v ní neustále rostlo, až si myslela, že se jí zastaví srdce.

Blesk rozřízl oblohu za oknem. Zvony se rozdrnčely ozvěnou hromu.

"Pro... lásku." Navzdory alchymistovu kouzlu přinutila ústa, aby se pohybovala. Každé slabé slovo se jí ozývalo v uších, jako kdyby stála na dně hluboké studny.

Řekla mu to, ale bylo to pozdě, příliš pozdě. "Ty... já... všechno jsem to udělala... pro lásku."

"Ticho!" zasyčel král. Tvář měl potaženu vychrtlou maskou vzteku. "Láska! Co z ní zbyde, když červi ohlodají kosti? Neznám to slovo!"

Eliáš se pomalu obrátil ke Camarisovi. Starý rytíř dosud klečel nehybně, ale teď, jakoby přitahován královou pozorností, popolezl o pár kroků blíž. Trn škrábal po kamenných dlaždicích.

Králov hlas zničehonic nabral laskavý tón. "Nepřekvapuje mě, že si černý meč vybral právě tebe, Camarisi. Řekli mi, že ses vrátil do světa živých. Bylo mi jasné, že je-li na těch pověstech něco pravdy, Trn si tě najde. Nyní budeme jednat společně a budeme chránit království tvého milovaného Jana."

Když Miriamele spatřila postavu, kterou jí až do té doby zakrýval Camaris, vytřeštila oči hrůzou. Kousek od jejího otce ležel zhroucený Jošua, nohy a ruce schované pod tělem. Princova tvář byla odvrácena, ale košile a plášť kolem šíje prosakovaly krví, která pod ním tvořila kaluž. Miriamele vhrkly do očí potoky slz.

"Je čas, Veličenstvo," řekl Pryrates.

Král zvedl žal jako šedý jazyk, až se téměř dotýkal starého rytíře. I když se Camaris musel zřetelně přemáhat, pokusil se zvednout Trn a zkrřížit jej s temným ostřím v králově ruce.

Binabik překonal sílu, která jemu i Miriamele svazovala ruce i ústa, a tlumeně vykřikl, ale starý muž držel Trn stále stejně.

"Bože, odpusť mi," plakal Camaris zoufale. "Svět je hříšný... a já jsem Tě opět zklamal."

Meče se setkaly s tichým třeskem, který prolétl celým pokojem. Hluk bouře se ztišil a na chvíli byl slyšet jenom Camarisův bolestný nářek.

V místě, kde se obě ostří setkala, začal pulsovat černý bod. Jako by celý svět byl tím úderem roztržen a ven začala vytékat prvotní prázdnota. I přes pouta alchymistova kouzla Miriamele cítila, jak ve vysoké místnosti vzduch houstne a křehne. Ochladilo se ještě víc. V rozích a na zdech se začaly tvořit ledové květy, které se šířily rychle jako divoký oheň. Během chvilky byla celá síň pokryta tenkou vrstvou ledových krystalků, které se třpytivě leskly tisíci různých barev. Na zvonech rostly rampouchy – průhledné tesáky; blýskaly se ve světle Dobývateľovy hvězdy.

Pryrates vítězně zvedl ruku. Na rouchu mu přistávaly lesklé vločky. "Už to začalo."

Pochmurný hrozen zvonů u stropu se ani nepohnul, ale drtívý zvuk velkého zvonu zazněl znovu. Ledový prach se vznesl do vzduchu, když se věž otřásla jako útlý stromek v bouři.

* * *

Simon vzal za kliku a potichu zaklel. Spodní dveře byly něčím zaklíněny – nebude jednoduché dostat se do místnosti pod chybějící podlahou. Vtom zaslechl, jak se po schodech blíží další kroky.

Klouby jej hrozně bolely, přesto se ale vyškrábal po schodech k otevřeným dveřím tak rychle, jak jen to šlo. Vstoupil dovnitř a tentokrát si dával dobrý pozor, aby se postavil na místo, které prve uneslo jeho váhu. Aby mohl zavřít, musel se posunout až ke druhé straně zárubně. Když stoupající kroky mijely jeho úkryt, opatrně se po prknech posunul a vykoul škvírou ve dveřích. Podařilo se mu ale zahlédnout jen drobnou siluetu, která podivně kymáčivou chůzí mizela v ohbí schodiště. Ještě několik okamžiků naslouchal, potom se vyplížil ven a z nejbližšího držáku vytáhl pochodeň. S obrovskou úlevou zjistil, že spodní komora má podlahu neporušenou; i když byla částečně prohnulá, nevypadala nikde poškozená. Jasný osten ležel a blyštil se na hromadě rozbitého nábytku. Když jej tam Simon spatřil ležet jako drahocenný klenot na hromadě hnoje, ucítil drásavou a křečovitou bolest. Musí ho dostat zpátky. Jasný osten musí do věže. I z dálky cítil jeho touhu.

Když hledal na spodní podlaze bezpečná místa, myšlenkami se mu proplétalo jemné vlákno písňe Meče. Vzal louč do zubů a přehodil nohy přes okraj zbytku podlahy. Spustil se co nejnižší a skočil. Když dopadl, srdce mu splašeně tlouklo. Dřevo hlasitě zapraskalo a podlaha se mírně prohnula, ale vydržela. Simon udělal krok k Jasnému ostnu, ale

noha se mu do zteřelé podlahy zabořila jako do bažiny. Rychle ji stáhl a spatřil, jak se ulomil kus podlahy o něco větší než jeho bota a spadl dolů.

Simon se spustil na všechny čtyři. Opatrně se plazil po zrádné podlaze; posunoval se vždy jen o kousek, který předtím pečlivě prohmatal. Zvenčí se ozývalo tlumené kvílení větru. Pochodeň ho páčila do tváře; mihotavý plamen kreslil na zeď jeho podivně zkreslený stín, podobný spíše shrbenému zvířeti.

Natáhl ruku. Ještě trochu... ještě... už! Sevřel prsty jílec Jasného ostnu a okamžitě ucítil, jak jím probíhá jeho píseň a vibruje mu až v konečcích prstů. Cítil, že je vítán... a ještě cosi. Touha Jasného ostnu se stala jeho vlastní touhou. Nahoru, napadlo ho náhle. To slovo mu plálo před očima jako žhavý nápis. Je čas jít nahoru.

To se ovšem lehce řeklo – a hůř provedlo. Seděl a trhal sebou při každém zaskřipění a vrznutí podlahy. Vyndal si pochodeň z úst, zvedl ji a rozhlédl se. Tato místnost byla prostornější než ta nad ní; polovinu stropu, která nebyla dřevěnou podlahou horní komory, tvořil kamenný plát bez jakékoliv podpěry. Zdi byly holé až na několik vyškrábaných rytin, zašlých prachem a sazemi. Nebyly tu žádné výstupky, kterých by se mohl při šplhání zachytit, a i kdyby vyskočil sebevíc, nedokázal by dosáhnout na ten kousek podlahy, který lemoval horní dveře.

Simon se zamyslel. Vábení meče bylo stínem za myšlenkami, touhou naléhavou jako tichý, ale neúprosný tlukot bubnů. Zastrčil Jasný ostn za pás, neochotně pustil jílec a znovu si zasunul do úst pochodeň. Odplazil se ke dveřím, které nedokázal otevřít zvenčí ze schodiště, zevnitř to ale vypadalo stejně beznadějně: ať jimi cloumal, jak chtěl, vlhkost nebo posun nosných trámů je držely pevně zavřené. Povzdech si a přešel do středu místnosti.

Začal velice opatrně snášet zbytky rozbitého nábytku a stavět je na sebe a vedle sebe, až se mu podařilo nakupit hromadu asi do výše ramen. Když sunul poškrábanou stolní desku na vrchol hromady, uslyšel, jak po schodech stoupají další kroky.

Bylo těžké to odhadnout, ale tentokrát se zdálo, že jde o více než o jen jeden pár nohou. Schoulil se a ani nedutal. Přidržel se rukou desky a poslouchal zvuky kroků za dveřmi vedle sebe a po chvíli pak tichou ozvěnu od dveří horních. Zatajil dech a uvažoval, kolik nepřítel bude nahoře ve věži. Za chvíli se to dozví tak jako tak. Do myšlenek se mu vkrádal Jasný ostn. Nebylo lehké sedět v klidu.

Když zvuky utichly, vyzkoušel Simon, jak pevná je hromada, kterou se mu podařilo postavit. Pokoušel se všechny ostré hrany a rozlámané nohy nábytku směřovat dovnitř své vratké stavby – pro případ, že by spadl, ale bylo mu jasné, že pokud se tak stane, zřejmě se spolu se špičatými kusy zlomených křesel, židlí a těžkých stolů propadne a zřítí do dalšího poschodí. Pokud to tak dopadne, je se mnou konec, pomyslel si.

Co nejopatrněji se šplhal na vratkou hromadu, až si nakonec lehl na desku stolu úplně nahoře. Pomalu přitáhl i nohy. Plamen pochodeň, kterou stále držel v ústech, mu se sykotem připaloval koncečky vlasů. Opatrně se postavil a cítil, jak se pod ním nejistá hálka harampádí třese. Udržoval rovnováhu, pozvedl pochodeň a hledal co nejpevnější bod na okraji trosek horní podlahy.

Balancoval na kymácející se hromadě, když vtom zvon zaduněl potřetí.

Simon pustil pochodeň a skočil právě ve chvíli, kdy celou věž otřásalo bouřlivé vyzvánění a celá zmet' dřevěných trosek se začínala hroutit. Pod jednou rukou se mu ulomil kus podlahy, ale druhá ruka se zachytila pevnějšího bodu. Se supěním se zachytil na jiném místě a pokusil se vytáhnout nahoru; po zdech kolem něj vířily poryvy nachového ohně, všechno se míhalo a mlžilo. Unavené ruce se mu třáslly. Povytáhl se výš a zachytil se prahu horních dveří, potom zvedl nohu a zaklesl ji za zbytek podlahy. Ozvěna zvonu zvolna odeznívala, ale přesto ji neustále cítil v zubech, kostech i hlavě. Plameny jasně zaplály a pohasly, až na lehké mihotání kdesi pod ním. Ještě cítil kouř z pochodeň, která teď ležela mezi troskami rozbitého nábytku.

Simon se namáhavě vytáhl do bezpečí na úzký pás dřevěné podlahy. Ležel a lapal po dechu, když tu spatřil, jak podlahu začínají olizovat plameny.

Otočil se na bok tak opatrně, jak mu jen spěch dovolil, otevřel dveře a vyplazil se na schody. Pár osiřelých chuchvalců dýmu proniklo ven a rozplynulo se. Simon přirazil dveře a čekal, až se přestane třást.

Vytáhl meč z pásu. Jasný ostn mu znovu patří. Je zase naživu, zase svobodný. Naděje ještě nezemřela.

Když začal stoupat, cítil, jak v něm píseň meče sílí; byl to chorál radosti, blížícího se naplnění. Ozýval se zpěv a on cítil, jak mu srdce tepe v jeho rytmu. Věci dostanou správný řád.

Meč byl na dotek teplý. Zdál se být částí jeho těla; stal se z něj nový smysl, sladěný a citlivý jako nos honícího psa nebo uši netopýra.

Nahoru. Je čas.

Bolest v hlavě a v kloubech zmizela; na její místo nastoupil dravý pocit vítězství Jasného ostnu. Držel ho pevně v ruce, daleko od všech nebezpečí.

Nakonec ten čas nastal. Věci dostanou svůj řád. Je čas.

Volání meče nabývalo na síle. Bylo těžké pomyslet na cokoliv jiného, než že má klást jednu nohu před druhou, dorazit na vrchol věže, na místo, po kterém Jasný ostn tolik touží. V oknech byly vidět rudé kupy mraků, které čas od času zjizvil rozeklaný blesk. Rachot bouře byl ale jaksi zvláštně přitlumen. Meč zpíval mnohem hlasitěji – alespoň v Simonově mysli.

Konečně to skončí, pomyslel si. Cítil příslib Jasného ostnu. Meč vyřeší všechny zmatky a nepokoje, které jím tak dlouho zmítaly. Když se připojí ke svým bratrům, všechno se změní. Veškeré neštěstí dojde konce.

Na schodech nikdo nebyl. Nic kromě Simona se nepohybovalo a on cítil, že všichni a všechno čeká jen na něj.

Středobod světa spočíval ve Věži Zeleného anděla a on bude tím, kdo otočí kolem dějin. Byl to divoký a opojný pocit.

Meč jej lákal, zpíval mu a při každém kroku jej naplňoval nejasným, ale zato mohutným, osvobodivým a slavnostním pocitem.

Jsem Simon, pomyslel si a v mysli mu zněla radostná fanfára. Vykonal jsem slavné činy – zabil jsem draka! Vyhrál jsem bitvu! A teď přináším Velký Meč.

Když se vztyčil, viděl před sebou i za sebou třpytivě blýskavé schody, řeku z bělostné slonoviny. Bledý kámen zdí žhnul a zářil, jako by světlo vycházelo přímo z něj. Rytiny v barvě jasného nebe byly srdceryvně rozkošné jako květiny, pohozené pod nohama dobyvatelů. Blížilo se dokončení velkého díla. Konec bolesti byl na dosah ruky.

Zvon udeřil počtvrté a ještě silněji než předtím.

Simon zavrával a otřásl se jako krysa, lapená v psí mordě. Schodištěm se nesl rachot ozvěny. Kolem se prohnal závan mrazivého vzduchu a pokryl rytiny na stěnách mléčně ledovým oparem. Zakryl si rukama hlavu a vykřikl, až málem znovu upustil meč. Podlomila se mu kolena a musel se zachytit jedné z okenních říms.

Když se roztřesený a sténající Simon vzpomatoval, všiml si, že se nebe venku změnilo. Rozprostřené šmouhy mraků zmizely a před ním se otevírala dokonalá černá propast, posázená drobnými studenými hvězdami, jako by Věž Zeleného anděla přetrhala své kořeny, a nyní byla volná, unášená bouří. Se zaťatými zuby naslouchal slábnoucí ozvěně zvonu.

Tři úder srdce a černé nebe se potáhlo chuchvalci šedé a rudé barvy. Věž byla opět uvězněná v mracích.

Něco mu bloudilo v mysli a bojovalo s nepolevujícím voláním Jasného ostnu.

Tohle... je... nedobré. Radost, které byl plný, pocit, že může věci napravit, odplynul pryč. Děje se něco nedobrého – něco velice špatného!

Ale už šel zas dál a stoupal po schodech ke mdlému světlu. Nebyl pánem vlastního těla.

Bojoval se sebou. Ruce a nohy mu ztuhly, až se mu zdálo, že jsou neuvěřitelně dlouhé. Zpomalil a přinutil se zastavit. Cloumal jím mrazivý vítr. Ze zdí visela tenká vlákna ledových pramínků a hlavu mu halila pára, která mu šla od úst. Cítil ale, že někde nahoře číhá ještě větší mráz – mráz, který dokáže přemýšlet.

Velmi dlouho se na schodech snažil získat kontrolu nad vlastními údry. Byl to boj proti neviditelnému nepříteli, jehož přítomnost byla zřetelná jen díky nelidskému chladu. Na čele mu vyrazila kapka potu a s cinknutím dopadla na schody. Z přehřátého těla se valila oblaka páry a tam, kde utíkalo teplo, se dovnitř vkrádal smrtící chlad.

Mráz nakonec Simona přemohl a vlil se do něj. Hýbal jím jako loutkou na provázku. Trhaně vyrazil nahoru a ze zamčeného vězení uvnitř lebky vyřázel tichý křik. Nakonec došel až do zvonice plné dýmu a páry. Zdi pokryté ledem zářily a blyštěly se. Kolem vysokých oken se stahovaly černé bouřkové mraky a světlo se líně střídalo se stínem, jako by také podléhalo mrazu.

Vedle dveří stáli Miriamele a Binabik. Pomalu se svíjeli, chyceni do jakési neviditelné sítě jako hmyz lapený a uvězněný v jantaru. Když je uviděl, oči mu povylezly z důlků a srdce mu začalo bolestivě narážet do žeber, nedokázal ale ani vykřiknout, ani zastavit nohy, které jej neustále nesly dál. Miriamele otevřela ústa a tlumeně zasténala. Cítil, že mu do očí stoupají slzy a na chvíli její bledá tvář přitáhla jeho pozornost jako lampa v temném pokoji – ale tomu, co ho svíralo, se nedalo odolávat. Táhl ho to jako říční proud někam za přátele, ke skupině temných pilířů uprostřed komnaty.

Pod mrazem potaženými zvony vyčkávaly tři postavy, z nichž jedna klečela. Část Simona, která byla propojena s Jasným ostnem, jako by začala tancovat a křepčit... ale když k němu Eliáš obrátil tvář, připomínající masku mrtvého muže, ta část jeho bytosti, která mu ještě patřila, zesinala. Šedivý meč, který král držel oběma rukama, byl zkrížen s černým Trnem; v místě, kde se dotýkaly, byla nicota – prázdno, které zraňovalo Simonovu mysl.

Camaris se roztřeseně obrátil k Simonovi. Vlasy a vousy měl spleené ledovými krápníky. V očích starého muže se zračilo nehlubší zoufalství.

"To je moje vina..." procedil šeptem skrz zuby.

Pryrates pozoroval Simonův klátivý vstup na scénu; pokýval hlavou a stroze se usmál. "Věděl jsem, že jsi někde ve věži, kuchťáku – ty, a také poslední z Mečů."

Simon cítil, jak je přitahován k místu, na kterém se dotýkají Trn se Žalem. Nápěv Jasného ostnu jím proplouval a skrze něj cítil také hudbu ostatních dvou Mečů; chvíle jejich spojení se blížila a rytmus tance života uvnitř každého z nich sílil. Simon jej cítil jako proud řeky, jenž se zrychluje v úžině, ale kromě toho také vnímal překážku, která jejich spojení bránila. I když se dva z nich již dotýkaly a od třetího je dělilo jen pár stop, zůstávaly stejně osamoceny, jak byly odjakživa.

Něco bylo ale přece jen jinak. Na dně duše Simon hluboce a nevyslovitelně cítil, že velmi brzo nastane velká změna. Mohutné kolo vesmíru leželo volně na ose, připravené k otáčení. Až se to stane, všechny hranice padnou a všechny zdi se zhroutí. Čekající meče zpívaly.

Vyrazil, aniž si to uvědomoval. Jasný Osten se s třeskem dotkl obou ostří. Simonem projel drtivý otřes a rozšířil se na celou místnost. Černá nicota v místě setkání mečů se rozestoupila a objevila se díra, ve které mohl zmizet a zahynout celý svět. Světlo se proměnilo: záře hvězdy, která padala dovnitř okny, zesílila a zalila místnost rudě krvavou barvou. Děsivý hlas zvonu zazněl popáté.

Věž se otřásla v základech; Simon se zachvěl spolu s ní a vykřikl. Procházel jím proud energie spojených mečů, které se teď snažily osvobodit. Srdce mu splašeně klopýtlo, závažalo a téměř se zastavilo. Zrak se mu zakalil, ukročil do temnoty, a pak se postupně vracel. Byl lapen a nemohl se vyprostit ze sevření, které páliho jako oheň, přitahovalo jej jako magnet. Zoufale se snažil uniknout, ale navzdory nezměrnému úsilí se mu podařilo jen trochu se pohnout. Visel na jílci Jasného ostnu jako umírající ryba, lapená na háčku. Ozvěny zvonu odumřely v prostoru.

I přes píseň mečů pocítil Simon, že mrazivá přítomnost, kterou poprvé ucítil na schodech, se stává stále silnější, a je ohromná a těžká jako hora, ledová jako prázdnota mezi hvězdami. Byla už blíže, ale zároveň visel jakoby za nehmatatelnou a nejasnou překážkou.

Tryskající síla mečů neměla na Eliáše téměř žádný vliv. Pátravě pohlédl na Simona šíleným zeleným očima. "Toho neznám, Pryrate," zamumlal, "ale trochu povědomý mi je. Na tom ovšem stejně nezáleží. Všechny dohody byly dodrženy."

"Vpravdě." Kněz přistoupil tak blízko, že se rouchem téměř dotkl Simonovy ruky. Ta část mladého muže, která ještě byla Simonem, křičela odporem a vzteky – ale přes rty mu neprošel ani zvuk; teď už byl jen někým, kdo drží v ruce Jasný osten. Proudící duše meče, konečně spojená se svými bratry, nevnímala lidské šarvátky a nenávisti. Čekala jen, co přijde dál, dychtivá jako pes před krmením.

"Všechny dohody byly dodrženy," zaskuhral Pryrates a zaujal místo vedle krále, "a věci se daly do pohybu. Utuk'ku Nejstarší brzy ovládne Tůň Tří hloubek. Poté bude dokončen Pátý Dům a všechno se změní." Podíval se na Simona a v očích se mu zablesklo. "Ten malý, kterého tvoje Výsost ještě nezná, je Morgenesův spratek z kuchyně." Pryrates se zašklebil. "Tohle je uspokojivé. Viděl jsem, cos udělal Inchovi, chlapče. Skvělá a důkladná práce. Ušetřil's mi spoustu námahy."

Simon cítil, jak se v něm vzdouvá mohutná vlna hněvu. V rudém světle se knězova samolibá tvář zdála nehmotně nadzemská a Simon po okamžik neviděl nic jiného. Vší silou se snažil pohnout z místa, odtrhnout Jasný osten od bratrů, aby mohl toho vraha připravit o život, byl ale bezmocný. Plameny hněvu plály a neměly kudy ven; Simon si byl jist, že ho každou chvíli zevnitř sežehnou na uhel.

Věži zarachotil další úder zvonu. Simon upřeně hleděl vzhůru, přestože se podlaha otřásala a ušní bubínky mu praskaly. Bronzové zvony uprostřed komnaty se ani nepohnuly. Místo toho se objevil přízračný obrys jiného zvonu, dlouhý a válcovitý.

Nehmotný přelud se zachvěl a Simon spatřil, jak se za okny plazí po zdi plameny. Nebe se zaplnilo nekonečnou černí.

Když hluk odezněl, zvedl Pryrates ruce. "Zvítězila. Je čas."

Král sklonil hlavu. "Bože, pomoz mi, čekám už tak dlouho."

"Tvé čekání je u konce." Kněz si zkřížil paže před očima a pak je pomalu spustil. "Utuk'ku se zmocnila Tůně Tří hloubek. Jsou tu Meče a čekají pouze na Slova Zmaru, která uvolní to, co je poutá dohromady. Pak bude osvobozena síla, uvězněná uvnitř nich, a přinese ti vše, po čem jsi kdy toužil."

"Nesmrtelnost?" zeptal se Eliáš, plaše jako dítě.

"Nesmrtelnost. Život, který přetrvá hvězdy. Hledal jsi svou mrtvou ženu, Výsosti, ale našel jsi něco daleko většího."

"Nemluv... nemluv o ní."

"Raduj se, Eliáši, nesmíš truchlit!" Pryrates přiblížil dlaně k sobě a nebe za vysokými okny prot'al blesk. "Bál ses, že nebudeš mít žádného dědice, když ti tvá neposlušná dcera utekla – ale teď budeš dědicem sám sobě. Nikdy nezemřeš!" Eliáš zvedl hlavu, oči zavřené, jako by hleděl do záře slunce. Ústa se mu zachvěla.

"Nikdy nezemřu."

"Získal jsi mocné přátele, kteří ti v tuto hodinu vynahradí všechno tvé utrpení." Pryrates poodstoupil od krále a mávl nataženou rukou v rudém rukávu ke stropu. "Vývolávám První Dům!"

Velký neviditelný zvon zazněl znovu, jako by v boží kovárně narazilo kladivo na kovadlinu. Ve zvonici vyšlehly plameny a poskakovaly po mrazem pokrytých zdech. "V Thisterborgu, mezi starodávnými kameny," recitoval monotónně Pryrates, "jedna z Rudých rukou čeká. Pro svého pána a pro tebe užívá sílu onoho místa, a otevírá trhlínu mezi prostory. Rozprostírá první z A-Genay'asu'e a přináší První Dům."

Simon cítil, jak dosud vyčkávající chladná hrůza sílí. Byla rozprostřena kolem Věže Zeleného anděla a stahovala se blíž a blíž, jako zvíře, jež se potají plíží ve tmě okolo tábora a číhá na svou oběť.

"U Wentmouthu," volal Pryrates, "na útesech nad nekonečným oceánem, kde kdysi Hayefur hořel pro příchod ze ztraceného Západu, Druhý Dům jest stavěn. Služebník Krále bouří jest přítomen a obrovské plameny až k nebesům se vinou."

"To... ne..." Binabik, stále spoutaný Pryratovými kouzly, se snažil posunout ke zdi. Jeho hlas jako by přicházel z velké dálky. "To... ne...!"

Kněz na něj divoce máchl rukou, troll ztichla už se jen bezmocně svíjel.

Zvon zazněl znovu.

Jeho síla se odrážela a znásobena pulzovala znovu a znovu, dál a dál. Na chvíli se Simonovi podařilo zaslechnout hlasy zvenčí, sithské výkřiky bolesti a hrůzy. Rudé světlo mihotalo v rampouchách, které visely z klenutého stropu.

"Nad údolím Hasu, vedle prastarého Kamene Nářků, kde Nejstarší před Nejstaršími kdysi tancovali pod hvězdami, jež již dávno vyhasly – Třetí Dům jest vystavěn. Služebník Krále bouří vysílá další plamen k nebesům."

Eliáš se zničehonic zapotácel. Sklonil se a ostří Žalu sklouzlo o kousek níž, ale stále se dotýkalo ostatních dvou mečů.

"Pryrate," lapal po dechu, "něco... ve mně... něco mě uvnitř... spaluje!"

"Otče!" Miriamelin hlas zněl velmi slabě, ale tvář měla staženou hrůzou.

"Protože již nastal čas, Výsosti," řekl alchymista. "Měníš se. Tvá smrtelnost musí být spálena čistým plamenem."

Ukázal na princeznu. "Podívej se, Eliáši! Vidiš, co ti přináší tvá vlastní slabost? Vidiš, co ti přináší falešná láska?"

Udělala by z tebe vzlykajícího starce, jenž žadoní o jídlo a močí si do slammiku!"

Král se napřímil a otočil se k Miriamele zády. "Nic mě nezadrží," zaskřípal zuby. Každé slovo ho stálo obrovskou námahu. "Vezmu si... co mi... bylo přislíbeno."

Po čele, hladkém jako vaječná skořápka, stékaly Pryratovi krůpěje potu, ale přes to všechno Simon viděl, jak se směje.

"Budeš to mít," a znovu zvedl ruce. Simon napjal všechny síly, až mu div nepraskly žíly ve spáncích, ale od zkřížených mečů se nemohl odtrhnout. "V pevnosti tvého bratra, Eliáši," pokračoval Pryrates, "v samém srdci jeho zrady – to v Naglimundu vystavímež Čtvrtý Dům!"

Na nebi za oknem spatřil Simon opět vycházet neznámou temnotu. Těsně nad římsou bledl les majestátních věží Hayholtu, a mezi nimi šlehaly plameny vysoko k nebi. Podivný výjev stále nemizel. Hayholt byl pryč, a na jeho místě... Asu'a? Simon slyšel zvenčí ozvěny sithských výkřiků a hukot plamenů.

"A teď Pátý Dům!" křičel Pryrates.

Vyzvánění přízraku zvonu tentokrát přitáhlo Simonovu pozornost od bouřkových mraků a víření sněhu. Kvílivé a bolestivé výkřiky Sithů uvolnily místo mdlému sténání smrtelníků.

"V Tůni Tří hloubek Utuk'ku připravuje cestu poslednímu ze služebníků Krále bouří. Právě pod námi jest tvořen pátý a poslední z Domů." Pryrates obrátil rozpražené ruce dlaněmi dolů a celá věž se otřásla. Po celé délce Jasného ostnu Simonovou rukou proniklo drásavé šhubání, jako by mu něco chtělo vyrvat srdce a mysl najednou. Na druhé straně zatínal Camaris zuby v křeči agónie. Třesoucí se rukou svíral Trn.

Z podlahy zvonice vytryskla fontána ledově modrého světla. S řevem a praskotem pronikla temnotou v místě doteku mečů. Tam zeslábla a zkroutila se, ale rychle znovu nabyla síly a neztenčeně pokračovala vedle Simonovy tváře stále výš. Rozprskla se po stropě, kde po ní zbyly modravé jiskry. Simonovi tělem proběhla obrovská vlna energie a vzápětí jej zachvátila křeč. Uvnitř rozprášených myšlenek se rozjásané meče chvěly vzrušením. Jejich duše byly volné. Simon se pokoušel otevřít ústa a křičet, ale čelisti měl křečovitě sevřené a přes zaťaté zuby nedostal ani hlásek. V očích se mu rozlila jiskřivá modrá zář.

"A nyní i tři Velké Meče našly cestu na toto místo, přímo pod Dobyvatelovu hvězdu. Žal, obránce Asu'a, metla a bič živých; Trn, hvězdné ostří, symbol umírajícího impéria; Jasný osten, poslední železo zmizelého Západu."

Při každém jménu, které Pryrates vyslovil, zazněl úder velkého zvonu. Velká věž a všechno kolem dokola se s každým tónem změnilo. Nádherné věže a plameny ustupovaly přízemním, sněhem pokrytým střechám Hayholtu a pak se s další ozvěnou objevovaly znovu – a znovu.

Simon byl lapen do spárů strašlivých sil, jež jej spalovaly zevnitř. Nenáviděl. V duši se mu rozhořívaly dosud jen doutnající mraky vzteku. Nenáviděl za to, že se nechal podvést, že viděl, jak byli vražděni jeho přátelé, nenáviděl tu děsivou spoušť, kterou Pryrates s Eliášem způsobili. Chtěl mávnout mečem ve smrtelném oblouku, chtěl zničit všechno v dosahu a zabít ty, jež mu způsobili to hrůzuplné utrpení. Nemohl křičet – nemohl se ani pohnout, jen sebou bezmocně šhubal. Jeho hněv, který doposud nijak nemohl ven, proudil rukou, v níž držel meč. Jasný osten se stal mlhavou skvrnou, něčím ne docela skutečným, jako by se část jeho podstaty rozplynula. Trn byl temnou šmouhou v Camarisových dlaních. Starý muž měl oči obráceny v sloup.

Simon cítil, jak si jeho nesmírná zloba a zoufalství rází cestu na svobodu. Temnota na místě střetu Tří Mečů se šířila. Nekonečná prázdnota, brána do Nebytí, a Simonova nenávist se plavily přímo do ní. Pusté nic se plíživě vydalo po ostří Žalu k Eliášovi.

"Rozseli jsme veliký strach." Pryrates se postavil za krále, který byl v této chvíli spoután a bezmocný stejně jako druzí dva; všichni svírali v rukou meče. Kněz doširoka rozpráhl ruce a chvíli se zdálo, jako by Eliášovi vyrostl druhý pár rukou. "Všemi zeměmi se rozšířil strach. Voda v mořích vše kilpami. Ghanti se plazí po ulicích měst na jihu. Příšery z legend krácejí po sněhových pláních severu. Strach je všude.

Rozseli jsme veliký strach. Ve všech zemích se bratr obrátil proti bratru. Pohromy, hladomor a metla války proměnily lidi v divé demony.

Veškerá síla hrůzy a vzteku patří nám. Proudí do nás osnou Pěti Domů." Najednou se Pryrates rozesmál. "Jste tak ubozí! I vaše úzkosti a strachy jsou ubohé. Báli jste se, že vaše armády budou poraženy? Uvidíte toho daleko více! Uvidíte, jak se Čas sám vrátí ve vlastních stopách!"

Temnota se propíjila po meči až ke králi Eliášovi, ale ten nemohl nic, jen sebou bezmocně šhubat. Pustit Žal nedokázal.

"Bože, pomoz mi, Pryrate!" Tělem mu proběhlo křečovitě zachvění. Byl to otřes takové síly, že jej to skoro srazilo k zemi. Temnota noční prázdnoty se dotkla jeho rukou. "Aaaah! Bože, pomoz mi, já hořím! Má duše je v plamenech!"

"Snad sis nemyslel, že to bude jednoduché?" zašklebil se Pryrates. Pot se mu řinul po tváři potůčky a řekami. "A bude to ještě horší, ty blázne!"

"Nechci být nesmrtelný," křičel Eliáš. "Bože, bože, bože! Osvobod' mě! Já shořím na prach!" Hlas měl zastřený, jako by mu do krku a plic vnikala nějaká cizí nepředstavitelná věc.

"Nezáleží na tom co chceš nebo nechceš," odsekl Pryrates. "Budeš mít svou nesmrtelnost – ale může se projevit jinak, než jak jsi doufal."

Eliáš se svíjel. Teď už nebylo jeho slovům rozumět.

Pryrates natáhl ruce a téměř dlaněmi objal jíce Žalu; držel je pouhých několik palců od Eliášových rukou. "Přišel čas Sloz Zmaru," pronesl.

Zahřměl zvon a Věž Zeleného anděla se ještě jednou obklopila tragickou velebností hořícího Asu'a. Hvězdy na černém nebi byly drobné a chladné jako sněhové vločky. Věž se třásla jako živoucí věc v předsmrtné agónii.

"Připravil jsem Cestu!" volal Pryrates. "Sestrojil jsem loď. A nyní, na tomto místě, nechť se Čas otočí proti proudu!

Nechť proběhne zpět staletími až ke chvíli, kdy byl Ineluki vypovězen do říše za smrti. Až vyřknu Slova Zmaru, nechť se vrátí! Nechť se vrátí!" Začal zpívat překvapivě hlasitě v jazyce, jehož zvuk připomínal pukající led, třštící se kámen. Temnota nad Eliášem se rozlila a král na chvíli dočista zmizel, jako by prošel zdí skutečnosti. Poté do sebe vstřebal prázdnotu – či spíše ona vstoupila do něj a znovu se objevil; zmítal se a nesouvisle křičel.

Elysie, matko milosrdná! Oni zvítězili! Zvítězili! Simon měl hlavu plnou bouře a ohně, ale srdce mu zkamenělo jako temný led.

Zvon zazpíval ještě jednou a tentokrát vzduch v místnosti ztuhl jako sklo. Simon byl tím pohledem neodolatelně přitahován. Zdálo se mu, jako by se díval tunelem se zrcadlovými stěnami. Nebylo žádné dole ani nahoře. Z hvězd na obloze se staly dlouhé bílé šmouhy; táhly se jako červi díry v hlině. Život z něj unikl skrz Jasný osten ve žhavých vlnách a on cítil, jak se celý svět obrací naruby.

Ve zvonici se setmělo. Zkroucené stíny se nejasně rýsovaly a pobíhaly po zledovatělých plochách. Zdi se otevíraly a bortily. Dovnitř proudila černočerná temnota a přinášela s sebou chlad, mráz, nekonečnou zimu.

Eliášův zmučený hlas zněl tlumeně, až nakonec utichl. V té chvíli byl zřetelně vidět jen on a Pryrates. Kněžovy ruce zářily žlutým světlem a tvář mu žhnula. Veškeré teplo světa se rozplývalo a odtékalo do nicoty.

Král se počal měnit.

Eliášova silueta se prohnula a zavlnila. Začala narůstat, až nabyla obrovských rozměrů, přestože jeho vlastní zkroucená postava byla ve středu temnoty stále jasně viditelná.

Simon také cítil onen smrtící chlad, který se dostával do míst, kde plameny zloby spálily jeho naději. Život z něj prýštil, jako když se vysává morek z kostí.

Ta chladná, mrazivá věc, která tak dlouho čekala, konečně přicházela.

"Ano, budeš žít navěky, Eliáši," recitoval Pryrates. "Ale toliko jako mihotavý stín uvnitř vlastního těla, jenž se bude křít před Inelukiho jasným plamenem. Vidiš – i když se kolo Času otočí nazpátek a všechny dveře budou pro Inelukiho znovu otevřeny, musí jeho duch nalézt svůj domov zde na zemi."

Zvuk bouře ustal, nebo snad jen už nedokázal proniknout oparem neznámých sil, jež opanovaly zvonici. Fontána modrého světla, tryskající z Tůně, se ztenčila do úzkého proudu; mizel v temnotě u překřížení mečů; pak se už neobjevil. Když Pryrates skončil, v místnosti nebylo slyšet nic než zrychlený a sípavý králův dech. V hlubinách Eliášových očí se rozhořely šarlatové plameny; hlavu měl zvrácenou, jako by mu někdo zlomil vaz. Z úst se mu rozléval opar rudého světla.

Simon se díval a zmítala jím hrůza. Skrz meče cítil, jak se otevírá cesta – přesně jak řekl Pryrates. Na tento svět se dralo cosi příliš hrozného, než aby to vůbec mohlo existovat. Královo tělo se zmítalo jako dětská loutka, která se třepetá na provázku. Z každého kousičku těla mu prýštilo doutnající světlo, kůže se mu třepila a odchlipovala a odhalovala oheň, který v něm plál.

Miriamele kdesi křičela; ten nepatrný, ztracený hlas jako by přicházel z opačného konce vesmíru.

Zvonice zmizela. Všude kolem se tyčily špičaté věže Asu'a podivných tvarů, jež jako by se odrážely v rozbitých zrcadlech. Hořely, a královo tělo hořelo s nimi, rozpadaly se v prach a Čas sám se rozpadal s nimi. Pět století se rozplývalo do zmrzlé černé nicoty. Nezbude nic – jen kámen, prach a Inelukiho naprosté vítězství.

"Přístup k nám, Králi bouří!" křičel Pryrates. "Připravil jsem cestu. Slova Zmaru uvolní sílu mečů a Čas bude obrácen proti proudu. Historie je smazána! Napíšeme ji znovu!"

Eliáš sebou škubal stále silněji, jako by uvnitř něj náhle přebývalo něco mnohem většího, než je živé tělo s to pojmout, a naplňovalo jej až k prasknutí. Na čele mu vyrazily špičky růžků a jeho oči se staly dírami, plnými pěnivého tekutého šarlatu. Ztrácel kontury. Pohybující se stíny znemožňovaly rozeznat jeho pravou podobu. Královy ruce se rozpojily. V jedné stále třímal prchavý záblesk nicoty, jenž kdysi býval Žalem; druhá pak roztáhla prsty a napřáhla se, černá jako ohořelá hůl. Ve vráskách na kůži si pohrávalo žhavé sálavé světlo.

Ta plápolavá věc znehybněla.

Vypadalo to, že je zesláblá únavou – jako motýl, který se právě vyklubal z kukly.

Pryrates o krok ustoupil a odvrátil tvář.

"Učinil jsem... učinil jsem, co sis přál, ó mocný."

Jeho strojený úsměv byl pryč: kněz pokorně otevřel dveře, ale sám byl ohromen tím, co vstoupilo. Zhluboka se nadechl; po chvíli se zdálo, že sesbíral zbytky vnitřní síly. Tvář se mu zkalila divokou krutostí. "Ten čas nadešel – ale není to tvůj čas, je můj. Jak věřit, že ten, kdo nenávidí cokoliv živé, dodrží úmluvu? Víš, že až bys mě jednou přestal potřebovat, staly by se tvé sliby pouhým větrem ve tmě." Rozpřáhl ruce v širokých rukávech. "Možná jsem smrtelný, ale blázen nejsem. Dal jsi mi Slova Proměny a myslel sis, že mi dáš hračku, která mě zabaví jako nějaké malé dítě, a já budu plnit tvé rozkazy. Ale já jsem se také něco naučil! Ta slova se stanou tvou pastí, a potom ty budeš sloužit mně. Všechna stvoření se ti budou klanět – ale ty se skloníš přede mnou!"

Vlnící se věc uprostřed místnosti zavířila jako kouř rozehnaný nárazem větru, ale černé srdce, protkané šarlatovými žilkami, zůstalo pevné. Pryrates začal hlasitě zpívat jakýsi žalm; protože jinak jednotný zvuk byl tu a tam přerušován potulkami, bylo možné se dohadovat, že snad v nějakém prapodivném jazyce. Alchymista se měnil a tančil v narudlé temnotě, která obklopovala krále jako mlha. Nohama i rukama kroutil a škubal v příšerném tanci; konečně vybledl a stal se z něj stín, široký a temný pletenec kroužil ovinutý okolo místa, kde stál král či ta věc, která jej pohltila. Kolem doutnajícího srdce se shlukla kola stínů. Svět se hroutil do sebe a ty dva tvary se dále ztrácely, až nakonec ve středu zvonice pulsovaly pouze plamen, pára a temnota.

Celý proces tvoření se v tu chvíli a na tom místě zhroutil. Simon cítil, jak jeho vlastní strach odtéká průrvami v pažích přes Jasný osten do středu temnoty. Temnota se zakřivila. Drobné oblouky blesků pobíhaly po celé místnosti. Simon věděl, že někde venku je Asu'a zpřed pěti století spalován na prach a jeho obyvatelé umírají rukama Fingilovy dávno mrtvé armády. A co ostatní? Jsou všichni, které Simon znal, smetení do nicoty, rozvířené Kolem Času?

Prostor jiskřil blesky. Uprostřed tepala bouře ohně a hromů. Zničehonic se rozptýlila po celé místnosti a ta byla v mžiku plná oslepeného světla. Pryrates ve své obnovené původní podobě odvrávorál od pulsující záře; ta se hned vzápětí propadla do temnoty. Kněz na okamžik zvedl vítězně ruce nad hlavu, pak zavrávorál a padl na kolena. V temnotě se zhmotnila postava, jež jen vzdáleně připomínala člověka, a vztyčila se nad ním; na nezřetelné hlavě se mihotal šarlatový náznak tváře.

Pryrates se chvěl hrůzou a vzlykal. "Promiň mi! Promiň mi mou opovážlivost, mou pošetilost!" Plazil se k té nehmotné postavě a čelem bil do téměř neviditelné podlahy. "Stále ti mohu velice posloužit! Pamatuj, cos mi slíbil, pane – že když ti budu sloužit dobře, budu první mezi smrtelnými."

Ta věc dosud v jedné zčernalé ruce třímala měnlivý Žal, natáhla ale druhou a dotkla se jí alchymisty. Prsty měkce uchopily zpocenou hladkou hlavu. Tmu rozřízl hlas silnější než zvon, nelidský a smrtící jako sykot mrazivého větru. I přes všechno, co se již přihodilo, se Simonovi do očí nahrnuly slzy děsu.

"ANO. BUDEŠ PRVNÍ."

Králi z rukou vytryskly proudy páry. Pryrates ječel a rukama se pokoušel odstrčit obrovskou dlaň, ale král se ani nepohnul a Pryrates se nedokázal osvobodit. Po alchymistově rouchu přebíhaly stopy plamínek. Nad ním se v temnotě jako nejasná hrouda zračila králova tvář, oči a ústa jako rána však plápolaly šarlatem. Knězův křik nepřipomínal nic, co kdy dokázalo vyloudit lidské hrdlo.

Obklopil jej mlžný opar, ale Simon přesto viděl, jak kůže zmučených rukou praská, jak z nich jde pára a jak se scvrkávají do tenkých třepetavých útvarů, připomínajících větvičky ve větru. Po nekonečně dlouhém okamžiku kněz dopadl na podlahu. V sežehnutém těle mu nezůstala jediná kůstka celá; zmítal se jako napůl rozdrčený šváb. Trhavé pohyby se zpomalovaly, až nakonec ustaly docela.

To, co dříve bývalo Eliášem, se smrštilo a sklonilo hlavu, takže nebylo vidět nic než stín. Simon ale cítil, jak pije z pramene energie, která procházela Jasným ostnem, Trnem a Žalem, a snaží se nabýt síly k ovládnutí uloupeného těla. Pryrates to poranil, ale Simon věděl, že je jen otázkou času, kdy se to zotaví. Ucítil nepatrný záchvěv naděje a pokusil se pustit jilec, ten se však stal součástí jeho bytosti. Nebylo úniku.

Ta černá věc vytušila, že se pokouší osvobodit, a pohlédla na něj. I když mu srdce klopýtlo a div se nezastavilo, dobře vnímal její nesmířitelné myšlenky. Rozdrtila čas a přinutila jej obrátit se proti vlastnímu toku. Ani smrtelný kněz nedokázal bez ohledu na nesčetné síly, jimiž vládl, znovu zavřít dveře – jakou šanci by tedy mohl mít Simon?

Ve chvíli hrůzy Simon náhle ucítil nápor dračí krve, jež mu kdysi sežehla smysly a změnila jej. Hleděl na nestálý černý tvar, který kdysi býval Eliášem, poničenou skořápku a jejího litého obyvatele; v místě, kde jej zasáhla černá dračí esence, ucítil bolestný tep. Šerem, které pulsovalo mezi Jasným ostnem a Žalem, vnímal Simon všeprostupnou nenávist, která byla krví Krále bouří ve vyhnanství říše smrti – vnímal ale také Inelukiho nekonečnou a šílenou osamělost.

Miloval svůj lid, pomyslel si Simon. Položil za něj život, ale přesto nezemřel.

Simon bezmocně pozoroval, jak věc vedle něho znovu nabírá sílu. Pamatoval si na obraz, který mu ukázala Leleth: Ineluki vedle velké tůně. Ve tváři se mu zračilo zdrcující zoufalství, ale odhodlaný byl stejně jako Eahlstan, který seděl ve svém křesle a čekal na příšeru, se kterou se měl utkat, na draka, o němž věděl, že se mu stane osudným. Ineluki a Eahlstan byli svým způsobem stejní. Dělali to, co muselo být učiněno, i když za to bylo třeba zaplatit vlastním životem. A Simon nebyl jiný.

Žal. Myšlenky kroužily a umíraly jako můry v plameni, ale on se chytil právě téhle. Ineluki pojmenoval svůj meč Žal. Proč mi to ukázala?

Uvědomil si pohyb na okrajích zorného pole. Binabik a Miriamele získali Pryratovou smrtí volnost a ušli pár kroků k Inelukimu. Miriamele upadla na kolena. Binabik se zapotácel a tvrdohlavě se ploužil dál s hlavou skloněnou jako v silném větru.

"Ty tento svět zničíš," zasípal troll. Ústa měl otevřená, jako by křičel, přesto byla jeho slova tichá jako mávnutí sametových křidel. "Přišel jsi o sounáležitost, Ineluki. Nemáš tu čemu vládnout. Nepatříš sem!"

Chuchvalec temnoty se k němu obrátil a pozvedl mihotavou ruku. Simon viděl, jak Binabik couvl před drtivým úderem, a vrátil se mu pocit strachu a nenávisti. Nakonec vlnu hnusu přemohl, i když sám nevěděl proč.

Nenávist ho držela při životě v temných končinách. Po pět století hořel v prázdnotě. Nenávist je vším, co má. A já jsem také pocítil nenávist. Cítil jsem stejné věci jako on. Jsme stejní.

Simon se namáhavě snažil neztratit obraz tváře Inelukiho-trpěle. Tohle je pravda, skrytá za tou strašlivou žhoucí věcí. Žádné stvoření v celém všehomíru si nezaslouží to, co se přihodilo Králi bouří.

"Je mi to líto," zašeptal tváři ve svých vzpomínkách. "Neměl jsi tolik trpět."

Přiliv energie z Jasného ostnu náhle polevil. Ta věc, která svírala Žal, se k němu znovu otočila a Simonem projela další vlna hrůzy. Srdce mu sevřela neviditelná ruka.

"Ne," vydechl těžce a uvnitř sebe sama tápavě hledal místo, kterého by se mohl zachytit a které by mu mohlo být útočištěm. "Já... se tě bojím, ale... nemůžu tě nenávidět."

V tom okamžiku vše ustrnulo na tichou chvíli, která trvala věčnost. Pak se sir Camaris pomalu zvedl na kolena a vrávoravě vstal. Trn v jeho rukou stále pulsoval rytmem temnoty, ale Simon cítil, jak proud jeho síly slábne, jako kdyby energie, kterou sám cítil, procházela propojením mečů také do Camarise.

"Odpuštění..." zaskřehotal starý rytíř. "Ano. Nechť je vše..."

Ve středu temnoty, která bývala Králem bouří, se něco zachvělo. Šarlatové světlo na okamžik zaplálo a pak zhaslo. Po okolí se rozlil rudý opar, neklidný jako roj včel. Uprostřed stínů se v dýmu objevila bleďá, bolestí zkroucená tvář krále Eliáše. Z vlasů se mu vinuly chomáčky kouře. Na pelerině a košili mu přeskakovaly drobné plaménky.

"Otče!" V Miriamelině pláči se odrážela celá její bytost.

Král k ní obrátil pohled. "Můj bože, Miriamele," vydechl. Hlas neměl úplně lidský. "Čekal na to příliš dlouho. Nenechám tě odejít. Byl jsem blázen, a teď... teď jsem za to zaplatil. Je mi to líto... dceruško." Proběhl jím záchvěv křeči a oči mu na chvíli zrudly, ale šlachovitě rysy obličeje zůstaly neporušeny. "Je příliš silný... má v sobě příliš nenávisti. On... mě... nenechá... odejít..."

Hlava mu poklesla a v jeskyni úst mu začalo doutnat žhavé světlo.

Miriamele beze slova vykřikla a zvedla ruce. Simon spíše vycítil než uviděl, jak kolem něj něco proletělo.

Z Eliášovy hrudi trčel dlouhý bílý opeřený šíp.

Na krátký okamžik byly královy oči zase jeho vlastními a pohled se setkal s Miriameliným. Pak se mu obličej zbtortil a z úst vytryskl řev silnější než bouře. Eliáš se skácel mezi stíny. Křik zanikl v neuvěřitelně hlasité ozvěně, která jako by neměla nikdy skončit.

Na krátký prchavý okamžik Simon ucítil, jak neskutečně mrazivé něco sahá na místo, kudy mu vnikla do srdce dračí

krev, a snaží se v něm nalézt úkryt, který mu první hostitel odepřel. Ta věc měla všepožírající a zoufalý hlad.

Ne. Ty sem nepatříš. V Simonových myšlenkách se odrážela Binabikova slova.

Drásavá věc se s bezhlesým výkřikem vzdálila.

Z místa, na kterém král stál, vyšlehly plameny a vytvořily pod klenbou tvar obřího hříbu. Zavládla příšerná mrazivá temnota, ale otřesený Simon pln úzkostného strachu viděl, jak se začíná prosvětlovat do říše mihotavých stínů. Svět se znovu obrátil vzhůru nohama a věž se otřásla. Jasný osten se zachvěl a rozpadl v temném víru; vzápětí už mu v ruce zbýval jenom prach. Zvedl rozťresenou dlaň před obličej, aby se na ten prach podíval zblízka – a s úžasem se zarazil. Může se znovu hýbat!

Ze stropu nad jeho hlavou se ulomil kus kamene, na dosah ruky se roztříštil o zem a zasypal jej sprškou ostrých úlomků. Simon zavrával a ustoupil. Místnost stála v plamenech, jako by hořely samy kameny. Jeden ze zčernalých zvonů, zavěšených u stropu, spadl a vyrazil v kamenné podlaze díru. Kolem něj se pohybovaly stínové postavy, jejich pohyby byly nezřetelné díky stěně ohně.

Nějaký hlas ho volal jménem, ale on stál přímo uprostřed žhnoucího chaosu a nevěděl, na kterou stranu se má obrátit. Když začaly padat další kameny, objevilo se v rozervaném otvoru nebe, na němž vířily mraky a hvězdy. Pak jej něco udeřilo.

59. Skryt před hvězdami

Tiamak nemotorně stál a čekal. Vévoda trpělivě naslouchal dvěma thrithingským, poté pokýval hlavou a odpověděl; oba se otočili a odešli tajícím sněhem ke koním. Vévoda a Wranňan zůstali u ohně sami.

Když Isgrimmur vzhledl a spatřil návštěvníka, usmál se, jak nejsrdečněji mohl. "Tiamaku, co tam jen tak stojíš?

Milosrdný Aedone – sedni si přece! A ohřej se." Vévoda se snažil pokynout, ale bránila mu v tom páska, na které měl zavěšenu ruku.

Tiamak se přiběhl posadil se na kládu. Chvilí si mlčky ohříval ruce nad plameny a pak pronesl: "Je mi líto Isorna."

Isgrimmur odvrátil zarudlé oči a zadíval se přes zamlžené souvratě kamsi ke Kynslaghu. Trvalo dlouho, než znovu promluvil. "Nevím, jak to řeknu své Gutrun. Zlomí jí to srdce."

Mlčení se vlekle. Tiamak čekal; nebyl si jist, zda má mluvit dál. Znal Isgrimmura daleko lépe než jeho vysokého syna. Toho potkal jen jednou, v Likimeyině stanu.

"Není jediným, jenž zemřel," ozval se nakonec Isgrimmur a poškrábal se na nose. "A jsou tady živí, o které je třeba se starat." Vzal poleno a přiložil je do ohně; pohlédl do plamenů a zamrkal, plný potlačovaného vzteku.

Na řasách se mu leskly krůpěje slz. Znovu se rozhostilo ticho, které nabylo téměř děsivých rozměrů, až nakonec je Isgrimmur přece jen přerušil. "Můj bože, Tiamaku, proč jsem to nebyl já? On měl život před sebou. Já jsem starý a život jsem si už prožil."

Wranňan potřásl hlavou. Věděl, že na tu otázku neexistuje odpověď. Nikdo nedokáže pojmout záměry Těch, Kteří Tvoří a Tvarují. Nikdo.

Vévoda si otřel rukávem oči a promnul krk. "Dost už. Čas truchlení ještě přijde." Otočil se k Tiamakovi a Wranňan si poprvé uvědomil, kolik pravdy se skrývá v jeho slovech: vévoda byl starý muž a svá nejlepší léta měl dávno za sebou. Jen jeho obrovská vitalita to vše dokázala zakrýt, a když teď přišel o všechno, oč se opíral, dopadla na něj tíha věku se vši pádností. Tiamak měl zlost na skutečnost, že tak dobrý muž musí tolik trpět.

Trpí ale všichni, řekl si. Teď je ta správná doba sebrat všechny síly, pokusit se porozumět a rozhodnout, co dál.

"Pověz mi, co se vlastně stalo, Tiamaku." Vévoda se ztěžka posadil a sebral sílu k nastolení zdání sebekázně, kterou tolik potřeboval. "Řekni mi, cos viděl."

"Určitě není moc toho, co bys ještě..." začal Wranňan.

"Jen mi to pověz." Isgrimmur přesunul zlomenou ruku do pohodlnější polohy. "Za chvíli přijde Strangyeard a připojí se k nám, máme tedy ještě trochu času. Ale ty už jsi s ním myslím mluvil."

Tiamak přikývl. "Ano, když jsem mu na zranění přikládal masti. Každý má něco, co by mohl vyprávět, a žádný z těch příběhů není příjemný na poslech." Nabral dech a začal. "Šel jsem se Sithy už docela dlouho, než jsme Jošuu našli..."

"Takže ty si myslíš, že Jošua už byl mrtvý?" Klid vévodova hlubokého hlasu zrazoval třas volné ruky, kterou si nervózně potahoval vous. Bradka se zdála tenčí a ošumělejší, jako by se jí poslední dobou probíral až příliš často. Tiamak smutně přikývl. "Rána do krku byla příliš silná. Ozval se příšerný zvuk, praskot, a potom se všude rozlila krev..." Mužik se otřásl. "Nemohl to přežít."

Isgrimmur se na chvíli zamyslel a pak potřásl hlavou. "Dobrá tedy. Děkuji Usiresi Aedonovi milosrdnému alespoň za to, že Jošua netrpěl. Byl to nešťastný člověk, ale přesto jsem ho miloval. A potkal ho nešťastný konec." Ohlédl se za výkřikem v dálce, pak se znovu obrátil k Wranňanovi: "A tebe jiná rána uvrhla do bezvědomí."

"Zvon zazněl znovu, a dál už si nepamatuji nic... až když jsem se probudil. Byl jsem pořád na stejném místě, kde visely zvony, ale to jsem v první chvíli nevěděl. Kolem sebe jsem viděl jen vír ohně a dýmu, a také podivné stíny.

Pokusil jsem se vstát, ale hlava se mi točila a nohy mne neposlouchaly. Někdo mě popadl za ruku a táhl mě, až jsem se dokázal postavit. Nejdřív jsem si myslel, že jsem se zbláznil – nikdo tam totiž nebyl. Pak jsem se podíval dolů a uviděl jsem Binabiku – to on mi pomohl.

„Spěchej,“ řekl mi, „tady to místo se rozpadá na kusy.“

Tahal mě za ruku – byl jsem zmatený a úplně jsem mu nerozuměl. Všude byl dým, a podlaha se mi pod nohama s hlasitým skřípáním zvedala. Když jsem tam tak stál a třásl se, objevil se někdo další. Byla to Miriamele, která s velkou námahou táhla po podlaze nějaké tělo. Chvilí mi trvalo, než jsem prohlédl dýmem a poznal, že to je mladý Simon.

„Zabila jsem ho,“ opakovala Miriamele pořád dokola. Po tvářích jí stékaly slzy. Nevěděl jsem, proč si myslí, že jej zabila, protože jsem viděl, že Simon pohybuje prsty a hrud' se mu zvedá. Binabik jí přispěchal na pomoc a oba odtáhli Simona

ke schodišti. Já jsem šel za nimi. O chvíli později se věž otřásla znovu. Se stropu se zřítíl velký balvan a dopadl přesně na místo, kde jsem ještě před chvílí stál." Tiamak ukázal na látku, kterou měl omotanou kolem nohy. "Kousek se ulomil a škrábl mě – ale jen trochu."

Napřiml se.

"Miriamele se chtěla vrátit pro Jošuu, ale podlaha se už hrozně třásla. Zdi a strop se drolily a kusy padaly všude kolem nás. Binabik měl pochyby a oba se začali hádat. Rozum se mi začal vracet. Řekl jsem jim, že král zlomil Jošuuvi vaz a že jsem viděl, jak se to stalo. Miriamele to nechtěla pochopit – vypadalo to, že napůl spí, i když pláče – ale začala něco o Camarisovi. Vtom jeden ze zvonů spadl, prorazil podlahu a propadl až dolů. Slyšeli jsme, jak to dole zařínčelo. Všude byla spousta kouře. Kašlal jsem a slzy mi tekly stejně jako Miriamele. V tu chvíli jsem se o to nijak nestaral, ale byl jsem si jist, že se nikdy nedozvím, co se vlastně stalo a co toho bylo příčinou.

Binabik chytil Miriamele za ruku, ukázal ke stropu a křičel, že není čas. Sám Simon byl dost velkou a obtížnou zátěží. Ještě chvíli se s ním hádala, ale už to nešlo od srdce. Všichni tři jsme uchopili Simona, jak se dalo – byl v bezvědomí a nesl se velice špatně – a chvátali jsme po schodech dolů.

Pod prvním zákrutem už kouř nebyl tak hustý. Oheň hořel jen ve zvonici, i když předtím Binabik povídal něco v tom smyslu, že ještě před malou chvílí byla celá věž v plamenech.

Ale i když se nám dýchalo daleko lépe, pořád jsem si nebyl jist, zda se nám podaří přežít tu cestu a vyjít ve zdraví na nádvoří: věž se klátila jako strom ve větru. Kdysi dávno jsem slyšel, že jeden či dva ostrovy na jihu od zálivu Firannos zmizely, když se země zatřásla tak silně, až je moře spolкло. Pokud tomu tak opravdu bylo, musely jejich poslední chvíle vypadat nějak podobně. Na tom úzkém schodišti jsme se stěží drželi na nohou. Několikrát to mnou mrštilo ke zdi a byli jsme rádi, že nám chudák Simon upadl jen dvakrát. Vzduchem létaly úlomky kamene a vířil prach. Dusil jsem se stejně jako chvíli předtím v oblacích dýmu."

Tiamak se odmlčel a prsty si promnul spánky. Při vzpomínce na zoufalý úprk vnitřkem věže jej přepadla bolest hlavy podobná té, kterou cítil tenkrát.

"Sešli jsme ještě o kousek níž – bylo hrozně těžké probíjet se mezi padajícím kamením. Schody jako by se nám rozpadaly pod nohama, a vtom se v prachu pod námi objevila postava. Byla umazaná od popela, špíny a sazí, a oči měla obráceny v sloup. Nejdřív jsem si myslel, že je to některý ze strašlivých démonů, které vyvolal Pryrates, ale Miriamele vykřikla: 'Cadrachu!', a já ho pak taky poznal. Byl jsem samozřejmě překvapen – neměl jsem ponětí, jak se tam právě on mohl zjevit. Přes všechno skřípění a rachot jsem ho jen stěží slyšel, ale přesto jsem rozuměl, jak říká jakoby nikomu a všem: 'Čekal jsem na vás'; pak se otočil a vedl nás po schodech dolů. Byl jsem rozrušený a měl jsem strach. Divil jsem se, proč se nenabídl, že nám pomůže se Simonem, který byl velice těžký jak pro mladou ženu, tak pro trolla i pro tak malého muže, jako jsem já. Kromě toho se začínal trochu hýbat, mumlal si něco a slabě se zmínil. Nesl se čím dál hůř. Na další část cesty si vzpomínám jen matně. Šli jsme tak rychle, jak jen to šlo, ale nezdálo se, že máme nějakou naději dostat se ven dříve, než se celá věž zhroutí. Byli jsme pořád velice vysoko, možná ve výšce deseti mužů.

Když jsme míjeli jedno z oken, viděl jsem, jak je špička věže nakřivo, jako by se celá věž ohnula v pase. V takových chvílích se dají vidět různé věci, a já si všiml, že bronzový anděl na samém vrcholku má roztažené ruce, jako by se chtěl vznést a odletět. Najednou se celá vrchní část věže zatřásla, ulomila a spadla někam mimo náš dohled.

Ve zdech byly pukliny dost široké na to, aby jimi šla prostrčit celá ruka, Isgrimnure. Některými z nich prosvítala šedivá obloha.

Pak se věž znovu zachvěla. Bylo to tak silné, že jsme se skutáleli po schodech dolů. Otřesy neustávaly a bylo téměř nemožné postavit se na nohy; nakonec se nám to ale přece podařilo. Když jsme pak sestoupili ještě o několik kroků, točité schody náhle končily v prázdnu. Vnější zeď byla pryč: viděl jsem, jak se dole na sněhu válejí velké hromady trosek, bílá na bílé. Velká část schodiště se zhroutila také a mezera byla široká na mnoho kroků. Před námi zela propast hluboká dvacet stop a dole byla jen temnota a ostré kameny."

Tiamak se na chvíli zarazil. "To, co se přihodilo potom, bylo velice zvláštní. Kdybych zůstal doma ve své mokřině, neuvěřil bych, kdyby mi to někdo vyprávěl. Ale viděl jsem věci, které změnily můj názor na to, co je možné a co ne." Isgrimnur zasmušile přikývl. "Já také. Pokračuj, příteli."

"Zastavili jsme se u té díry a beznadějně se dívali na kameny, jak se vydrolují z polorozpadlých hran a padají dolů do stínů.

„A jsme v koncích,“ řekla Miriamele. Musím říct, že mi nepřípadala ani nijak rozrušená. Byla jakoby u vytržení, Isgrimnure. Snažila se, seč mohla, abychom zůstali naživu, stejně jako všichni ostatní. Vypadalo to ale, že to dělá jen proto, aby nám pomohla.

„Ještě není konec...“ řekl Cadrach. Mnich padl na kolena hned vedle okraje díry a roztáhl ruce nad prázdným prostorem. Věž se s rachotem rozpadala; zdálo se mi, že se ten muž modlí – a musím přiznat, že v tu chvíli mě nic lepšího nenapadlo. Tvář měl ale zkroucenou jako člověk, který s velkou námahou nese nějaké těžké břemeno. Nakonec se podíval přes rameno na Miriamele. „Teď přejděte,“ řekl. Hlas se mu třásl.

„Přejít?“ zadívala se na něj udiveně. Ve tváři jí hořel hněv – velice ostrý hněv. „Jakou léčku sis pro nás přichystal na konec?“

„Kdysi jsi řekla... zkus mi ještě jednou věřit... když hvězdy zazaří v pravé poledne,“ zašeptal mnich. Každé slovo mu činilo velké potíže. Sotva jsem mu rozuměl a nechápal jsem, co má na mysli a o čem to vlastně mluví. „Viděla's je,“ řekl. „Byly tam.“

Dívala se na něj hrozně dlouhou dobu a věž se mezitím otřásla v základech. Potom opatrně položila Simona na záda a vykročila k propasti. Natáhl jsem se a chtěl ji zadržet, ale Binabik mě zastavil. Ve tváři měl prapodivný výraz. Ten výraz měla ostatně i ona. A Cadrach také.

Miriamele zavřela oči a udělala krok do prázdna. Byl jsem si jist, že spadne a zabije se, a nejspíš jsem něco křičel. Ona

ale přešla vzduchem, jako by tam byly schody. Isgrimmure, pod nohama neměla vůbec nic!"

"Věřím ti," zachrčel vévoda. "Slyšel jsem, že Cadrach býval kdysi velice mocným mužem."

"Otevřela oči a nedívala se dolů. Místo toho se otočila k Binabikovi a ke mně a pokynula nám, abychom donesli Simona. Poprvé jsem měl pocit, že se v jejím pohledu zase objevil náznak života, ale nebyla to radost. Namáhavě jsme Simona dovlekli ke Cadrachovi – probudil se a sténal. Vrátila se, chytla ho za nohy a pozpátku couvala k propasti a na druhou stranu. Nevěřil jsem tomu, co dělá – ani tomu, co bych měl udělat já! Přimhouřil jsem oči a viděl jen to, jak se Miriamele pomalu sune dolů. Vydal jsem se za ní. Binabik šel vedle mě a nesl Simona za druhé rameno. Podíval se pod nohy, pak ale odvrátil zrak – a udělal to velice rychle. Zdá se, že ani trollové z hor nesnesou úplně všechno.

Trvalo nám to hrozně dlouho. Pod nohama jsme pořád měli schody; neviděli jsme je a ani jsme nevěděli, jak široké vlastně jsou, takže jsme se pohybovali velice opatrně. Z hloubi věže se ozývaly hlasité steny, jako by ji někdo trhal ze země i s kořeny. I kdybych žil tisíc let, Isgrimmure, nikdy nezapomenu, jak jsem šel přes nicotu a snažil se udržet se na nohou, když se všechno ostatní kolem bortilo a houpalo. Ten, Kdo Vždy Chodí Po Písku, byl v tu chvíli doopravdy s námi. Doopravdy.

A nakonec jsme došli až na místo, kde už byl opravdu kámen. Stoupl jsem na něj a hluboce vydechl, pak jsem se otočil. Cadrach pořád klečel na druhé straně. Tvář měl sinalou jako popel a těžce dýchal. Vypadal jako tonoucí muž těsně předtím, než klesne ke dnu. Jakou sílu musel vydat, aby dokázal to, co dokázal? Vypadalo to, že skoro všechno.

Miriamele se otočila a volala na něj, aby přešel, ale on zvedl ruku a posadil se. Hlas se mu chvěl a slova se mu jen stěží drala z hrdla. „Běžte dál,“ volal. „Ještě nejste v bezpečí. To bylo vše, co ještě dokážu.“ Pak se usmál – usmál, Isgrimmure! – a dodal: „Už nejsem, čím jsem býval.“

Princezna se ho znovu a znovu pokoušela přesvědčit, ale ze zdi začaly znovu padat kameny. Spolu s Binabikem jsme na ni volali, že se nedá nic dělat. Když Cadrach nemůže, tak nemůže. Miriamele se podívala na Simona a opět na mnicha. Nakonec řekla něco, čemu jsem nerozuměl, a popadla Simona za nohy. Rozběhli jsme se po schodech a já se naposledy ohlédl. Spatřil jsem, jak Cadrach sedí na rozpadlém okraji propasti a mezerami ve zdi na něj svítí světlo z šedivého nebe. Měl zavřeně oči a buď se modlil, nebo jen tak čekal.

Sešli jsme za další otáčku a Simon se začal vzpouzet. Položili jsme ho na zem, protože jsme jej nemohli nést proti jeho vůli – je velice silný! – ale nemohli jsme ani čekat, až se mu vrátí rozum. Binabik jej vzal za ruku a chvíli s ním hovořil. On se pak vzpamatoval, vstal a šel dolů s námi.

Prašná mlha z drolicího se kamene byla tak hustá, že jsem stěží mohl dýchat, a v tu chvíli se rozhořel oheň. Žár sežehl jedny z vnitřních dveří a na schodiště se vyvalil dým. Za okny se řítily kusy zhroucených horních pater věže. Simon ukázal k jednomu z oken a křičel, že musíme tudy. Měli jsme za to, že mluví z cesty, ale on popadl Miriamele a táhl ji tam. Z cesty tedy rozhodně nemluvil, alespoň v tu chvíli ne, protože pod oknem byla kamenná římsa – možná tomu suchozemci říkají nějak jinak – a za ní horní hrana hradby. Byli jsme pořád ještě příliš vysoko, ale zeď už nebyla příliš daleko – možná tak, jako já jsem dlouhý. Ale věž se otřásala v základech a rozpadala se na kusy. Měli jsme co dělat, abychom z římsy nespadli. Zničehonic se Simon sehnul, uchopil Binabika, něco mu řekl – a mrštil jím na druhou stranu! Bylo to neuvěřitelné! Troll dopadl na hřeben hradeb, trochu uklouzl na sněhu, ale podařilo se mu chytit rovnováhu. Další na řadě byla Miriamele, která skočila bez pomoci. Když dopadla, Binabik ji přidržel. Simon pak pobídl mě, já zatajil dech a skočil – určitě bych byl spadl, kdyby na mě na druhé straně nečekali ti dva, protože kamenná římsa se začala hroutit přesně v okamžiku, kdy jsem se odrazil, a tak jsem se nemohl odrazit dost silně.

Simon stál na římsě a snažil se udržet na nohou. Miriamele na něj křičela, aby spěchal, spěchal, Binabik křičel také. Pak Simon skočil a přistál vedle nás. Římsa už upadla úplně celá a roztrhla se dole na sněhu. Zachytili jsme jej a než se mohl svézt z hradby dolů, odtáhli jsme ho do bezpečí.

Vzápětí věž spadla. Takový rachot a lomoz jsem nikdy neslyšel; znělo to silněji než kterákoliv bouře... ale tys to musel slyšet také. Znáš to. Kolem padaly kameny větší než tenhle stan, ale žádný z nich naštěstí nezasáhl hradby. Většina stěn se hroutila dovnitř; zvedl se mrak prachu, sněhu a dýmu, vysoký jako věž sama. O chvíli později se rozptýlil nad celým hradem."

Tiamak se zhluboka nadechl. "Dlouho jsme jen tak stáli a dívali se. Připadalo mi, jako by to umírali sami bohové. Později jsem se dozvěděl, co vlastně Miriamele a ostatní ve zvonici na vrcholku věže viděli. To muselo být ještě podivnější. Když jsme se zase mohli pohnout, Simon nás vedl místností s úžasným trůnem z kostí a dál až tam, kde jsme potkali tebe a ostatní. Děkoval jsem wrannským bohům, že už je boj téměř u konce – nebyl bych schopen pozvednout ruku, ani kdyby mi nějaký Norm přiložil nůž na krk."

Chvilí jen tak seděl a vrtěl hlavou.

Isgrimmur si odkašlal. "Nemohlo tedy přežít vůbec nic. I kdyby Jošua s Camarisem žili až do konce, byli by rozdrceni na prach."

"To se z těch zbytků pod troskami nikdy nedovíme," řekl Tiamak. "Nedokážu si představit, že bychom dokázali rozeznat..." Vzpomněl si na Isorna. "Ach, Isgrimmure, prosím, prosím promiň mi. Já zapomněl."

Isgrimmur zavrtěl hlavou. "Dveře do předsálí se otevřely chvíli před tím, než se věž rozpadla – myslím, že Pryratova smrt znamenala také konec jeho d'ábelským skutkům, i té jeho magické zdi či co to bylo. Vojáci, co stáli poblíž, vytáhli padlé, které stačili, a pak se věž zhroutila. Aspoň mám synovo tělo." Podíval se na ruce v zoufalém pokusu ovládnout se a vzdychl. "Děkuji ti, Tiamaku. Je mi líto, že jsem ti to připomenul."

Tiamak se tráslavě rozesmál. "Nemohl jsem se zastavit, musel jsem se vypovídat. My všichni tady v táboře pořád mluvíme kolem dokola a žvatláme jako malé děti už od doby, co věž spadla, co... co se to všechno stalo."

Vévoda si pomalu stoupl, bylo vidět, že má dosud bolesti. "Vidím přicházet Strangyarda. Ostatní se s námi chtějí setkat. Půjdeš také, Tiamaku? Jsou to důležité věci a já bych byl rád, kdybys byl při tom rozhovoru s námi. Potřebujeme tvou moudrost."

Muž z Wrannu pokorně sklonil hlavu. "Samozřejmě, Isgrimnure. Samozřejmě půjdu."

Simon procházel troskami vnitřního opevnění. Sníh tál a ustupoval a holými místy prosvítaly drny mrtvé trávy. Tu a tam rozkvétal nový život v květinách, které kouzelný mráz nestačil spálit. Odstíny zelené a hnědé představovaly uklidňující potěchu pro oči. Viděl už tolik černé, ledově bílé a krvavě rudé, aby mu to vystačilo na několik životů. Přál si jen, aby veškerá obnova postupovala stejně. Uplynuly sotva dva dny od chvíle, kdy věž padla a kdy byl Král bouří svržen. Měl by se radovat z vítězství spolu s přáteli a hle – prochází se tu, je sám a přemýšlí.

Po útěku z věže prospal vyčerpán celou noc a den tvrdým spánkem. Binabik k němu druhé noci přišel a vyprávěl mu hodně z toho, co se stalo, vysvětloval, litoval jej a nakonec seděli jen tak v tichu, až Simon znovu usnul. Další návštěvy přišly druhý den ráno. Přátelé a známí se chtěli přesvědčit, že opravdu žije, a pohled na ně Simona ujistil, že být na světě stále ještě má nějaký smysl.

Ale Miriamele nepřišla.

Když slunce na bezmračném nebi prošlo poledním bodem, dodal si odvahy a vydal se za ní. Binabik ho noc předtím ujistil, že žije a není ani příliš zraněná, takže se nebál ani tak o její zdraví, ale trollovo ujišťování také posílilo jeho další nešťastné obavy. Když je na tom dobře, proč nepřišla nebo mu alespoň nenapsala zprávu?

Našel ji ve stanu. Rozmlouvala s Aditu, která jej navštívila ráno předtím. Miriamele ho přivítala jako opravdového přítele a politovala ho, protože měl tolik zranění. Oplatil jí stejně, ale když vyjádřil zámutek nad smrtí jejího strýce a otce, stala se chladnou a stáhla se do sebe.

Simon by hrozně rád věřil, že jde jen o pochopitelnou hořkost člověka, který ve strašlivé době ztratil rodinu – a navíc sehrál nešťastnou roli při smrti vlastního otce – nemohl ale lhát sám sobě a namlouvat si, že v tom není nic jiného. Z jejího chování se dobře dalo poznat, že se vedle Simona stále necítí volně. Bylo mu uboze, když po tom všem, co prožili, viděl v jejích očích takový odstup, cítil ale také vztek. Proč by s ním měla zacházet, jako kdyby to byla právě jeho krutost, co překazilo jejich cestu do Erkynu, a ne přesně naopak? Přestože se snažil svůj hněv krotit, rozhovor vážil a atmosféra se stávala napjatější, až se nakonec omluvil a odešel ze stanu do větrného dne.

Vichr jej šlehal do tváře; pustil se do kopce. Bez cíle bloumal sem a tam v rozbředlé půdě opuštěného Hayholtu.

Simon se zastavil a pohlédl na velkou hromadu sutin, které kdysi bývaly Věží Zeleného anděla.

V ruinách se hemžili malí človičci. Lidé z Erchesteru hledali a sbírali všechno, co mělo nějakou cenu, aby to bud směnili za jídlo, nebo aby si to ponechali jako památku na události, které se v této chvíli už stávaly zkazkami a legendami.

Jak zvláštní, napadlo Simona. Dostal se tak daleko do hlubin země, jak jen se kdo dostat může, a vyšplhal zrovna tak vysoko k nebi – ale příliš jej to nezměnilo. Možná je o něco silnější, ale domníval se, že to je způsobeno silou těch děsivých míst; s touto výjimkou je pořád jen klukem z kuchyně, tak, jak říkal Pryrates. Kněz měl pravdu. Navzdory tomu, že je rytířem, navzdory všemu, co se stalo, v hrudi mu bude vždy bít srdce malého kuchtíka.

Naklonil se a zrak mu spočinul na dně stružky. Vedle místa, kde stál, trčely z bláta nazelenalé prsty, které ztuhly v gestu rozloučení. Simon se sklonil a setřel hrudku promáčené hlíny. Nejdříve se objevila ruka a nakonec bronzová tvář.

Byl to anděl ze špičky věže – anděl, padlý na zem. Nabral do dlaní vodu z kaluže, nalil ji na tvář s ušlechtilými rysy a omyl jí oči. Byly otevřené, ale neobjevil v nich ani jiskru života. Byla to jenom socha, která byla svržena – nic víc.

Simon se zvedl a otřel si ruce o kalhoty. Ať ji z toho bahna vytáhne někdo jiný. Ať si ji odnese domů, posadí do kouta někde v chalupě, a ona pak bude vyprávět vymyšlené příběhy o nejtemnějších hlubinách i nejjasnějších výšinách.

Ale když se vlekl přes nádvoří zády k troskám věže, vzpomněl si na hlas anděla – hlas Leleth.

"Ty pravdy jsou příliš silné," řekla, "a mýty a lži kolem nich jsou obrovské. Musíš je najít a musíš je pochopit. Ale byl to tvůj příběh."

A ukázala mu samozřejmě také hodně důležitých věcí. Důkaz, nebo aspoň jeho části, ležely poházeny na lokte kolem dokola. Bylo tam ještě něco dalšího, co chtěl zoufale pochopit, ale čas a okolnosti mu nedovolily o tom přemýšlet. A teď se k němu ten zvláštní pramének vzpomínek vrátil a nechtěl se nechat zahnat. Nejbliže k němu měl v sálu s trůnem. Na kamenných dlaždicích se ozývaly jen jeho kroky. Žádný další zvuk. Tady bylo místo, na kterém ještě nikdo nehledal poklady – němý příznak Trůnu z dračích kostí dokázal vyvolat mrazení v zádech i v těch nejlepších časech, a toto dozajista nejlepší časy nejsou.

Odpolední světlo bylo teplejší, než když zde byl naposled. Proudilo okny a dodávalo sytosti barvám vybledlých praporů, poházených po zemi. Malachitové sochy králů ale stále halily vlastní černokamenné stíny. Simon si vzpomněl na pustou, šířící se nicotu a zaváhal. Nakonec ale přemohl bušení srdce i chvilkový nával strachu a přistoupil o krok blíže. Temnota je pryč. Král je mrtev.

V plném denním světle vypadal trůn méně hroživě, než jak si ho pamatoval. Velká tlama s ohromnými zuby jako by pořád hrozila, ale někdejší život už dávno vyprchal. V očních důlcích nezbylo kromě pavučin nic. Dokonce i masivní hrudní koš z kostí pospojovaných dráty se na několika místech hroutil; některé kůstky dokonce chyběly, i když na podlaze se žádné nepovalovaly. Simon si matně vzpomněl, že ty nažloutlé kosti už někde viděl, ale vzpomínku zahnal: zaujalo ho něco jiného.

Eahstan Fiskerne. Stál před kamennou sochou a bedlivě ji zkoumal. Snažil se najít něco, čím by mohl osvěžit svou žízňovou paměť. Když spatřil na Cestě snů obraz tváře umučeného krále, připadala mu známá. Při cestě do věže mu v trůnním sále připadalo, že se podobá soše, na kterou se tak často díval. Ale nyní si uvědomil, že mu ta tvář připomíná ještě něco. Podobala se jiné tváři, kterou viděl už tolikrát – v Jirikiho zrcadle, na hladině rybníků, v nablýskaném povrchu štítů. Eahstan vypadal jako Simon.

Zvedl ruku, pohlédl na zlatý prsten a vzpomínal. Lidé Krále Rybáře odešli do vyhnanství a pak přišel Kněz Jan. Tvrdil, že zabil draka, a chtěl získat erkynský trůn. A Morgenes Simonovi svěřil prsten, který nesl toto tajemství.

"To je tvůj příběh," řekl anděl. Komu jinému by svěřil znalosti a paměť Eahlstanova domu, než... Eahlstanovu dědici? Stál před sochou a náhle jej jako studená řeka zalil proud poznání, jenž vzápětí vyvolal vlnu otázek a obav. Odpoledne se chýlilo k večeru a Simon stále procházel sem a tam prázdným trůnním sálem, ztracen v bludišti svých myšlenek. Ještě jednou se zadíval na Eahlstanovu sochu... a zničehonic zaslechl v předsáli kroky. Když se otočil, spatřil, jak do místnosti vstupuje vévoda Isgrimmur a několik dalších lidí. Vévoda se na něj opatrně zadíval. "Aha. Takže ty už to víš?"

* * *

Mladý muž neodpověděl, ale ve tváři se mu svářily protichůdné pocity. Isgrimmur Simona pečlivě pozoroval a přemítal, zda je to opravdu ten vyzábělý kluk, kterého k němu přivezli před rokem uprostřed plání jižního Naglimundu přehozeného jako pytel přes koňské sedlo.

Už tehdy byl velice vysoký, i když určitě ne tolik, co teď. Hustá zrzavá bradka byla tehdy pouhými chlapeckými chloupky – ale změnilo se toho mnohem víc. Dřímav v něm teď jistý klid, mlčení, které mohlo být znamením síly i nezájmu. Isgrimmur se znepokojením myslel na to, co mohlo chlapce tak změnit: zdálo se, že to, co se Simonovi stalo, proměnilo výrostka z doby před rokem způsobem mimo jakoukoliv představu a neodvolatelně. Jeho dětství bylo spáleno na prach a zůstal pouze muž.

"Ano... myslím, že jsem si uvědomil některé věci," pronesl Simon nakonec. Obezřetně vyhladil z tváře všechny pocity.

"Ale nemyslím, že by to něco znamenalo – dokonce ani pro mě ne."

Isgrimmur nesrozumitelně zabručel.

"Dobrá. Hledali jsme tě."

"Tady jsem."

Když se skupina pohnula, Simon pokynul vévodovi, pak pozdravil Tiamaka, Strangearda, Jirikiho a Aditu. Pronesl několik tichých slov v sithském jazyce a Isgrimmur si poprvé všiml, jak moc se jim mladý muž podobá, přinejmenším alespoň v té chvíli – byl zdrženlivý, opatrný, mluvil pomalu. Vévoda zavrtěl hlavou. Kdo by si to kdy byl pomyslel?

"Jak je ti, Simone?" zeptal se Strangeard.

Mladík pokrčil rameny a na půl úst se usmál. "Rány se mi hojí." Otočil se k Isgrimmurovi. "Jeremiáš mi přinesl tvou zprávu. Přišel bych do tvého stanu, ale Jeremiáš trval na tom, že přijdeš ty za mnou, až budeš hotov." Pohlédl na skupinku a ve tváři měl uzavřený a opatrný výraz. "Vypadá to, že ta chvíle přišla, ale z tábora je to daleko a tys přišel a hledal mě. Máš ještě další otázky, na které bys rád znal odpověď?"

"To také." Vévoda vzhlédl, když si ostatní začali sedat na kamennou podlahu a hleděli na ně. Simon se vesele zašklebil a ukázal na Trůn z dračích kostí. Isgrimmur zavrtěl hlavou a oťásl se.

"Dobrá tedy." Simon sebral hromadu spadlých praporců a položil je na schůdek pod trůnem.

Isgrimmur se po chvíli sehnul k tomuto provizornímu sedátku, ale přestože měl pouze jednu zdravou ruku, chtěl se posadit bez pomoci druhých. Počkal, až se mu zklidní dech a řekl: "Jsem rád, že jsi vzhůru a že jsi tady, Simone. Nevypadal jsi dnes ráno příliš dobře."

Mladý muž přikývl a sedl si vedle něj. Také se ještě s ohledem na svá zranění pohyboval pomalu, ale Isgrimmurovi bylo jasné, že se uzdraví velmi brzo. Vévoda se neubráníl ostrému bodnutí závisi. "Kde jsou Binabik a Miriamele?" zeptal se Simon.

"Binabik tady bude za chvíli," ozval se Strangeard. "A... Miriamele..."

Mladíkův klid byl tentam. "Je snad ještě tady, nebo už ne? Neutekla snad pryč, nestalo se jí nic?"

Tiamak zamával rukou. "Ne, Simone. Je v táboře a uzdravuje se, stejně jako ty. Ale..." Obrátil se k Isgrimmurovi a pohledem prosil o pomoc.

"Jsou ale věci, které musíme probrat tady a bez Miriamele," prohlásil vévoda drsně. "To je vše."

Simon to přijal. "Dobrá. Já mám také otázky."

"Ptej se tedy," přikývl Isgrimmur. Očekával je od chvíle, co uviděl Simona stát před Eahlstanovou sochou, zahloubaného do tichého přemýšlení.

"Binabik včera řekl, že to, že jsme sem měli přinést Meče byla lest, 'falešný posel' – že to tak Pryrates a Král bouří od začátku chtěli." Simon otřel podpatek o jeden z vlhkých praporů. "Potřebovali je, aby mohli obrátit tok času do doby před Inelukiho posledním kouzlem, do okamžiku, než byl Hayholt spoután modlitbami, kouzly a bůhví čím ještě."

"Všichni jsme venku viděli, jak se hrad mění," řekl pomalu vévoda, který byl Simonovou otázkou vyveden z míry. Byl si jist, že se ho mladý muž chce zeptat na něco z nově objevené historie. "Ještě jsme bojovali s Norny, když se Hayholt... rozpouštěl. Všude vyrůstaly podivné věže a hořely ohně. Myslím, že jsem viděl... duchy, duchy Sithů a Rimmeřanů ve starobylých šatech. Bojovali uprostřed naší vlastní bitvy. Co jiného to mohlo být?" V jasném odpoledním světle, které proudilo vysokými okny, náhle Isgrimmurovi připadlo všechno neskutečné. Před pouhými několika dny byl svět svírán čarodějným šílenstvím a smrtelnými mrazivými bouřemi. Nyní venku zpívají ptáci.

Simon potřásl hlavou. "Tomu věřím. Byl jsem tam. Uvnitř to bylo horší. Ale proč potřebovali nás, abychom ty meče přinesli? Jasný osten měl Pryrates po celé dva roky na méně než míli daleko. A kdyby opravdu chtěli, zcela jistě by dokázali ukořistit Trn – buď když jsme se vraceli z Yiqanucu, nebo když ležel na kamenné desce v Domě Rozluky na Sesuadře. To přece nedává smysl."

Náhle promluvil Jiriki. "Ano, tohle pochopit je možná vůbec nejtěžší, Seomane. Ale něco z toho mohu přece jen vysvětlit. Když jsme bojovali s Utuk'ku u Tůně Tří hloubek, vyjevila nám mnoho ze svých myšlenek. Nebránila sebe, chtěla svou sílu používat pro to, aby se zmocnila Tůně a využila její síly. Věřila, že v tu chvíli nemůžeme udělat téměř nic, i kdybychom znali pravdu." Pomalu rozpráhl ruce v lítostivém gestu. "Nemýlila se."

"Ale dokázali jste ji zadržovat hodně dlouho," odvětil Simon. "A podle toho, co jsem slyšel, jste za to drazé zaplatili. Kdo ví, co by se stalo, kdyby Král bouří nebyl přinucen čekat?"

Jiriki se slabě usmál. "Ze všech, kteří bojovali u Tůně, Likimeya pochopila za tu velmi krátkou dobu, po kterou jsme se mohli dotýkat myšlenek Utuk'ku, nejvíc. Moje matka se z té bitvy se svou předchůdkyní uzdravuje velmi pomalu, ale potvrdila většinu z toho, co jsme my ostatní pouze tušili.

Meče byly téměř živoucí věci. To samo o sobě není překvapením pro nikoho, kdo kdy měl některý z nich v ruce. Jak Binabik z Mintahoqu předpokládal, velká část jejich moci spočívala v nadpozemských silách, spoutaných Slovy Tvoření. Ale téměř stejná část jejich síly byla dána právě účinkem těchto slov. V těch mečích tepal život. Nebyla to stvoření jako my – nebylo v nich nic, co by lidé nebo i Sithové mohli pochopit – a přesto žily. To bylo to, co je stavělo nad ostatní zbraně, ale díky tomu je bylo také velice těžké ovládnout a řídit. Mohly být povolány – jejich touha po setkání a uvolnění sil by je i tak dovedly do věže – ale nemohly být k setkání přinuceny. Možná nejdůležitější součástí děsivých kouzel, která Král bouří potřeboval pro úspěšné dokončení svého plánu, bylo to, že Meče musí dorazit na shromáždění samy a ve vhodný čas. Musí si samy vybrat své nositele."

Isgrimmur pozoroval, jak si Simon pečlivě rozmýšlí, co řekne. "Ale Binabik mi také pověděl, že tu noc, kdy jsme s Miriamele opustili Jošuův tábor, se Norní pokusili zabít Camarise. Meč už si jej ale vybral – vybral si ho dávno předtím! Tak proč by si měli přát, aby zemřel?"

"Možná znám začátek odpovědi," dodal Strangyear. Ještě pořád byl zdrženlivý skoro stejně, jako když ho Isgrimmur před lety potkal, ale v posledních dnech se začal trochu osmělovat. "Když jsme utekli z Naglimundu, začali se naši pronásledovatelé – Nornové – chovat velice podivně. Sir Deornoth si jako první všiml toho, že... oh!" Archivář polekaně vzhlédl.

Do trůnního sálu se vřítla chlupatá šedivá koule. Skočila na podestu, na které stál trůn, a povalila Simona na bok. Mladý muž se rozesmál a zabořil jí prsty do srsti. Pokoušel se udržet vlčí čumák a nenechavý jazyk mimo dosah svého obličej.

"Je plná radosti, že tě vidí, Simone!" zavolal Binabik, který právě vbíhal dveřmi a marně se snažil udržet s Qantaqu krok. "Čekala dlouho a chtěla ti přinést pozdravení. Předtím jsem ji nepustil, protože jsem čekal, až budou tvé rány znovu ovázané." Troll spěchal do sálu a jen tak mimochodem zdravil zbytek společnosti, když se snažil odtáhnout Qantaqu na kamennou podlahu vedle schodů. Podvolila se mu a rozložila své mohutné a objemné tělo mezi Binabikem a Simonem. "Budeš mít radost – dnes jsem našel Domohledku," řekl troll. "Odběhla od bitvy a toulala se v hlubinách Kynswoodu."

"Domohledka." Simon vyslovil to jméno pomalu. "Děkuji ti, Binabiku. Děkuji."

"Později tě k ní zavedu."

Když se vše uklidnilo, Strangyear pokračoval. "Sir Deornoth si jako první všiml toho, že nás nepronásledují, ale spíše... shánějí do houfu. Hnali nás před sebou zuřivě, ale nezabýjeli nás, ani když mohli. Až když jsme se otočili k nejskrytějším hlubinám Starosrce, tak se nás zoufale snažili zastavit."

"Směrem k Jao é-Tinukai'i," doplnila Aditu jemně.

"... a zabili také Amerasu, když pochopila Inelukiho plán," přemítal Simon. "Ale ještě stále mi není jasné, proč se pokusili zabít Camarise."

Jiriki promluvil. "Když jsi měl meč ty, Seomane, byli spokojeni. Jsem si ale jist, že Utuk'ku byla velmi nešťastná, když jí Ingen Jegger přinesl zprávu, že tě doprovázejí Děti Úsvitu. Ona i Ineluki se nedomnívali, že bychom mohli tak rychle přijít na stopu jejich plánům – a jak se nakonec ukázalo, měli pravdu. Jedině První Pramáti postrehla podstatu jejich úkladů. Odstranili ji a do všeho zasel zmatek. Pro ty, kteří přebývali na Bouřném štítu, představovali Zida'ya jen malou hrozbu. Museli si být jisti, že si černý meč ve správný čas vybere tebe nebo Rimmeřana Sludiga, případně někoho jiného, a ten pak bude jeho nositelem. Na Jošuu připadl Jasný osten – koneckonců byl to meč jeho otce – a závěrečné obřady mohly započít."

"Ale Camaris se vrátil," řekl Simon. "Myslím, že nepředpokládali, že by k tomu mohlo dojít. Nosil Trn po několik desítek let. Když si ho meč vybral znovu, bylo to jen a jen logické. Proč by se ho měli bát?"

Strangyear si odkašlal. "Sir Camaris, nechť bůh nechá odpočívát jeho sužovanou duši v pokoji – " kněz rychle učinil znamení Stromu, " – mi přiznal to, co nemohl povědět nikomu jinému. A to vyznání si musím vzít s sebou do hrobu." Strangyear potřásl hlavou. "Vykupitel nechť jej ochraňuje! Ale šel se mi vyzpovídat proto, že Aditu a Geloě chtěly vědět, jestli cestoval do Jao... jestli potkal Amerasu. Potkal ji."

"Své tajemství svěřil i princovi Jošuovi, tím jsem si jist," zamumlal Isgrimmur. Pamatoval si tu noc i Jošuův vyděšený výraz. Velmi rád by věděl, jak mohla pouhá slova vtisknout princově tváři výraz, který se na ní tehdy objevil. "Ale Jošua je také mrtvý. Nechť mu bůh dá věčný klid. Nikdy se to nedozvíme."

"Ale i když otec Strangyeard přísahá, že to nemá nic společného s našimi bitvami," vmísil se Jiriki, "zdá se, že o tom Utuk'ku a její společník nevěděli. Nakkigská královna věděla, že se Amerasu setkala s Camarisem – možná se jí to povedlo nějak vyzvědět od První Pramáti při zkoušce vůle. A pak se na scéně náhle a neočekávaně objevil Camaris, který se mohl od Amerasu dozvědět něco zvláštního a který také dobře a dlouho znal jeden z Velkých mečů..." Jiriki potřásl hlavou. "Tohle nevíme jistě, ale zdá se, že to považovali za příliš riskantní. Museli se domnívat, že kdyby Camaris zemřel, meč by si našel nového nositele, který by příliš nenarušil jejich plán. Trn ostatně v sobě neměl takovou věrnost, jakou má třeba Binabikova vlčice."

Simon se zaklonil a hleděl do prázdna. "Takže veškeré naše naděje, pátrání po mečích – všechno byla jenom past. A my jsme do ní vlezli jako děti." Zamračil se. Isgrimmur věděl, že si v duchu spílá.

"Byla to prokleté důvtipná past," nadhodil vévoda. "Sprádali ji po velice dlouhou dobu. A na konci selhali."

"Je to tak jisté?" obrátil se Simon k Jirikimu. "Opravdu víme, že selhali?"

"Isgrimmur právě řekl, že když se věž zhroutila, Hikedá'ya utekli – ti, kteří ještě žili. Nelituji, že je nepronásledoval, protože jich je jenom pár a naši lidé plodí děti velmi vzácně. Mnozí padli u Naglimundu a mnozí tady. Sama skutečnost, že utekli, místo aby bojovali až do konce, vypovídá o mnohém; jsou zlomeni."

"I poté, co nám Utuk'ku vyrvala moc nad Tūni," řekla Aditu, "jsme s ní pořád bojovali. A když se Ineluki vracel z druhé strany, cítili jsme to." Dlouhá pauza hovořila sama za sebe. "Bylo to hrozné. Ale pocítili jsme také, když jeho smrtelné tělo – tělo krále Eliáše – zemřelo. Ineluki opustil říši nikoho, která byla jeho útulkem, a podstoupil riziko konečné a neodvratitelné smrti, aby se mohl vrátit do světa živých. Riskoval, a prohrál. Už z něj nezbylo vůbec nic."

Simon pozvedl obočí.

"A co Utuk'ku?"

"Ta žije, ale její síla vyprchala. Hrála také příliš vysokou hru; jenom díky její kouzelné moci se mohl ve věži zhmotnit právě v tu chvíli, kdy se Čas obrátil proti proudu. Neúspěch ji zničil." Aditu na něj upřela jantarový pohled. "Viděla jsem ji, Seomane, viděla jsem ji v myšlenkách tak jasně, jako by stála přímo přede mnou. Ohně na Boufném štítu vychladly a jeskyně jsou prázdné. Skoro všichni ji opustili, stříbrná maska je rozbita."

"Říkáš, že jsi ji viděla? Viděla jsi její tvář?"

Aditu se k němu naklonila. "Strach z vlastního stáří ji nutil skrývat tvář už velmi dlouho – ale tobě, Seomane Bělokadeřný, by připadala jako obyčejná stará žena. Rysy má okoralé a ochablé, kůži samou skvrnu. Utuk'ku Seyt Hamakha je Nejstarší, ale její moudrost byla nahlodána sobectvím a ješitností už před věky. Cítila se zahanbena, že se na ní čas takto podepisuje. A teď je pryč i strach a síla, kterými vládla."

"Takže síla Sturmspeiku a Bílých lišek pomínula," konstatoval Isgrimmur. "Utrpěli jsme mnoho ztrát, ale mohli jsme přijít o daleko více, Simone – mohli jsme přijít o všechno. Je toho hodně, za co musíme tobě a Binabikovi poděkovat."

"A také Miriamele, " řekl Simon tiše.

"A také Miriamele, samozřejmě."

Mladý muž přeletěl očima všechny, kteří byli kolem něho, a otočil se opět k vévodovi. "Je ještě něco, co tě sem přivádí. Já to vím. Ty jsi zodpověděl mé otázky – teď se ptej ty."

Isgrimmur si nemohl nevšimnout, jak Simonovi vzrostla sebedůvěra. Byl pořád zdvořilý, ale z jeho hlasu bylo cítit, že se už nebude nikomu podřizovat. Což je jediné správně, protože tak to má být. Ale v pozadí jeho hlasu byla cítit zloba, a kvůli ní Isgrimmur trochu zaváhal, než se odhodlal promluvit. "Jiriki se mnou mluvil o tobě, o tvém... dědictví. Musím říct, že mě to omráčilo, ale musel jsem mu věřit, protože to přesně zapadalo do všeho ostatního – do toho, co jsme věděli o Janovi, o Sithech, prostě do všeho. Myslel jsem, že ti přineseme nové zprávy, ale něco ve tvé tváři mi říká, že už jsi na to přišel."

Simonovi po rtech přeběhl náznak úsměvu. "To ano."

"Takže víš, že jsi jedním z krve Eahlstana Fiskerna," kul železo Isgrimmur, "posledního z králů Erkynu v době před Knězem Janem."

"A také zakladatele Bratrstva Svitku," dodal Binabik.

"A také toho, kdo ve skutečnosti zabil draka," doplnil Simon suše. "A co s tím?" Navzdory klidnému hlasu v něm dřímalo jakési nezměrné napětí. Isgrimmur zrozpačitěl.

Než ze sebe mohl cokoliv vypravit, promluvil Jiriki. "Seomane, příteli – odpusť mi, že jsem ti to neřekl dřív. Báł jsem se, že by tě to mohlo zmást a zatížit příliš těžkým břemenem, a že by ses možná bezhlavě vrhal do zbytečných rizik."

"To chápu," kývl Simon nepřítis nadšeně. "Jak jste se to dozvěděli?"

"Eahlstan Fiskerne byl prvním smrtelným králem, který po pádu Asu'a podal Zida'ya pomocnou ruku." Slunce právě začalo zapadat a obloha za okny tmavla. Trůnním sálem se proháněl svěží vítr a pohrával si s praporce na podlaže. Jirikimu povlávaly bílé vlasy. "Znal nás, a někteří jsme se s ním čas od času setkávali ve sklepeních pod Hayholtem – v troskách našich bývalých domovů. Báł se, že by moudrost Zida'ya mohla být navždy ztracena, a že bychom se po Fingilově zkázonosném díle mohli dokonce obrátit proti lidstvu. A nebyl daleko od pravdy. Naši lidé neměli smrtelníky příliš v lásce. A Eahlstanova vlastní rasa nesmrtelné také příliš nemilovala. Ale jak léta plynula, přicházely malé krůčky a částečné ústupky, a my si začali věřit a tkát jemné nitky důvěrných vztahů. My, kteří jsme toho byli součástí, jsme to drželi v tajnosti." Jiriki se usmál. "Říkám ‚my‘, ale já jsem byl jediným nositelem zpráv a poslíčkem První Pramáti, která nechtěla svůj zájem o smrtelníky nijak šířit ani uvnitř vlastní rodiny."

"Vždycky jsem na tebe žárlila, Vrbový proutku," řekla se smíchem Aditu. "Tak mladý, a už tak důležité úkoly!"

Jiriki se usmál. "Ať už by se ale přihodilo cokoliv, kdyby Eahlstan žil a pokračoval ve svém díle, věci se měly jinak."

Přišla ohnivá bestie Shurakai a Eahlstan jej porazil – sám přitom ovšem padl. Zda jeho nástupce Jan o Eahlstanových tajných jednáních věděl nebo ne, či zda se báł, že bychom odhalili jeho lež o tom, kdo vpravdě zabil draka, nebo zda tu byl ještě nějaký další důvod, proč nás považoval za své nepřátele – to nemohu říci, protože to nevím. Ale Jan se rozhodl vyhnat nás i z těch posledních míst, na kterých jsme se skrývali. Nedostal se všude, a nikdy se nedostal ani do blízkosti Jao é-Tinukai'i, ale zasáhl nás těžce. Za Janova života skončily téměř všechny naše styky se světem smrtelníků."

Simon složil ruce. "Je mi líto věci, které mí lidé způsobili. A jsem rád, že můj předek byl takový muž."

"Eahlstanovi lidé se rozprchli před hněvem draka a jak jsem se doslechl, nakonec se usadili ve vyhnanství," mluvil dál Jiriki. "A když pak Jan přišel a zvítězil, veškerá naděje na získání Hayholtu zpět pomínula. Takže jen dále opatrovali svá tajemství a žili jako národ rybářů poblíž vod, jako tomu bylo za dob předků Eahlstana Fiskerna. Ale v královské rodině se z pokolení na pokolení předával Eahlstanův prsten. Jeden z Eahlstanových prapravnuků, učenec stejně moudrý jako jeho dávný předek, studoval staré sithské runy z jednoho z Eahlstanových drahocenných svitků a potom nechal do prstenu vyryt heslo, které bylo pýchou jeho rodu – a tajnou hanbou Kněze Jana. To bylo to, co pro tebe Morgenes

opatřoval, Seomane: tvoje minulost."

"A jsem si jistý, že by mi to byl jednoho dne řekl." Simon poslouchal Jirikiho příběh se špatně skrývaným napětím. Isgrimmur ho bedlivě pozoroval a hledal Simonovy špatné vlastnosti, které z části předpokládal, že najde, ale které se bál spatřit. "Ale s čím to tedy má co společného dnes? Žádná královská krev na světě mi nezabránila, abych nebyl poskokem Pryrata i Krále bouří. Je to jenom pěkný příběh, nic víc. V polovině šlechtických rodů v Nabbanu se v minulosti narodili potomci imperátorů. A co s tím?" Bojovně povystrčil čelist.

Někteří se otočili k Isgrimmurovi. Vévoda se neklidně zavrtěl na schodu. "Erkyn potřebuje vládce," řekl nakonec. "Trůn z dračích kostí je prázdný."

Simon otevřel ústa, zavřel je a znovu otevřel. "A...?" vydechl nakonec a nedůvěřivě se na Isgrimmura podíval.

"Miriamle se těší dobrému zdraví a utrpěla jen pár zranění. Ve skutečnosti je stejná jako byla předtím," – hořkost těch slov se nedala přeslechnout – "a jistě bude brzy sama schopna ujmout se vlády."

"Její zdraví nás neznepokojuje," řekl vévoda nevrle. Rozhovor nabral špatný směr. Simon se choval jako někdo, koho hlouček nevycválaných dětí probudil ze zaslouženého spánku. "Je to – proklatě, je to její otec!"

"Ale Eliáš je mrtvý. Ona sama jej zabila. Bílým šípem Sithů." Simon se otočil k Jirikimu. "Přemýšlej o tom. Ten šíp mi docela určitě zachránil život, takže mám za to, že náš dluh je vyrovnán."

Sitha neodpověděl. Tvář nesmrtelného byla jako obvykle tajemná, ale něco v jeho výrazu napovídalo, že se trápí.

"Lidé pod Eliášem trpěli tak, že by Miriamle nemuseli věřit," snažil se Isgrimmur. "Já vím, je to bláznovství, ale je to tak. Kdyby žil Jošua, přivítali by jej s otevřenou náručí. Baroni si velmi dobře pamatují, jak se postavil na odpor, když začal Eliáš rozsévat zlo, jak velice trpěl a jak se probojoval z vyhnanství. Ale Jošua je mrtvý."

"To všechno dokázala Miriamle taky!" vykřikl Simon rozhněvaně. "Tohle je nesmysl!"

"To víme, Simone," ozval se Tiamak. "Dlouho jsem s ní cestoval. Mnozí známe její hrdinské činy."

"Ano, já je znám taky," zavrčel Isgrimmur. "Ale na pravdě teď příliš nezáleží. Uprchla z Naglimundu ještě předtím, než začalo obléhání, a na Sesuad'ru se nedostala dřív, než byl Fengbald poražen. Poté zmizela znovu, a nakonec se v Hayholtu setkala s vlastním otcem a zabila ho." Isgrimmur se zašklebil. "A vedou se řeči, které bezpochyby šíří ten zkurvysyn Aspitis Preves, že byla jeho milenkou v dobách, kdy sloužil Pryratovi. A drby mají křídla..."

"Ale některé z těch věcí platí i o mně. A jsem snad já zrádce?"

"Miriamle není zrádkyně, to ví buh – a já to vím také," pohlédl na něj Isgrimmur pohněvaně. "Ale po tom, co udělal zemi její otec, jí už nemusejí věřit. Lid chce na trůnu někoho, komu by mohl svěřit svou důvěru."

"To je šílenství!" Simon pleskl dlaněmi do stehů a pak se obrátil k Sithům. Tvářil se, jako by měl každou chvíli vybuchnout. "A co si o tom myslíte vy dva?" dožadoval se hlasitě odpovědi.

"My se nezabýváme takovýmito záležitostmi smrtelníků," řekl Jiriki poněkud upjatě.

"Jsi náš přítel, Seomane," dodala Aditu. "Ať už ti můžeme pomoci jakkoliv, uděláme to. V úctě však máme také Miriamle, i když ji známe jen málo."

Simon se obrátil k trollovi. "Binabiku?"

Mužik se nahrbil. "Nemůžu říct tak ani tak. Rozhodnutí je na Isgrimmurovi a ostatních – jen na nich. Ty i Miriamle jste oba mými přáteli. Jestli budeš později stát o mou radu, vezmeme Qantaqu na procházku a pohovoříme si."

"Pohovoříme o čem? Jak lidé pomlouvají Miriamle?"

Isgrimmur si odkašlal. "Myslel, že si promluvíte o tom, abys přijal korunu Erkynu."

Simon se otočil a zíral na vévodu. Tentokrát mladý muž i přes všechnu nově nalezenou dospělost nedokázal skrýt své pocity. "Vy... vy mně nabízíte trůn?" zeptal se posměšně a nedůvěřivě. "Vy jste se museli zbláznit! Mně? Klukovi z kuchyně!"

Isgrimmur se nemohl pomoci a usmál se. "Jsi daleko víc než jen kluk z kuchyně. Tvé činy jsou již zvěčněny v písních a příbězích po celé zemi odsud až k Nabbanu. A počkej, až se k tomu přidá bitva o věž."

"Aedon mě ochraňuj," odsekl znechuceně Simon.

"Ale jsou tady důležitější věci." Vévoda najednou zvážněl. "Jsi známý a oblíbený. Nejen, že jsi zničil draka – bojoval jsi také za Sesuad'ru a Jošuu, a to si lidé pamatují. My jim teď povíme, že ti v žilách koluje krev svatého Eahlstana Fiskerna, jednoho z nejmilovanějších mužů, který kdy seděl na trůně. Upřímně řečeno – kdyby to nebyla pravda, vymyslel bych si to."

"Ale to neznamená vůbec nic!" vybuchl Simon. "Copak si myslíte, že jsem o tom nepřemýšlel? Od té doby, kdy jsem si to uvědomil, nemyslím na nic jiného. Jsem jenom kuchtík, kterého učil velmi moudrý a laskavý muž. Měl jsem štěstí na přátele. Zažil jsem příšerné věci, udělal jsem, co jsem udělat měl, a přežil jsem to. Můj příběh nemá nic společného s tím, kdo byl můj pra-pa-pa, a říkejte si pra- kolikrát chcete, praděd!"

Isgrimmur počkal, až Simon skončí, a nechal jeho hněv odeznít. "Ale copak to nechápeš?" optal se jemně. "Je jedno, zda to něco mění nebo ne. A jak už jsem řekl, nemyslím si, že zas tolik záleží na tom, jestli je to pravda nebo ne. U Drorovy rudé palice – Simone, příběh Kněze Jana byl mýtus, jedna velká lež! Musel jsem se s tím v posledních dnech také vyrovnat. Ale copak je kvůli tomu méně králem? Lidé potřebují něčemu věřit, ať už ty sám chceš nebo nechceš. Pokud jim to nedáš, vymyslí si to."

A teď zrovna mají velký strach z budoucnosti. Většina světa, jak jej známe, je v troskách, Simone. A ti, co přežili, se na Miriamle dívají skrz prsty kvůli tomu, kým je, a také kvůli tomu, že si není jistá tím, co udělala – a jestli to chceš slyšet bez okolků, tak tedy také proto, že je to mladá žena. Baroni potřebují muže, někoho silného – ale ne zas příliš –, a nepřejí si žádnou občanskou válku, až si bude královna vybírat manžela." Isgrimmur natáhl ruku a chtěl se dotknout Simonova ramene, pak si to ale rozmyslel a stáhl ji. "Dávej pozor. Lidé, kteří poslouchali Jošuu, tě milují skoro stejně, jako milovali prince samotného. A některé věci na tobě milují možná ještě více. Ty víš stejně jako já, že je jedno, jaká krev ti koluje v žilách – rudá je jedna jako druhá. Ale tví lidé potřebují v něco věřit, protože jsou zmrzlí, zranění a nemají

domov."

Simon se na něj upřeně zadíval. Isgrimmur cítil sílu vzteku mladého muže. Bez jakýchkoliv pochybností dospěl. Jednou z něj bude vážený muž – ne, ten už z něj je.

"A pro takové úskoky chcete, abych zradil Miriamele?" dožadoval se Simon.

"Nechceme, abys ji zradil," řekl Isgrimmur. "Budeš mít pár dní, aby sis to mohl rozmyslet, a potom za ní půjdu já sám a řeknu jí to. Zítřka pohřbíme mrtvé a lidé uvidí, že jsme všichni pospolu. To bude prozatím stačit." Vévoda potřásl hlavou. "Nebudu jí lhát, Simone – to bych nikdy neudělal – ale chtěl jsem, abys mě slyšel jako první." A najednou mu bylo mladého muže nesmírně líto.

Asi si myslel, že si bude moci zhojit rány v klidu – a má jich nespočet. Všichni jsme na tom stejně.

"Přemýšlej o tom, Simone. Potřebujeme tě – my všichni tě potřebujeme. Pro mě už bude dost těžké sjednotit vlastní vévodství a nechci ani pomyslet na mladého Varellana, který osířel v Nabbanu, ani na toho, kdo zůstal v Hernystiru. Potřebujeme alespoň zdání ochrany Nejvyššího krále, někoho, komu lidé věří a kdo by mohl sedět na trůnu v Hayholtu."

Zvedl se z nízkého stupínku a nedal znát, jak moc ho bolí záda. Upjatě se Simonovi uklonil – což samo o sobě bylo zvláštním činem – a těžkým krokem se vybelhal z místnosti. Zbytek kruhu zůstal tiše. V zádech cítil upřený Simonův pohled.

Bože, pomoz mi, pomyslel si Isgrimmur, když vyšel ven do soumraku. Potřebuji odpočívat. A hodně dlouho.

Zaslechl před stanem kroky a vzhlédl od ohně. "Binabiku?"

Vkročila do světla. I když byla chladná jarní noc a na některých místech ještě ležely zbytky sněhu, byla úplně bosá. Plášť jí neklidně povlával ve větru, který se proháněl po hayholtských stráních.

"Nemohla jsem usnout."

Simon na chvíli zaváhal. Tak pozdě už nečekal nikoho a ji ze všech nejmíň. Po celodenním obřadu za Jošuu, Camarise, Isorna a ostatní mrtvé odešel Binabik strávit večer se Strangeardem a Tiamakem. Simon zůstal ve stanu sedět sám a přemýšlel. Její příchod byl jako něco, co si vysnil při pohledu do plamenů.

"Miriamele." Nemotorně vstal. "Princezno. Sedni si, prosím." Ukázal na kámen u ohně.

Sedla si a zabalila se do pláště. "Jsi v pořádku?" zeptala se nakonec.

"Jsem..." začal a odmlčel se. "Já nevím. Dějí se divné věci."

Přikývla. "Je těžké uvěřit, že všechno skončilo. Je těžké uvěřit, že odešli navždy."

Pohnul se s nepříjemným pocitem, že neví, zda Miriamele mluví o přátelích nebo nepřátelích. "Ještě stále zbývá spousta věcí, které je třeba udělat. Lidé jsou rozprášeni, svět je naruby..." Simon mávl neurčitě rukou. "Je třeba toho ještě hodně udělat."

Miriamele se na kameni posunula a ohřívala si ruce nad ohněm. Simon se díval, jak si s jejími jemnými rysy pohrává světlo plamenů a srdce mu beznadějně tlouklo. Ať si mu v žilách koluje královská krev, spousty královské krve, potoky a řeky královské krve – všechno to je k ničemu, když jí na něm nezáleží. Pohřební obřady trvaly celý den a přesto se pohledy ani jednou nesetkali. I jejich přátelství jako by vyhasínalo.

Patřilo by jí, kdybych je nechal, aby mě přinutili usednout na trůn. Odvrátil se a zadíval se do ohně. Cítil se nížce a malomyslně. Ale to právo náleží jí. Je vnučkou Kněze Jana. Co na tom, že jeden Simonův předek byl před dvěma sty lety králem?

"Já ho zabila, Simone," řekla zničehonic. "Tak dlouho jsem cestovala, abych se s ním setkala a promluvila s ním, pokusila se mu říct, že mu rozumím... a místo toho jsem jej zabila." Z princezniných slov vanula vyprahlá poušť.

"Zabila!"

Simon se zběsile snažil najít vhodná slova. "Všechny jsi nás zachránila, Miriamele."

"Byl to dobrý muž, Simone. Všechny převyšoval a byl vznětlivý, ale byl to... než má matka..." Rychle zamrkala. "Byl to můj vlastní otec!"

"Neměla jsi na vybranou." Simon nemohl snést bolest, když ji viděl takhle trpět. "Nemohla jsi dělat nic jiného, Miri. Zachránila jsi nás."

"Nakonec mě přece jen poznal. Ať mi Bůh odpustí, Simone, ale myslím, že chtěl, abych to udělala. Pohlédla jsem na něj... a byl tak nešťastný. Bylo v něm tolik bolesti!" Otfela si tvář pláštěm. "Nebudu plakat," řekla chraptivě. "Jsem už tak unavená pláčem!"

Vítr se zvedl, kvílel a svištěl nad loukami.

"A dobrý strýček Jošua!" řekla už tiše, ale stále v tom byl skryt pocit naléhavosti. "Je mrtvý, stejně jako všichni ostatní. Prostě mrtvý. Celá moje rodina je mrtvá. A chudák zmučený Camaris. Ach bože, co je to jen za svět?" Ramena se jí třásla. Simon se natáhl a neobratně ji chytil za ruku. Nesnažila se mu ji vytrhnout, i když si byl jist, že to udělá. Místo toho seděli v tichu, přerušovaném pouze praskáním ohně. "A C-Cadrach taky," zašeptala nakonec. "Milosrdná Elysie, u něj je to možná nejhorší. Chtěl jenom zemřít, ale čekal na mě... na nás. Zůstal i přese všechno, co se stalo, přes všechny ty hrozné věci, které jsem mu řekla." Sklonila hlavu a hleděla do země. Hlas měla bolestně syrový. "Svým způsobem mě miloval. Bylo to pro něj kruté, že?"

Simon potřásl hlavou. Na to se nedalo nic říct.

Náhle se k němu obrátila s očima doširoka otevřenými. "Utečme! Vezmeme si koně a ráno už budeme daleko odsud. Já nechci být královnou!" Stiskla mu ruku. "Prosím, prosím... neopouštěj mě!"

"Utéct? Kam? A proč bych tě měl opouštět?" Simon cítil, jak se mu srdce prudce rozbušilo. Nemohl přemýšlet a nemohl uvěřit tomu, že jí doopravdy rozuměl. "Miriamele, o čem to mluvíš?"

"Proklatě, Simone! Jsi vážně tak hloupý, jak si o tobě lidé vyprávějí?" Vzala jeho ruku do dlaní a po tváři jí stékaly slzy.

"Je mi jedno, žes byl klukem z kuchyně. Je mi jedno, že tvůj otec byl rybářem. Já chci jenom tebe, Simone. Myslíš, že jsem blázen? Ano, myslím, že jsem opravdu blázen." Smích dodal jejím slovům nádech divokosti. Na chvíli ho pustila a znovu si utřela slzy. "Přemýšlím nad tím od té doby, co se věž zhroutila. Už to nemůžu vydržet! Strýček Isgrimmur a ostatní mě přinutí, abych usedla na trůn, já vím, že to udělají. A zase ze mě bude stará Miriamele, až na to, že teď to bude tisíckrát, tisíckrát horší! Budu jako ve vězení. A pak si budu muset vzít nějakého jiného Fengbalda – to, že je mrtvý, ještě neznamená, že nejsou stovky stejných, jako je on – a nikdy už nic nezažiji, nikdy nebudu svobodná, a nikdy nebudu smět dělat to, co chci... a ty mi utečeš pryč, Simone! Ztratím tě! Jsi jediný, na kom mi opravdu záleží." Postavil se a pak ji zvedl z kamene, aby ji mohl obejmout. Oba se třásli; chvíli ji jen pevně svíral v náručí, jako by ji vítr chtěl odvést někam velmi daleko.

"Miluji tě už tak dlouho, Miriamele." Hlas se mu chvěl a nedařilo se mu jej ovládnout.

"Děsíš mě. Ty ani nevíš, jak moc mě děsíš." Hlas jí tlumila jeho hrud'. "Nevím, co vidíš, když se na mě podíváš. Ale prosím, neodcházej," naléhala. "Ať už se stane cokoliv, neodcházej."

"Neodejdu." Naklonil se, aby se na ni mohl podívat. Oči měla jasné a zpod víček jí kanuly čerstvé slzy. Zasmál se a hlas mu selhal. "Neopustím tě. Slíbil jsem ti, že tě neopustím, copak si na to nevzpomínáš?"

"Sir Seoman. Můj Simon. Má láska." Zatajila dech. "Jak se to mohlo stát?"

Sklonil se k ní a přitiskl ústa k jejím. Pevně drželi jeden druhého a hvězdné nebe jim vířilo nad hlavou. Simonovy prsty jí pronikly pod plášť a hladily ji po zádech. Miriamele se zachvěla a přivinula se k němu blíž. Přitiskla mu slzami mokré obličej na šíji.

Pocit blízkosti jejího těla naplňoval Simona opilou a ztřeštěnou radostí. Stále v objetí došli ke stanu. Cítil slanou přichuť Miriamelinych slz; zakryl jí oči a tváře a rty polibky ve víru jejích vlasů, které se mu lepily k vlhké tváři. Uvnitř stanu, skrytí před zvědavými hvězdami, se k sobě přivinuli, jako by se chtěli rozplynout jeden druhému v náručí. Vítr narážel na stěny stanu a pak už nebylo slyšet nic – jen šelestění šatů a rychlé vzdechy.

Na malou chvíli se závěs vchodu pootevřel. Ve slabém světle hvězd probleskla její kůže, bladá jako slonovina. Cítil ji pod prsty jemnou a horkou a nedokázal si představit, že by se kdy ještě mohl chtít dotýkat někoho jiného. Ruka mu sklouzla po křivce řader a seběhla po bocích. Cítil, jak jej uvnitř něco zasáhlo, něco skoro jako strach, ale bylo to sladké, mnohem sladší. Držela mu tvář v dlaních a pila jeho dech. Celou dobu jí rty laskal šíji a jemnou prohlubeň na rameni, a ona jen bezeslovně šeptala a tiše sténala.

Přitáhl si ji blíže a chtěl ji pohltnout a zároveň být pohlcen. Oči mu přetékały slzami.

"Miluji tě už tak hrozně dlouho," šeptal.

Simon se pomalu probouzel. V unaveném a teplém těle jako by necítil kosti. Miriamelina hlava mu spočívala na rameni; vlasy se jí rozprostřely po jeho tváři a krku. Utlé ruce a nohy měla propleteny s jeho, jednou paží ho objímala okolo krku a prsty mu skrývala pod bradou.

Objal ji. Ospale něco zamumlala a tváří ho pohladila po kůži.

Stanová plachta zašustila. Na pozadí nočního nebe se objevila jen o odstín tmavší silueta.

"Simone?" zašeptal kdosi.

Simon se snažil posadit. Náhle se cítil zahanben princezninou přítomností; srdce mu divoce bilo. Když sundal Miriamelinu ruku, jen nešťastně vydechla.

"Binabiku?" zeptal se. "Jsi to ty?"

Temná postava se protáhla dovnitř a plachta za ní zase spadla.

"Tiše. Zapálím svíčku. Nic neříkej."

Ozvalo se tiché cinknutí, křemen narazil na ocel a v trávě u dveří stanu vytryskla drobná záře. O chvíli později na knotu svíčky vyskočil malý plamínek a stan se zaplnil jemným světlem. Miriamele lehce vyjekla leknutím a v polospánku přitiskla obličej k Simonově hrudi. Ten jen ohromeně zíral.

Nad svíčkou se vznášela Jošuaova vychrtlá tvář.

"Hrob mě ještě nedostal," usmíval se princ.

"Ty to nechápeš," odpověděl princ tiše. "Já jsem mrtvý, a mrtvým chci zůstat."

"Cože?"

"Jak jsem řekl. Simone, Miriamele, já jsem nikdy neměl vládnout. Byla to pro mě muka, ale neviděl jsem jinou cestu, než svrhnout Eliáše z trůnu. A nyní mi Bůh otevřel bránu – tu bránu, o které jsem si myslel, že mi zůstane navěky zavřená. Měl jsem jen dvě volby: buď zemřít, nebo vládnout. A teď mám ještě jednu."

Simon byl ohromen. Dlouhou chvíli jen mlčel. Miriamele byla také zticha. Jošua je pozoroval a zlehka se usmíval.

"Já vím, je to hrozné." Princ se obrátil k neteři. "Ale ty budeš vládnout daleko lépe, než bych to dokázal já – a Simon také."

"Ale pravým Janovým potomkem jsi ty," namítal Simon, "víc než já nebo Miriamele! A já jsem jenom kuchtík, kterého jsi pasoval na rytíře! Říkají, že jsem potomek svatého Eahlstana, ale pro mě to neznamená vůbec nic. To mě neopravňuje vládnout Erkyntu ani ničemu jinému."

"Slyšel jsem to, Simone. Isgrimmur a ostatní nedokážou držet jazyk za zuby, pokud tedy někdy vůbec minili udržet tvůj původ v tajnosti." Jošua se potichu usmál. "A vůbec už jsem nebyl překvapen, když jsem uslyšel, že pocházíš z krve Eahlstana Fiskerna. Ale jestli jsi díky tomu více či méně vhodný než já, Simone – o tom taky nevíš všechno. Nejsem o nic víc Janův potomek než ty."

"Jak to myslíš?" Simon se lehce pohnul, aby měla Miriamele na jeho hrudi větší pohodlí. Nedívala se na Jošuu, ale na Simona. Čelo měla zbrázděné vráskami; buď se hodně bála, nebo hodně přemýšlela.

"Je to tak, jak jsem řekl," odpověděl princ. "Nejsem Janův syn. Mým pravým otcem byl Camaris."

Simon zatajil dech.

"Camaris...?"

Ted se na prince zadívala i Miriamele, stejně překvapená jako Simon. "Co jsi to řekl?"

"Když si Jan vzal mou matku, Efiathe z Hernysadharu, byl už starý," řekl Jošua. "Byl o tolik starší, že se nezdral dát jí nové jméno – Ebekah, jako by byla dítě."

Zamračil se. "To, co se stalo potom, není nijak překvapivé. Je to jeden z nejstarších a nejobvyklejších příběhů světa, i když nepochybují o tom, že krále milovala a že on miloval ji. Ale Camaris byl jejím osobním strážcem. Byl to mladý muž – a byl stejně velkým a uctívaným hrdinou jako sám Jan. Začalo to jako vzájemná hluboká úcta a obdiv, a přerostlo to v něco více."

Eliáš byl Janovým dítětem, ale já ne. Má matka zemřela při porodu a Camaris zešílel. Co si mohl myslet jiného, než že za jeho hřích zaplatila smrtí milovaná osoba, která byla navíc ženou jeho nejlepšího přítele?" Princ potřásl hlavou. "Jeho zoufalství bylo tak hluboké, že se vzdal všeho, co měl, jako ten, kdo ví, že musí zemřít – a on nejspíš opravdu cítil smrt hodně blízko, protože každý nádech, každá vteřina byla plná bolesti a hanby. Nakonec si vzal roh Ti-tuno a šel hledat Sithy. Možná chtěl odčinit svůj hřích tak, že se zúčastní Janova tažení proti nim, nebo chtěl, stejně jako Eliáš, aby mu nesmrtelní pomohli dostat se tam, kde by nad ním smrt neměla moc. Ať už byl cíl jeho pouti jakýkoliv, Amerasu ho tajně přivedla do Jao é-Tinukai'i – proč, to věděla jen ona sama. Nedozvěděl jsem se všechno, co se tehdy stalo: můj otec byl tak rozrušený, když mi to vyprávěl, že bylo obtížné poskládat to nějak dohromady."

V každém případě se s ním Amerasu setkala a vzala si roh. Možná si ho chtěla nechat, snad proto, že náležel jejím ztraceným synům. Co se mezi nimi stalo, je pro mě tajemstvím, ale ať už mu řekla cokoli, příjemné to asi nebylo. Otec odešel z hlubin lesa a stále ještě truchlil. Brzy poté jeho zoufalství přemohlo i strach z hříchu sebevraždy a on skočil přes palubu do Firannoské zátoky. Nějak se mu podařilo přežít – byl neuvěřitelně silný, to dobře víš; tenhle rys jeho krve do mne zcela jistě nepřešel! – ale rozum měl zastřený. Putoval jižními zeměmi, žebral, žil v divočině, spoléhal se na milosrdenství druhých a nakonec došel až do hospody v Kwantipulu. Tehdy se mu, myslím, povedlo přes veškerou nepřízeň života a zatměný rozum dojít svým způsobem klidu. Po dvou letech ho našel Isgrimmur a našel Isgrimmur a mír v duši jej opustil. Stará hrůza se znovu probudila s čerstvou silou a vědomím toho, že se pokusil zabít sám sebe, činilo ten pocit ještě nesnesitelnějším."

"Matko milosrdná!" vydechla Miriamele procitěně. "Ten nešťastník!"

Simon jen stěží dokázal dohlédnout nezměnnosti rytířova utrpení. "A kde je teď?"

Jošua zavrtěl hlavou. "To nevím. Možná zase cestuje. Jen doufám, že se zas nepokusí utopit. Chudák otec! Doufám, že neodbytní a krutí démoni v jeho duši nyní alespoň zeslábli, ale pochybuji o tom. Najdu ho a pokusím se mu pomoci dojít někam, kde najde klid."

"Takže co teď budeš dělat?" zeptal se Simon. "Hledat Camarise?"

Miriamele se na prince ostře podívala. "A co Vorževa?"

Jošua přikývl a usmál se. "Půjdu hledat otce, ale až má žena a děti budou v bezpečí. Je toho spousta, co je třeba učinit, a tady v Erkynu, kde mě každý zná, je to pro mě téměř nemožné." Tichounce se zasmál. "Vidíš, snažím se napodobit vévodu Isgrimmura a nechávám si narůst bradku, aby mé přestrojení bylo co možná nejdokonalejší." Princ si promnul bradu. "Takže ještě dnes v noci se vydám na jih. Starý hrabě Streáwe brzo přivítá nočního návštěvníka. Dluží mi laskavost... a já mu to připomenu. Pokud někdo může tajně odvézt Vorževu i s dětmi od nabbanského dvora, je to prohnáný pán Perdrinu. A potěšení z téhle hry pro něj bude představovat více, než co bych mu za to kdy mohl zaplatit. Miluje tajemství."

"Žena a děti mrtvého prince zmizely." Simon se neubráníl úsměvu. "Tak už vím, o čem vznikne pár nových příběhů a písní!"

"To tedy ano. A já je budu poslouchat a budu se přitom smát." Sehnul se a stiskl Simonovi ruku, pak se sklonil a objal Miriamele, která se k němu dlouze přivinula. "Tak, a teď už musím jít. Vinyafod čeká. Brzo bude svítat."

Celý rozhovor se odehrával jakoby ve snu, stejně jako všechny události té noci. Simonovi se najednou nechtělo nechat Jošua jen tak odejít. "Ale až najdeš Camarise a budeš mít s sebou Vorževu, co potom?"

Princ se odmlčel. "Země na jihu budou zcela jistě potřebovat kromě Tiamaka ještě jednoho Nositele Svítka – jestliže mě Bratrstvo přijme. A nedokážu si představit nic lepšího, než že hodím všechny strasti války a rozhodování za hlavou, abych mohl jen číst a přemýšlet. Možná mi Streáwe pomůže koupit Pelippinu mísu a já budu hostinským v tiché hospůdce v Kwantipulu. V taverně, kde budou přátelé kdykoliv vítáni."

"Opravdu tedy odcházíš?" zeptala se Miriamele.

"Opravdu. Byl jsem obdařen darem svobody – darem, o němž jsem si už ani nemyslel, že jej dostanu. Byl bych nevďečník, kdybych se k němu obrátil zády." Vstal. "Když jsem v Hayholtu viděl smuteční obřad za sebe sama, cítil jsem se velmi zvláštně. Tohle by měl jednou zažít každý – uvědomíš si spoustu, velkou spoustu věcí." Usmál se. "Dej mi pár hodin náskok, ale pak jdi za Isgrimmurem a řekni jemu a ostatním, kterým se dá věřit, že žiji. Stejně se budou divit, kam zmizel Vinyafod. Ale řekni mu to prosím brzy. Velmi mě bolí představa, že pro mě můj dávný přítel truchlí: dost těžká je pro něj už ztráta syna. Doufám, že pochopí, proč to dělám."

Jošua přistoupil k plachtě. "A pro vás dva dobrodružství teprve začíná – i když doufám, že budoucnost bude šťastnější." Sfoukl svíčku a ve stanu se rozlila tma. "Já bych byl blázen, kdybych si nevzal, co se mi nabízí, a ty bys byl blázen, Simone, kdyby sis nevzal mou neteř – Miriamele, ty bys byla blázen, kdyby sis nevzala jeho. Na vás dva čeká ještě spousta práce; mnoho věcí je třeba napravit, ale jste mladí a silní a dostalo se vám školy, jaké svět dosud nepoznal. Nechť vám Bůh požehná, přeji vám hodně štěstí. Budu na vás stále myslet a budu s vámi oběma v modlitbách."

Plachta stanu se odhrnula. Nad Jošuovými rameny zazářily hvězdy a najednou byla zase úplná tma.

Simon si lehl a hlava mu šla kolem. Jošua je naživu! Camaris je princův otec! A on, Simon, leží ve stanu a po boku má princeznu. Svět umí být zvláštní mimo jakoukoliv představivost.

"Takže?" zeptala se Miriamele náhle.

"Co?" Zadržel dech, vylekán tónem jejího hlasu.

"Slyšel jsi strýčka. Vezmeš si mě? A co si mám myslet o tom, co jsem slyšela o Eahlstanově krvi? Tajil jsi to přede mnou proto, že jsi mi chtěl oplátit mou neupřímnost?"

"Sám jsem se to dozvěděl teprve včera," vydechl prudce.

Nastalo dlouhé ticho, a potom řekla: "Neodpověděl jsi na mou druhou otázku." Vzala mu hlavu do dlaní a přitáhla si ji k sobě. Prsty citlivě hladila okraj jizvy. "Řekl jsi, že mě nikdy neopustíš. Uděláš to, co ti Jošua řekl, že máš udělat?"

Bezmocně se usmál a místo odpovědi ji políbil. Ruce jí vystřelily a ovinuly se mu kolem krku.

Shromáždili se na travnatém pahorku poblíž Nearulaghské brány. Velký portál ležel v troskách. Na rozvalinách se hlasitě dohadovali a štěbetali ptáci. Vzadu nad rozházenými kameny se od mokřých hayholtských střech odrážely záblesky zapadajícího slunce. Dobytelova hvězda byla vidět už jen jako mdlá rudá šmouha v nejsevernějším cípu tmavnoucí oblohy.

Simon a Miriamele stáli ruku v ruce mezi přáteli a spojenci. Sithové se přišli rozloučit.

"Jiriki." Simon se jemně vyprostil z Miriameliny dlaně. "Chci říci, co jsem řekl už předtím, i když tehdy to bylo v dětinsky špatné náladě. Tvůj šíp je pryč – shořel, když zmizel Král bouří. Všechny dluhy mezi námi byly smazány. Zachránil jsi mi život už mnohokrát."

Sitha se usmál. "Můžeme tedy začít od začátku."

"Přál bych si, abys nemusel odejít."

"Má matka a ostatní se doma zotaví rychleji." Jiriki se zadíval na praporce svého lidu, rozptýlené po kopci, na zářivě jasně sithské oblečení. "Pohlédni, a zapamatuj si ten pohled. Děti Úsvitu se už možná nikdy nesejdou na jednom místě."

Miriamele se zadívala na čekající Sithy a jejich smělé a netrpělivé koně. "Je to nádherné," řekla, "nádherné."

Jiriki se na ni usmál a pak se otočil k Simonovi. "Nastal čas, kdy se můj lid musí vrátit k Jao é-Tinukai'i; my dva se ale uvidíme zanedlouho. Pamatuješ si, jak jsem ti řekl, že netřeba žádné kouzelné moudrosti, abychom mohli říct, že se znovu setkáme? Řeknu ti to ještě jednou, Seomane Bělokadeřný. Ten příběh ještě neskončil."

"Ale i tak, budete mi scházet – budete nám scházet."

"Možná budou věci mezi tvým a mým lidem v nadcházejících dnech lepší, Seomane. Ale nestane se tak rychle. My jsme starý lid a změna k nám přichází pomalu. Většina smrtelníků se nás stále bojí – a po tom všem, co Hikeda'ya udělali, k tomu mají pádný důvod. Přes to všechno mi nezbývá než doufat, že něco se přece jen změnilo navždy. My jsme Děti Úsvitu a náš čas vypršel – ale to neznamená, že jednoduše zmizíme do nenávratna. Možná, že až odejdeme, zbude po nás kromě rozvalin a pár příběhů ještě něco." Pevně sevřel Simonovi ruku a pak ho přitáhl k sobě, až se objali.

Aditu zlehka přispěchala za bratrem a na tváři jí pohrával veselý smích.

"Musíš nás přijít navštívit, Seomane. Ty a já spolu ještě sehraje spoustu partií shentu. Už teď se bojím nové taktiky, kterou si na mě vymyslíš."

Simon se zasmál. "Jsem si jist, že se mě a mého shentu bojíš asi tak, jak se bojíš hlubokého sněhu a vysokých zdí – ani trošku."

Políbila jej, pak přešla k Miriamele a políbila ji také. "Buďte na sebe milí a necht' se vám dostává trpělivosti," popřála s očima doširoka otevřenými. "Vaše společné dny budou trvat dlouho. Nezapomínejte na tyto chvíle – ale nezapomeňte ani na špatné časy. Vzpomínky jsou největším z darů."

Přišli také mnozí ostatní. Postávali kolem – někteří chtěli pomoci při znovuoobnovování Erchesteru a Hayholtu a zůstat na korunovační slavnosti, jiní se chtěli co nejdříve vrátit do vlastních zemí a měst, k vlastnímu lidu. Sithové si s nimi s velkou vážností a vlídností vyměňovali pozdravy.

Vévoda Isgrimmur se vzdálil od davu, který se kolem nesmrtelných shromáždil. "Já tady chvíli zůstanu, Simone – i poté, co se Gutrunina loď vrátí z Nabbanu. Ale musíme do Elvritshally odjet ještě před začátkem léta." Potrásl hlavou. "Čeká tam na nás neskutečná spousta práce. Mí lidé toho hodně vytrpěli."

"My bychom nemohli začít bez tebe, strýčku Isgrimmure," řekla Miriamele. "Zůstaň tak dlouho, jak jen budeš chtít, a my pak s tebou pošleme kohokoliv a cokoliv, co jen budeš potřebovat."

Vévoda natáhl mohutné ruce a objal ji. "Jsem tak rád, že jsi šťastná, drahá Miriamele. Cítil jsem se jako odporný zrádce."

Poklepala mu na rámě a on ji pustil. "Chtěl jsi pro všechny to nejlepší – nebo co sis myslel, že je nejlepší. Ale měl jsi za mnou určitě přijít, ty bláznivý. Jak ráda bych se všeho vzdala pro Simona, tebe, nebo snad i pro Qantaqu." Zasmála se a zatočila se v kole, až jí šaty zavály. "Ale teď jsem šťastná, strýčku. Můžu něco dělat. Teď dáme věci do pořádku."

Isgrimmur přikývl a mezi vousy se mu usadil melancholický úsměv. "Věřím ti, a buď pozhnána," zašeptal.

Vzduch prořál zvuk rohu a dav se dal do pohybu. Sithové nasedali na koně. Simon se otočil a zvedl ruku. Miriamele mu položila hlavu na rameno a přitiskla se k němu. V čele stál Jiriki. Vstal ve tmenech a napřáhl ruku; pak roh zazněl ještě jednou a Sithové vyrazili. Nabírali rychlost a světlo umírajícího slunce se blyštlo na jejich zbroji; během chvíle z nich byl jen jasný mrak, jenž se pohyboval po kopci k východu. Útržky jejich písní za nimi zůstávaly viset ve vzduchu.

Simon cítil, jak mu srdce v hrudi bláznivě poskakuje, plné radosti i smutku. Ten pohled už s ním zůstane navždy.

Když skončilo dlouhé a uctivé ticho, shromáždění lidé se začali rozcházet. Simon a jeho přátelé vyrazili k Erchesteru. Na Bitevním náměstí byla zapálena velká hranice a ulicemi města, které byly tak dlouho opuštěné, se procházely davy lidí.

Miriamele počkala a připojila se k Isgrimmurovi. Simon ucítil, jak jej někdo chytil za ruku a podíval se, kdo to je. Byl to

Binabik; vedle něj šla jako stín Qantaqa.

"Už jsem se divil, kde jsi," řekl Simon.

"Svá sbohem jsem sithskému lidu řekl již dnes ráno, když jsme se s Qantaqou procházeli podél Kynswoodu. Několik veerek se tam dočkalo smutného konce, ale Qantaqa je teď ve velmi dobrém rozmaru." Troll se zašklebil. "Příteli Simone, přemýšlel jsem o doktoru Morgenesovi, a o hrdém pocitu, který by měl, kdyby viděl, co se tady děje."

"Zachránil nás všechny, že?"

"Jistě je, že jeho plány představovaly jedinou šanci, kterou jsme měli. Byli jsme oklamáni Pryratem a Králem bouří, ale kdybychom nebyli varováni, spoušť, kterou nadělal Eliáš, by byla horší. A Meče by si jistě našly jiné nositele a ve věži by nikdo ničemu nezabránil. Ne, Morgenes nemohl vědět všechno, ale udělal, co by nikdo jiný nedokázal."

"Chtěl mi to říct. Pokusil se nás varovat před falešnými posly." Simon pozoroval hlavní ulici, spěchající postavy a mihotání plamenů. "Pamatuješ si na ten sen, který jsem měl v domě Geloě? Věděl jsem, že to byl on, že... že se dívá."

"Nevím, co se děje po naší smrti," řekl Binabik, "ale myslím, že máš pravdu. Morgenes se díval – nějak. Byl jsi pro něj jako rodina, víc než Bratrstvo Svitku."

"Vždycky mi bude scházet."

Chvilí šli vedle sebe jen tak beze slova. Okolo proběhly tři děti. Jedno z nich za sebou táhlo proužek barevné látky a ostatní dvě se jej snažily se smíchem a křikem chytit.

"Brzo budu muset sám odejít," zamyslel se Binabik. "Mí lidé v Yiqanucu čekají a jsou určitě zvědaví, co se tady stalo."

A nejdůležitější je, že tam čeká také Sisqinanamook. Stejně jako ty a tvá Miriamele, i my si musíme povědět příběh, který není z nejkratších. Je čas, abychom byli oddáni před Lovcím a Lovkyní a veškerým lidem Mintahoqu." Zasmál se. "Přes všechno si myslím, že její rodiče budou malinko smutni, až zjistí, že jsem to přežil."

"Brzo? Ty odejdeš brzo?"

Troll přikývl. "Musím. Ale jak ti řekl už Jiriki: ty a já se ještě mnohokrát setkáme."

Qantaqa na ně pohlédla, pak vyrazila s čenichem u země. Simon se podíval na oheň, jako kdyby nikdy v životě nic takového neviděl. "Nechci tě ztratit, Binabiku. Jsi můj nejlepší přítel na celém světě."

Troll se natáhl a chytil ho za ruku. "Další důvod k tomu, abychom se neloučili na dlouho. Přijď do Yiqanucu hned, jak budeš moci – bezpochyby je třeba prvního utku vyslanectví u trollů – a Sisqi a já přijdeme navštívit tebe." Pokýval vážně hlavou. "Jsi mým nejdražším přítelem, Simone. Ve svých srdcích zůstaneme navždy."

Ruku v ruce odešli k ohni.

* * *

Dračice Ráchel se procházela Erchesterem. Urousané a splihlé vlasy jí padaly na rozedrané a umazané šaty. Po ulicích pobíhali lidé a smáli se, zpívali, zdravili se a laškovali, jako by se město kolem nich nerozpadalo v prach. Ráchel to nedokázala pochopit.

Skrývala se ve svém podzemním útočišti mnoho dní i poté, co ustaly hrozné otřesy a zdi se přestaly hroutit. Byla přesvědčena, že svět nahoře dospěl ke konci a nic ji nelákalo opustit dobře vybavenou komoru a setkat se s démony a kouzelnými duchy, slavicími vítězství na rozvalinách milovaného Hayholtu. Ale nakonec ji přemohla zvědavost a rozhodla se poslechnout to lepší ze sebe sama. Ráchel nebyla ženou, která by přijala konec světa bez boje. Tak se tedy vystaví všanc jejich ďábelským úkladům a útrapám. Svatá Rhiapa trpěla, nebo ne? A kdo byla Ráchel, aby se nechala zahanbit takovým příkladem svatých?

Ze všeho nejdřív spatřila pobořený hrad, který vypadal, jako by jej rozryli obří krtci. To potvrzovalo její nejtemnější obavy. Když procházela chodbami, zničenými místy, která byla jejím domovem a největší pýchou, unavené srdce se jí v hrudi div nezastavilo. Proklínala lidi či stvoření, která to způsobila, proklínala je tak, že kdyby to slyšel otec Dreosan, zbledl by a vzal nohy na ramena. Hněv jí cloumal jako ohnivé vlny.

Ale když se nakonec vynořila na téměř opuštěném Vnitřním nádvoří, narážela na jedno překvapení za druhým. Věž Zeleného anděla ležela v troskách a všude byly stopy strašlivé bitvy a spálená země – ale lidé, které potkávala mezi rozvalinami, tvrdili, že Eliáš je mrtvý a že se teď už všechno spraví.

Ti lidé, a mnozí ostatní, které potkala při cestě do Erchesteru, často opakovali jméno královské dcery Miriamele a někoho, komu se říkalo Bělokadeřný. Říkalo se, že ti dva – on byl hrdina z bitev na východě, přemožitel draka a slavný válečník – svrhli Nejvyššího krále a brzy budou oddáni. Všechno bude v krátké době napraveno. To bylo ústředním námětem každého hovoru: všechno bude napraveno.

Ráchel zasupěla – jen ti, na jejichž bedrech nikdy nespočívala stejná zodpovědnost jako na ní, by si mohli myslet, že tento úkol je možno splnit dříve než za rok – ale nemohla se ubránit pocitu ohromné zvědavosti a jemnému záchrvěvu naděje. Možná svět opravdu stojí na úsvitu lepších časů. Lidé, které potkala, mluvili také o Pryratově smrti, o tom, jak byl upálen ve velké věži. Takže spravedlnost nakonec přece jen existuje. Je pomstěna – pozdě, ale přece.

A možná, pomyslela si, by se Guthwulf dal zachránit a vyvést z temnoty. Zaslouží si šťastnější osud než toulat se navěky podzemím, když se teď do světa nahoře vrací řád.

Laskaví erchesterští lidé ji nakrmili z již tak skromných zásob a poskytli jí nocleh. Celý večer poslouchala příběhy o princezně Miriamele a hrdinovi Bělokadeřném, princ – bojovníkovi s jizvou po boji s drakem. Napadlo ji, že až se věci uklidní, nabídne své služby novým vládcům. Pokud byla mladá žena jako Miriamele řádně vychovávána, zajisté si uvědomuje, že je zapotřebí udržovat pořádek. Nedomnívala se, že by jí mohlo srdce ještě někdy pracovat tak jako kdysi, ale do starého železa ještě nepatří.

Dračice Ráchel vzhlédla. Myšlenky se jí zběsile honily hlavou a nohy ji nesly k Bitevnímu náměstí, kde byla zapálena

velká hranice. Veškeré skrovné zásoby byly sneseny právě sem a uprostřed náměstí se rozpoutal veselý a pestrobarevný karneval. Zbylí obyvatelé Erchesteru se procházeli, křičeli, zpívali a tancovali kolem ohně. Hluk vřavy byl téměř ohlušivý. Ráchel si vzala kousek sušeného ovoce, které jí nabídla jakási mladá žena, a posadila se ke zdi krámků, odkud pozorovala kolemjdoucí.

Kolem ní prošel mladý muž a jejich oči se na krátkou chvíli setkaly. Byl hubený a v očích se mu zračil smutek. Ráchel se na něj úkosem ostře podívala. Něco jí na něm bylo povědomého.

Vypadalo to, že jej napadlo totéž, protože se otočil a vrátil se k ní. "Ráchel?" zeptal se. "Nejsi ty Ráchel, velitelka pokojských?"

Podívala se mu do tváře, ale nedokázala k ní přiřadit žádné jméno. V hlavě jí hučely všechny ty zvuky a lomozy a hlasy lidí, pokřikujících ze střeš na své přátele dole na náměstí. "To jsem," řekla. "To jsem byla."

Náhle k ní přiskočil, což ji trochu vyděsilo, ale pak se jí vrhl kolem krku. "Copak si na mě nepamatuješ?" otázal se. "Já jsem Jeremiáš! Svíčkařův učedník! Pomohla jsi mi utéct z hradu."

"Jeremiáš," vydechla a jemně ho hladila po zádech. Takže on přece jen žije. To je dobře. Ráchel ucítila teplý nával štěstí. "Samozřejmě, pamatuji."

Pustil ji a pohlédl na ni. "Už jsi tu dlouho? Nikdo z Erchesteru tě nepotkal."

Trochu ji to překvapilo a potřásla hlavou. Proč by ji měl někdo hledat? "Měla jsem místo... našla jsem úkryt. V chodbách pod hradem." Zvedla bezmocně ruce, neschopna vysvětlit vše, co se jí přihodilo. "Skrývala jsem se. A potom jsem vyšla ven."

Potutelně se smějící Jeremiáš ji chytil za ruku. "Pojď se mnou. Zavedu tě k lidem, kteří tě rádi uvidí."

Protestovala, i když sama nevěděla proč – stará ženská jako ona určitě nemá nic lepšího na práci – ale přesto se nechala odvést jásajícími davy přímo napříč Bitevním náměstím. Jeremiáš ji táhl tak silně a rychle, že mu už už chtěla říct, aby tolik nespěchal. Protáhli se kolem hořící hranice tak blízko, že cítila její žár až ve svých ztuhlých a studených kostech. Během několika chvil se vymotali z dalšího hloučku lidí a přistoupili k řadě ozbrojených vojáků, kteří je zadrželi napřaženými píkami. Jeremiáš ale něco pošeptal kapitánovi do ucha a strážce je nechaly projít. Ráchel se podívala, co vlastně mohl Jeremiáš vojákovi říct, ale neměla už sil se ho na to zeptat.

Najednou se zastavili. Jeremiáš si stoupl vedle ní a otočil se k mladé ženě, která seděla na bližším ze dvou vysokých křesel. Když k ní promluvil, žena se otočila k Ráchel a zvolna roztáhla rty do úsměvu. Velitelka pokojských na ni okouzleně hleděla. To je zcela jistě Miriamele, králova dcera – ale vypadá o tolik starší! A jak je krásná – prameny zvlněných vlasů jí lemují nádhernou tvář a v záblescích plamenů se třpytivě lesknou. Každíčkým kousíčkem těla vypadá jako královna.

Ráchel cítila, jak jí projela vlna vděčnosti. Možná má život přece jenom nějaký řád, alespoň trochu. Ale jaký zájem by mohla mít Miriamele, oslnivá a velebená jako anděl, o starou služebnou?

Miriamele se otočila a řekla něco muži, skrytému ve stínu druhého křesla. Ráchel viděla, jak sebou trhl a pak se vztyčil. Milosrdná Rhiapo, pomyslela si. Je tak veliký! To musí být ten Bělokadeřný, o kterém všichni mluví. A někdo vzpomínal ještě jiné jméno... jak to jen bylo?

"... Seoman..." pronesla nahlas a hleděla mu do tváře. Vousy, jizva, bílý pramen ve vlasech – chvíli to byl jen cizí mladý muž – a pak si vzpomněla.

"Ráchel!" Několika dlouhými skoky byl u ní, chvíli na ni hleděl a rty se mu chvěly. Pak mu ve tváři vykvetl široký úsměv. "Ráchel!"

"Simone...?" zamumlala. Svět už dávno přestal dávat jakýkoliv smysl. "Ty jsi... naživu?"

Sklonil se, popadl ji do náruče a pevně stiskl. Zvedl ji do vzduchu, až se jí nohy bezmocně kývaly nad zemí. "Ano!" smál se. "Jsem naživu! Jen bůh ví, jak je to možné, ale jsem naživu! Ach Ráchel, neumíš si představit, co všechno se stalo – neumíš!"

Postavil ji na zem, ale neustále ji držel za ruce. Byla by docela ráda, aby ji pustil, protože si chtěla setřít potoky slz, které jí stékaly po tváři. Je to všechno pravda? Nebo se už úplně zbláznila? Ale je to on, s rudými vlasy, přihloupým úsměvem, velký jako život sám – větší než život sám!

"To ty jsi... Bělokadeřný?"

"To ano, tak mi myslím říkají!" Zasmál se znovu. "Jsem to já." Na chvíli ji pustil, ale hned jí položil ruku kolem ramen.

"Musím ti toho tolik říct – teď máme spoustu, obrovskou spoustu času." Zvedl hlavu a vykřikl: "Rychle! To je Ráchel! Přineste jí víno, přineste jí jídlo, přineste jí křeslo!"

"Ale co se stalo?" Zaklonila se a pohlédla mu do tváře. Byl neuvěřitelně vysoký a neuvěřitelně naživu, ale byl to Simon. "Jak se to mohlo stát?"

"Sedni si," vybídl ji. "Všechno ti řeknu, všechno. A pak se můžeme pustit do velkého díla."

"Do velkého díla?" potřásla zmateně hlavou.

"Bývala jsi velitelkou pokojských... ale byla jsi vždycky něčím víc. Byla jsi jako má vlastní matka, ale já byl příliš mladý a hloupý, abych to chápal. Nyní budeš mít všechno, co si zasloužíš, Ráchel. A pokud si to budeš přát, budeš velitelkou celého Hayholtu. Nebesa vědí, že tě potřebujeme. Dostaneš celou armádu služebníků, oddíly zedníků, družiny pokojských, legie zahradníků." Zasmál se silným a zdravým smíchem. "Teď už budeme bojovat jen s ruinami, které jsme způsobili, a vystavíme hrad znovu. Náš domov bude zase tím nádherným místem, kterým býval!" Pořádně ji stiskl a postavil vedle Miriamele a Jeremiáše, kteří čekali opodál a smáli se. "Budeš Dračice Ráchel, vrchní velitelka Hayholtu!"

"Blázínku," hlesla a slzy jí stékaly po tváři.

60. Doslov

Tiamak špičkou sandálu lehce pozvedl list leknínu. Až na bzučení komárů a šplíchání Tiamakových nohou byl příkop

ve stínu hradních zdí ztichlý.

Zrovna pozoroval potápníka, když tu za sebou zaslechl kroky.

"Tiamaku!" Otec Strangyeard se usadil vedle něj, boty ale do příkopu nespustil. "Slyšel jsem, žeš dorazil. Jak jsem rád, že tě zase vidím!"

Wranňan se otočil k archiváři a stiskl mu ruku. "A jak je dobré vidět tebe, drahý příteli," zvolal. "Všechno se tady mění... je to úžasné!"

"Během jednoho roku se toho dá udělat spousta," usmál se Strangyeard. "A naši lidé se pustili do práce opravdu zhurta. Ale co nového jsi ty zažil od doby, cos poslal svou poslední zprávu?"

Tiamak se usmál. "Zažil jsem toho spoustu. Zbytky lidí z mého města jsou roztroušeny po vesnicích celého Wrannu. Když se teď ghanť stáhli do své temné bažiny, tak se mnoho z nich vrátí do Vesnického Háje." Úsměv se mu z tváře vytratil. "A sestřička mi nevěří ani polovinu z toho, co jsem jí povídal."

"Snad jí to nechceš vyčítat?" zeptal se Strangyeard jemně. "Já sám stěží věřím tomu, co jsem viděl."

"Ne, nic jí nevyčítám," Tiamakovi se vrátil úsměv. "Nicméně – konečně se mi podařilo dopsat Sovranské Medicíny Wrannských Léčitelů."

"Tiamaku, příteli!" Strangyeard byl upřímně potěšen. "Ale to je úžasné! Toužím po tom! Mohl bych si to někdy brzy přečíst?"

"Velmi brzy. Mám je s sebou. Simon a Miriamele tu chtějí nechat pořádit opisy. Představ si – čtyři kněží bez ustání pracují jen na mojí knize!" Potrásl hlavou. "Kdo by si to kdy byl jen pomyslel?"

"To je úžasné," řekl Strangyeard ještě jednou. "A teď – neměli bychom se vydat do hradu? Myslím, že je již čas."

Tiamak přikývl a neochotně vytáhl nohy z vody. Leknínový list se vrátil na své místo.

"Slyšel jsem, že to má být víc než jen pomník," řekl Wranňan při pohledu na neúplnou kostru kamenné stavby, kolem níž se kupila prkna a pobíhali zedníci, která vyrostla na místě Věže Zeleného anděla. "Mají tam být prý i archívy."

Zničehonic se otočil k příteli. "No – myslím, že o těch opisujících kněžích víš více, než jsi mi řekl."

Strangyeard přikývl a zarděl se. "Já jsem jen pomáhal všechno naplánovat. Bude to velkolepé, Tiamaku. Bude to místo vědění, kde nic nebude ztraceno ani skryto. A budu mít spoustu, spoustu pomocníků." Usmál se a pohledem přelétl krajinu. Oba zvolna minuli stavbu a nedávno dokončenou branou prošli do zešeřelého vnitřku. "Až to tu bude všechno dokončeno, nebudou mi už asi oči tak dobře sloužit – pokud si mě tedy Bůh nezavolá k sobě – takže to asi neuvidím. Ale netrápí mne to, protože to vidím už teď." Poklepal si na hlavu a jemný úsměv se mu rozlil po celé tváři. "Tady. A je to krásný pohled, příteli, opravdu krásný."

Tiamak vzal kněze za ruku a společně prošli do Vnitřní pevnosti.

"Jak jsem již řekl, je úžasné pozorovat, jak se všechno mění." Muž z mokřin vzhlédl a prohlížel si pestrou mozaiku vesměs již opravených střech, které se leskly v pozdně odpoledním slunci. O kousek výš se kolem klenby kaple vinulo lešení. Na něm se pohybovalo ještě několik dělníků, kteří dokončovali práci před blížící se nocí. Tiamakův pohled zabloudil na vzdálenou stranu zdi Vnitřní pevnosti a zarazil se. "Hjeldinova věž – nemá už žádná okna. Byla rudá, že ano?"

"Pryratova věž... a také skladiště." Strangyeard se přezehnal na hrudi znamením Stromu. "Ano. Bude zapálena a poté srovnána se zemí. Je již dlouho zamčena, ale nikdo se dovnitř nehme, a Simon – myslím, že bych měl spíš říkat král Seoman, ale pořád mi to zní nějak zvláštně – chce uzavřít také vchod do katakomb." Archivář potřásl hlavou. "Ty víš, Tiamaku, že považuji vědomosti za nedotknutelné, ale v tomto případě jsem neprotestoval jediným slovíčkem."

Muž z Wrannu přikývl. "Tomu rozumím. Ale mluvmě o příjemnějších věcech."

"Ano," zasmál se znovu Strangyeard. "Podařilo se mi objevit fascinující věc – část kastelánovy účetní knihy z dob Sulise Odpadlíka. Někdo ji našel, když se uklízelo v kancelářství. Jsou v ní úžasné věci, Tiamaku – naprosto úžasné! Myslím, že máme dost času na to, abychom se cestou do jídelny zastavili u mě v pokoji a vzali ji s sebou."

"No tak to tedy rozhodně pojďme!" zašklebil se Tiamak potutelně, ale než se vydal za archivářem, věnoval ještě poslední pohled Hjeldinově věži a jejím prázdným oknům.

* * *

"Vidiš," řekl Isgrimmur procítěně. "Nahoru dali jemný kámen, přesně, jak si Miriamele přála."

Gutrun si otřela šátkem tvář. "Přečti mi to."

Vévoda shlédł ke kamenné desce, zasazené do podlahy. Střecha na kapli ještě nebyla, ale už se rychle stmívalo. "Isorn, syn Isgrimmura a Gutrun, vévody a vévodkyně z Elvritshally. Nejjudatnější z mužů, milovaný Bohem a všemi, kteří jej znali." Pak se narovnal, rozhodnut neuronit ani slzu. Chtěl být pro své ztracené dítě silný. "Buď požehnán, synu," zašeptal.

"Musí být tak sám," Gutrun se chvěl hlas. "Sám v chladné zemi."

Isgrimmur ji objal kolem ramen. "Ty víš, že Isorn není tady. Je na lepším místě. Smál by se, kdyby viděl, jak se tím trápíme." Snažil se, aby jeho slova zněla přesvědčivě. Vývolávat pochyby nebo starosti by ničemu neprospělo. "Bůh jej odměnil."

"Ano, odměnil," vzlykla Gutrun, "ale Isgrimmure – stejně mi stále tak schází!"

Cítil, jak se mu do očí derou slzy a tíše zaklel, potom se rychle požehnal znamením Stromu. "Mně chybí také, ženo moje. Samozřejmě že mi chybí. Ale je spousta lidí, na které musíme myslet, a celá Elvritshalla – a to nemluví o těch dvou božích dětech v Kwantipulu."

"Boží děti, kterými se nemůžu ani pochlubit!" řekla rozhořčeně, pak ale zavrtěla hlavou a rozesmála se.

Ještě chvíli postáli a vyčkali, až zajde slunce a kamennou desku zakryje stín. Poté vyšli ven do podvečera.

* * *

Seděli v jídelně a křesla kolem Janova velkého stolu se zaplňovala. Ve všech stojanech byly zapálené pochodně a na stole hořela spousta svící. Sál byl plný světla.

Miriamele vstala a modrý plášť jí zašustil v náhle ztichlé místnosti. V ozdobné čelence se odrážely plameny loučí. "Vítejte všichni." Hlas měla jemný, ale pevný. "Tento dům patří vám a vždy vám bude patřit. Přijďte k nám, kdykoliv budete chtít, a zůstaňte tak dlouho, jak si jen budete přát."

"Ale pamatujte si, že máte přijít alespoň jednou za rok," požádal Simon a pozvedl číši.

Tiamak se zasmál. "No, někteří z nás to mají docela daleko, Simone. Ale budeme se snažit."

Isgrimmur, usazený vedle něj, postavil hlasitě svůj pohár na stůl. Poslední dobou prováděl zdraví prospěšné výpady do zásob piva a vína. "Má pravdu, Simone. A když už mluvíme o dlouhých cestách, nikde tu nevidím malého Binabika."

Simon vstal a položil Miriamele ruku kolem ramen. Na chvíli se odmlčel, přitáhl si ji blíže a políbil ji na čelo. "Binabik a Sisqi poslali poštovního holuba se zprávou." Usmál se. "Provádějí Obřad oživení – Sludig ví, o čem mluvím, protože nás to všechny málem zabilo – a poté se rozjedou se svým lidem k Jezeru modrého bláta. A potom nás přijedou navštívit." Simonovi se úsměv rozšířil po celé tváři. "A příští rok se já vydám se Sludigem na návštěvu do vysokého Mintahoqu!"

Sludig horlivě pokýval hlavou, protože místností proběhla vlna dobromyslného smíchu. "Trollové mě pozvali," řekl hrdě. "Jsem první – jak tomu jenom říkají – Croohok – kterému se to kdy stalo." Pozvedl číši. "Na Binabika a Sisqi! Dlouhý život a mnoho dětí!"

Ozvěnou mu zazněl pozdravný přípitek.

"A ty si vážně myslíš, že mi utečeš na takovou cestu?" zeptala se Miriamele a probodávala manžela očima. "Utečeš a mě necháš doma samotnou, abych se tu o všechno starala?"

"Přeji ti hodně štěstí, až se budeš snažit Miri utéct," chechtal se Isgrimmur. "Ta ženská toho sjezdila daleko víc než ty!" Gutrun jej chytila za loket. "Nech mluvit je!"

Isgrimmur se otočil a políbil ji na tvář. "Samozřejmě!"

"Tak pojedeme spolu!" slíbil Simon velkoryse. "Uděláme z toho královskou návštěvu."

Miriamele se na něj kysele podívala a otočila se k Dračici Ráchel, která zůstávala u vzdálených dveří do sálu a tiše radila služebníkům. Když Ráchel mimoděk zaslechla Simonovo pozvání, zvedla obočí. Stejně jako Miriamele měla v očích vyčítavý pohled.

"Dokážeš si představit, co to bude za starosti?" tázala se Miriamele. "Vzít s sebou do hor Yíqanucu všechny dvořany?"

Simon se rozhlédl po síni a přejel pohledem pobavené tváře hostí. Prsty si pročísl rudou bradu a zasmál se. "Ještě nejsem tak úplně zušlechtěný, ale oni se snaží, seč můžou." Miriamele ho rýpla do žeber, znovu se k němu přitulila a vysoko pozvedla sklenici. "Tak ráda vás všechny vidím. Ještě jeden přípitek! Na princovy přátele! Kdyby tu tak byl Jošua a všechno to viděl – ale necht' je počten, ať už je kdekoliv." Ostatní se zasmáli. Všichni sdíleli Jošuovo tajemství. Tiamak vstal. "Víte, já mám vlastně vyfídit zprávu od... přítele, který tu teď není. Posílá vám láskyplné pozdravení a chce, abyste věděli, že je i se svou ženou a dětmi v pořádku." Ta zpráva byla přivítána radostnými a souhlasnými výkřiky.

Najednou vstal i Isgrimmur a lehce se třásl. "A nezapomeňme připít také na ty, kteří bojovali a padli za to, že tady můžeme být," vykřikl. "Na všechny!" Hlas se mu trochu chvěl. "Necht' Bůh ochraňuje jejich duše. Necht' na ně nikdy nezapomeneme!"

"Ámen!" ozvaly se výkřiky. Když přípitky utichly, rozhostilo se ticho.

"A nyní pijme!" poručila Miriamele. "Ale zachovejme rozum. Kde je Sangfugol? Slíbil, že nám zahraje novou píseň."

"A zazpívá ji Jeremiáš, cvičil si ji dlouho!" Harfeník se rozhlédl. "Jenom nevím, kam se poděl. Je to mrzuté, když zpěvák není připraven."

"Proboha – tady jsou nějací zpěváci?" zasmál se Isgrimmur a udělal šelmovsky vyděšený obličej, když na něj Sangfugol žertem zahrozil patkou od chleba.

"Až nebudeš mít uši z kamene, vévodo Isgrimmure," odvětil Sangfugol se strojenou odměřeností, "pak si můžeš dělat legraci."

Celý sál propadl nezřízenému veselí a zábavě, když tu najednou se po Simonově boku objevil Jeremiáš a něco mu zašeptal do ucha.

"Výborně," řekl Simon. "Jsem rád, že přišel. Ale co tady děláš ty, Jeremiáši? Pobíháš tady jako páže a my od tebe očekáváme, že budeš zpívat! Ted' si ale sedni, a Miri ti naliže vína." Vstal a usadil protestujícího Jeremiáše do křesla. Pak odešel ke dveřím.

V předsáli na něj čekal zachmuřený muž, který ještě nestačil odložit cestovní šaty a plášť.

"Hrabě Eolair." Simon stiskl Hernystiřanovi ruku. "Doufal jsem, že přijdeš. Jaká byla cesta?"

Eolair si ho zkoumavě prohlížel, jako by se dosud nikdy nesetkali. Poklekl na jedno koleno. "Ucházející, králi Seomane. Cesty ještě nejsou docela v pořádku a jízda byla dlouhá, ale z lupičů už nikdo strach nemá. Jsem rád, že jsem mohl na chvíli odjet z Hernysadharcu. Ale ty už ses jistě doslechl o nové stavbě."

"Říkej mi Simone, prosím! A co královna Inahwen? Jak je jí?"

Eolair přikývl s lehkým pousmáním. "Posílá ti pozdravení. Ale tyto záležitosti vzpomeneme později, až je bude moci

slyšet také královna Miriamela a ostatní – v trůnním sále, tam je třeba tyto věci odbývat." Náhle se na něj pozorně zadíval. "Když už mluvíme o trůnech, neviděl jsem na dvoře Trůn z dračích kostí? Stál tam a vinul se po něm břečtan." Simon se zasmál. "Je venku, aby na něj všichni viděli. Ale neboj se – vítr a vlhkost těm kostem neuškodí. Jsou tvrdší než kámen. A ani Miri, ani já bychom na něm sedět nechtěli."

"Hrály si na něm nějaké děti." Eolair udiveně potřásl hlavou. "Nikdy bych si nemyslel, že spatřím něco takového."

"Pro děti z hradu je to jenom něco, po čem mohou šplhat. Ale ze začátku měly také trochu strach." Natáhl ruku. "Pojď, zavedu tě dovnitř a vezmeš si něco k jídlu a pití."

Eolair trochu váhal. "Možná bych se měl raději nejdříve poohlédnout po nějaké posteli. Ta cesta byla opravdu dlouhá."

A nyní bylo na Simonovi, aby byl velmi opatrný. "Promiň, jestli promluvíme nevhod," řekl, "ale něco vím a vím to už dlouho, a ty bys to měl vědět též. Možná bych měl počkat, až si my dva promluvíme pořádně, ale snad bude lépe říci ti to teď." Zhluboka se nadechl. "Potkal jsem Maegwin těsně před tím, než zemřela. Věděl jsi o tom? Zvláštní na tom bylo, že jsme byli na míle vzdáleni."

"Něco jsem slyšel," přikývl hrabě z Nad Mullachu. "Jiriki byl u nás. Pokoušel se mi to vysvětlit. Bylo těžké mu porozumět."

"Později toho bude ještě mnoho, co si povíme, ale jednu věc musíš vědět hned." Simon ztišil hlas. "Nakonec přišla k sobě a litovala jenom jediné věci: že tě opustila, hrabě Eolaire. Ona tě milovala. Ale tím, že obětovala svůj život, zachránila mě a já pak mohl odejít do věže. Dnes by tady nebylo vůbec nic – Erkyn, Hernystir, všechno by bylo pokryto mrazivými stíny – nebýt jí."

Eolair chvíli mlčel. "Děkuji ti," řekl nakonec. Malý kousíček ledové zkrhlosti jako by v něm roztával.

Simon jej jemně uchopil za ruku. "A teď pojď, prosím. Pojď a připoj se k nám. Tam je místnost plná tvých přátel, Eolaire – a některé z nich ještě ani neznáš!"

Odvedl hraběte k sálu, kde je vítal smích a jas ohně.

Konec

Dodatky

Lidé

Erkyňané

Barnabáš kostelník hayholtské kaple

Beornoth jeden z členů bájně loupežnické bandy Jacka Mundwoda

Breyugar hrabě z Westfoldu, za Eliáše Lord Strážce

Caleb učedník u podkoního Shema

Colmund Camarisův zeman, později baron z Rostandby

Deorhelm voják u Draka a rybáře

Deornoth, sir Jošuův rytíř, občas zvaný "Princova pravá ruka"

Dreosan, otec hayholtský kaplan

Eadgram, sir naglimundský Lord Strážce

Eahlferend Simonův otec, rybář, manžel Susanny

Eahlstan Fiskerne Král Rybář, první erkynský pán Hayholtu

Ebeka zvaná též Efiathe z Hernysadharu – královna Erkynu, Janova žena, matka Eliáše a Jošuy

Eglaf, bratr naglimundský mnich, přítel Strangearda

Eliáš princ, starší syn krále Jana, později Nejvyšší král

Elispeta hayholtská porodní bába

Ethelbearn voják, Simonův průvodce na cestě z Naglimundu

Ethelferth lord z Tinsettu

Fengbald kníže z Falshiru

Freobeorn Freoselův otec, kovář z Falshiru

Freosel obyvatel Falshiru, hejtman Nového Gadrinsettu

Freawaru hostinský, majitel Draka a rybáře ve Flettu

Godstan voják u Draka a rybáře

Gamwold voják zabitý ve Starosrci při útoku Nornů

Godwig baron z Cellodshiru

Grimric voják, Simonův průvodce na cestě z Naglimundu

Grimsted, sir erkynský šlechtic, přívrženec Jošuy

Guthwulf kníže z Utanyeatu, Paže Nejvyššího krále

Haestan naglimundský voják, Simonův druh

Heahferth baron z Woodsallu

Heanfax pomocník hostinského

Heanwig starý opilec ze Stanshiru

Helfcene, otec hayholtský kancléř

Helfgrim starosta Gadrinsettu (bývalý)

Helmfest voják, člen skupiny, jež unikla z Naglimundu

Hepziba hradní služebná

Hruse žena Jacka Mundwoda v písni

Ielda	žena z Falshire, žijící v Gadrinsettu
Inch	mistr ve slévárně, dříve doktorův asistent
Izák	Fengbaldovo páže
Jack Mundwode	bájný lesní loupežník
Jaela	hradní služebná
Jakob	hradní svíčkař
Jeremiáš	svíčkařův učedník
Jan	král Jan, Nejvyšší král
Jošua	princ, Janův mladší syn, lord z Naglimundu, zvaný "Jednoruký"
Judita	kuchařka a správce kuchyní
Langrian	haderundiánský mnich
Leleth	Miriamelina komorná
Lofsunu	voják, Hepzibin snoubenec
Lucuman	stájník v Naglimundu
Maefwaru	Ohnivý tanečník
Malachiáš	jedno z Miriameliných krycích jmen
Marya	jedno z Miriameliných krycích jmen
Miriamele	princezna, jediné dítě prince Eliáše
Morgenes, doktor	nositel Svitku, hradní lékař krále Jana, Simonův přítel
Noah	Janův zeman
Ordmaer	baron z Utersally
Osgal	jeden člen bájně loupežnické bandy Jacka Mundwoda
Ostrael	rytíř, syn Fisframa z Runchesteru
Ráchel	hlavní pokojská, zvaná "Dračice"
Reba	hradní kuchyňská služebná
Roelstan	uprchlý Ohnivý tanečník
Ruben Medvěd	Hayholtský kovář
Sangfugol	Jošuův harfeník
Sára	hradní služebná
Sceldwine	kapitán zajatých vojáků erkynské gardy
Scenesefa	hoderundiánský mnich
Shem	hradní podkoní
Simon	hradní umývač nádobí, jenž při narození dostal jméno Seoman
Sophrona	hlavní pradlena
Stanhelm	hutník
Starý Křivonoh	hutník na Hayholtu
Strangyeard, otec	naglimundský archivář
Susanna	služebná, Simonova matka
Tobiáš	hradní psovod
Towser	šašek (původním jménem: Cruinh)
Ulca	dívka na Sesuad'ra, zvaná "Kučeravá"
Welma	dívka na Sesuad'ra, zvaná "Hubená"
Wiclaf	bývalý první kovák, zabitý Ohnivými tanečníky
Wuldorcene	baron z Caldsae
Zebediáš	Hayholtský kuchtík, zvaný "Tlustý Zebediáš"

Hernystiřané

Airgad	Dubové srdce – známý hernystirský hrdina
Arthpreas	hrabě z Cuimnhe
Arnoran	hernystirský pěvec
Bagba	bůh dobytka
Bryniach Nebeský	bůh oblohy
Bulychlin	rybář z pověstí, který do sítě chytil démona
Cadrach ec Crannhyr	mnich neurčitého řádu
Caihwe	mladá matka
Cifgha	mladá dáma z Taigu
Craobhan	starý rytíř, rádce krále Llutha
Croich, rod	hernystirský klan
Cryunos	Bůh
Cuamh Zemní pes	hernystirský bůh podzemí, boží patron horníků
Deanagha Hnědooká	hernystirská bohyně, dcera Rhynna
Diawen	jasnovídka
Dochais	hoderundiánský mnich
Earb, rod	hernystirský klan

Efiathe původním jménem královna Ebekah z Erkynu, zvaná "Růže z Hernysadharcu"
 Eion-ec-Cluias legendární básník
 Eoin-ec-Cluias bájný hernystirský harfeník
 Eolair hrabě z Nad Mullachu, vyslanec krále Llutha
 Feurgha hernystirská žena, Fengbaldova zajatkyně
 Fiathna Gwythinova matka, druhá žena krále Llutha
 Frethis z Cuihmne hernystirský učenec
 Gealsgiath lodní kapitán, zvaný "Starý"
 Gormhbata legendární náčelník
 Gullaighn uprchlý Ohnivý tanečník
 Gwelan mladá dáma z Taigu
 Gwynna Eolairova sestřenice
 Gwythinn princ, Lluthův syn, Maegwinin nevlastní bratr
 Hern zakladatel Hernystiru
 Inahwen Lluthova třetí žena
 Lach, rod hernystirský klan
 Lluth ubh Llithinn král Hernystiru, otec Maegwin a Gwythinna
 Llythinn král, Lluthův otec, strýc Janovy ženy Ebeky
 Maegwin princezna, Lluthova dcera, Gwythinova nevlastní sestra
 Mathan bohyně domácího krbu, žena Murhagha Jednorukého
 Mircha bohyně deště, manželka Bryniocha
 Mullachané obyvatelé Eolarova panství Nad Mullach
 Murhagh Jednoruký bůh
 Penemhwyne Maegwinnina matka, Lluthova první žena
 Rhynn z Kotle bůh
 Rudý Hathrayhinn postava z Cadrachova vyprávění
 Siadreth Caihwyin maličký syn
 Sinnach princ, vojevůdce z bitvy u Ach Salnrath a bitvy u Knocku
 Tethain král, jediný hernystirský vládce Hayholtu, zvaný "Svatý král"
 Tuilleth Mladý hernystirský rytíř
 Rimmeřani
 Bindeseikk Isgrimmurův zvěd
 Dror starobylý bůh války
 Dypnir člen Uleho družiny
 Einskaldir náčelník z Rimmersgardu
 Elvrit první rimmerský král Východního Ardu
 Ende dítě u Skodi
 Fingil král, první vládce Hayholtu, "Krvavý král"
 Frayja starobylá bohyně úrody
 Frekke starý voják
 Gutrun vévodkyně z Elvritshally, Isgrimmurova manželka, Isornova matka
 Hani mladý voják zabítý Bukkeny
 Hengfisk hoderundiánský kněz
 Hjeldin král, Fingilův syn, "Šílený král"
 Hoderund, svatý kněz z bitvy u Knocku
 Hove mladý voják, Isgrimmurův příbuzný
 Ikferdig třetí hayholdský vládce, "Spálený král"
 Ingen Jegger Černý Rimmeřan, psovod normanských psů
 Isbeorn Isgrimmurův otec, první rimmersgardský vévoda pod Janem, zároveň též pseudonym jeho syna
 Isgrimmur vévoda z Elvritshally, Gutrunin manžel
 Isorn syn Isgrimmura a Gutrun
 Jarnauga nositel Svitku z Tungoldyru
 Jormgrun král Rimmersgardu zabítý Janem u Naarvedu
 Löken starobylý bůh ohně
 Memur starobylý bůh moudrosti
 Nisse (Nisses) Hjeldinův kněz, autor Du Svardenvyrd
 Sigmar mladá Rimmeřanka, kterou si namlouval Towser
 Skali zeman z Kaldskryke, zvaný "Ostronos"
 Skendi svatý, zakladatel opatství
 Skodi mladá Rimmeřanka z Grinsaby
 Sludig mladý voják, Simonův společník
 Storfot zeman z Vestvennby
 Thrinin voják zabítý Bukkeny
 Tonnrud zeman z Skoggey, strýc vévodkyně Gutrun

Trestolt Jarnaugův otec
 Udun starobylý bůh nebes
 Ule Frekkeson vůdce družiny rimmeřanákých odpadlíků, syn Frekkeho
 Ute ze Seagardu, voják zabitý Bukkeny
 Nabbanští
 Aeswides (snad původně erkynské jméno) první pán Naglimundu
 Anitulles bývalý imperátor
 Antippa, lady dcera Leobardise a Nessalanty
 Ardrivis poslední imperátor, strýc Camarise
 Aspitis Preves hrabě z Eadne, hlava rodu Prevanů, Benigarisův přítel
 Benidrivinové nabbanský šlechtický rod, erb s ledňáčkem
 Benidrivis první vévoda pod Janem, otec Leobardise a Camarise
 Benigaris syn vévody Leobardise a Nessalanty
 Brindalles Seriddanův bratr
 Camaris sá Vinitta bratr Leobardise, přítel krále Jana
 Claveanové nabbanský šlechtický rod, erb s pelikánem
 Claves bývalý imperátor
 Crexis Koza, též Koží Crexis bývalý imperátor
 Dendinis naglimundský architekt
 Devesalles baron, snoubenec lady Antippy
 Dinivan sekretář lektora Ranessina
 Domitis biskup katedrály svatého Sutrina v Erchestru
 Elysia matka Usirea
 Eneppa kuchařka u Metessanů, kdysi zvaná "Fiuri"
 Emmettin legendární rytíř
 Fluiren, sir slavný johaninský rytíř zneuctěného rodu Sulianů
 Gavanaxes rytíř z Honsa Claves (rodu Claveanů), u nějž sloužil Camaris jako panoš
 Gelles voják na trhu
 Hylissa Miriamelina zesnulá matka, Eliášova manželka, Nessalantina sestra
 Ingadarinové šlechtický rod, erb s albatrosem
 Laraxes III bývalý lektor Matky církve
 Lavennin, svatý patron ostrova Spenit
 Leobardis nabbanský vévoda, otec Benigarise, Varellana a Antippy
 Metessanové nabbanský šlechtický rod, erb s modrým jeřábem
 Munshazou Pryratova naraxijská služebná
 Mylis-sá-Ingadaris hrabě, hlava rodu Ingadarinů, Nessalantin bratr
 Nessalanta nabbanská vévodkyně, Benigarisova matka, Miriamelina teta
 Neylin Septův společník
 Nuanni (Nuannis) starobylý nabbanský mořský bůh
 Pasevalles Brindallův malý synek
 Pellipa šlechtice z Knihy Aedonovy, svatá, zvaná "z ostrova"
 Plesinnen Myrmenis (Plesinnen z Myrme) filozof
 Prevanové šlechtický rod, erb s mořským orlem
 Pryrates, otec kněz, alchymista, mág, Eliášův rádce
 Quincines opat od Svatého Hoderunda
 Ranessin, lektor (rozený Oswine ze Stanshiru, Erkyňan) hlava církve
 Rhiappa svěťice, v Erkyňu zvaná "Rhiapa"
 Rovalles Septův společník
 Septes Mnich z opatství poblíž jezera Myrme
 Seriddan, baron Vládce Metessy, zvaný též "Seriddan Metessis"
 Sulis šlechtic, bývalý pán Hayholtu, "volavčí král" známý též jako Sulis Odpadlík: nabbanský šlechtic, zakladatel
 suliánského rodu, jehož nejznámějším příslušníkem je sir Fluiren
 Thures Aspitisovo páže
 Tiagaris první imperátor
 Turis Voják na trhu
 Usires Aedon Syn Boží podle aedonského náboženství
 Varellan nejmladší syn vévody Leobardise
 Velligis escritor Matky církve
 Vilderivis Svatý
 Xannasavin astrolog nabbanského dvora
 Yistrin, svatý Svatý, spojený se dnem narození Simona
 Yuvenis Starobylý nejvyšší bůh Nabbanu
 Sithové
 Aditu (no Sa'onseri) dcera Likimeyi a Shima'onariho, Jirikiho sestra

Amerasu (y'Senditu no'e Sa'onserei) královna duchů, matka Inelukiho a Hakatriho, Jirikiho prababička známá též jako "Amerasu Zrozená na lodi" a "První pramáti"

An'nai Jirikiho poručík, společník na lovu

Benayha (z Kementari) známý sithijský básník a válečník

Briseyu Pírko Likimeyina matka, žena Hakatriho

Cheka'iso zvaný "Medokadeňný", příslušník sithijského klanu

Chiya příslušnice sithijského klanu, kdysi sídlící na Asu'a

Dítě větru postava z Adituiny písně

Drukhi syn Utuk'ku a Ekimenisa, manžel Nena'su

Dům Ročního tance sithijský klan

Dům Rozjímání sithijský klan

Dům Shromáždění sithijský klan

Finaju sithijská žena z Cadrachova příběhu

Hakatri starší bratr Inelukiho, vážně raněný Hidohebbi, ztracený na Západě

Ineluki princ, nyní Král bouří

Initri manžel Jenjiyany

Iyu'unigato král duchů, Inelukiho otec

Jenjiyana žena Initriho, matka Nena'su, zvaná "Slavík"

Jiriki (i Sa'onserei) princ, syn Shima'onariho a Likemeyi

Kendharaja'aro Jirikiho strýc

Kira'athu sithijský ranhojič

Kiushapo společník Simona a Jirikiho při cestě na Urmsheim

Králíček Jirikiho jméno pro Aditu

Kuroyi zvaný "vznešený jezdec", vládce Vysokého Anvi'janya, vůdce sithijského klanu

Likimeya královna Děti úsvitu, paní rodu Ročního tance

Maye'sa sithijská žena

Mezumiru quanucky Sedda (bohyně měsíce)

Naslouchající kameni postava z Adituiny písně

Nebeský pěvec postava z Adituiny písně

Nena'su sithijská žena z An'naisovy písně, žila v Enki e Shaosaye

Nosič louče postava z Adituiny písně

Obláčná píseň postava z Adituiny písně

Paní Stříbrné masky a Pán Rudých očí Skodiina jména pro Utuk'ku a Inelukiho

Senditu Amerasuina matka

Shi'iki Amerasuin otec

Shima'onari král Sithů, Jirikiho otec, syn Hakatriho, pán Jao é Tinukai'i

Sijandi Jirikiho společník na lovu

Utuk'ku (Seyt Hamakha) královna Nornů, vládkyně Nakkigy

Vindameyo Šípař starodávňý sithijský výrobce šípů z Tume'ai

Vrbový proutek Adituino jméno pro Jirikiho

Yizashi Šedivé kopí vůdce sithijského klanu

Zinjadu z Kementari, zvaná "Paní tradice"

Zrození v Zahradě, též Děti Zahrady všichni ti, jejichž kořeny je možno vysledovat do Venyha Do'sae, do "Zahrady"

Žena se síti postava z Adituiny písně (pravděpodobně Mezumiiru)

Qanuci

Binabik (Binbiniqegabenik) Ookequkův učedník, Simonův přítel

Chukku legendární trollí hrdina

Kikkasut ptačí král, Seddin manžel

Lingit bájná dcera Sedly, matka Qanuků a lidí

Makuhkuya qanucká bohyně lavin

Morag Bezoký bůh smrti

Nimsuk qanucký pastevec, člen Sisqina oddílu

Nunuuika Lovčí

Ookequk zpívající muž z kmene Mintahog, Binabikův mistr

Qangolik vyvolavač duchů

Qinkipa Sněžná bohyně sněhu a chladu

Sedla bohyně měsíce, manželka Kikkasuta

Sisqi (Sisqinanamook) nejmladší dcera Pastýře a Lovčí, Binabikova snoubenka

Snenneq náčelník stád z Dolního Chugiku, člen Sisqiiny družiny

Uammannaq Pastýř

Yana bájná dcera Sedly, matka Sithů

Thritingští

Blehmunt náčelník, kterého zabil Fikolmij, aby se stal Velkým thénem

Čtyřnohý thrithingská klanová kletba (vztahující se k Hřebci)
 Fikolmij Vorževin otec, Velký thén klanu Mehrdonů a celého Horního Thrithingu
 Hotvig strážní jezdec (ranwander) z Horního Thrithingu
 Hrom v trávě thrithingská klanová kletba (vztahující se k Hřebci)
 Hyara Vorževina mladší sestra
 Klan Mehrdon Vorževin klan (klan Hřebců)
 Kunret muž z Horního Thrithingu
 Leždraka Thrithingňan, náčelník žoldnéřů
 Ožbern muž z Horního Thrithingu
 Ulgart kapitán žoldnéřů z Lučního Thrithingu
 Utvart muž z Horního Thrithingu, který si chtěl vzít Vorževu
 Vorževa Jošuova spoléčnice, dcera thrithingského náčelníka
 Wrannští
 Buayeg vlastník "chýše duchů" (wrannská bajka)
 Inihe Rudokvětá žena z Tiamakovy písne
 Mladý Mogahib muž z Tiamakovy osady
 Nuobdig manžel Ohnivých sester z wrannské báje
 Rimihe Tiamakova sestra
 Roahog hrnčič, wrannský starší
 Shoaneg Rychlý veslař muž z Tiamakovy písne
 Starý Mogahib wrannský starší
 Ta, jež čeká aby si vše vzala zpět wrannská bohyně smrti
 Ta, jež porodila lidstvo wrannská bohyně
 Ten, jenž ohýbá stromy wrannský bůh počasí
 Ten, jenž vždy kráčí po písku wrannský bůh
 Tiamak Učenec, Morgenesův dopisovatel
 Ti, kdož dýchají temnotu wrannští bozi
 Ti, kdož se dívají a utvářejí wrannští bozi
 Tugunak Tiamakův otec
 Twyiah Tiamakova sestra
 Norni
 Akhenabi mluvčí v Naglimundu
 Ekimeniso Černý manžel Utuk'ku, otec Drukhiho
 Mezhumeyru nornská verze "Mezumiru"
 "Narozený-Pod-Kamenem-Tzaaihta" člen Utuk'činých Spárů
 Utuk'ku Seyt-Hamaka nornská královna, vládkyně Nakkigy
 "Volaný- hlasy" člen Utuk'činých Spárů
 "Žíla-Stříbrného-Ohně" člen Utuk'činých Spárů
 Perdruiňští
 Alespo Streáwův služebník
 Ceallio dveřník v hostinci jménem Pelippina mísa
 Charystra neteř Xorastry, hostinská v Pelippině míse
 Lenti Streáwův služebník, znám též jako "Avi Stetto"
 Middastri obchodník, Tiamakův přítel
 Sinetris lodník, žijící na pobřeží nad Wranem
 Streáwe hrabě, pán Ansis Pelippé a celého Perdruiinu
 Tallistro, sir slavný rytíř johaninského Velkého stolu
 Xorastra majitelka Pelippiny mísy
 Ostatní
 Bezsvětli obyvatelé Bouřného štítu
 Deornoth napůl thrithingské dítě
 Derra napůl thrithingské dítě
 Gan Itai Niskie, odhaněčka kilp na Oblaku Eadne
 Gelöe Vědma, zvaná "valada Geloë"
 Honsa hyrská dívka, jedna ze Skodiných dětí
 Imai an permončik
 Ingen Jegger Černý Rimmeňan, lovcí Utuk'ku, zabítý v Jao é-Tinukai'i
 Injar niskijský klan žijící na ostrově Risa
 Nin Reis Niskie na Emettirzově klenotu
 Ruyan Vé znám též jako Ruyan Mořeplavec, vedl Tinukeda'ya (a ostatní) do Východního Ardu
 Sho vennae permončik
 Veng'a Sutekh zvaný "Věvoda černého větru", jeden člen Rudé ruky
 Vren hyrský chlapec
 Yis fidri permončik, manžel Yis hadry, správce Sálu vzorů

Yis hadra	permončik, manželka Yia fidriho, správkyňe Sálu vzorů
Místa	
Aau'a	Hledicí na východ Sithijské jméno Hayholtu
Abaingeat	hernystirský obchodní přístav v ústí řeky Barrailllean
Anaia Pelippé	hlavní a největší město v Perdruinu
Anitulleanská cesta	hlavní cesta do Nabbanu z východu, procházející údolím Commeis
Anvi'janya	místo pobytu Kuroyi'se, známé též jako "Skrytý" nebo "Vysoký Anvi'janya"
Bacea sá Repra	město na severním pobřeží Nabbanu, v Emettinské zátocce; jméno znamená "Ústí řeky"
Ballacym	opevněné město na okraji hernysadharckého území
Banipha sha zé	Sál vzorů v Mezutu'a
Barailllean	řeka na hranici Hernystiru a Erkynu
Bellidan	nabbanské město na Anitulleanské cestě, v údolí Commeis
Bradachova skála	vysoký štít v Grianspogském pohoří
Brána dešťů	vstup do Jao é Tinukai'i
Bregshame	malé město na Říční cestě mezi Stanshire a Falshire
Bilá cesta	cesta podél severního okraje Starostce, v Bílé pustině
Bouřný štít	domov Nornů, rimmersky "Sturmspeik", zvaný též "Nakiga"
Cathyn Dair	u Stříbrného moře – hernystirské město z Miriameliny písně
Cellodahire	Erkynské panství na západ od Gleniwentu
Chamulova laguna	místo v Kwantipulu
Chasu Yarinna	město u pevnosti na severovýchod od Onestrinského průsmyku v Nabbanu
Chidsik Ub Lingit	qanucky "Dům předků" na Mintahoqu v Qanucu
Crannhyr	opevněné město na hernystirském pobřeží
Da'ai Chikiza	(sithijsky "Strom zpívajících větrů") opuštěné sithijské město na východní straně Wealdhelmu, ve Starosrci
Diliathi	hornatá oblast Hernystiru, na jihozápad od Hernysadharcu
Drina	bývalé Devasallesovo panství, Benigarisem věnované Aspitisi Prevesovi
Dům rozchodu	sithijská budova na Sesuad'ra, později středisko Jošuova dvora v exilu (sithijské jméno: "Sesu-d'asu")
Dům vod	sithijská budova na Sesuad'ra
Elvritshalla	Isgrimmurovo vévodské sídlo v Rimmersgardu
Emettinská zátoka	zátoka severně od Nabbanu
Eirgid Ramh (Hernystir)	abaingeatká taverna, častý útulek Starého Galsgiatha
Enki e Shao'saye (sithijsky "Letní město")	na východ od Starosrce, dávno zničené
Ereb Irigú (sithijsky: "Západní brána")	Knock; v rimmerštině: DuKnokkegard
Falshire	vlnařské město v Erkynu, zničené Fengbaldem
Feluwelt	thrithingské jméno pro severní stepi na okraji Starosrce
Fiadhcoille	les jižně od Nad Mullachu, rovněž znám jako "Jelení les"
Firannoská zátoka	zátoka jižně od Nabbanu, zde se nacházejí "Jižní ostrovy"
Gadrinsett	nově založené město poblíž soutoku Stefflody a Ymstreccy, obydlené uprchlíky z Erkynu
Garwynswold	malé město na Říční cestě mezi Stanshire a Falshire
Grania Sacrana	nabbanské město v údolí Commeis
Gratuvask	rimmersgardská řeka protékající kolem Elvritshally
Grennman	jižní ostrov při výběžku Nabbanu
Grinsaby	město v Bílé pustině na sever od Starostce
Hájová osada	Tiamakův domov ve Wranu
Harcha	ostrov ve Firannoské zátocce
Hasu Vale	údolí na východní hranici Erkynu
Hekhasór	bývalé sithijské území, zvané "Hekhasór černé země"
Hewenshire	severoerkynské město na východ od Naglimundu
Hikehikayo	opuštěné město permončiků pod rimmersgardskými Vestiveggskými horami, také jedno z Devíti sithijských měst
Hora Den Haloi	hora z Knihy Aedonovy, kde Bůh stvořil svět
Huelheim	mýtická země mrtvých ve starém rimmerském náboženství
Hullnir	východní rimmersgardská vesnice na severovýchodním okraji Drorshullvenu
Jao é Tinukai'i (sithijsky: "Lod' (v) moři stromů")	Jediná prospívající sithijská osada v Starosrci
Jeskyňe puklin	místo, kde jsou cvičeni Spáry Utuk'ku
Jeskyňe Si'injan'dre	místo, kde byl po Nena'suině smrti uvězněn
Jezero Clodu	nabbanské jezero, místo bitvy o Pojezeří z doby thrithingských válek
Jezero Eadne	nabbanské jezero, součást prevanského léna
Jezero modrého bahna	jezero východně od Trollich hor, letní sídlo Qanuců
Jezero Myrme	nabbanské jezero
Jhiná T'sene (sithijsky)	jedno z Devíti sithijských měst, nyní pod mořem
Kementari	jedno z Devíti sithijských měst, zřejmě poblíž Warinstenu nebo přímo na něm

Khandia stará mýtická říše na dalekém jihu
 Kiga'rasku vodopád pod Bouřným štítem, zvaný "Slzopád"
 Kwantipul velké město na okraji Wranu
 Letná brána vstup do Jao é Tinukai'i, zvaná též "Shao Irigú"
 M'yi'n Azoshai sithijské jméno pro Hernův vrch, místo v Hernysadharu
 Maa'sha dřívější hornaté sithijské území
 Malý nos též pod jménem "Yamok", hora v Yiqanuku, kde zemřeli Binabikovi rodiče
 Metuzu'a město pod hernystirským pohořím Grianspog, obývané permončíky, jedno z Devíti sithijských měst.

Místo ozvěn posvátné místo na Mintahoqu
 Moir Brach (Hernystir) dlouhý hřeben ve tvaru prstu v horách Grianspog
 Naarved rimmersgardské město
 Nakkiga (sithijsky: "Maska slz") zničené nornské město u Bouřného štítu, zároveň též znovu vystavěné nornské město uvnitř hory. Původní město je jedním z Devíti sithijských měst
 Naraxi ostrov ve Firannoské zátocce
 Observatoř sithijská budova s kopulí na Sesuad'ra
 Ogohakská propast rokle na Mintahoqu, kde se popravují zločinci
 Ohňová zahrada dlážděné prostranství na Sesuad'ra
 Onestrinský průsmyk průsmyk mezi nabbanskými údolímí, místo mnoha bitev
 Opeřený úhoř taverna na Vinittě
 Peja'ura bývalý lesní domov Sithů, zvaný "Cedrový plášť"
 Pelippina mísa hostinec v Kwantipulu
 Přístavní skála skalnatý mys v Ansis Pelippé
 Qilakitsoq (qanucky: Stinný les) trollske jméno Dimmerskogu
 Rašelinové přístaviště dok v Kwantipulu
 Re Surá'eni sithijské jméno pro řeku, protékající Shisae'ron
 Risa ostrov ve Firannoské zátocce
 Rudý delfin taverna v Ansis Pelippé
 Rumpálová cesta silnice ve Stanshiru
 Runchester severoerkyňské město ve Frostmarchu
 Sál pěti schodišť hala v Asu'a, kde zemřel Briseyu
 Sál Svědka aréna v Mezutu'a, kde stojí Odštěpek
 Sál vzorů místo, kde permončici uchovávají mapy a plány vytesané do skály
 Sancellan Aedonitis palác lektora a hlavní sídlo aedonitské církve
 Sancellan Mahistrevis bývalý císařský palác, nyní palác nabbanského vévody
 Sení Anzi'in (sithijsky: "Věž kráčejícího úsvitu") velká věž Tumeť'ai
 Sení Ojhisá (sithijsky) citována v An'naisově písni
 Sesuad'ra Kámen rozluky, místo, kde se rozešli Sithové a Norni
 Shao Irigú sithijské jméno pro Letní bránu
 Shisae'ron sithijské jméno pro jihozápadní okraj Starosrce
 Schodiště Tan'ja velké schodiště v Asu'a, kdysi střed Asu'a
 Skoggey svobodné zemanství ve středním Rimmersgardu, sídlo zemana Tonnruda
 Sovebek opuštěné město v Bílé pustině východně od kláštera svatého Skendiho
 Spenit ostrov ve Firannoské zátocce
 Sta Mirore ústřední hora Perdrinu, zvaná též "Streáweho věž"
 Stará Tumeť'aická cesta cesta vedoucí přes po jižním okrajem Bílé pustiny od starobylého sídla Tumeť'ai
 Starosrce rozsáhlý les pokrývající velkou část centrálního Východního Ardu
 Stefflod řeka tekoucí podél Starosrce, vlévá se do Ymstreccy
 Taigská cesta cesta vedoucí přes Hernysadhar, známá též jako "Tethtainova cesta"
 Teligure vinařské město v severním Nabbanu
 T'si Suhyasci (sithijsky: "Její krev je chladná") řeka protékající Da'ai Chikiza; v erkynštině: Aelfwent
 Tumeť'ai (sithijsky) severní město pohřbené pod ledem východně od Yiqanuku, jedno z Devíti sithijských měst
 Údolí Commeis brána Nabbanu
 Údolí Frasilis údolí východně od Onestrinského průsmyku (druhá strana průsmyku z údolí Commeis)
 Ujin e-d'a Sikhunae (sithijsky: "Past chytající lovce") sithijské jméno pro Naglimund
 Umstrejha thrithingské jméno pro Ymstreccu
 Urmsheim dračí hora severně od Bílé pustiny
 Utanyeat hrabství v severozápadním Erkyňu
 Venyha Do'sae Zahrada, legendární domov Zida'ya (Sithů), Hikeda'ya (Nornů) a Tinukeda'ya (permončíků a Niskiů)
 Vihyuyaq qanucké jméno pro Bouřný štít
 Vinitta jižní ostrov, rodné místo Camarise a rodu Benindrivínů
 Vrch Sancelline nejvyšší kopec v Nabbanu, místo, kde se nacházejí oba paláce Sancellan

Waldhelm	pás hor v Erkynu
Warinsten	ostrov u pobřeží Erkynu, rodiště krále Jana
Woodsall	panství mezi Hayholtem a jihozápadním Starosrcem
Wulfholt	Guthwulfovo zemanství v Utanyeatu
Ya Mologi	("Kolébka"), nejvyšší bod Wrannu, bájně místo stvoření
Yakh Huyeru	("Sál chvění"), jeskyně pod Bouňným štítem
Yijarjuk	qanucké jméno pro Urmsheim
Yásira	místo, kde se v Jao é Tinukai'i scházejí Sithové
Ymstrecca	řeka protékající Erkynem a Horním Thritingem
Zae y'miritha, katakomby	jeskyně nejspíše vytesané nebo upravené permončiky
Zahrada, jež je ztracená	Venyha Do'sae
Živočichové	
Aeghonwye	Maegwinina chovná prasnice
Atarin	Camarisův kůň
Bouňná smečka	normští lovečtí psi
Bukken	rimmerské jméno pro kopáče, zvané též "Boghanik" (qanucky)
Croich-ma-Feareg	bájný hernystirský obr
Domohledka	Simonova klisna
Drochnathair	hernystirské jméno pro draka Hidohebbiho, zabitého Inelukim a Hakatrim
Ghanti	nepříjemní, zřejmě polointeligentní wrannští tvorové s chitinovým krunýřem
Hidohebbi	Černý červ, matka Shurakaie a Igarjuka, zabitá Inelukim; v Hernystiru: Drochnathair
Hunen	rimmerské jméno pro obry
Igarjuk	Ledový červ z Urmsheimu
Jednooký	Ookequkův beran
Inkoustová kaňka	jeden z Tiamakových holubů
Khaerukama'o	Zlatý drak, otec Hidohebbi
Kilpa	mořský tvor podobný člověku
Kočka	šedý (v tomto případě), blíže neurčený čtyřnožec
Krabonohý	jeden z Tiamakových holubů
Kopáči	malé podzemní bytosti podobné lidem
Medomil	jeden z Tiamakových holubů
Niku'a	vedoucí pes Ingena Jeggera
Obři	velcí, chlupatí tvorové podobní lidem
Orukové	bájně mořské obludy
Plivouch	drobný nepříjemný močálový hmyz
Qantaqa	Binabikova vlčí společenice
Rim	tažný kůň
Rudooký	jeden z Tiamakových holubů
Shurakai	Ohnivý drak zabitý pod Hayholtem, z jehož kostí je Dračí trůn
Velerychlá	jeden z Tiamakových holubů
Vidalix	Deornothův kůň, od Fikolmije
Vinyafod	Jošuův kůň, od Fikolmije
Vodní d'asi	bájně mořské obludy
Předměty	
A-Genay'asu	("Domy putování mimo"), místa mystických sil a významu
Aedonmansa	svátek oslavující narození Usirea Aedona
Alka, vydra	wranská jména hvězd
Anitulleova přehlídka	císařská přehlídka vojsk před bitvou ze Zlaté éry Nabbanu
"Badulf a zatoulaná jalovice"	píseň, kterou se Simon pokoušel zpívat Miriamele
Balada o kulaté Moře	píseň pochybné kvality, kterou zpívali Sangfugol a otec Strangeyard
Berla	souhvězdí (pravděpodobně totéž, jemuž Sithové říkají "Luyasova hůl")
"Biskupův vůz"	píseň o Jackovi Mundwodeovi
Bitva v údolí Huhinka	bitva mezi trolly a Rimmeřany
Bitva u jezera Clodu	bitva, v níž Jan bojoval proti Thrithingňanům, známá též jako "Bitva o Pojezeří"
Bitva o Pojezeří	rozhodující bitva v thrithingských válkách, která se odehrála u jezera Clodu
Cellian	Camarisův lesní roh, vyrobený ze zubu draka Hidohebbiho. (Původní jméno: "Ti-tuno")
Cintia	nabbanská mince, setina zlatého imperátoru
Citil	kyselý aromatický koření ke žvýkání
Ciyan	nabbanský ovocný keř, velmi vzácný
cukrovník	wrannský strom
čiperník	wrannská bylina
"Červí sklo"	hernystirské jméno pro jistá stará zrcadla
Den posledního vážení	aedonitský den posledního soudu a konce světa smrtelníků
Dny ohně	nejspíše velmi dávná éra Východního Ardu (nejasná narážka od Geloě)

Dobrý rolník	postava z přísloví v Knize Aedonově
Dobývateľ	hra v kostky oblíbená mezi vojáky
Dobývateľova hvězda	kniha o okultismu; v nabbanštině: "Sa Asdridan Condiqilles"
Du Svardenwyrd	téměř mýtická kniha proroctví od Nissese
Dýchající harfa	Svědék v Nakkize, ve Velké studni
Elysiina kaple	známá kaple v kostele svatého Sutrina v Erchestru
En Semblis Aedonitis	známá náboženská kniha o filozofických základech aedonitské víry a Usireova života
Frayjin oheň	erkynská zimní květina
Had	nabbanské souhvězdí
Hernovy děti	permončické jméno pro Hernystiřany
Hvězdničky	malé bílé květiny
ilenit	drahý lesklý kov
Indreju	Jirikiho meč z kouzelného dřeva
Jasný osten	meč krále Jana, obsahující hřeb ze Stromu a prstní kůstku svatého Eahlstana Fiskerna
Juya'ha	sithijské umění; obrazy vyrobené ze splétaných šňůr
Kanec a kopí	emblém Guthwulfa z Utanyeatu
Kangkang	qanucký opojný nápoj
Kei-vishaa	látka, používaná Zrozenými v Zahradě, která má oslabit nepřítele
Klín a brouk	hostinec ve Stanshiru
Kraile	sithijské jméno pro "sluneční ovoce"
králičí čumáček	houba
Krokštěr	severský výraz pro krokodýla
kroutilka	wrannská rostlina
Kvalnir	Isgrimmurův meč
Lampa	souhvězdí (pravděpodobně to, jemuž Sithové říkají Reniku)
Ledňáček	nabbanské souhvězdí
Ledový dům	qanucké posvátné místo, kde se odehrávají rituály, zajišťující příchod jara
Lkající kámen	dolmen nad Hasu Vale
Lovecké víno	qanucký alkoholický nápoj (pro zvláštní příležitosti a hlavně pro ženy)
Lu'yasova berla Kvalnir	linie tří hvězd v severovýchodním kvadrantu oblohy na začátku červenu
Manan Connoyis	"modlitba za spojení", svatební modlitba
Mansa Nictalis	noční obřad Matky církve
Mezumiruina síť	hvězdokupa; qanucky: Seddina pokrývka
Minneyar	železný meč krále Fingila, děděný po elvritské linii
Minog	jedlá rostlina s širokými listy, původem z Wrannu
Mlžná lampa	Svědék v Tumet'ai
Mluvicí oheň	Svědék v Hikehikayo
Mořeplavcovy děti	jméno, kterým se označují Tinukeda'ya
Mořeplavcův závazek	niskijský slib, že budou ochraňovat loď za každou cenu
Naidel	Jošuův meč
Nejstarší Strom	strom kouzelného dřeva, rostoucí na Asu'a
Nezmapovaný (Uncharted)	předmět niskijské přísahy
Noční srdce	sithijské jméno hvězdy
Oblak Eadne	loď Aspita Prevese
Oceán Nekonečný a Věčný	niskijský název pro oceán, jenž přepluli Zrození v Zahradě
Odštěpek	Svědék v Mezutu'a
Ochrana Nejvyššího krále	týká se všech zemí Východního Ardu
Ohnivý drak a Strom	emblém krále Jana
Oinduth	Hernův černý oštěp
Okřídlený brouk	nabbanské souhvězdí
Okřídlený delfin	emblém Streáweho z Perdrinu
ovládání stínu	nornská magie
palivec	koření
Padesát rodin	nabbanské šlechtické rody
Pakt ze Sesuad'ra	dohoda mezi Sithy a Norny o rozchodu
pískovaná	wrannská hazardní hra
písečná palma	močálová rostlina
Písečný brouk	wrannský název souhvězdí
Píseň loučení	Hernystirská píseň o Kameni rozluky
Plovoucí hrad	slavná památka na Warinstenu
Poutníková odměna	populární značka piva
Prise'a	"Stále čerstvý", oblíbená květina Sithů
Rak	nabbanské souhvězdí
Reniku, Letní lucerna	sithijské jméno pro souhvězdí, které zvěstuje konec léta

Rhao iye-Sama'an	Svědék na Sesuad'ra
Rhynnův kotel	hernystirský zvěstovatel bitvy
Rituál ožívání	qanucký rituál prováděný v Domě ledu, aby byl zajištěn příchod jara
Rod Ročního tance	Jirikiho rodové jméno v překladu do westerlingštiny
rudý zobonož	wrannský pták
říční jablko	močálové ovoce
Sloup a Strom	znak Matky církve
směšník	bylina
shent	sithijská hra, údajně přivezená z Venyha Do'sae
Sokol	nabbanské souhvězdí
Sotfengael	elvritská loď, pohřbená u Skipphavvenu
Strom	Popravčí strom, na němž byl Usires pověšen hlavou dolů před Yuvenisovým chrámem v Nabbanu, nyní posvátný symbol aedonitské víry
stříbrné dřevo	dřevo oblíbené u sithijských stavitelů
Svatá Rhiappa	katedrála v Kwantipulu
Šedé pobřeží	část hrací desky shentu
šedý klobouk	houba
Šest písní uctivé žádosti	sithijský rituál
Ten, jenž prchl	aedonitský eufemismus pro d'ábla
Tehthainova sekera	zaseknutá do srdce stromu ve známé hernystirské pověsti
Ti tuno	známý sithijský roh
Trn	hvězdíkový meč Camarisův
Tržnice	kupolovitá stavba v Kwantipulu
Tůň tří hloubek	zřejmě Svědek v Asu'a
U sudu kolomazi	hostinec ve Falshiru
"U Zeleného brodu"	píseň zpívaná u ohně na Sesuad'ra
Váhavost	nornská kletba
Velký stůl	shromáždění rytířů a hrdinů krále Jana
Vířící kolo	erkynské jméno souhvězdí
Vlk Mixis	nabbanské souhvězdí
Yrmansol	strom erkynské májové slavnosti
Yuvenisův trůn	nabbanské souhvězdí
Zajíc	erkynský název souhvězdí
Zelený sloup	Svědék v Jhiná T'senei
zimní čapka	erkynská zimní květina
Zimní slavnost	wrannská oslava
Žal	meč ze železa a kouzelného dřeva ukovaný Inelukim, dar Eliášovi (sithijsky: Jingizu)
"Žena z Nabbanu"	jedna ze Sangfugolových písní
Žlutobýl	obecná bylina, používaná k vaření čaje ve Wrannu (a vůbec na jihu)
Vrhací kosti, Svátky, Měsíce, dny	
Vrhací kosti – Binabikovy věštecké pomůcky – možné konfigurace	Svátky
Pták bez křídel	2. úhora – Candlemansa
Harpuna – oštěp na ryby	25. březněna – Elysiamansa
Stinná stezka	1. dubněna – Den bláznů
Pochodeň u ústí jeskyně	30. dubněna – Noc kamenů
Kličkující skopec	1. máje – Belthainnův den
Mračna v průsmyku	23. červenu – Půlletnice
Černá puklina	15. červeněna – Den sv. Sutrina
Neobalená šipka	1. žatvenu – Halfmansa
Kruh kamenů	20. nadhlavenu – Den sv. Granise
Tanec hor	30. vinobran – Harrows Eve
	21. slunovratenu – Den sv. Tunatha
	24. slunovratenu – Aedonmansa

Měsíce:

mrazen, úhor, březněn, dubněn, máj, červen, červeněn, žatven, nadhlaven, vinobran, listopaden, slunovraten

Dny v týdnu

nedělník, pondělník, druhník, prostředník, čtvrtník, pětník, sabatník

Poznámky k výslovnosti

ERKYNŠTINA

Erkynská jména se dělí na dva druhy: staroerkynská (S.E.) a warinstenská. Tato jména, která mají původ na Warinstenu, rodném ostrově Kněze Jana (většinou jména jeho služebníků a členů blízké rodiny), jsou použita jako varianty na biblická jména (Ebeka – Rebeka, Jošua – Jozue, atd.) Staroerkynská jména se vyslovují jako jména

anglická, kromě následujících pravidel:

a – vždy jako a

ae – jako ei

c – jako k

e – jako ai mimo postavení na konci jmen, kdy se vyslovují jako e, např. Hruse

ea – jako dlouhé á kromě začátku slova či jména, kdy mají stejnou výslovnost jako ae

g – jako g

h – jako h

i – krátké i

j – jako dž

o – jako dlouhé ó

u – jako u

HERNYSTIRŠTINA

Hernystirská jména a slova lze vyslovovat povětšinou jako S.E. s několika výjimkami:

th – vždy zněle jako v anglickém "other", nikdy jako v "thing"

ch – jako tvrdé ch

y – ve spojení yr jako ir, ve spojení ye jako ai

h – němě kromě začátku slov či jmen nebo po t a c

e – jako ei

ll – stejně jako jednoduché l

RIMMERŠTINA

Jména a slova v rimmerštině se od S.E. liší v následujícím:

j jako j

ei – jako ai

e – jako dlouhé í

ö – jako dlouhé ů

au – jako au

NABBANŠTINA

Nabbanský jazyk dodržuje v zásadě pravidla románských jazyků, tedy samohlásky se vyslovují "a – e – i – o – u", všechny souhlásky jsou znělé, atd. Existuje několik výjimek:

i – většina jmen má přízvuk na předposlední slabice: Be-ni- GAR-is. Pokud je v této slabice obsaženo i, vyslovuje se dlouze: Ar-DRÍ-vis, pokud za ním nenásleduje zdvojená souhláska: tedy Antippa = An-ti-pa

e – na konci jmen dlouze: Gelles = Gelés

y – jako i

QANUC

Jazyk trollů se značně liší od ostatních lidských jazyků. Jsou tu tři zvuky "k", prezentované c, q a k. Jediný rozdíl, který dokáží mimoqanuť poznat, je mírně hrdelní q, ale začátečníkům se nedoporučuje to zkoušet. Pro naše účely postačí všechny tři zvuky vyslovovat jako "k". Dále je qanucké u zavřené a krátké. Další interpretace záleží na čtenáři, ale nebude velmi chybovat, bude-li vyslovovat foneticky.

SITHIJŠTINA

Jazyk Zida'ya je mnohem složitější než jazyk Qanuc a pro necvičené jazyky je takřka nevyslovitelný. Proto je nejsnazší přistupovat k němu foneticky, protože možnost, že kdokoliv z nás bude posuzován odborníky, je pramalá (nikoliv však nulová, jak se přesvědčil Binabik). Je nicméně možné užívat tato pravidla:

i – pokud je v první slabice, vysloví se jako krátké i. Pokud je dále ve slově, zvláště na konci, vysloví se jako dlouhé í:

Jiriki = Ji-rí-kí

ai – jako ai

' – apostrof představuje cvakavý zvuk a smrtelní čtenáři by se o něj neměli pokoušet

VÝJIMEČNÁ JMÉNA

Geloë – její původ je neznámý a právě tak i původ jejího jména. Vyslovuje se "Dželouí" nebo "Dželoi". Obojí je správné.

Ingen Jegger – je to Černý Rimmeřan a j v Jegger je vysloveno jako dž

Miriamele – ačkoliv byla narozena na erkynském dvoře, její jméno je nabbanské a má zvláštní výslovnost – snad kvůli rodinnému vlivu či podvojnému původu jména – a vyslovuje se Miriamel

Slova a fráze

NABBANŠTINA

Aedonis Fiyellis extulanin mei – "Věrný Aedone, spas mě"

Cansim Felis – "Píseň radosti"

cenit – "pes"

cuelos – "smrt"

Duos Onenpondendis, Feata Vorem Lexeran! – "Bože Všemohoucí, nechť jest toto Tvým zákonem!"

Duos wulstei – "Boží vůle"

En Semblis Aedonitis – "K obrazu Aedonově"

escritor – "písař", jeden ze skupiny rádců lektorových

Hue fauge – "Co se děje"

lektor – "Mluvčí", hlava církve
Mansa sea Cuelossan – "Mše za mrtvé"
Mulveiz nei cenit drenisend – "Nech spící psy spát"
Oveiz mei – "Poslouchej mě"
Sa Asdridan Condiouilles – "Dobyvatelská hvězda"
Tambana Leobardis eis – "Leobardis padl"
Timior cuelos exaltat mei – "Strach ze smrti mé povznáší"
Vasir Sombris, feata concordin – "Otče stínů, přijmi tuto smlouvu"
Veir Maynis – "Velký Zelený", oceán
HERNYSTIRŠTINA
Brynioch na ferth ub stocinh... – "Brynioch se odvrátil..."
Domhaini – "permončící"
E gundhain sluith, ma connalbehn... – "Bojovali jsme dobře, můj drahý..."
feir – "bratře" nebo "druhu"
goirach – "šílený" nebo "divoký"
Isgbahta – "rybářská loď"
Sithi – "Mírní"
PERDRUINŠTINA
Avi stetto – "Mám nůž."
Ohé, vo stetto – "Ano, má nůž."
QANUC
Aia – "zpět" (Hinik aia – jdi zpátky)
Boghanik – "kopáči" (Bukkeni)
Bhojujik mo qunquc – (idiom) "Pokud tě nesežerou medvědi, je to domov."
Binbiniqegabenik ea sikk! Uc Sikkam mo hinaq da Yijarjuk! – "Jsem (Binabik)! Jdeme na Urmsheim!"
Chash – "pravda" nebo "správně"
Chok – "utíkej"
Croohok – "Rimmeřan"
Croohoquk – plurál od Croohok – "Rimmeřané"
Hinik – "běž" nebo "uhni"
Ko muhuhok na etik aqa nop. – "Kámen poznáš, až ti spadne na hlavu"
Mikmok hanno so gijiq: – (idiom) "Pokud chceš nést v kapse hladovou lasičku, je to tvoje věc."
Mosoq – "hledej"
Muqang – "dost"
Nihut – "na ně"
Ninit – „pojd“
Sosa – "pojd" (rozkaz)
Ummu – "ted"
Utku – "nížňané"
Yah aqonik mij ayah nu tutusiq, henimaatuq. – "Hej, bratři, zastavte a promluvte se mnou."
RIMMERŠTINA
Dverning – "permončik"
Gjal es, künden! – hrubě "Nechte to na pokoji, děti!"
Haja – "ano"
Halad, künde! – "Stůj, dítě!"
im todsten grukker – "vykradač hrobů"
Kunde-manne – "chlapec"
Rimmersmane – "Rimmeřan"
vaer – "pozor"
Vawer es do ukunde? – "Co je to za dítě?"
Vjer sommen marroven – "Jsme přátelé"
SITHIJŠTINA
Ai, Nakkiga, o'do 'tke stazho – (nornsky) "Ach, Nakkigo, zklamal jsem tě"
Ai Samu'sithech'a – "Ať žije Samu'sithech'a"
Asu'a – "Shlízející k východu"
Hei ma'akajao zha – "Pokořte (hrad)"
Hikeda'ya – "Děti mraků": Norni
Hikeda'yei – druhá osoba plurálu od Hikeda'ya – "Vy, Norni!"
hikka – "nositel"
Hiyanha – "lodi poutníků"
Im sheyis t'si keo'su da Yana o Lingit – "Za společnou krev našich předků (Vany a Lingita)"
ine – "to je"
isi isi'ye- "to je (vskutku) ono"
Isi-isi'ye-a Sudhoda'ya – "Je to vskutku smrtelný"

ras – výraz uznání "pane" nebo "urozený pane"
ruakha – "umírání"
s'hue – "pán"
skei' – "stát"
staj'a ame – "Bílý šíp"
Sudhoda'ya – "Děti západu": smrtelní
T'si anh pra Ineluki! – "Při Inelukiho krvi!"
T'si e isi'ha as irigú! – "Na východní bráně je krev!"
T'si im T'si – "Krev za krev"
Ua'kiza Tumet'ai nei R'i'anis – "Píseň o pádu Tumet'ai"
Venyha s'anh! – "Při Zahradě!"
Yínva – (nornsky) "pojd"
Zida'ya – "Děti úsvitu": Sithiové